„Un roman minunat.fermecător... Plăcut înduioșător, amuzant și plin de speranță.“ – JENNIFER 5AINT

CLAIRE
ALEXANDER

Trei ani de singurătate

*

Tot ce o desparte pe Meredith
de l este ușa propriei ca

Claire Alexander

TREI ANI DE SINGURĂTATE

Original: Meredith, Alone (2022)

Traducere de Mihaela Serea

virtual-project.eu

20
23

Pentru Benji, Elizabeth şi Alice. Iubirile vieţii mele.

„Asta mi-e teama, ca Singurătăţii Creatorul sufletului, după bunu-i plac Să nu-i scalde în lumină – ori să-i închidă sub pecete – Grotele şi Coridoarele.”

Emily Dickinson,

„Singurătatea pe care nimeni nu se-ncumetă s-o cerceteze”

„O călătorie de o mie de mile începe cu un singur pas.”

Lao Tzu (şi psihoterapeuta lui Meredith, Diane)

PROLOG

Am şase minute să ajung pe jos la gară, timp suficient dacă sunt încălţată cu cizmele fără toc. Trenciul meu atârnă în cuierul de lângă uşă, cu căciula roşie îndesată în buzunar. Geanta de pe masa din bucătărie conţine tot ce- mi trebuie pentru o zi la birou. Am părul proaspăt spălat şi îndreptat; buzele, rujate. Se potrivesc cu căciula – întâmplător, dar îmi place asta.

Undeva între bucătărie şi uşa de la intrare, îmi dau seama că în gâtlej mi s-a cuibărit un sâmbure de îndoială. Nu pot nici să-l înghit, nici să tuşesc şi să-l scuip afară. Simt o apăsare în piept şi fierbinţeală în palme. îmi urcă furnicături pe braţe, ca nişte mici şocuri electrice. îmi ţin ochii în podea, privindu-mi picioarele alunecând pe parchetul pe care l-am lustruit atât de conştiincios cu numai o lună în urmă. Parcă ar fi picioarele altcuiva.

Mă reped la scări, mă aşez pe cea de-a treia treaptă şi înghit în sec. încă mă uit fix la picioarele mele, în şosetele groase pe care le port întotdeauna la cizmele fără toc, pentru că port o

mărime intermediară, iar în cazul de faţă am ales o încălţăminte cu jumătate de număr mai mare. Cizmele stau semeţe sub haină, la capătul holului. Ştiu că sunt acolo, dar nu pot ajunge la ele.

Tot ce trebuie să fac este să merg spre uşă. Să-mi vâr picioarele în cizme şi să trag fermoarele. Să-mi pun haina şi căciula roşie. Să-mi atârn geanta pe umăr şi să încui uşa după mine. O serie de mişcări simple, care îmi iau mai puţin de un minut dintr-o zi întreagă. Dacă plec acum, am încă timp să prind trenul. Pot încă să ajung la timp la muncă.

Dar sâmburele din gâtlej se umflă. Simt că mă sufoc. Nu e nimeni aici să mă ajute şi nu pot să mă ajut singură pentru că braţele şi picioarele mi-au luat foc.

Când reuşesc în sfârşit să-mi scot telefonul din geantă, au trecut trei ore, am ratat douăsprezece apeluri şi încă stau pe treapta a treia de la poalele scării.

ZIUA 1.214

Miercuri, 14 noiembrie 2018

Mă numesc Meredith Maggs şi n-am ieşit din casă de 1.214 zile.

ZIUA 1.215

Joi, 15 noiembrie 2018

Deretic prin living, când soseşte el. Mai întâi, îşi parchează maşina gri în faţa casei mele. Apoi vine pe alee. Ţine o mapă subţire sub braţ şi are picioare lungi. Din trei paşi, ajunge la uşă.

La 10:57, bărbatul cel înalt sună la uşă.

îmi place când oamenii sunt punctuali. N-am prea mulţi musafiri – prietena mea cea mai bună, Sadie, cu copiii ei, James şi Matilda, şi curierul de la Tesco sunt singurii care vin în mod regulat. Sadie întârzie de multe ori şi e varză, dar o las în pace pentru că e o mamă singură, cu o slujbă dificilă – asistentă la cardiologie în cel mai mare spital din Glasgow. Curierul de la Tesco e întotdeauna punctual.

Inspir adânc şi îmi privesc picioarele cum se îndreaptă către uşă, în conversii albaştri. Mă uit la mâna mea dreaptă care se întinde spre mâner, apucă, împinge şi trage. Deschid încetişor uşa şi fac o scanare rapidă. Cămaşă în pătrăţele, încheiată până la ultimul nasture, pe sub un palton bleumarin din lână. Cu câţiva ani mai tânăr decât mine, cred. Sau poate că doar beneficiază de aer curat şi de razele soarelui. Are părul negru, scurt în părţi şi mai lung în creştet. O faţă prietenoasă – ochii larg deschişi şi un zâmbet discret, deloc forţat.

N-am prea mulţi vizitatori. Dar ăsta pare OK, la prima vedere.

îmi întinde o mână.

— Meredith? Sunt Tom McDermott de la Holding Hands, voluntarii care oferă asistenţă persoanelor singure. Eram nerăbdător să te cunosc.

ZIUA 1.215

Aş vrea să pot spune acelaşi lucru, dar printre toate lucrurile pe care le aştept cu nerăbdare – şi e o listă scurtă, trebuie să recunosc – acesta nu figurează. N-a fost niciodată o bucurie să cunosc oameni noi. Mai ales

oameni care vin doar ca să se asigure că nu-mi neglijez igiena personală, că nu mă înfometez sau că nu beau vodcă la micul-dejun. După ce căsuţele au fost bifate şi formularele, completate, devin destul de plictisitoare.

îi strâng mâna lui Tom McDermott pentru că aşa e politicos. Este primul bărbat care vine la mine acasă de la Gavin încoace – dragul, scumpul de Gavin care nu a putut face faţă coşmarurilor mele – dar nu mă simt ameninţată. Nu-l găsesc intimidant pe Tom McDermott, cum stă aşa, pe treptele de la intrare, în cămaşa lui cu pătrăţele şi paltonul din lână.

Totuşi, nu-l poftesc înăuntru. Nu încă. Chiar dacă eu l-am invitat aici, tară tragere de inimă, după ce mi-a lăsat Sadie un pliant pe masa din bucătărie, sub cutia de fursecuri Tunnock's, şi am parcurs toţi paşii. Acelaşi pliant pe care Tom McDermott îl pescuieşte din mapa lui şi îl ţine ridicat în faţa mea. îmi împletesc degetele la spate, ca reacţie la textul scris cu majuscule negre: SUNTEM AICI SĂ TE ŢINEM DE MÂNĂ. Un act de sfidare de care numai eu sunt conştientă.

Mă uit la cei doi oameni de pe pliant. Le cunosc bine feţele – i-am văzut de câteva ori pe zi pentru că sunt fixaţi pe uşa frigiderului meu, cu un magnet în formă de inimă. Unul este o femeie de vârstă mijlocie; celălalt este un bărbat care arată destul de bătrân cât să-i fie bunic. El are ochii înceţoşaţi şi părul alb la tâmple şi pare mărunţel în fotoliul lui, cu umerii ridicaţi către urechi. Cei doi îşi zâmbesc şi – întocmai cum spune numele asociaţiei – îşi strâng mâinile.

— întotdeauna am crezut că asistenţa asta e o chestie pentru oamenii în vârstă, îi spun lui Tom McDermott, gata să etichetez pliantul ca proba A.

— De fapt, încercăm să ajungem la oricine ar putea să aibă nevoie de un prieten. Bătrâni, adolescenţi şi orice persoană aflată între aceste două vârste.

— Eu am prieteni, îi spun, forţând realitatea.

— Poate că mai e loc pentru încă unul?

Mă gândesc la asta, la felul în care micul meu cerc n-ar putea trece deloc drept un cerc – dacă nu pui la socoteală şi pisica – şi

nu sunt cu adevărat atentă la ceea ce spune despre training, şi evaluarea riscului, şi codul de conduită. Dar decid că sunt suficient de curioasă încât să-l las să-mi intre în casă.

Nu am putut să-mi mut puzzle-ul aproape terminat cu *Sărutul* lui Klimt de pe măsuţa de cafea din living, aşa că o împing cu grijă la perete. Dacă Tom McDermott are nevoie de o masă, ne putem muta în bucătărie.

îl las acolo şi mă duc să fac un ceai. („Fără zahăr – sunt destul de dulce", îmi spune făcându-mi cu ochiul şi, cumva, îi iese destul de drăgălaş, şi nu dubios.) Când mă întorc, el stă într-un genunchi şi priveşte *Sărutul.*

— Cât timp ţi-a luat?

— Câteva zile, doar câte jumătate de oră, când şi când, spun aşezând tava cu ceaiul pe podea.

Am adus şi o farfurie cu fursecuri de ciocolată, chiar dacă Tom McDermott pretinde că e destul de dulce.

— Fantastic! spune, şi mă gândesc că vorbeşte despre puzzle, nu despre fursecuri, dar el se întinde după unul şi ia o muşcătură.

Stă pe podea cu picioarele lui lungi încrucişate şi soarbe apoi şi din ceai, ca fursecul să alunece mai bine. Pentru o persoană complet străină, s-a instalat foarte confortabil în livingul meu. Mă aşez într-un capăt al canapelei cu ceaiul în mână, iar cana îmi încălzeşte palmele.

— Meredith, chiar mă bucur să te cunosc. înainte de a începe să discutăm, permite-mi să-ţi ofer câteva informaţii despre organizaţia noastră caritabilă. A fost fondată în 1988, chiar aici, în Glasgow, de o femeie pe nume Ada Swinney, a cărei mamă era imobilizată în casă din cauza demenţei. Misiunea noastră de astăzi este exact aceeaşi ca şi misiunea Adei de atunci – să oferim companie, prietenie şi sprijin oricui are nevoie.

Nu ştiu ce să spun, aşa că sorb din ceai.

— Cel mai important lucru, întotdeauna, este să te simţi confortabil şi în siguranţă. în orice moment, dacă nu simţi asta, poţi să-mi spui să plec şi o să plec, fără să-ţi pun vreo

întrebare! Scoate nişte formulare din mapă. Vrei să terminăm mai întâi cu partea plictisitoare?

îi răspund la toate întrebările şi încuviinţez din cap atunci când e cazul, până când formularele se întorc la locul lor.

— în mod clar, eşti campioană la puzzle-uri, spune. Cu ce altceva îţi mai place să-ţi ocupi timpul?

După câteva secunde bune în care Tom McDermott zâmbeşte – recunosc că are nişte ochi blânzi – iar eu mă uit la el absentă, îi zic:

— O grămadă de chestii.

— Ei bine, se vede! Face un gest spre cărţile care căptuşesc un întreg perete al camerei, apoi sare în picioare dintr-o mişcare surprinzător de lină pentru picioarele acelea. Ai o mare varietate aici, Meredith. O mulţime de clasici... istorie... artă... ai ceva preferat?

— E un volum de poezie, de fapt. Emily Dickinson.

Mă duc lângă el la rafturi şi scot un volum subţire, portocaliu, cu cotorul moale şi crăpat de la deceniile de uzură, de la atingerea unor degete mult mai bătrâne decât ale mele. L-am cumpărat de la anticariatul meu preferat. „Pentru Violet, mereu al tău”, scrie pe pagina de gardă. Deseori m-am întrebat cine a fost Violet şi de ce o carte care i-a fost dăruită cu atâta implicare a sfârşit prin a-mi fi vândută mie, cu două bre. Oricare ar fi povestea ei, mă simt în siguranţă când o ţin în mână.

— Dickinson. Era destul de funebră în sinea ei, nu-i aşa? Un geniu.

— Pot să ţi-o împrumut dacă vrei, zic eu, surprinzându-mă şi pe mine că-i ofer cartea.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Mulţumesc, Meredith. O să am mare grijă de ea şi o să ţi-o aduc înapoi data viitoare când ne vedem.

Sunt un pic luată prin surprindere. Mă aşteptam să spună – amabil, politicos – că nu se poate să-mi ia cartea preferată. Dar până să-mi reiau locul pe canapea, a băgat-o în mapa lui şi s-a mai servit cu un fursec.

— Meredith, ştiu că n-ai mai ieşit din casă de multă vreme, spune.

— De o mie două sute cincisprezece zile, îi spun.

— E foarte mult timp.

— Da, nici nu mi-am dat seama când a zburat.

— Numeri zilele?

Ridic din umeri şi mă simt aiurea.

— Păi, nu prea am ce să calculez, aşa că număr.

îmi înfăşor braţele în jurul trupului, pe deplin conştientă de mesajul pe care îl transmite gestul meu.

— Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei. îşi menţine vocea blândă, în contrast cu tonul meu tăios. Mă aflu aici ca să te cunosc. Mă interesează să aflu despre viaţa ta, ce-ţi place şi ce nu-ţi place, cum îţi petreci timpul. Şi... ei bine, poate găsim o cale să te ajut să te întorci în lume?

— Sunt în lume, îi răspund sfidător.

— Da, normal că eşti. Dar...

— Am un motan. Fred.

— Fred? Astaire, Savage?

Râde. Eu, nu.

— Fred, şi atât.

— îmi plac pisicile, spune.

încep să cred că Tom McDermott o să fie de acord cu mine indiferent ce spun. Consideră că puzzle-ul meu e fantastic. îi place Emily Dickens şi îi plac pisicile. Totodată, încep să regret că i-am dat cel mai preţuit volum de poezii. Aş putea să nu-l mai văd niciodată, cu coperta lui portocalie, atât de dragă mie. Mă întreb dacă aş putea să i-l cer înapoi. Poate se va duce la baie, şi atunci aş putea să i-l sustrag din mapă şi să îl pun înapoi pe al doilea raft de sus, unde-i e locul.

Dar el nu dă semne că s-ar duce la baie, ci vrea să continue discuţia despre pisici.

— Ce se întâmplă dacă Fred se îmbolnăveşte? mă întreabă.

Tom McDermott m-a subestimat. Mi s-au mai pus întrebările astea.

— Fred nu se îmbolnăveşte niciodată, îi răspund cu mândrie. Dar am o prietenă foarte bună, Sadie. Sadie s-ar duce cu el la veterinar.

— A, asta-i bine. Ce altceva mai face Sadie pentru tine?

— îmi ia medicamentele de pe reţetă o dată pe lună. Atâta tot. E prietena mea, nu îngrijitoarea mea. îmi simt umerii încordaţi. Rămăsesem cu ei înţepeniţi – ridicaţi spre urechi – din momentul în care i-am dat cartea. N- am nevoie de nimic altceva.

— Şi lucrezi... cu normă întreagă?

— Sunt freelancer într-ale scrisului, deci e variabil. Dar sunt destul de ocupată.

— într-ale scrisului? Sună interesant.

— De fapt, nu prea e. Nu am o rubrică în *New York Times* sau ceva de genul ăsta. Scriu content online pentru diverse companii.

— Crede-mă, e interesant în comparaţie cu ce făceam eu, zice el, schiţând o grimasă. Am fost concediat anul trecut de la jobul meu în finanţe. Aşa că mi-am luat un răgaz ca să-mi dau seama ce să fac mai departe.

Aprob din cap. Nu m-am priceput niciodată la conversaţie.

— Dar familia ta, Meredith? Te vizitează des?

Mi se strânge stomacul Iau o gură de ceai.

— E complicat, îi zic.

— Mă pricep la complicaţii, spune el şi vocea lui sună blând. Dar nu trebuie să vorbim despre asta, Meredith.

— Am o mamă. Şi o soră. Fiona. Fee. E cu un an şi jumătate mai mare decât mine, zic eu, mitraliind cuvintele.

— Cum e sora ta?

Venind din partea lui, e o întrebare normală.

— Diferită de mine. Dar nu mai ştiu nimic despre ea. N-am mai vorbit de mult. De fapt, nu mă mai văd deloc cu ea şi cu mama.

— Chiar că-i complicat, nu glumă, spune Tom încet.

Apoi aşteaptă, iar faptul că îmi lasă spaţiu mă face să mă întreb dacă pot să spun mai multe. Numai că nu-mi găsesc

cuvintele potrivite, aşa că mă duc iar în bucătărie să mai aduc fursecuri.

*

Jumătate de oră mai târziu, stau la uşă şi aştept răbdătoare ca Tom McDermott să iasă, să coboare cele trei trepte până pe aleea din grădină, să urce în maşina lui gri şi să plece. Sunt epuizată după toată discuţia, după toate întrebările, după toată îngrijorarea legată de carteamea, dupătoată prefăcătoria aceea cum că viaţa mea e de nota zece când, de fapt, în cele mai multe zile, abia reuşeşte să atingă, cu chiu cu vai, un şase.

Nu se grăbeşte să plece. Deja mi-a mulţumit adânc pentru ospitalitate, privindu-mă direct în ochi şi spunându-mi că va veni iar să mă vadă săptămâna viitoare, dacă e OK din punctul meu de vedere. Fred ne priveşte din locul lui preferat, de pe scaunul confortabil aflat la etaj, pe palier. Şi pentru el este primul bărbat care intră în casă; mă întreb dacă pisicile iau seama la aşa ceva. Pe de o parte, sunt mulţumită că n-a venit jos să-l întâmpine pe Tom.

— Ţine minte, nu ai nici o obligaţie, spune Tom. Dacă îţi displac glumele mele sau dacă nu-ţi permiţi toate fursecurile pe care le mănânc, poţi să-mi spui oricând să degajez terenul. Nu mă supăr, îţi promit.

— Ai la tine cartea mea preferată, deci cred că va trebui să ne mai vedem.

— Foarte adevărat. Zâmbeşte. Şi abia aştept să văd la ce puzzle o să lucrezi data viitoare.

— La un mozaic, îi spun. E foarte complicat.

— Păi, abia aştept să-l văd. Pe curând, Meredith.

Dau să-i fac cu mâna în semn de rămas-bun, dar el se opreşte pe treptele de la intrare.

— încă un lucru, Meredith... dacă nu te superi. Sunt curios: trebuie să fie ceva ce făceai înainte şi îţi lipseşte. Ceva

ce nu poţi face acasă.

A început să plouă din greu. Tom McDermott îşi încheie paltonul din lână. în spatele lui, norii grei, cenuşii ai după-amiezii târzii vin spre mine. Sunt conştientă de prezenţa lor fără să-i privesc direct. Mă trag un pic în spate, la adăpost.

— înotul. îmi place să înot.

— Eu sunt un înotător jalnic, spune el. Ştiu să înot câineşte şi cam asta e tot. Oricum... îşi scoate fularul de sub palton şi îl înfăşoară strâns la gât, apoi îşi scutură o picătură de ploaie de pe vârful nasului. în ritmul ăsta, o să înot până acasă. La revedere, Meredith. Ai grijă!

— Şi tu, Tom McDermott, şoptesc şi închid uşa.

în noaptea aceea, visez că înot câineşte într-un lac, împreună cu Emily Dickinson. Tom McDermott şi bătrânul din pliant stau pe mal şi se uită, făcându-ne cu mâna şi mâncând fursecuri de ciocolată.

Luni, 19 noiembrie 2018

Mă uit la ceas. 8:19 dimineaţă. Sunt aproape în grafic. Am suficient timp pentru exerciţii înainte de a pune ouăle la fiert, la ora 8:45. Două ouă, cinci minute pentru a obţine gălbenuşul cleios perfect. Mi-a luat trei zile să reuşesc şi a meritat fiecare încercare.

Dar înainte de ouăle perfecte, douăzeci de minute de cardio. Ce revelaţie a fost să descopăr că douăzeci de minute de exerciţii pe zi, cu o zi de pauză la alegere, sunt tot ce-mi trebuie ca să rămân în formă! Am câteva programe de exerciţii preferate pe YouTube, dar mai şi inovez din când în când, doar aşa, de distracţie. Şi ce e minunat la faptul că le fac acasă, singură, este că nu mă vede nimeni cum gâfâi după şase runde de sărituri cu forfecare.

întotdeauna după exerciţiile cardio fac unele de relaxare: stretching, respiraţie profundă şi afirmaţii pozitive. „Mă accept necondiţionat” este una dintre cele mai recent adăugate în repertoriul meu. în dimineaţa asta, încă o dată, mă străduiesc să mă familiarizez cu afirmaţia; nu-mi iese prea uşor. Diane,

psihoterapeuta mea, îmi spune să perseverez, spune că trebuie că devină o obişnuinţă ca să aibă efect. I-am spus că nu cred că afirmaţiile ar trebui să fie nişte minciuni, ceea ce a dus la o lungă conversaţie despre comportamentele de autosabotare.

Odată exerciţiile matinale terminate şi ouăle fierte, pun două felii de pâine cu seminţe la prăjit şi le las până se fac maro-aurii. Le ung cu un strat subţire de unt, le tai în bucăţi înguste şi le pun pe o farfurie. După asta, ouăle merg în păhăruţele lor cu buline, le sparg în vârf (partea cea mai bună) şi mă aşez la masă, cu ceaiul în cana mea preferată, cea care se potriveşte cu păhăruţele pentru ouă. Este 8:59. Perfect. Mă simt impulsionată de aceste mici realizări.

Lucrez câteva ore offline, mănânc un sendviş cu brânză şi murături la prânz, apoi mă loghez. încerc să-mi limitez timpul petrecut online pentru că ştiu cât de uşor te poate acapara lumea virtuală. O oră pe internet e ca zece secunde în viaţa reală. Mi-am scris odată un program, dar mi-am dat seama imediat că nu indusesem o toleranţă pentru acele momente spontane de căutări pe Google care apar cu regularitate, cum ar fi atunci când trebuie să

afli cum se prepară sosul béchamel sau nu-ţi aminteşti cum o chema pe cea de-a cincea soţie a lui Henric al VIII-lea (mi-a venit în minte într-o zi când mă gândeam la misoginism, şi întotdeauna le-am încurcat pe Catherine între ele).

Ştiu că unii oameni consideră că internetül e sursa tuturor relelor, dar eu n- aş putea să trăiesc fără el. Literalmente. Pot să comand şi să mi se livreze acasă tot ce vreau, uneori, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Lapte proaspăt, şi tampoane, şi baterii, şi cărţi. Nici măcar nu e nevoie să deschid uşa, dacă n-am chef să văd pe nimeni în ziua aceea. Am o cutie poştală la intrare, suficient de încăpătoare pentru colete. Eu singură am montat-o, sunt mândră de asta.

Din fericire, am găsit o aplicaţie deşteaptă care îmi înregistrează timpul petrecut pe internet şi mă deconectează când am ajuns la limita zilnică de opt ore. Din care până la şase petrecute muncind, în funcţie de numărul de proiecte pe care le am în lucru, ceea ce îmi lasă două ore pentru regi misogini şi orice altceva. Chiar şi după atâtea luni, tot sunt luată prin surprindere când îmi epuizez orele. Dar asta mă motivează să-mi folosesc bine timpul.

După ce mă pun la punct cu ştirile (E Ziua Internaţională a Bărbatului, ceea ce mă duce pe panta editorialelor de opinie privind masculinitatea toxică), mă loghez pe StrengthlnNumbers, grupul de sprijin online în care m-am înscris după ce Sadie mi-a trimis linkül, într-un e-mail cu subiectul: UITĂ-TE LA ASTA! ! ! A fost doar una dintre ideile ei strălucite. Are o mulţime de idei de-astea şi îmi trimite linkuri la cărţi nou-apărute sau la articole care speră ea că îmi vor da impulsul de care am nevoie ca să redevin o persoană normală. îmi trimite recenzii ale noilor restaurante, oferte de la Groupon pentru weekenduri la spa şi după-amiezi la ceainării. Pentru orice eventualitate, îmi scrie ea. Le dau delete fără să le citesc. Ştiu că Sadie are intenţii bune, dar nu vreau să-mi petrec timpul liber citind studii despre tulburările de anxietate socială sau cărţi despre agorafobie scrise de persoane cu numele precedate de tot soiul de titluri pompoase.

Dar o să spun, ca să se consemneze, că nu am nici una dintre chestiile alea.

Trebuie să admit că StrengthlnNumbers a fost una dintre cele mai bune idei ale lui Sadie. îmi place statutul anonim al conexiunilor online şi mă reconfortează să ştiu că nu sunt cea mai nebună persoană din ţara asta.

Astăzi sunt active nouăzeci şi opt de persoane – în limite normale pentru o dimineaţă de luni. Serile şi weekendurile sunt mult mai aglomerate, din motive evidente. Am noroc că lucrez de acasă şi pot să-mi fac propriul orar, aşa că nu sunt prinsă în menghina programului de la nouă la cinci. Ăsta e cel puţin un lucru care cu siguranţă nu-mi lipseşte. Deseori lucrez seara, târziu – îmi place să fiu trează când oraşul doarme.

Mă conectez cu câţiva obişnuiţi şi îi întreb ce-au făcut în weekend. Janice (WEEJAN) a avut probleme cu fiica ei, o adolescentă capricioasă, dar a reuşit să se abţină să mănânce toate bomboanele de ciocolată din cutia de Quality Street (a mâncat numai opt şi nu şi-a provocat voma pe urmă). Gary (RESCUEMEPLZ) spune că a fost la o beţie – deşi chiar nu a vrut – dar ce altceva poate să facă atât timp cât e pe o listă de aşteptare de optsprezece luni pentru un consilier? îi spun să mă aştepte douăsprezece luni să i-o cedez pe terapeuta mea, Diane, care nu este chiar persoana mea preferată, dar, cu siguranţă, nu m-am simţit niciodată mai rău după ce am vorbit cu ea. Janice îi spune că poate să-şi găsească un psihoterapeut privat, cu cincizeci de lire pe oră. Gary spune că sunt vremuri grele şi nu-şi poate permite să plătească cincizeci de lire pe oră. Janice punctează că probabil cheltuie banii ăştia pe bere şi vodcă într-o săptămână, ceea ce lui Gary nu-i pică tocmai bine. îi las să se certe pe tema pericolelor automedicaţiei, precum şi a punctelor forte şi slăbiciunilor sistemului naţional de sănătate. O să se învârtească în jurul cozii ca de obicei. Sunt pe punctul de a ieşi de pe chat când o fereastră de conversaţie privată se deschide pe ecran.

CATLADY29: Hello?

Trec cu mouse-ul peste poza de profil – o pisică albă, cu blana stufoasă, care îmi smulge un zâmbet. îi verific datele: femeie, 29 de ani, Glasgow.

JIGSAWGIRL: Hi!
CATI ADY29: Nu sunt sigură că fac ce trebuie. E prima dată când intru aici... Pur şi simplu, am nevoie să vorbesc cu cineva... £
JIGSAWGIRL: Hei, e în regulă. Eu sunt Meredith.
CATLADY29: Bună, Meredith. Eu sunt Celeste.
JIGSAWGIRL: Bună, Celeste. Văd că eşti din Glasgow. întotdeauna mă bucur să cunosc un confrate Weegie[1].
CATLADY29: Şi tu eşti din Glasgow? O, asta mă face să simt că vorbesc cu o persoană reală. Pe unde locuieşti?
JIGSAWGIRL: Sunt cât se poate de reală. Locuiesc în East End. CATLADY29: Eu tocmai m-am mutat în centrul oraşului. Pe lângă şcoala de artă.
JIGSAWGIRL: Serios? Pe-acolo îmi făceam veacul înainte. Ce vremuri! CATLADY29: Stau pe Sanderson Street.
JIGSAWGIRL: Nu se poate! Acolo am locuit şi eu. La numărul 48. Apartamentul A.
CATLADY29: Meredith, n-o să-ţi vină să crezi. Eu stau la 48D. JIGSAWGIRL: OMG! Cât de tare e asta! Apartamentul de deasupra! CATLADY29: Ştiu, nu-i aşa? Când ai stat acolo?
JIGSAWGIRL: M-am mutat acum vreo cinci ani. Am decis că e timpul să- mi iau inima-n dinţi şi să-mi cumpăr casa mea. îţi place acolo?
CATLADY29: îmi place la nebunie zona. Apartamentul e cam mic, totuşi. Abia ai loc să ţii o pisică.
JIGSAWGIRL: LOL! îmi aduc aminte. Apropo de pisici, cine e drăgălăşenia din poza ta de profil?
CATLADY29: A, aceea e pisica mamei. Lucy. Din păcate, aici nu e voie cu animale de companie. £
JIGSAWGIRL: Eu am un motan. îl cheamă Fred.
CATLADY29: Ah... eşti o norocoasă! Va trebui să-l pui la poza de profil, să-l văd şi eu.

JIGSAWGIRL: O să-l pun. Merită un pic de expunere.
CATLADY29: Mă bucur că te-am cunoscut, Meredith. Tu ce cauţi pe aici?

Tastez rapid răspunsul standard.

JIGSAWGIRL: Prietenie şi sprijin. Am nişte probleme psihoemoţionale. CATLADY29: Sper că n-am fost prea indiscretă.
JIGSAWGIRL: Nici vorbă!
CATLADY29: Şi cum merge treaba pe-aici?
JIGSAWGIRL: Păi, există canale diferite pentru probleme diferite. Depresie, dependenţe, tulburare de stres posttraumatic... chiar de toate. Acelea sunt monitorizate şi moderate de voluntari. Există şi o mulţime de pagini cu sfaturi şi cu linkuri către linii de asistenţă telefonică de specialitate. Şi poţi discuta şi în privat cu oamenii, individual sau în conversaţii de grup. Cum facem noi acum.
CATLADY29: E cam intimidant, să fiu sinceră.
JIGSAWGIRL: Hei, e-n regulă. Nu pot promite să ajut, dar sigur pot să ascult dacă vrei să discuţi despre ceva.

Mi-o imaginez uitându-se la ecran şi întrebându-se dacă e sau nu cazul să aibă încredere în cineva străin. încercând să decidă dacă se va simţi mai bine sau mai rău împărtăşindu-şi grijile sau coşmarurile. Asta e o întrebare la care nu pot să răspund. După aproape doi ani, eu încă nu m-am deschis complet nici faţă de Janice sau de Gary.

CATLADY29: De fapt, cred că aş vrea să vorbesc doar despre pisici pentru o vreme, dacă se poate.
JIGSAWGIRL: Nici nu-mi doresc altceva.

Ajungem să stăm la taifas o groază de timp, nu doar despre dragostea noastră comună pentru pisici, ci şi despre Liza, care locuieşte încă la 48B şi îşi atârnă chiloţii la uscat peste pervaz. îi spun lui Celeste că am crezut că şi-a învăţat lecţia prin 2002,

când o rafală de vânt i-a proiectat o pereche de tanga negri din dantelă în calea autobuzului 60. Celeste îmi spune că, din câte crede ea, Liza nu mai poartă tanga din dantelă şi îmi trimite mai multe emoticoane râzând, iar eu, la rândul meu, râd de mă prăpădesc amintindu- mi incidentul.

îmi dau seama că Sadie trebuie să ajungă în scurt timp – mi-a trimis ieri un SMS că o să treacă după ce-l ia pe James de la şcoală. înainte de a ieşi de pe chat, îi spun lui Celeste că mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu ea, şi n-o zic doar din politeţe.

Sadie a apărut la jumătatea primului an de gimnaziu, cu un cap mai înaltă decât toţi băieţii şi cu o atitudine la fel de îndrăzneaţă ca şi tunsoarea ei. Avea părul de un blond aproape alb şi îl purta tuns scurt, dat după urechi. Celelalte fete din clasă o priveau cu dispreţ de după cortinele lor de păr permanentat, dar mie îmi amintea de modelele din catalogul Freemans al mamei. Nu aveam cârlionţii elastici sau tunsoarea cool a lui Sadie; mama refuza să dea bani pe asemenea mofturi. Părul meu era lung şi drept şi avea aceeaşi culoare fadă dintotdeauna.

Domnul Brookes a aşezat-o pe Sadie lângă mine la ora de engleză şi, după un schimb rapid de întrebări şi răspunsuri (da, am urmărit *Twin Peaks,* cu siguranţă îmi plăcea mai mult serialul *Home and Away* decât *Neighbours,* preferatul meu din trupa New Kids on The Block era Donnie, dar Jordan era foarte aproape, pe locul al doilea), eram deja prietene.

— Ai trecut testul, mi-a zis câţiva ani mai târziu.

— Tu l-ai picat, dar mi-a părut rău pentru tine, am tachinat-o.

— Suntem ca sarea şi piperul, a spus ea. Total diferite, dar ne completăm.

Mă vizitează cât poate de des, uneori cu copiii după ea. James şi Matilda
îşi împart timpul între Sadie şi fostul ei soţ, Steve, care este chitarist într-o trupă de coveruri după Led Zeppelin şi care a părăsit-o pe Sadie pentru o fană, la şase luni după naşterea

Matildei. Răspunsul ei când i-a anunţat plecarea iminentă, într-o sâmbătă, la micul-dejun, a fost: „Tu chiar ai o fană?” După ce a plecat cu valiza lui prăpădită, Sadie s-a dus în garaj şi a mânjit cu vopsea de un roz-pastel preţioasa lui chitară Gibson Les Paul. Şi- a făcut un selfie cu chitara într-o mână şi cu degetul mijlociu ridicat, ca să fie totul clar, adăugând comentariul: „Asta o să-ţi amintească de fiica ta. E aceeaşi culoare cu cea a pereţilor camerei ei”.

Asta a fost cam cu an în urmă, iar acum relaţiile sunt pe cât de amiabile pot fi când imaginea de ansamblu cuprinde adulterul şi abandonul. Fana l-a părăsit pe Steve la numai câteva săptămâni după ce se îndrăgostise de *riff*-ul lui extraordinar, iar el s-a întors acasă, la familie, ca s-o implore pe Sadie să-l ierte. Numai că ea schimbase deja încuietorile. A încercat să-i facă o serenadă prin fanta de corespondenţă, iar ea a intrat pe Spotify şi a pus Red Hot Chili Peppers la maximum, strigând: „John Frusciante – ăsta chitarist!”

Sadie are un weekend pe lună fără copii şi încearcă să înghesuie cât mai multe activităţi în el. Apare la mine între a treia şi a patra întâlnire a zilei (cea de la prânz şi cea de la cină; micul-dejun şi gustarea sunt deja uitate).

— Am foarte puţin timp pentru întâlniri, spune atunci când ridic din sprâncene. Nu mă mai judeca, pune de ceai şi hai să-ţi povestesc despre Larry care încă mai locuieşte cu maică-sa.

N-o judec propriu-zis pe Sadie. Adică n-o judec mai mult decât judecă fiecare pe toată lumea. Drept să spun, mă fascinează viaţa ei socială. A trecut atâta vreme de când n-am mai fost la o întâlnire, de parcă ar fi fost într-o altă viaţă.

— Ar trebui să intri şi tu pe o aplicaţie, mi-a spus odată Sadie. Măcar ca să te amuzi. Nu se ştie niciodată – ai putea să cunoşti pe cineva care să te facă să spargi uşa. Aş veni să te văd şi aş găsi în uşă o gaură de forma lui Meredith.

Am râs, stânjenită. Ştim amândouă că mi-ar trebui mai mult de atât ca să ies din casă.

Ideea de a sta în casă trei zile, ca să nu mai vorbim de trei ani,

îi este atât de străină lui Sadie, încât în prima lună nici nu i-a venit să creadă. Până când a apărut într-o seară şi m-a găsit stând sub masa din bucătărie. în momentul acela, a început s-o ia în serios.

La fel de greu pentru Sadie este să accepte că mi-e bine aşa. Sau, cel puţin, mi-e mai bine decât îmi era în faza în care mă ascundeam sub masă. Putea fi şi mai rău decât o viaţă de aproape şase. Cred că a prins ideea, dar încă avem discuţia asta din când în când.

— Cum rămâne cu oamenii?

— Care oameni?

— Oamenii pe care-i întâlneai când ieşeai. întâlnirile întâmplătoare care-ţi făceau viaţa mai interesantă.

— Oamenii pe care-i întâlneam întâmplător nu mi-au făcut niciodată viaţa interesantă.

— îţi aduci aminte de seara aia... când l-am întâlnit pe tipul care ne-a ghicit în palmă?

— Tipul care a spus că o să ajungi maestru bucătar?

— încă s-ar mai putea întâmpla!

— Ei bine, eu nu cred că o să am şase copii.

— Nu se ştie niciodată.

— Măcar atâta lucru se ştie.

— OK, deci era un ghicitor foarte prost. Dar nu-ţi lipsesc serile alea? Când întâlneam oameni ridicoli, interesanţi, nebuni?

— Sadie, pe jumătate dintre ei nici nu mi-i amintesc. Şi, pe bune, nu erau deloc interesanţi.

Chipul i se întristează şi mă simt prost. Oamenii pe care îi întâlneam erau doar o parte din poveste. Eu şi cu Sadie ne cream întotdeauna propria distracţie, umblând din bar în bar, râzând, şi dansând, şi planificându-ne în detaliu viaţa.

— Nu ţi-e dor să priveşti pe cineva în ochi?

A spus-o încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă că o să încep să plâng.

— Te privesc pe tine în ochi, chiar acum, îi spun cu blândeţe.

— Da, dar te-oi fi săturat de ochii mei.

— Niciodată. Ai ochi frumoşi. Li se schimbă culoarea în funcţie de dispoziţie.

Se uită cruciş şi scoate limba.

— Şi acum sunt frumoşi?

îi zâmbesc – prietena mea haioasă, care ar face orice pentru mine.

Nu se lasă niciodată păgubaşă, e ca un câine care ţine de un os.

— Nici de aerul proaspăt?

— Ţin tot timpul ferestrele deschise şi deseori scot capul pe uşa din spate, ca să iau o gură de aer de Glasgow, proaspăt şi înmiresmat.

— Meredith, nu face mişto!

— Nu fac.

Şi tot aşa, până când una dintre noi se plictiseşte şi începe să vorbească despre altceva.

— Nu suport să te văd aşa, mi-a spus în ajunul Crăciunului trecut, după ce am făcut schimb de cadouri, am pocnit surprizele[2] şi ne-am îmbrăţişat strâns.

Urma să-i ia pe James şi Matilda de la Steve şi să meargă acasă, să se apuce de preparativele pentru ziua următoare, când avea să ia prânzul cu familia ei.

M-am îndepărtat de ea şi am oftat.

— Aşa cum?

— Aşa... singură.

— Nu sunt singură, Sadie. îl am pe Fred. Săritor ca întotdeauna, Fred a mieunat zgomotos din bucătărie. Şi nu sufăr de singurătate. Am suferit, dar acum, nu.

— Nimeni n-ar trebui să fie singur de Crăciun, mi-a spus pe tonul răstit la care apela ca să-şi ascundă emoţiile mai complexe.

— îl am pe Fred, am spus din nou. O să mă uit la *Unora le place jazzul* şi o mă apuc de noul puzzle. Abia aştept.

— Tu şi puzzle-urile tale!

Tonul ei a sunat mai puţin agresiv. Mi-a dat un pumn uşor în

braţ înainte de a închide uşa după ea. Am rămas acolo un moment, sprijinindu-mă cu o mână de tocul uşii, pe dinăuntru. Câteodată, când pleacă, e ca şi cum toată viaţa ar fi ieşit afară din casă.

Astăzi, James e răcit, Matildei îi dă un dinţişor, iar Sadie e mahmură.

— Nu stăm mult, promite ea în timp ce împrăştie căciuli, şi paltoane, şi ghete prin tot holul.

Fred n-are chef de copii; se ascunde sub patul meu.

— Ce-ai mai făcut? o întreb. Pari terminată, adaug, aşa cum numai nişte prietene de o viaţă îşi permit. De fapt... zic şi mă uit mai atent la ea. Pe de altă parte, arăţi uimitor. îţi strălucesc ochii.

— Am cunoscut pe cineva, şopteşte, incapabilă să-şi stăpânească zâmbetul, care i se lăţeşte pe toată faţa.

îmi aruncă privirea tipică prin care îmi spune că asta nu este o conversaţie pentru nişte urechiuşe mici. Până goleşte ea o pungă de jucării pe podeaua livingului şi desface câte un biscuit pentru fiecare dintre copii, eu fac un ceai şi umplu platoul meu preferat, vintage – una dintre cele mai bune achiziţii ale mele de pe eBay – cu gustări de oameni mari.

— Nu pot să mănânc nimic, spune Sadie între două înghiţituri de ceai. Poate numai una. Muşcă dintr-o brioşă cu ciocolată şi unt de arahide. Mer, e incredibilă!

— Da, dar spune-mi cine-i tipul, îi zic.

— Colin, zice, şi jur că se înroşeşte în obraji şi îi sclipesc ochii când îi pronunţă numele. Ne-am cunoscut online, acum două săptămâni. Ne-am întâlnit de trei ori. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca el. Se întinde peste masă şi mă ia de mână. Sunt atât de fericită, Mer!

Timp de două cafele, îmi povesteşte despre Colin: că are patruzeci şi doi de ani, e tâmplar, divorţat, nu are copii, dar este absolut dispus să se întâlnească cu o mamă singură („Spre deosebire de majoritatea idioţilor pe care i-am întâlnit", adaugă). Este generos, amuzant, înalt, se subestimează şi nu dă

doi bani pe fotbal. în esenţă, bărbatul ideal pentru Sadie.

— E complet diferit de Steve, spune ea. Mer, de el chiar cred că m-aş putea îndrăgosti. îţi vine să crezi?

îi întorc zâmbetul larg; e de-a dreptul molipsitor. Şi totuşi, entuziasmul ei îmi aminteşte cât de lipsită sunt de porţiunea asta atât de amplă din spectrul emoţiilor umane normale. Când mă gândesc la Gavin, îmi amintesc cum era să am o relaţie, dar nu şi ce simţeam. Ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva care mi-ar fi povestit despre asta. Viaţa mea se împarte în două, înainte şi după, iar înainte a rămas undeva unde nu mai pot ajunge.

Matilda umblă poticnindu-se prin bucătărie, mânjită cu ciocolată pe toată faţa. Se repede la mine şi îşi îngroapă capul în poala mea.

— O, Doamne, eşti plină de ciocolată! sare Sadie. Stai să iau nişte şerveţele să te curăţ. Tilly, vino încoace, panaramă mică!

— Sadie, e-n regulă, îi spun, ciufulind buclele care-mi gâdilă bărbia.

Nimeni n-a mai fost de mult atât de aproape de mine. îmi petrec lejer

braţele în jurul trupuşorului agitat al Matildei şi îi savurez aroma dulceagă de copil. Ştiu că, dintr-o clipă într-alta, o să fie atrasă de altceva. în timp ce Sadie răscoleşte prin colecţia ei de genţi din hol, mă uit la picioruşele Matildei în ciorapi cu dungi şi la degetele ei pline de ciocolată. O gâdil pe burtica rotunjoară şi ea chicoteşte. Râd şi eu şi ridică privirea spre mine.

— Dă să-ţi văd dinţişorii, spun, iar ea deschide gura mare şi îşi dă capul pe spate, ca să văd mai bine. Uau! Ai o mulţime de dinţi straşnici!

încuviinţează din cap entuziasmată, cu gura încă larg deschisă. Mă fixează cu ochii ei albaştri şi rămâne surprinzător de nemişcată, susţinându-mi privirea, până când apare Sadie în cameră.

— Vai, uite ce faci dacă te las o clipă! exclamă ea afectat, dar în clipa următoare, o ia pe Matilda în braţe, o duce în living, şi astfel momentul nostru se încheie.

Brusc, simt răcoare, tară trupuşorul ei cald lipit de mine. Trag în jos de mânecile puloverului şi îmi încrucişez braţele peste pântec, încercând să- mi ofer căldura pe care n-o primesc niciodată de la nimeni. Rămân aşa, înfrigurată şi serioasă, cu un nod dureros în gât, până când Sadie se întoarce în încăpere.

O oră mai târziu, când Sadie şi copiii au plecat, refac traseul lor prin casa mea, adunând firimituri, ştergând urme de degete cu ciocolată de pe diverse suprafeţe, punând lucrurile la locul lor. Ştiu că lui Sadie îi e greu să se relaxeze când e aici cu copiii. Se gândeşte, probabil, că mizeria pe care o fac mă deranjează, dar nu e aşa.

— Casa ta e imaculată, spune mereu, şi uneori sună ca o acuzaţie.

E adevărat, dar la ce se aşteaptă? Nu sunt decât eu aici, cu un motan roşcovan foarte special, care are obiceiuri igienice foarte preţioase şi se curăţă de mai multe ori pe zi. Nu-mi ia mult să spăl o farfurie şi o furculiţă. Durează zile întregi până umplu coşul cu rufe murdare. Produc foarte puţine deşeuri. Şi, în orice caz, îmi place ordinea. Nu mă simt în largul meu să trăiesc în haos.

Dar haosul copiilor e altă chestie. îmi aminteşte că există în viaţa mea persoane cărora le pasă. Care o să continue să vină în casa mea atât timp cât o să fiu aici şi o să lase urme ale prezenţei lor. Să curăţ după ei îmi dă o idee despre cum ar fi să fiu şi eu mamă. Să am nişte omuleţi care să se bazeze pe mine să-i ţin curaţi, fericiţi şi în siguranţă. Mă doare dacă mă gândesc prea mult la asta.

Curăţ masa din bucătărie, mă gândesc la Sadie ghemuită în maşina ei, hlizindu-se la telefon. La acele mesaje de la începutul unei relaţii, care fac să-ţi sară inima din piept. Nu ştiu dacă mie o să-mi mai tresară vreodată inima aşa.

Când duc mătura şi făraşul la loc, în dulapul de sub chiuvetă, zăresc cana galbenă cu capac a Matildei în ghiveciul mare din colţul bucătăriei. Mă întreb de ce-o fi ales locul ăsta ca s-o ascundă. Mă gândesc s-o las acolo, s- o descopere ea data viitoare când mai vine. însă o iau cu mine în living şi o aşez pe raftul din mijloc al bibliotecii. Vreau s-o văd când stau seara aici şi fac un puzzle sau citesc o carte. Pare ruptă de context în cameră şi, totodată, perfect la locul ei.

Joi, 22 noiembrie 2018

Tom, cu zâmbetul lui larg şi paltonul din lână, s-a întors.

— îmi pare foarte rău, Meredith, spune şi se aşază pe canapeaua mea. Am uitat cartea de Emily Dickinson.

îmi stă inima-n loc. Dacă n-ar fi fost cartea, aş fi anulat întâlnirea de azi. îmi place de Tom, dar am lucrat până târziu aseară şi n-am chef de taclale.

— A, nu-ţi face probleme, spun fără convingere. O să fac un ceai.

ZIUA 1.222

în timp ce aştept ca apa să fiarbă, mă uit la reflexia mea în uşa cuptorului. Te fac uşile cuptoarelor să arăţi mai bătrân? N-am idee, dar cu siguranţă e o apăsare pe chipul meu pe care n-am mai văzut-o până acum. Peste câteva luni, împlinesc patruzeci de ani. Singurul bărbat din viaţa mea se află aici pentru că îşi oferă sprijinul şi prietenia unor persoane complet străine în timp ce se gândeşte ce job serios să-şi găsească.

Torn ceaiul, pun fursecuri pe o farfurie şi mă târăsc înapoi, în living, unde îl găsesc pe Fred cuibărit în poala lui Tom şi torcând zgomotos. Mă uit fix la el. în mod clar, de data asta se bucură mai mult de prezenţa lui Tom în casa noastră.

— Ce-i mai place să-l scarpini pe burtă, nu-i aşa? se hlizeşte Tom la mine.

Fred aruncă o privire spre mine în timp ce pun tava cu ceai pe măsuţa de cafea, apoi îşi întoarce atenţia înapoi, la noul lui prieten.

„Drace!”, îmi zic.

— Cum a fost săptămâna asta, Meredith?

Ridic din umeri.

— Ca de obicei.

Tom se întinde după ceaşca de ceai, iar Fred sare de pe genunchii lui. Face opturi în jurul gleznelor mele şi mă aplec să-l mângâi pe cap, dându-i de înţeles că i-am iertat mica indiscreţie.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac? Un puzzle. N-am mai făcut asta de când eram mic şi nu ştiu nici atunci cât de bine mă pricepeam, dar mi-ar plăcea să încerc. Ai chef?

îmi dau seama că am, într-adevăr, chef. Am terminat *Sărutul,* dar nu m-am apucat încă de cel cu mozaicul. Şi, cel puţin, un puzzle ar putea să-l distragă pe Tom şi să nu-mi mai pună întrebări incomode.

— Vrei să alegi unul? îl invit eu, făcând semn spre cutiile de pe raftul de jos al bibliotecii.

Alege repede, instinctiv, Santa Maria del Fiore, impresionanta catedrală din Florenţa, cu o mie de piese.

— Ăsta e greu, îi spun. Are atât de multe detalii!

— îmi plac provocările, îmi spune. Oricum, colega mea de echipă e expertă.

Mut tava pe podea şi împrăştii piesele de puzzle pe masă.

— începe întotdeauna cu marginile, îi spun. Dar mai întâi, separăm culorile. Uşurează mult treaba.

Lucrăm în linişte câteva minute, ordonând piesele mărunte ale edificiului florentin emblematic. El adună culorile deschise; eu, pe cele închise.

— Construcţia a durat peste o sută treizeci de ani, îi spun. Cupola uriaşă a făcut parte întotdeauna din plan, dar le-a luat ceva timp să-şi dea seama cum s-o facă, aşa că edificiul a rămas descoperit ani de zile.

— Uau! Vederea de sus trebuie să fie nemaipomenită.

— Hai să căutăm colţurile acum, îi spun, dar mă gândesc la mine urcând sutele de trepte mici şi înguste până în vârful catedralei.

La cât de mică aş fi în comparaţie cu orizontul Florenţei, dar cât de mare m-aş simţi când aş ajunge, în sfârşit, în vârf. La fel cum ne simţeam în uriaşul rollercoaster din Parcul Tematic Camelot când eram copii. Cu picioarele goale atârnând în cel mai înalt punct, lui Fee îi plăcea să spună ce vedea pe pământ, râzând de cât de mică era toată lumea. Tot ce voiam eu să privesc era cerul.

Pierdem noţiunea timpului şi Tom ajunge să stea mai mult de o oră.

— Scuză-mă, Meredith. Probabil că ai lucruri de făcut.

— E OK. Zboară timpul când încerci să construieşti o catedrală.

Mă uit la munca noastră, marginile sunt gata, iar cerul înnorat începe să prindă formă.

Pufneşte într-un râs zgomotos, un sunet nefamiliar în căsuţa mea liniştită.

— Meredith, eşti amuzantă.

îmi fac de lucru cu tava de ceai şi mă simt stânjenită.

ZIUA 1.224

— Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum.

— Câteodată oamenii nu sesizează ceea ce este evident. Dar asta e una dintre principalele mele calităţi. îmi face cu ochiul. încă o dată, îmi cer

scuze pentru carte. Pot să trec să ţi-o las mâine, în drum?

Mă gândesc un pic.

— Nu-ţi face griji. Adu-o data viitoare.

Duminică, 25 noiembrie 2018

O întrebare care mi se pune deseori: nu trece greu timpul? Jur că nu. Cel puţin, nu mai greu decât îmi închipui că trece pentru oricine altcineva. Unele zile, şi săptămâni, şi luni îmi trec ca nisipul printre degete. Am acelaşi număr de ore pe zi ca toată lumea şi nu am un partener sau copii care să-mi consume din ele. Petrec înjur de trei minute pe zi ca să mă apuc de lucru, nu trei ore ca alţii. Dar cumva tot ajung uneori la sfârşitul săptămânii şi îmi dau seama că n-am curăţat obloanele de lemn de la ferestrele livingului, nu mi-am şters oja sărită de pe unghiile de la picioare şi n-am deschis maldărul de corespondenţă care s-a adunat pe pervaz. Mereu există lucruri pe care nu mai apuc să le fac, cum ar fi înlocuirea siliconului la baie sau organizarea garderobei în funcţie de sezon. Faptul că trăiesc singură şi nu mă distrage nimeni nu înseamnă că sunt neapărat mai eficientă decât alţii. în unele zile, nici măcar nu fac duş.

Duminica e ziua cea mai grea, dar fac tot ce pot ca să umplu spaţiul gol. Iau ziarele care mi-au fost livrate, le separ pe secţiuni şi le înşir pe masa din bucătărie. Coc prăjituri şi umplu ceainicul, chiar dacă sunt singură. Prăjituri, farfurii, cuţite şi şerveţele, şi poate să treacă drept o masă în familie. Mâini care se reped să înşface secţiunea de sport a ziarelor sau suplimentul glossy. Trecerea din mână în mână a untierei şi firimiturile scăpate în gemul de zmeură. Sporovăieli şi râsete care acoperă zumzăitul de pe fundal al radioului. Mă întreb ce-o fi făcând astăzi Fee, dacă se gândeşte la mine. Poate că ea, Lucas şi mama mănâncă prăjituri şi beau ceai împreună. Sau se îndreaptă spre pub pentru un prânz duminical, cu toate fasoanele. N-aş vrea să fiu acolo, dar aş vrea ca Fee să fie aici. Vechea Fee, cel puţin. Acea Fee cu care am împărţit dormitorul

ZIUA 1.226

– şi uneori, patul – mai mult de jumătate din viaţă. Acea Fee pe care am condus-o la altar. Acea Fee care m-a făcut să mă simt în siguranţă, până când n-a mai făcut-o. Sunt scurte momente în care îmi doresc atât de mult să fie aici, încât mă doare. Apoi îmi amintesc de ce nu este, şi prăjitura mi se face piatră în gură.

— De ce nu avem fotografii cu noi când eram bebeluşi? am întrebat-o pe Fiona.

— Ba avem, a spus ea.

— Avem?

— Are mama în şifonier o cutie în care ţine nişte poze vechi. Făcute cu polaroidul. E una cu tine şi cu mine în baie. Erai un bebeluş dolofan.

— Vreau s-o văd, am spus ignorând tachinarea ei.

Aveam paisprezece ani şi primul iubit mai serios, iar faptul că petreceam mult timp cu familia lui mă făcea să mă uit mai atent la propria familie. Normal era să stai de vorbă la micul-dejun. Normal era să spui adevărul, chiar dacă doare. Normal era să existe fotografii de familie.

Mama lui Jamie avea poze peste tot: pe poliţa şemineului, fixate pe uşa frigiderului cu magneţi, expuse frumos în albume şi scoase cu fiecare ocazie, făcându-i pe copii să se simtă prost. Crease o galerie pe peretele scării, unde erau expuse fotografiile profesionale (portrete de familie, ceremonii de absolvire şi nunţi), aranjate cu grijă, în rame argintii, identice. O vedeam făcând ajustări minuscule de câte ori urca sau cobora scările – o mică treabă de gospodărie în drum spre baie. Cel mai tare mă fascinau portretele profesionale. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că oamenii ar putea plăti pe cineva să-i fotografieze în hainele lor cele mai bune, cu părul proaspăt aranjat, pe fundaluri în nuanţe pastelate. Fotografia care-l înfăţişa pe Jamie în copilărie, stând pe genunchii tatălui său, lângă mama şi sora lui mai mare, mi-a oferit o imagine fugară asupra unui alt tip de familie. Feţele lor străluceau de bucurie. Nu aveau priviri goale. Nici resentimente mocnite.

Am rămas cu Jamie mai mult decât ar fi trebuit, pentru că eram fericită în preajma familiei lui. După ce ne-am despărţit, mama lui mi-a lipsit mai mult decât mi-a lipsit el. Uneori, făceam un ocol în drum spre jobul meu de la fast-food, aşa încât să trec pe lângă casa lor. Chiar şi atunci când draperiile de la living erau trase, simţeam căldura dinăuntru. Tânjeam după ea.

— Mai spune-mi despre fotografii, am insistat şi am

19
94

stins televizorul.

Fiona a oftat, dar s-a întors pe canapea, cu faţa spre mine şi cu braţele
încrucişate.

— De ce? Sunt doar nişte poze vechi.

Dar se vedea că blazarea ei e jucată. Era încântată că ştie ceva ce eu nu ştiam. Nu aveam prea multe secrete, nu încă. împărţiserăm dintotdeauna camera. Ştiam că poartă cel mai bun sutien vinerea (violet, cu dantelă). Ştiam că uneori plângea în pat, când credea că eu dorm.

Am ridicat din umeri. Dacă-i dejucat, să jucăm.

— Cum vrei. O să merg să le caut, ca să văd cu ochii mei.

Soră-mea a sărit în picioare.

— îţi arăt eu, a spus.

Ne-am furişat la etaj. Nu ştiu de ce, pentru că mama era la bingo şi n- avea să se întoarcă decât peste patru ore. Chiar şi aşa, i se simţea prezenţa. Era în fiecare scârţâit al scărilor, în fiecare zăngănit al tocului ferestrei. Era peste tot şi nicăieri în acelaşi timp.

Nu mai intrasem de luni de zile în camera ei. Mirosea a ojă şi a ţigări, iar oglinda măsuţei de toaletă era prăfuită. Mi-am întors privirea de la ea. M- am simţit ciudat să mă văd în spaţiul ei. Nu era un loc în care să mă simt vreodată binevenită. La Fiona mă duceam dacă udam patul sau aveam un coşmar.

— Hai, vino, a zis Fiona nerăbdătoare şi m-a tras spre şifonier, apoi s-a ridicat pe vârfuri ca să ajungă la raftul cel mai de sus şi să ia o cutie veche de pantofi.

Aş fi vrut să am timp să trec cu atenţie prin conţinutul ei, dar sora mea avea alte idei. A deschis cutia şi a răsturnat-o, împrăştiind hârtiuţe şi fotografii pe toată podeaua.

— De ce ai făcut asta? am strigat şi m-am lăsat în genunchi ca să le adun.

Fiona a râs.

— Uite aici. Mi-a pus în faţă o fotografie. Un bebeluş dolofan la baie.

I-am luat-o din mână şi m-am uitat la imaginea cu cele două fetiţe în baia
noastră de un verde-avocado, decorată în stilul tipic anilor ’80. Eu eram aşezată în cadă, iar braţele dolofane şi burtica

rotunjoară îmi sclipeau de apă. Nu mă uitam la persoana din spatele aparatului de fotografiat; eram cu ochii ţintă la sora mea şi râdeam. Fiona era şi ea în cadă, dar ea stătea în picioare, cu mâinile în aer, pozând. Eu eram scundă şi grăsuţă; ea era înaltă şi subţirică. O amintire: noi două aşezate în faţa unui şemineu electric, învelite în prosoape calde, sorbind ciocolată caldă din căni. Apoi, după ce ne uscăm, Fiona îşi aruncă prosopul pe jos, ţopăind pe loc şi cerând: „Numără-mi coastele! Numără-mi coastele!” Nu-mi amintesc dacă vorbea cu mine sau cu altcineva. Nu-mi amintesc să mai fi fost cineva de faţă, dar eram prea mici ca să ne fi făcut singure ciocolată caldă. Cineva trebuie să fi încălzit prosoapele şi să ni le fi înfăşurat în jurul corpurilor noastre ude, transformându-ne în nişte *burritos* umani. Dar partea asta e o totală necunoscută în mintea mea.

N-am vrut s-o întreb pe Fiona dacă-şi aminteşte de băutura dulce şi fierbinte şi de şemineul electric.

— îţi aminteşti când a fost făcută poza asta? am întrebat-o în schimb.

— Nup.

Fiona se plictisise şi îşi făcea de lucru cu fardurile la măsuţa de toaletă a mamei. A răsucit la maximum un ruj şi s-a dat cu el încet, fixându-se cu privirea în oglindă.

Am pus deoparte fotografia din baie. Am hotărât s-o iau cu mine. Nu mi-o puteam imagina pe mama uitându-se vreodată la aceste mărturii ale trecutului, darămite să mai şi observe că vreuna lipseşte. Am simţit că mi se aprind obrajii; eram furioasă. Fotografiile n-ar trebui să stea înghesuite într-o cutie veche de pantofi şi ascunse în fundul şifonierului. Ar trebui să fie expuse în rame pe poliţa şemineului sau pe uşa frigiderului, sau în albume care să fie accesibile tot timpul. Mă întrebam de ce le mai păstrase. Ea era oare în spatele camerei foto? Nu mi-o amintesc convingându-ne să privim la aparat şi spunându-ne cu glas tărăgănat: „Zâmbiţi, vă rog!” Nu-mi amintesc ca noi să ţinem fotografia în mână aşteptând ca siluetele noastre să prindă formă. Nu-mi amintesc ca noi să fi făcut vreodată ceva

care să merite să fie imortalizat drept o amintire importantă. Şi nici măcar de vreo zi normală care să fi fost plăcută şi specială în detaliile ei mărunte, adică cele care contează în fond şi la urma urmei.

M-am întors la fotografii. O mulţime din ele erau alb-negru, cu oameni pe care nu-i cunoşteam. Pe spatele câtorva dintre ele erau nume şi date, iar scrisul nesigur şi mâzgălit se estompase. Era o femeie frumoasă într-o rochie strălucitoare de mireasă, la braţul unui bărbat înalt, cu o faţă radioasă. Pe spate scria doar „1948”. Am făcut un calcul rapid. Mama era născută în 1957.

— Cred că i-am găsit pe bunicii noştri.

Fiona s-a oprit din dichiseală şi s-a lăsat în genunchi în spatele meu, mirosind a parfumul mamei, Shalimar. Uram mirosul acela înecăcios.

— Maria, aşa o chema, a spus Fiona, urmărind cu degetul silueta miresei.

— Serios? De unde ştii?

Mă irita că Fiona ştia lucruri pe care eu nu le ştiam. Ştia de fotografii; ştia cum o chema pe bunica noastră. Ce altceva mai ştia?

— Am auzit-o odată pe mama vorbind despre ea, a spus, apoi a ridicat din umeri. Poate am visat.

Am vrut să mă enervez pe ea pentru că nu lua toată treaba asta în serios, aşa cum o luam eu, dar n-am putut. O înţelegeam. Propriile mele amintiri erau obscure şi inaccesibile. Nu ştiam ce era adevărat şi ce nu.

— îţi aminteşti când beam ceva cald şi eram învelite în prosoape şi stăteam în faţa unui şemineu electric?

Fiona s-a întors spre mine cu o privire stranie.

— Da. Da, îmi amintesc, a spus. Ciocolată caldă, cred.

Şi ceva din privirea ei uşor pierdută m-a convins că spunea adevărul.

I-am zâmbit larg.

— Chiar acum mi-am amintit, am spus.

— Mereu făceam asta după baie, a spus Fiona. Stăteam în faţa focului ca să nu răcim. Nu era totul rău, ştii?

N-am spus nimic pentru că nu ştiam. Dar mi-am îngăduit să mă delectez cu amintirea surorii mele despre mâinile grijulii care ne ridicau din cadă, ne trăgeau aproape, ne înfofoleau, amestecau ciocolata caldă la plic cu apă fierbinte şi porneau radiatorul electric. Am închis ochii şi am încercat s-o plasez pe mama în amintirea mea, dar tot n-am putut evoca decât imaginea genunchiului osos al surorii mele sprijinit pe coapsa mea, degetele ei lungi de la picioare viermuind alături de ale mele, mai mici, în timp ce tălpile noastre absorbeau căldura rezistenţelor încinse.

*

în următoarele săptămâni, de fiecare dată când mama era la bingo sau la pub cu mătuşa Linda, mă strecuram în camera ei şi mă uitam prin cutia cu fotografii. Erau numai câteva cu mine şi cu Fiona, mereu împreună, în afară de două în care mama ţinea în braţe câte un nou-născut, despre care presupuneam că era una din noi două.

într-una din fotografii, stătea în faţa unei tufe de trandafiri, într-o grădină necunoscută. Ar fi putut fi orice copil – nici nu puteai să-i distingi faţa, se

vedea doar un picior ieşindu-i din cutele unei păturici. Mama purta pantofi ascuţiţi şi ochelari de soare mari, era suplă şi avea o ţigară în mână. Zâmbea discret.

în cealaltă, şedea pe o canapea maro, rezemată de pernele portocalii. Faţa bebeluşului se vedea mai bine în poza asta, roşie şi schimonosită. Mama privea într-o parte, cu chipul palid, cu părul în dezordine. Părea obosită. Nu cred că a vrut să fie fotografiată.

Nu ştiam care dintre copii eram eu şi care era Fiona. Ne-am născut la numai un an şi opt luni distanţă, aşa că mama n-avea cum să îmbătrânească prea mult în acest răstimp. Am presupus că o ţinea în braţe pe Fiona în fotografia în care era veselă, în care zâmbea şi fuma, şi pe mine, în cea cu chipul palid şi obosit. întotdeauna a spus că am fost un copil dificil, deci probabil că faţa aceea roşie şi schimonosită era a mea.

într-o seară m-am furişat în camera mamei în timp ce Fiona se uita la emisiunea muzicală *Top of The Pops.* De cum am deschis uşa de la şifonier, am ştiut că era ceva schimbat. Lucrurile fuseseră rearanjate; era mai multă ordine. Iar cutia dispăruse. Din fericire, aveam fotografia cu mine şi cu Fiona în baie. O ascunsesem la mine, sub saltea. Păstrasem o fărâmă din copilăria noastră. O fărâmă de fericire.

Marţi, 27 noiembrie 2018

Am un anunţ pe uşă, care spune: FĂRĂ OFERTE NESOLICITATE.

— E valabil şi pentru mine? a întrebat Sadie prima dată când a dat cu ochii de el, ridicând din sprâncene.

Am ignorat-o.

— E foarte... agresiv, a murmurat în timp ce mă îndepărtam de ea.

De fapt, nu pot să sufăr soneria de la uşă. De fiecare dată când sună, îmi aminteşte că există afară o lume din care eu nu mai fac parte. Sadie ştie să nu vină niciodată neanunţată şi în nici un caz nu apasă pe butonul soneriei. Bate în uşă cu nodurile degetelor un „ra-ta-ta-ta” puternic şi lung, aşa că ştiu când e ea.

ZIUA 1.227

Avertismentul meu agresiv funcţionează de cele mai multe ori. Dar când şi când soneria sună când nu aştept nici o livrare care să necesite o semnătură sau care să nu încapă în cutia mea pentru colete. Şi după ce îmi trece şocul iniţial, nu pot să ignor soneria, pentru că ar putea fi cineva la care ţin. Sau la care am ţinut cândva.

Astăzi nu e cazul. Dar nici nu e cineva care să încerce să-mi vândă termopane. Băiatul mi se pare vag cunoscut.

— Bună ziua, doamnă, zice, rânjind la mine. Locuiesc vizavi. Pot să vă spăl maşina pentru o hârtie de cinci?

Mă concentrez la faţa lui pistruiată, străduindu-mă să nu iau seama la strada din spatele lui.

— Păi, mulţumesc pentru ofertă… dar eu nu am maşină.

Deschide larg ochii verzi.

— Nu aveţi maşină?

— Nup.

Mă sprijin de tocul uşii.

— Pe bune?

Se uită în jur ca şi cum ar încerca să repereze o maşină ascunsă pe undeva, ca să mă prindă cu minciuna.

Zâmbesc.

— Pe bune. N-am maşină.

— Uau! Atunci cum ajungeţi unde aveţi treabă? La muncă şi chestii de- astea?

— Lucrez de acasă.

— Serios?

— Ei, hai că trebuie să fi auzit de internet.

— Normal. Dar mama opreşte Wi-Fi-ul când eu şi cu frate-miu stăm prea mult în faţa ecranelor.

Râde. Şi în momentul acela, expresia feţei lui vesele, pistruiate mă face să vreau să-i spun adevărul – că sunt ani de zile de când n-am mai fost nicăieri, că toate deplasările mele au loc în limitele casei. Dar nu pot să-i spun asta pentru că, pe urmă, aş rămâne pentru totdeauna femeia ciudată de vizavi, care nu iese niciodată din casă. Aş vrea foarte mult ca puştiul ăsta să creadă că mă duc pe jos până la gară şi aştept pe peron, aşa cum fac

toţi oamenii normali. Aşa cum făceam şi eu, fără să stau prea mult pe gânduri.

— Deci locuieşti vizavi?

— Da.

Arată spre casa cu cireşul japonez în grădină.

— O, îmi place copacul vostru, îi spun. E aşa de frumos! Când înfloreşte, ştiu că a venit primăvara. Uneori, stau în living şi mă uit la el.

— Pe bune? face el, încruntându-se a mirare.

— Serios! Mă rog... când nu lucrez sau nu fac ceva. în fine, de ce speli maşini? Strângi bani pentru ceva?

— E ziua mamei săptămâna viitoare. Vreau să-i cumpăr un colier. Cu o inimioară pe el. Şi o pietricică albastră. A văzut ea unul pe internet.

Mi-l imaginez – elegant, delicat, la gâtul unei femei care îşi îmbrăţişează fiii.

— Asta sună grozav. Ce lucru frumos faci pentru mama ta!

Ridică din umeri.

— E scump, aşa că trebuie să spăl o mulţime de maşini. Ar trebui să plec. La revedere, doamnă.

— Poţi să-mi spui Meredith.

— E un nume ciudat.

Râd.

— Aşa ţi se pare? Tu cum te numeşti?

— Jacob Alastair Montgomery. îşi umflă pieptul. Am zece ani.

— OK, Jacob Alastair Montgomery. Ascultă, nu am maşină, dar ce-ar fi să-mi speli în schimb uşa şi scara?

— Mmm... OK, sigur.

— Scoate-ţi chestiile din găleată, ca să mă duc să ţi-o umplu. S-a făcut?

— S-a făcut.

îl las trebăluind cu apa caldă, detergentul lichid şi buretele. Stau la fereastră cu cartea în mână, dar privirea îmi tot zboară la copacul din grădina lui Jacob. E desfrunzit pe timpul iernii, dar nu mai e chiar atât de mult până o să vină primăvara şi o să se umple din nou de flori. întotdeauna mă surprinde cum într-o zi e golaş şi în ziua următoare e plin de boboci.

Zece minute mai târziu, sună la uşă. îmi iau un scurt răgaz să inspectez uşa şi mă las pe vine să mă uit la scară.

— Bună treabă, Jacob, sunt impresionată.

— Am spălat şi aia. Arată spre cutia pentru colete. Avea găinaţ pe ea.

— Vai, mulţumesc mult! N-aveam idee că uşa mea era aşa dezgustătoare. Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Iau o bancnotă de cinci bre şi i-o întind.

— Mulţumesc. îmi zâmbeşte larg. E prima mea hârtie de cinci.

— Ai venit aici mai întâi?

— Nu, am încercat întâi alături, dar n-au răspuns.

— Poate or fi plecaţi. Sau n-or fi auzit soneria.

— Poate. Sau poate sunt doar urâcioşi.

— Vrei să-ţi spăl găleata înainte de a pleca?

— Mulţumesc, Meredith.

Joi, 29 noiembrie 2018

După ce mi-a returnat volumul de Emily Dickinson intact şi m-a îndulcit cu o dezbatere foarte plăcută despre meritele relative ale Sylviei Plath şi ale lui Ted Hughes, deasupra puzzle-ului nostru cu catedrala din Florenţa, Tom reuşeşte să distrugă ceea ce se anunţa a fi o foarte plăcută zi de joi.

— Tatăl tău e prezent în peisaj, Meredith?

Mă uit în jos, la cana cu ceai, în timp ce el aşteaptă răbdător.

ZIUA 1 229

— Habar n-am unde e. A plecat când aveam cinci ani şi de atunci nu l-am mai văzut.

— O, Doamne, îmi pare rău.

— E OK. Abia dacă mi-l mai amintesc.

Dacă se simte stânjenit, n-o arată.

— Trebuie să fi fost greu să nu ai sprijinul familiei.

Ridic din umeri.

— Supravieţuiesc.

Tom mă priveşte până când ridic şi eu privirea spre el.

— Să mai bem câte un ceai? întreabă.

— Da.

Dau să mă ridic, dar el ridică o mână să mă oprească.

— Lasă-mă pe mine să-l fac de data asta. Un pic de lapte, tară zahăr, corect?

îmi muşc buza şi încuviinţez din cap. A trecut o veşnicie de când nu mi-a mai făcut nimeni un ceai. îmi reazem capul de speteaza canapelei şi ascult cum Tom scotoceşte prin bucătăria mea. Oricât de neobişnuită este situaţia asta pentru mine, ştiu că sunt în siguranţă cu el acolo, căutând pliculeţele de ceai şi zahărul. Cu scotocitul prin mintea mea nu mă simt însă prea confortabil.

— Părinţii mei au murit. Accident auto.

O spune de cum se întoarce în cameră.

Mă uit fix la el, la cănile din mâinile lui. Nici una dintre ele n-a mai fost folosită de ani de zile – una are un model floral palid; cealaltă poartă sloganul „Glasgow’s Miles Better”[3]. Bineînţeles, n-avea cum să ştie că întotdeauna rămân la aceeaşi cană.

Mi-o înmânează pe cea cu sloganul.

— S-a întâmplat de mult. Aveam doar zece ani. M-am mutat la bunici. Erau drăguţi, dar bătrâni, evident... Şi de modă veche. Anii mei de adolescenţă au fost destul de grei. Fără fraţi sau surori, doar eu şi bunicii. Eram cam singuratic.

— Tom, îmi pare foarte rău.

— Nu ştiu dacă trebuia să-ţi spun asta. Te superi?

— Nu, deloc, îi răspund, şi sunt sinceră.

Stăm pe canapea şi ne bem ceaiul în tăcere, cu mărturisirea lui Tom ca o prezenţă neaşteptată, dar nu inoportună, între noi. Nu cred că ne mai întoarcem azi la Santa Maria del Fiore.

— N-a fost întotdeauna aşa cu sora mea, zic. Umerii mi se relaxează puţin când îmi dau seama că nu mă simt prost dându-mi frâu liber cuvintelor. Fee... Eram nedespărţite. Am împărţit o cameră până când m-am mutat. Dar acum e... mă rog, ei sunt ei şi eu sunt eu.

— Ei?

Privesc în jos şi trag de o aţă de la blugi. Acum abia mă simt prost, pentru că nu am cu ce să continui. Doar stânjeneală, anxietate şi durere sufletească. Mă agăţ de datele concrete.

— Nu locuiesc departe. Fee şi soţul ei, Lucas. Chiar în suburbia oraşului. Iar mama stă şi acum tot în casa în care am crescut, de partea cealaltă a parcului. N-o să plece niciodată de acolo.

— Dar nu ţineţi legătura? Deloc?

Clatin din cap.

— Ai încercat vreodată să-ţi găseşti tatăl?

— M-am gândit la asta. Nu sunt sigură că ar vrea să mă vadă. Dacă ar fi vrut... m-ar fi căutat până acum, nu?

— Poate că te-a căutat.

Schiţez o grimasă.

— N-ar fi greu să mă găsească. Mama nu s-a mutat. Şi poţi găsi pe oricine pe internet în vremurile astea.

— Adevărat. Dar mai auzi poveşti senzaţionale, nu-i aşa? Despre fraţi care au fost despărţiţi la naştere şi au locuit zeci de ani la trei străzi distanţă şi habar n-au avut.

îmi răsucesc părul pe deget până simt că-mi amorţeşte mâna.

— Cred că mi-e mai uşor să trăiesc cu o fantezie despre el decât să risc realitatea unei dezamăgiri colosale.

„Sau să fiu eu o dezamăgire pentru el”, spune o voce în capul meu.

— Şi cum e în fantezia ta?

— E un om bun. Dar probabil că asta e o proiecţie. Fee crede altceva. Sau cel puţin aşa pretinde. întotdeauna a spus că n-avem nevoie de el. Că ne e foarte bine fără el. Fără aşa un nemernic, cum s-a dovedit a fi.

— Fiecare are amintiri diferite despre trecut.

— Cred că aş fi ştiut dacă n-ar fi fost un om bun, spun eu, pe un ton defensiv. Eram mică, dar... aş fi ştiut. Pentru că lucrurile rele ne rămân în minte, corect? Nu e nimic rău în legătură cu el.

— Dacă vrei să-l cauţi pe tatăl tău... ei bine, aş putea să te ajut. Dacă vrei.

încerc să-mi imaginez reîntâlnirea, dar nu reuşesc să găsesc un punct de
plecare.

Nimic nu mi se pare natural, nici măcar la modul întâlnirii cu un străin.

— O să mă gândesc, îi spun, apoi mă uit la ceas.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu omul ăsta drăguţ, blând, răbdător, dar sunt extenuată. Vreau să mă uit la televizor, cu Fred în poală, şi fără nimeni altcineva în casă.

— Ce mănânci la prânz? mă întreabă, şi schimbarea de subiect e atât de evidentă încât nu pot să nu râd.

Râde şi el, în timp ce se întinde să-şi ia paltonul.

— Tocmai mi-am dat seama ce foame îmi e. Şi ţi-am văzut colecţia impresionantă de cărţi de bucate. Sunt sigur că ai provizii serioase, nu doar crochete de peşte.

— O să mănânc *spaghetti puttanesca.* Anşoa, măsline, capere, roşii, usturoi şi mult parmezan. întotdeauna mi-am dorit să ajung în Italia, să fac o şcoală de bucătari. Să învăţ de la cei mai buni.

— Poate o să ajungi într-o bună zi. Să vezi catedrala cu ochii tăi.

Nu-i spun că am fost cât pe ce s-o fac. La începutul relaţiei noastre, când credeam că viaţa mea o să urmeze o traiectorie normală – nu perfectă, cu siguranţă că nu perfectă, dar normală – vorbeam cu Gavin să mergem în Toscana.

înainte de a pleca, Tom petrece câteva minute jucându-se cu Fred în hol, scărpinându-l pe sub bărbie, până când motanul începe să toarcă disperat.

— Aşteaptă aici, îi spun. Mă duc în bucătărie, cotrobăi prin frigider şi găsesc ce caut. Sos *puttanesca.*

Simt un pic de jenă când îi întind o caserolă mică de plastic, dar zâmbetul lui e natural, spontan.

— Mulţumesc, Meredith! Cina mea s-a rezolvat. Eşti cea mai tare!

îi zâmbesc şi eu, gândindu-mă cum, de fiecare dată când prăjesc ceapă, sau fierb apă în cratiţa cea mare, sau simt greutatea pastelor ude în strecurătoare, îmi imaginez mâinile mari ale tatei, tocând, şi amestecând, şi dându-mă la o parte de lângă foc. Aş vrea să-i împărtăşesc aceste amintiri şi lui Tom, să-i spun că, de câte ori trag spaghetele printre dinţi, am din nou cinci ani şi sunt mânjită cu sos de roşii pe la gură, savurând râsul tatălui meu. Dar nu spun nimic, pentru că nu ştiu dacă asta e singura mea amintire cu tata sau dacă a fost doar un vis.

Aproape că era prea multă linişte. Nici măcar n-o auzeam pe Fiona respirând. Vedeam doar o movilă sub plapumă, curba largă a şoldului ei, o şuviţă de păr blond care se iţea pe deasupra. întotdeauna i-am invidiat părul. în cea mai mare parte a timpului era de culoarea paielor, dar vara se transforma într-un superb blond solar. Al meu era castaniu şi tern, prin comparaţie.

— Ca balega de cal, a spus odată Fiona, iar eu am fost de acord tară rezerve.

Nu ajungeam să ating părul surorii mele, altfel aş fi mângâiat-o uşor numai ca să mă asigur că mişcă. Trebuia să adorm până venea mama, pentru că nu eram deloc în stare să mă prefac. îmi crispam prea tare faţa şi arătam de parcă aş fi fost constipată. Aşa zicea Fiona. Am încercat să număr oi, dar am pierdut şirul şi a trebuit s-o iau de la început.

Ajunsesem la treizeci şi trei când am auzit treptele scârţâind. Paşii se auzeau din ce în ce mai tare. Nu credeam că număratul o să dea rezultate de data asta.

I-am văzut mai întâi mâinile, degetele albe pe marginea uşii. Unghiile ei aveau altă culoare decât mai devreme, în seara aceea – trebuie să şi le fi făcut după ce ne-a trimis pe noi sus.

1986

Rozul acela aprins aproape ca strălucea în semiobscuritatea dormitorului nostru.

— De ce nu dormi încă?

A clătinat ameninţător din deget spre mine, în timp ce a păşit în cameră. M-am uitat spre corpul nemişcat al Fionei.

— Ar trebui să dormi. Mama s-a lăsat în genunchi în spaţiul dintre cele două paturi înguste. Fetiţele mici au nevoie de somn.

N-am ştiut ce să spun – Fiona ar fi ştiut ce să spună – aşa că am zâmbit.

Mama s-a uitat la mine, strângând din buze. Apoi mi-a zâmbit şi ea.

— Hai să te învelesc mai bine. Am stat nemişcată, uitându-mă la unghiile ei roz în timp ce îşi făceau de lucru cu pătura mea, netezindu-mi-o pe corp. E foarte important să dormi, îngeraş. Mâine ai şcoală. Cum o să înveţi dacă o să adormi în bancă? Vrei să iei note mari, nu-i aşa? Să ajungi cineva?

— Presupun.

— Presupui? A ridicat din sprâncene. Să-ţi dai cu presupusul nu te va duce departe în viaţă, îngeraş. Hotărâre şi muncă susţinută, de asta e nevoie. Ce vrei să te faci când o să fii mare?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea m-am gândit la asta. îmi place să scriu poveşti.

— Să scrii poveşti? A început să râdă. Asta nu e o slujbă adevărată.

— Tu ce voiai să te faci când erai mică?

— Saltă capul! Nu s-a uitat la mine, dar am zărit o scăpărare în privirea ei, când mi-a aranjat perna. Meredith, să-ţi spun ceva. Când eram de vârsta ta, aveam o mulţime de visuri. La şcoală, am învăţat pe rupte. Dar apoi l-am întâlnit pe tatăl tău, apoi s-a născut Fiona, apoi tu. Să nu faci ce am făcut eu. Nu lăsa copiii să se pună în calea visurilor tale înainte de a fi suficient de matură ca să ţi le duci la îndeplinire.

— OK. Cred... cred că pot să adorm acum.

Eram invidioasă pe Fiona, care probabil că visa tot felul de lucruri minunate.

Mama m-a privit fix câteva secunde, apoi a ieşit din cameră.

ZIUA 1.231

Sâmbătă, 1 decembrie 2018

Am conversat cu Celeste pe forum aproape în fiecare zi, uneori timp de câteva minute, alteori, mai mult. Este coafeză la un salon foarte solicitat din centrul oraşului şi mă amuză cu poveştile unor femei care-i vorbesc despre problemele lor din căsnicie şi cu cele despre o vedetă obscură, mereu dezamăgită când oamenii obişnuiţi n-o recunosc la piscină. îmi spune că se simte oarecum ca o terapeută, că îşi întreabă câte o clientă ce planuri de vacanţă are, şi o oră mai târziu află că se culcă cu vecinul.

îi spun despre un proiect la care am lucrat, pentru un nou retailer de mobilier de lux. Am stat aseară până târziu încercând să scriu cinci sute de cuvinte despre un şezlong şi încă patru sute despre un abajur de catifea, ceea este mai greu decât pare. Mi-a spus că e puţin invidioasă pe mine că sunt propria mea şefa. Eu nu gândesc prea des în felul ăsta şi mi se pare plăcut să mă privesc pe mine din perspectiva ei, chiar dacă ea nu ştie decât o parte din povestea mea. Nimeni de pe forum nu cunoaşte gradul izolării mele. Ştiu că duc o viaţă destul de solitară, dar nu m-am simţit niciodată în stare să le dezvălui tot adevărul. Cu cât vorbesc mai des cu Celeste, cu atât mai mult vreau să mă deschid, dar cu atât mai greu îmi vine. Prietenia noastră în devenire e ca nici o altă relaţie din viaţa mea, pentru că este complet lipsită de orice compasiune şi orice obligaţie. Sadie este cea mai bună prietenă a mea, dar ştiu că se simte vinovată dacă n-a avut timp să treacă pe la mine sau dacă este prea obosită la sfârşitul zilei şi se limitează la câteva mesaje scrise. Şi oricât de drăguţ ar fi Tom, să ia loc pe canapeaua mea în fiecare săptămână, la aceeaşi oră, este parte din contract.

Ştiu că o să simt nevoia să mă deschid complet faţă de Celeste la un moment dat, dar deocamdată îmi alung gândul ăsta din minte. Ea nu are aceleaşi inhibiţii în a se confesa.

CATLADY29: Meredith, am fost agresată sexual. O, Doamne, gata, am zis-o. Eşti prima persoană căreia îi spun.

ZIUA 1.232

Mi se usucă gura.

JIGSAWGIRL: Dumnezeule! Când?

CATLADY29: Acum câteva săptămâni.

JIGSAWGIRL: Vai, Celeste! Eşti bine? Scuză-mă, asta e o întrebare atât de stupidă...

CATLADY29: Sunt OK. Ar fi putut să fie mult mai rău. Am reuşit să fug de el.

JIGSAWGIRL: Nu te-ai dus la poliţie?

CATLADY29: Nu. N-am spus nimănui. Doar ţie.

JIGSAWGIRL: Eşti curajoasă, Celeste.

CATLADY29: Nu mă simt curajoasă. Mă simt pierdută, Meredith. Mă gândesc tot timpul numai la asta. Plâng din cauza asta aproape tot timpul.

înghit în sec.

JIGSAWGIRL: în orice caz, e firesc să te simţi aşa, Celeste. îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat asta, zău. Ce-ai de gând să faci? O să reclami?

CATLADY29: Habar n-am. Am vrut să spun cuiva. Simt că am făcut un pas uriaş. îţi mulţumesc că m-ai ascultat, Meredith. Că ai fost aici.

JIGSAWGIRL: Sunt întotdeauna aici, Celeste. Vorbesc serios. Aş vrea să pot face mai mult ca să te ajut. E ceva ce pot face?

CATLADY29: Sincer, faptul că te am pe tine ca să discut mă face să mă simt mult mai bine. Deci, doar să fii în continuare tu însăţi, cred .

JIGSAWGIRL: O să încerc.

CATLADY29: Trebuie să închid acum. Aştept o livrare de mobilă nouă.

JIGSAWGIRL: Nu un şezlong, sper? Că ştiu eu unde poţi găsi unul...

CATLADY29: încă nu-mi vine să cred că ai locuit în apartamentul de la parter. Mă simt ca şi cum ar fi fost mâna destinului.

Ies de pe chat, îmi fac un ceai şi mă aşez cu Fred pe canapea,

gândindu- mă la Celeste, la cât de curajoasă este în comparaţie cu mine.

O văd limpede în faţa ochilor, pentru că îi cunosc apartamentul centimetru cu centimetru. Mă întreb dacă are patul chiar sub fereastră, cum îl aveam
eu. îmi plăcea să citesc culcuşită sub pături în dimineţile ploioase, ascultând răpăitul ploii în geam. Sper că fereastra de la dormitorul ei e mai bine etanşată decât a mea. Când ploaia era chiar abundentă, un firicel de apă se aduna acolo unde lemnul se îmbina cu sticla.

în ciuda neajunsurilor sale, am îndrăgit nespus apartamentul 48A. Am locuit acolo paisprezece ani; n-a fost întru totul o alegere, ci mai degrabă atât mi-a luat ca să pot strânge avansul pentru o locuinţă a mea – casa asta, ultima pe care eu şi Fee am vizionat-o, la sfârşitul unei lungi zile de dezamăgiri.

— Miroase a igrasie, a şoptit Fee imediat ce am intrat. Tocul uşii abia se mai ţine.

I-am adresat agentului imobiliar un zâmbet în chip de scuză.

— E un chilipir, am murmurat în barbă. Trebuie să vezi imaginea în ansamblu.

— Uită-te în ce stare sunt pereţii. Tre’ să fie vreo douăsprezece straturi de tapet aici.

Am ignorat-o şi am început să deschid uşile.

— E o banchetă de citit la fereastra din living!

Fee a dat ochii peste cap.

— Fix o casă de babă.

M-am aşezat pe bancheta pentru babe, înconjurată din trei părţi de geamuri şi lăsând soarele să-mi încălzească spatele. Eram acasă.

Fiona se înşela. Nu erau douăsprezece straturi de tapet pe pereţii din hol. Dar erau patru, ceea ce era mai mult decât suficient. Mi-a luat zece duminici să îndepărtez totul, până la ultimele rămăşiţe, să curăţ pereţii şi să-i vopsesc într-o culoare care varia de la bleu la lila, în funcţie de momentul zilei.

Am procedat invers în living, unde pereţii obosiţi, zgrunţuroşi

fuseseră cândva crem. Am ales un tapet într-un model vioi – nişte spirale abstracte, în nuanţe de albastru, cu nişte forme delicate, arămii, care păreau uneori a fi flori, iar alteori, nişte creaturi misterioase din adâncul oceanului. Nu eram complet sigură că-mi plăcea, dar era ceva ce nu mai văzusem şi asta era de- ajuns. Nu mă pricepeam prea bine să pun tapet, dar, din fericire, primul perete pe care l-am aplicat avea să fie ascuns în mare parte de cărţi. Când m-am apucat de al doilea perete, deja îmi făcusem mâna. Lipeam tapet seara, după program, până când îmi oboseau braţele şi nu mai puteam.

Ce norocoasă mă simţeam să am o cameră plină de cărţi! Am tuns aţele care atârnau din pernuţele de pe banchetă şi am acoperit petele decolorate cu o blană de oaie.

Proprietarii dinaintea mea lăsaseră în urmă o masă veche de bucătărie, care se clătina pe picioare, şi două băncuţe, ceea ce a fost de mare ajutor pentru bugetul meu, în sensul că puteam să-mi cumpăr imediat o canapea. Nu-mi permiteam decât una simplă, dar am adăugat multe pernuţe decorative de catifea şi, într-un coş mare, am pus un teanc de pături moi, pentru serile răcoroase.

Nu mi-am bătut prea tare capul cu stilul şi culorile; am mers la intuiţie. în cele din urmă, m-am ales cu o casă care să-mi ofere atât lumină, cât şi umbră, atât spaţiu, cât şi protecţie.

Era perfectă, cu tapetul ei imperfect şi cu masa pe picioare şubrede.

James avea doar un an când m-am mutat. S-a smuls din braţele lui Sadie şi s-a căţărat în sus pe treptele care scârţâiau. Am pornit după el, râzând de picioruşele lui iuţi.

— E de nestăpânit, mi-a spus Sadie. Sunt frântă.

Am condus-o pe scări: dormitorul meu spaţios, dat cu glet pentru a fi apoi vopsit într-un roz-închis; baia cu faianţă verde-lime, cu care trebuia să trăiesc până când balanţa contului meu bancar avea să-şi revină; cel de-al doilea dormitor, mai mic, pe care-l folosisem ca spaţiu de depozitare a deşeurilor rezultate din eforturile mele de redecorare şi pe care îl umplusem de

cutii goale de vopsea şi resturi de tapet.

— Camera asta e ideală pentru un bebeluş, a spus Sadie înghiontindu-mă şi trăgându-l pe James de lângă un trafalet aruncat.

Am schiţat o strâmbătură spre ea. Mă vedeam cu Gavin de câteva luni, şi era un tip de treabă, dar eram departe de ideea de căsătorie sau de copii ori de ideea de căsătorie şi copii. L-am cunoscut pe stil vechi, la un bar, într-o vineri, la o băutură neprogramată, după programul de lucru. Intenţionasem să stau numai pentru un pahar de vin, dar am decis să mă delectez cu zâmbetul cald al lui Gavin în loc să mă grăbesc să ajung acasă, la coşul cu rufe de spălat şi la cina mea solitară, pregătită la microunde. Am vorbit ore întregi despre teorii ale conspiraţiei, şi documentare despre crime, şi

poveşti îngrozitoare pe care le-am auzit despre întâlnirile online. De atunci, ne vedeam de două ori pe săptămână.

Sadie avea dreptate – era camera ideală pentru un bebeluş.

— Sau pentru un birou, am precizat eu.

— Meredith, am nevoie de mai mulţi prieteni cu copii. Toate femeile pe care le întâlnesc la grupurile de mămici sunt atât de virtuoase şi de bune! Copiii lor mănâncă numai hrană organică şi nu se uită absolut niciodată la televizor. Cel puţin asta spun ele. Fireşte că mint.

— Par distractive, m-am amuzat eu. Nu cred că sunt încă pregătită să am un copil.

— Ai aproape treizeci şi cinci de ani, a spus. Poate e timpul să faci un pas înainte.

L-am gâdilat pe James sub bărbie până l-am făcut să râdă.

— Vino. Vreau să-ţi arăt livingul.

O oră mai târziu, stăteam pe bancheta mea de la fereastră şi mă uitam la Sadie cum îşi fixa băieţelul în scaunul pentru maşină. I-a spus ceva, iar el s-a uitat spre casă şi a fluturat din mână. Sadie m-a privit radioasă, mândră de noul progres. Am făcut şi eu entuziast cu mâna. După ce au plecat, am stat acolo un timp, gândindu-mă la copiii pe care i-aş putea avea cândva, în viitor. Nu făcusem niciodată o listă cu nume de copii şi nu încercasem să- mi plăsmuiesc în minte o imagine a copiilor mei, aşa cum fac unii oameni. Eram conştientă de scurgerea rapidă a timpului, dar încă nu eram sigură că am calităţile necesare pentru a fi mamă.

Credeam că mai am destul timp să mă hotărăsc.

Dar situaţia s-a schimbat acum. Pare că mai ieri mă aflam cu Sadie în camera care ar fi putut fi a bebeluşului, gândindu-ne unde ar merge pus pătuţul.

Uneori, când stau întinsă în pat, singură, tânjesc să simt atingerea pielii altcuiva. Dar nu după un trup de bărbat tânjesc, ci după trupuşorul unui copil, care să stea culcuşit la îndoitura braţului meu, să-mi încălzească pieptul cu respiraţia lui uşoară. Să-mi dea un motiv să trăiesc.

2014

Am urmărit parada de la fereastra lui Gavin, o perspectivă de la înălţime asupra acoperămintelor de cap ornate cu pene, a măştilor supradimensionate, a saxofoanelor şi tobelor. Strada se transformase într-o mare de oameni care dansau, băteau din palme şi aclamau.

— Vino. Mi-a ţinut geaca de blugi s-o îmbrac. Hai să ne alăturăm distracţiei.

— N-am văzut niciodată aşa ceva în Glasgow, am spus în timp ce ne amestecam în mulţime, pe Byres Road.

în ciuda puzderiei de oameni, mă simţeam în siguranţă cu braţul lui Gavin petrecut în jurul meu. Era înalt; aveam exact înălţimea potrivită să mă adăpostesc sub braţul lui. Am privit spre picioarele noastre – conversii mei albaştri şi ghetele lui tocite, din piele – călcând pavajul în acelaşi ritm. La fel ca ghetele lui, şi el era de nădejde, confortabil, făcut să dureze.

Ne-a luat de trei ori mai mult decât în mod normal să ajungem în partea noastră preferată a cartierului – o piaţă pietruită, cu cafenele şi baruri. Am trecut în revistă tarabele; într-un moment în care nu eram atentă, mi-a cumpărat o brăţară făcută dintr-un şirag de piatra-lunii şi steluţe de argint. Mi-am pus-o şi am simţit-o rece la încheietură.

— O ador.

L-am sărutat pe obraz şi m-am întrebat dacă era momentul să-i spun că şi pe el îl ador, chiar mai mult decât brăţara aceea frumoasă.

Nu ne-am spus niciodată asemenea cuvinte în cele şase luni de când eram împreună. Uneori, după sex, sau când ne plimbam de mână prin Grădina Botanică, la asfinţit, simţeam povara aşteptării apăsându-mi pieptul. Aşa că mă îndepărtam de el, sau mă duceam să pun de ceai, sau începeam să vorbesc despre ceva stupid care se întâmplase la muncă.

— Bem ceva? am întrebat.

— Sincronizare perfectă. Gavin m-a condus spre o măsuţă liberă dintr-un colţ al barului. O să aduc berile înăuntru.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar.

Unde sunteţi? Venim şi noi. Fxx

Degetele mele planau deasupra tastaturii. Am scris câteva răspunsuri neconvingătoare, apoi le-am şters.

— E totul în regulă?

Gavin s-a aşezat şi mi-a întins o sticlă de bere.

Am luat recunoscătoare o înghiţitură.

— Era Fee. Ea şi Lucas vor să ne întâlnim.

— Cool! Unde sunt?

Am mai băut o gură de bere, evitându-i privirea.

— De fapt, nu prea vreau să ne întâlnim cu ei, am recunoscut.

— Care-i treaba cu Lucas?

Nu voisem să-i fac cunoştinţă cu Lucas, dar el venea la pachet cu Fee, iar ea era entuziasmată de o întâlnire dublă. „Nu-mi mai trebuie niciodată”, i- am spus lui Gavin pe urmă, bucurându-mă de aerul răcoros al serii, după două ore în restaurantul aglomerat, cu un zâmbet forţat pe faţă, râzând prefăcut la glumele lui Lucas. „Eşti atât de sensibilă, Meredith!”, a spus de câteva ori, iar Fee a intervenit: „întotdeauna a fost aşa!”

— E cam ciudat, m-am mulţumit să-i zic.

— Dar sora ta e ca lumea.

I-am zâmbit.

— Da, este. îmi pare rău, dar…

— Hei! a făcut şi m-a strâns de mână. Să nu-ţi pară, a zis, iar eu am ridicat din umeri şi am mai luat o gură de bere. Eu n-am mai vorbit cu fratele meu de mai bine de un an, mi-a amintit.

— Da, dar el e în Hong Kong. E uşor altceva. Aţi fost vreodată apropiaţi?

A clătinat din cap.

— Nu chiar. Totuşi, e în regulă când vorbim. Nu e ca şi cum ar fi intervenit vreo ruptură între noi sau ceva.

— Ei bine, e o diferenţă, am spus. Eu şi Fee suntem apropiate. Dacă nu-i răspund la mesaj, se îngrijorează.

— Meredith, ai treizeci şi cinci de ani, a spus cu

20
16

blândeţe.

Primul meu gând a fost cât de mult îmi place cum îmi pronunţă numele – aproape melodios.

— Ştiu asta, am zis eu râzând. Şi totuşi, o să-şi facă griji.

Dar am oprit telefonul şi am vorbit, şi am băut, cu piciorul meu lipit de al lui, pe sub masă.

— Aş vrea să te pot ajuta, a spus el, din senin.

— Cu ce? l-am întrebat surprinsă.
— Toată povestea cu familia ta. Ştiu că porţi o greutate pe umeri. Aş vrea să ştii… mă rog, că sunt lângă tine. Pentru orice.
M-am simţit curajoasă pe moment. Poate era de la bere. Sau de la ochii lui căprui, care nu-i părăseau niciodată pe ai mei, nici măcar când mă uitam în jos, la masă, unde degetele mele mărunţeau un suport de pahare din carton sau se jucau cu mărgelele şi cu steluţele de argint.
— îţi aminteşti că ţi-am spus despre tata? Cum a plecat când eram mică?
— Sigur.
S-a întins peste masă şi m-a luat de mână, aşa cum fac bărbaţii buni.
Mi-am pus mâna într-a lui şi l-am lăsat să-şi strângă degetele în jurul ei. Avea pielea caldă. Am ştiut atunci că e potrivit pentru mine.
— Mama îmi spunea că a plecat din cauza mea. Am întrebat-o cu ce-am greşit de l-am făcut să plece şi mi-a zis că n-am greşit cu nimic. M-a zis că a plecat pentru că nu eram de ajuns ca să-l fac să rămână.
— La dracu'! a zis şi m-a privit fix. Pe bune?
Am încuviinţat din cap.
— Nu-mi amintesc câţi ani aveam când mi-a spus-o prima dată. Nici măcar nu ştiu când sau unde s-a întâmplat. Dar s-a întâmplat. Şi nu o dată. Parcă-i aud şi acum vocea spunând-o. De parcă ieri a fost.
S-a scărpinat în creştet.
— Rahat! îmi pare rău. în sfârşit, a rupt contactul vizual şi m-am întrebat dacă nu cumva stricasem totul. Dacă îl pierdusem pentru că şi puţinul pe care i-l mărturisisem fusese prea mult. Dar pe urmă el m-a privit din nou şi mi-a strâns mâna şi mai tare. Nu pot să cred că mama ta ţi-a spus aşa ceva, Meredith.
— Vocea ei… vocea aceea care nici măcar nu mai este a

ZIUA 1.240

ei… e mereu în capul meu. Spunându-mi că nu sunt de ajuns. încerc s-o opresc, dar nu pot.

— Dar ştii că nu-i adevărat, da? Cum să nu fii de ajuns? Eşti mult mai mult de atât. Aş vrea să te vezi aşa cum te văd eu.

M-am aplecat peste masă şi l-am sărutat.

în primele ore ale dimineţii următoare, pe când ne îndreptam de mână spre apartamentul lui, prin ultimele rămăşiţe ale carnavalului, schimbând zâmbete cu ceilalţi petrecăreţi întârziaţi, am fost cât pe ce să-i spun că îl iubesc.

Luni, 10 decembrie 2018

CATLADY29: Meredith, cred că o să mă duc la poliţie.

JIGSAWGIRL: OK… asta e bine, nu? Cum te simţi?

CATLADY29: Ştiu că sunt câteva săptămâni de când s-a întâmplat, dar simt că trebuie s-o fac. M-am gândit că el e undeva, acolo, probabil atacând alte femei… Dacă pot să fac ceva ca să-l opresc, simt că trebuie să încerc măcar.

JIGSAWGIRL: Sunt atât de mândră de tine! Chiar sunt.

CATLADY29: Mulţumesc, Meredith. Am scris o declaraţie s-o duc la secţia de poliţie. Ştiu că va trebui să trec din nou prin toate, dar am vrut să-mi clarific lucrurile în minte. Pot să-ţi cer o favoare? Pot să ţi-o trimit? Vreau să mă asigur că are sens, că nu e o harababură.

Am fost de acord – cum aş fi putut să refuz? I-am dat adresa mea de e- mail şi, într-un minut, am primit notificarea de primire a unui mesaj. L-am deschis imediat, cu inima la gură.

Se întorcea spre casă, pe jos, de la un bar. Fusese cu nişte prieteni, dar trebuise să meargă singură câteva minute până la apartamentul ei. Era foarte aproape de uşa de la intrare când tipul a venit din spate şi i-a pus mâna la gură – avea mănuşi, iar ea simţea că nu mai poate respira. A îngheţat, pur şi simplu. El a târât-o pe o alee de lângă un magazin şi a început să tragă de ea, să-i strivească sânii şi s-o frece între picioare. Când ea şi-a venit în sfârşit în fire, a început să opună rezistenţă şi l-a lovit cât a putut de tare. El a plesnit-o peste faţă, cu putere, apoi i-a

pus din nou mâna la gură. I-a băgat cealaltă mână în partea din faţă a blugilor. Timpul a încremenit. Apoi s-a auzit o maşină pe stradă şi voci, din ce în ce mai aproape, iar el a împins-o la pământ şi a fugit. A simţit că i se prelinge ceva în gură şi şi-a dat seama că îi curge sânge din nas. A stat un timp pe jos, apoi s-a ridicat şi a fugit în casă – de fapt, nu-şi aminteşte cum a ajuns înăuntru. Asta este. Asta e tot ce poate spune. Crede că individul avea părul negru şi ochii închişi la culoare, umeri largi şi mâini mari, dar asta nu e suficient ca să-l poată identifica într- un grup, nu-i aşa? E însă dispusă să încerce. Nu ştie ce altceva să-mi spună şi speră că nu abuzează de o persoană pe care abia dacă o cunoaşte şi e foarte, foarte recunoscătoare.

Nu-mi dau seama că plâng decât atunci când Fred îmi sare în braţe şi începe să-şi frece nasul de coapsa mea. Tot restul zilei, gândurile îmi sunt invadate de imagini cu Celeste. O văd când e lovită. O văd pe jos, cu faţa plină de sânge. O văd alergând acasă, disperată să ajungă la adăpost. Cum stau în pat, cu ochii strânşi, simt că sunt acolo, cu ea. Apoi sunt chiar ea. Eu mă chinuiesc să respir pe sub mănuşă. Mie îmi striveşte sânii; pe mine mă pipăie cu mâinile lui reci şi aspre. Mie îmi curge sângele în gură. Eu sunt, eu sunt, eu sunt.

Joi, 13 decembrie 2018

Tom McDermott este un bun observator, recunosc.

— Te tragi tot timpul de manşete, îmi spune la o bere cu ghimbir (adusă de el) şi nişte fursecuri vieneze (făcute de mine).

Sunt conştientă că am, într-adevăr, una dintre manşetele de la pulover întinsă peste palmă, deci n-are rost să neg. Aşa că ridic din umeri.

— Obicei prost.

Tom râde.

— Există şi mai rele. Cum ar fi să-ţi rozi unghiile de la picioare.

Mă apucă şi pe mine râsul, fără să vreau.

— Bleah! ’

— De fapt, ar trebui să fii foarte flexibilă ca să faci asta.

ZIUA 1.242

Necesită un adevărat talent, nu crezi?

Bag în gură ultimul fursec şi las crema de unt şi gemul să se absoarbă în aluatul fraged. Sunt mulţumită de rezultatul eforturilor mele – mi-am perfecţionat tehnica de preparare a aluaturilor, iar astea mi-au ieşit exact atât cât trebuie de sfărâmicioase.

Vorbim despre tot felul de lucruri la întâmplare – independenţa Scoţiei, ce urmărim fiecare la televizor, de ce şi-ar dori, de fapt, cineva să-şi roadă unghiile de la picioare. Se apropie nunta prietenilor lui şi e îngrijorat cu privire la discursul de cavaler de onoare. îi spun că poate să exerseze cu mine; îi spun că o să fiu pe deplin obiectivă şi o să-i zic dacă glumele lui nu-s reuşite.

— Ce crezi despre căsnicie, Meredith?

— Nu ştiu cum trebuie să arate o căsnicie, îi răspund, strângându-mi picioarele sub mine, pe canapea. N-am petrecut prea mult timp cu alte familii în copilărie. Cred că părinţii lui Sadie erau cel mai aproape de ceea ce se cheamă un cuplu normal. Adică au divorţat imediat după ce Sadie a plecat la colegiu. Dar presupun că şi asta este ceva normal. Să aştepte până când se mută copiii ca să o apuce apoi fiecare pe drumul lui.

Despărţirea dintre Bob şi Sylvia a fost un şoc pentru Sadie, dar s-a întâmplat foarte repede. Au rupt pisica-n două şi, în douăzeci şi patru de

ore, Bob se mutase deja într-un apartament dintr-o suburbie învecinată, iar Sylvia zugrăvise în mov pereţii dormitorului principal. A fost ca şi cum ar fi plănuit asta de ani de zile.

— Cu riscul de a părea cinic, eu cred că părinţii mei au murit înainte de a avea şansa să se aleagă praful de căsnicia lor. Bunicii mei... ei au părut întotdeauna fericiţi. Şi-au sărbătorit nunta de aur cu un an înainte de a muri.

— Cincizeci de ani... uau! Nu cred că mai am destul de trăit ca să apuc să fiu măritată timp de cincizeci de ani.

Tom râde.

— Nici eu. Deşi... trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Ai minţit în legătură cu vârsta ta?

Zâmbeşte.

— Nu, n-am minţit în legătură cu nimic. Dar sunt căsătorit.

îl privesc fix.

— Eşti căsătorit?

Privirea îmi fuge automat la mâna lui stângă.

— Nu port verigheta, deşi o purtam până nu demult. Ne-am despărţit acum şase luni.

— Cum o cheamă?

— Laura.

— Un nume drăguţ. Ea e o persoană drăguţă?

Se freacă la rădăcina nasului. Am observat că face asta din când în când. Cred că e un semn de stres. Indiferent dacă Laura este o persoană drăguţă sau nu, gândul la ea îl face să se simtă încordat.

— E o persoană foarte drăguţă.

Aştept şi simt că suntem gata să depăşim o linie, una în faţa căreia dansăm de câteva săptămâni. îmi amintesc că scopul pentru care se află Tom aici este acela de a-mi fi prieten, de vreme ce eu mă aflu sub cota normală la capitolul prietenie. Vreau să-i fiu şi eu prietenă, dar sunt perfect conştientă că, probabil, există mai multe persoane în viaţa lui care îndeplinesc rolul ăsta.

— Suntem căsătoriţi de trei ani. înainte de asta, am fost

împreună cinci ani. Aşa că, după ce a trecut ziua cea mare, n-am vrut să pierdem timpul. Am încercat imediat să facem un copil.

Mi-l imaginez pe Tom radiind de mândrie, cu un copil culcuşit la piept, într-un portbebe. Ar fi un tată minunat.

— S-a întâmplat chiar repede. Un copil al lunii de miere. Ne-am simţit atât de norocoşi! Apoi ne-am dus la prima ecografie şi nu s-au detectat bătăi de inimă.

— Tom, îmi pare rău.

— Imediat ce am avut voie să încercăm din nou, am încercat. Şi am rămas din nou însărcinaţi. Dar am pierdut şi al doilea copil. Mult mai târziu de data asta. Coboară vocea şi se uită în pământ. Laura a trebuit să-l nască. Un băieţel. Christopher.

— Tom, nu trebuie să-mi povesteşti asta, şoptesc.

Mă simt de parcă i-am spart lacătul de la jurnal.

— Am pierdut patru copii în doi ani.

Nu ştiu ce să spun. îi pun o mână pe genunchi, chiar dacă nu sunt sigură că se cuvine. Nu cred că fac ceva rău, de vreme ce Tom îşi pune mâna peste a mea şi o ţine acolo.

— A fost cel mai greu lucru prin care a trebuit să trec, Meredith. Dar m- am gândit întotdeauna că eu şi Laura vom depăşi împreună orice obstacol. Ce nu te ucide te face mai puternic, nu?

— Aşa se spune.

— A făcut o grămadă de analize, dar medicii nu şi-au putut da seama de ce se tot întâmpla asta. Pur şi simplu, nu părea să existe o cauză anume. Aşa că am hotărât să mai încercăm o dată. De fapt, Laura a hotărât. Eu am vrut să renunţ. Nu suportam s-o mai văd trecând prin pierderea unui copil.

Mă trezesc că sper într-un final fericit al acestei poveşti, chiar dacă ştiu că nu e cazul. Altfel, Tom s-ar fi plimbat prin parc acum, cu copilul la piept şi cu braţul pe umerii soţiei, n-ar fi stat pe canapeaua mea, cu lacrimi în ochi.

— Camera bebeluşului era gata. Aveam căruciorul în cutia lui, în mansardă. Aveam o cutie plină cu hăinuţe tricotate,

de la mătuşa Laurei. Eram pregătiţi. Tot ce ne mai trebuia era un pic de noroc.

— Vrei o cafea? Ceva mai tare? Am puţin coniac în bucătărie, cred.

A clătinat din cap.

— într-o zi, când am venit de la muncă, ea plecase. Mi-a lăsat un bilet. Mi-a spus că nu suportă să mă mai vadă. Că, atunci când mă priveşte, tot ce vede sunt patru bebeluşi morţi.

Am icnit.

— Asta-i groaznic!

— Ştiu. A fost. Abia dacă am mai vorbit cu ea de atunci. Stă la Manchester, la sora ei. Dar nu e o persoană rea. Numai că nu a putut să se încarce şi cu suferinţa mea pe lângă propria suferinţă.

— Dar tu ai putut să te încarci cu suferinţa ei?

— Nu sunt sigur. Dar eram dispus să încerc.

I-am strâns genunchiul, apoi mi-am tras mâna de sub a lui.

— Mă duc să pun de ceai şi să mă uit după coniacul ăla.

— OK, Meredith.

în timp ce apa fierbe, suspin şi îmi trag mânecile puloverului peste mâini. E atât de întins pe umeri, încât aproape că mă doare.

Vineri, 14 decembrie 2018

Diane are un păr lung, roşcat, pe care îl poartă strâns în creştet, într-un coc îngrijit, uneori cu un creion înfipt prin mijlocul lui. Piele albă ca laptele şi o conexiune îngrozitoare la internet. Locuieşte în partea cealaltă a oraşului, dar pare la o lume distanţă când încercăm să purtăm o conversaţie, şi imaginea tot înţepeneşte. Este al treilea video call şi încă am dubii serioase, dar am aşteptat douăsprezece luni pentru asta şi i-am promis lui Sadie că îi acord o şansă, aşa că iată-ne, iar ea încearcă acum să mă repare.

Diane ştie deja despre mine mai mult decât am intenţionat vreodată să împărtăşesc. Speram să scap cu o schiţă generală a sănătăţii mele psihice, din trecut şi din prezent, dar Diane este o femeie în misiune, hotărâtă să completeze toate spaţiile goale.

— Aş vrea să încerci câteva tehnici de *mindfulness,*[4] Meredith, spune ea.

— OK, răspund pentru că n-am de ales.

Plus că vreau să bifez treaba asta ca făcută, ca să-mi pot vedea mai departe de copt. Fac nişte pateuri delicioase cu măsline negre, brânză feta şi roşii uscate la soare.

— O să-ţi dau două exerciţii şi aş vrea să le repeţi în fiecare zi. S-ar putea să ţi se pară că unul dintre ele merge mai bine decât celălalt – e absolut în regulă. De asemenea, e normal

să te simţi puţin caraghioasă la început, dar lasă-te antrenată în joc. Tehnicile astea pot fi chiar bune pentru ancorarea gândurilor în prezent şi pentru reducerea anxietăţii şi a panicii.

— OK.

— Primul lucru pe care vreau să-l faci este să căşti şi să te întinzi timp de zece minute la fiecare oră.

— Dar dacă nu-mi vine să casc?

Diane râde.

— M-am gândit că o să spui asta. Prefa-te! Asta de multe ori declanşează efectiv căscatul. Stai să-ţi arăt.

Deschide gura larg şi face „aah”, un timp care pare destul de lung. Apoi întinde braţele sus, deasupra capului. O face încet de tot – e chiar fascinant.

— Probabil că te întrebi ce rost are asta, spune Diane, când faţa îi revine la normal, şi braţele, la locul lor obişnuit.

Nu spun nimic, dar mă gândesc: „Ai nimerit-o la fix, Diane”.

— Păi, ideea e că acest căscat îţi întrerupe şirul gândurilor şi sentimentelor. Te aduce în prezent. în timp ce te întinzi, observă-ţi fiecare punct încordat din corp. în timp ce o faci, poţi să spui „relaxează-te” sau chiar „salut”.

— Salut?

— Este vorba de simplă observaţie, tară a judeca. Acordă-ţi alte douăzeci de secunde pentru a observa încordarea, apoi întoarce-te la ce făceai – la gătit, citit, mâncat, rezolvarea unui puzzle.

— Aşa.

— Al doilea exerciţiu se numeşte meditaţia cu stafidă.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs.

— îmi plac stafidele.

Zâmbeşte.

— Păi, ăsta e un bun început. Iarăşi, e ceva foarte simplu. Iei, pur şi simplu, o stafidă şi încerci să o mănânci în timp ce eşti perfect ancorată în momentul prezent. Ţi-aş sugera să stai aşezată într-un loc liniştit, fără nimic care să te distragă. Bagă stafida în gură şi mănânc-o foarte încet, încearcă să-ţi foloseşti toate simţurile – olfactiv, tactil, gustativ. Ce textură are? Cum se

simte în gură? Nu te grăbi s-o înghiţi – las-o să zăbovească în gură. După ce o înghiţi, zâmbeşte.

— Să zâmbesc?

— Ai încredere în mine, Meredith.

Uneori, pur şi simplu, mă loveşte. De fapt, e un verb greşit. Mă înhaţă.

începe în gât: o menghină rece în jurul gâtului meu, strângându-se tot mai tare, şi mai tare, şi mai tare, până îmi taie respiraţia. Când e rău de tot, simt că mă sufoc.

Apoi presiunea coboară în corp. în piept. Inima îmi bubuie ca şi cum ar încerca să-mi facă o gaură în stem. în câteva secunde, sunt leoarcă de transpiraţie. Mi-e atât de cald, încât îmi vine să-mi smulg hainele de pe mine. Mi le-aş smulge dacă braţele şi mâinile nu mi-ar fi amorţite. în acelaşi timp, îmi vuieşte creierul. Deşi senzaţiile fizice îmi sunt familiare şi memoria îmi spune că nu vor dura la nesfârşit, îmi zic: „De data asta am

să mor”. Dincolo de asta, nu mă pot gândi la nimic. Inima continuă să-mi bubuie-n piept; mă chinuiesc cu disperare să respir. în final, văd stele, ca atunci când, în copilărie, închideam ochii şi îmi apăsam pleoapele cu palmele. Picioarele mă furnică şi îmi amorţesc până nu mă mai pot susţine. Dacă am noroc, o să cad pe o suprafaţă moale.

„Asta e, ai să mori”, spune vocea din capul meu. Nu e vocea mea, dar ar putea fi vocea mamei. „Şi ai să mori singură.”

Nu pot să spun cât trece până când reuşesc să mă adun – treizeci de secunde, treizeci de minute, o oră. Când reuşesc să mă mişc din loc, mă târăsc în pat şi dorm mult, mult de tot.

Chiar nu-mi dau seama cum poate Diane, cu stafidele ei, să mă ajute în privinţa asta.

— Cum arăt?

Făcea piruete în camera de zi.

Fiona i-a aruncat o privire fugară şi s-a întors înapoi, la televizor.

— Uluitor, a spus sec.

— Meredith! Arată frumos mama ta?

— Da. îmi place rochia.

— Vechitura asta?

Cu mâinile de o parte şi de alta a corpului, şi-a împins un şold înainte şi a ţuguiat buzele la mine, de parcă aş fi fost un bărbat pe care ar fi încercat să- 1 seducă. Mi-am schimbat poziţia pe podea, stânjenită.

— Ce faci în seara asta? a întrebat Fiona, deşi puţin îi păsa.

Am aşteptat ca mama să-i spună să-şi vadă de treaba ei, dar era prea binedispusă.

— Merg la pub cu mătuşa Linda, apoi cine ştie? Oriunde ne duce noaptea.

A traversat ţanţoş camera, inspectându-şi reflexia în oglinda de deasupra
şemineului, ca şi cum s-ar fi pregătit să străbată covorul roşu, la braţul unui mascul de la Hollywood, nu să-şi târască tocurile pe

ZIUA 1.59

Duke Street, cu mătuşa Linda, care de fapt nu era nici mătuşa noastră, nici vreun alt fel de rudă, dar fusese întotdeauna prin preajmă şi uneori îmi strecura câte o liră, când mama nu era atentă.

Piciorul ei stâng era la câţiva centimetri de umărul meu; chiar sub genunchi, i se vedea un petic de piele cu peri scurţi, acolo unde lama de ras ratase o porţiune. Avea o piele atât de albă, încât bătea în albastru. M-am uitat în sus şi am văzut-o fluturându-şi părul, apoi scormonind prin poşetă după ţigări. Poşeta era argintie, ca să se potrivească cu pantofii.

Se străduise, şi ştiam că nu pentru mătuşa Linda.

Adevărul e că uram rochia aceea. Arăta de parcă ar fi fost făcută din folie de plastic, întinsă bine pe unghiurile ascuţite ale corpului ei. îmi imaginam şoldurile ei străpungând materialul şi îndreptându-se ameninţător spre mătuşa Linda şi spre restul lumii din pub.

Şi-a dat cu un ruj pe care nu-l ştiam, o abatere de la obişnuitul ei roşu sau roz-deschis. Noua nuanţă *nude* nu i se potrivea. Dar ea părea mulţumită de rezultat şi şi-a mai trecut o dată mâna în păr, ca să-l înfoaie bine.

— Să nu mă aşteptaţi! a ciripit peste umăr în timp ce ieşea din cameră.

— Distracţie plăcută! i-am spus.

— Asta am de gând, îngeraş, exact asta am de gând!

— O urăşti? m-a întrebat Fiona imediat ce uşa de la intrare s-a trântit în urma mamei noastre, în rochia ei de plastic.

— Fiona!

M-am întors spre ea şocată, dar ochii îi erau încă lipiţi de ecranul televizorului, iar gura închisă, într-o linie fermă.

— Ce? Nu face pe nevinovata cu mine, Meredith. Ştim amândouă că e o vacă. Şi ea ne urăşte, oricum.

— Chiar crezi asta?

Cuvintele surorii mele mă făceau să fiu mai degrabă curioasă decât supărată.

Fiona a ridicat din umeri.

— Nu există nici un dram de iubire în inima femeii ăsteia, a spus fără urmă de emoţie.

— Ba sigur că ne iubeşte, am spus eu. Nu se întâmplă de la sine când ai un copil?

Eram prea mică pe atunci ca să cunosc ceva despre mecanica naşterii, dar văzusem femei giugiulindu-şi copilaşii în parc şi urmărisem destule seriale TV ca să ştiu că, cel puţin conform opiniei generale, era ceva magic în tranziţia la statutul de mamă.

— Poate că m-a iubit un pic pe mine, la început, spune Fiona. Până să apari tu, viaţa ei era deja un mare rahat.

M-am uitat la ea până când mi-a întors privirea.

— Glumesc! Aoleu, Meredith, nu te apuca să plângi. Mi-a spus că am distrus-o când m-am născut şi că n-o să mă ierte niciodată. A crezut că am s-o ucid.

— Ţi-a spus vreodată ceva despre naşterea mea?

— Nu. Dar îmi amintesc cum a fost.

— Mincinoaso! N-aveai nici doi ani. Nimeni nu-şi aminteşte ceva de la vârsta aia.

— Ei bine, eu, da. N-a mai apucat să ajungă la spital, aşa că te-a expulzat pe podeaua bucătăriei. A fost o baie de sânge. Ai urlat zile întregi.

— Nu te cred.
M-am bosumflat, furioasă pe ea că mi-a distrus venirea pe lume.
Am rămas în tăcere câteva minute. Ea se uita la televizor, iar eu mă holbam la ecran tară să urmăresc acţiunea şi tară nici un interes pentru o grămadă de doctori care vorbeau cu voci panicate deasupra cuiva care stătea întins pe un pat de spital.
— Ne iubeşte, am spus cu încăpăţânare.
Fiona a oftat.
— Ce contează? Cum ne facem destul de mari, plecăm. îmi găsesc o slujbă sau mă înscriu la ajutor de şomaj. Am putea primi o casă a noastră dacă spunem că suntem tară adăpost. O să le spunem că ne-a dat afară, apoi a fugit.
Nu ştiusem până atunci cât de mult îmi doream asta. Mi s-a strâns stomacul, de teamă şi exaltare. Speranţă, chiar.
— Pot să vin cu tine?
M-a fixat cu privirea.
— Bineînţeles că poţi, fraiero. Cum aş putea să te părăsesc? Suntem o echipă.
Am rânjit.
— Când? Când putem face asta?
— Când împlinesc şaisprezece ani.
— Mai e un secol până atunci, am bombănit simţind cum tot entuziasmul mi se dezumflă ca un balon.
— Ai răbdare, a spus Fiona, cu glas ferm.
— Promiţi? am întrebat-o. Promiţi că o să avem casa noastră?
— Promit.
N-o văzusem niciodată pe sora mea atât de serioasă, aşadar am decis că n- am de ales decât s-o cred.

ZIUA 1.245

Sâmbătă, 15 decembrie 2018

CATLADY29: Am primit răspuns de la poliţie.

JIGSAWGIRL: Şi?

CATLADY29: Nu e mare lucru. N-au prea multe date, nu-i aşa? Un bărbat oarecare la care nici măcar nu m-am uitat bine, nici un martor... Au spus că o să cerceteze şi o să mă anunţe.

JIGSAWGIRL: Te simţi bine? M-am tot gândit la tine.

CATLADY29: Mi-e mai bine, cred.

JIGSAWGIRL: Mă bucur. Ştiu că am mai spus-o, dar eşti atât de curajoasă!

CATLADY29: Mulţumesc, Meredith. Cum a fost şedinţa de terapie de ieri?

JIGSAWGIRL: A fost OK. Mi-a dat ca temă să casc prefăcut şi să mănânc stafide.

CATLADY29: Sună interesant! Orice-ar fi, merită o încercare, cred.

JIGSAWGIRL: Da...

CATLADY29: Mă simt ca o adolescentă care îi cere întâlnire tipului pe care i s-a pus pata, dar vrei să facem schimb de numere de telefon?

JIGSAWGIRL: Sigur că da.

îmi tastez numărul cu atenţie şi dau *send.* La câteva minute după ce m-am delogat, îmi vibrează telefonul.

Bună, Meredith! Sunt noua ta prietenă, Celeste.

Zâmbesc. Am o nouă prietenă, Celeste. Apoi fac ceva care mă surprinde şi pe mine.

Bună, noua mea prietenă, Celeste! Ai vrea să vii la mine la o cafea/ un ceai şi prăjituri?

Mâine? Meredith x

Citesc mesajul de câteva ori, ezitând cu degetul deasupra săgeţii, gata să- mi lansez invitaţia. Mai citesc o dată, apoi îi dau *delete.* Pun telefonul pe masă şi mă duc să-l caut pe Fred. Doarme pe patul meu, încovrigat atât de strâns, încât îmi ia o clipă să-mi dau seama unde-i este capul Mă ghemuiesc pe podea şi mă uit la el. Dacă se trezeşte, trimit mesajul.

Nu se trezeşte, dar îmi amintesc că pisicile sunt de-a-ndoaselea şi nu pot chiar să-l las pe Fred să ia toate deciziile în locul meu. Una dintre afirmaţiile preferate ale lui Diane – „Alege încrederea în locul fricii” – îmi răsare în minte şi o iau ca pe un semn să mă duc jos şi să termin ce-am început.

> Bună, Celeste! Ţi-ar plăcea să vii la mine la o cafea/ un ceai şi o prăjitură? Mâine? Mer x

Apăs săgeata înainte să am timp să mă răzgândesc. Nici n-apuc să am emoţii, pentru că îmi răspunde imediat.

> Mi-ar plăcea LA NEBUNIE. Trimite-mi adresa ta şi o să fiu acolo. E stabilit. X

Duminică, 16 decembrie 2018

Mă trezesc devreme ca să-mi pot face toate treburile duminicale înainte de sosirea lui Celeste. Schimb nisipul în litiera lui Fred – el se uită la mine în tot timpul ăsta, fără să clipească, din locul lui de pe pervazul ferestrei din bucătărie – apoi mătur şi şterg podelele cu mopul, frec baia de sus până jos (spre surprinderea mea, a ajuns să-mi placă verdele-lime al plăcilor de faianţă), schimb aşternuturile. Deschid fiecare fereastră din casă şi mă delectez cu adierea aerului rece. De vreme ce am transpirat deja puţin pe ziua de azi, decid să-mi fac exerciţiile acum în loc să le las pe diseară. Alerg în sus şi în jos pe scări de cincizeci de ori, dar sunt cu şapte secunde sub propriul record: nouă minute şi douăzeci şi trei de secunde.

Mă întind pe podea, aştept ca inima să-şi recapete ritmul normal şi fac nişte întinderi. Fred mi se alătură, lungindu-şi picioarele, şi se rostogoleşte lângă mine, pe covor.

Chiar şi după toată activitatea asta, mintea mea e tot agitată. N-am încercat niciodată întâlnirile online, dar cam aşa mă simt în timp ce mă pregătesc s-o cunosc pe Celeste în realitate. îmi amintesc când s-a întâlnit Sadie cu un tip cu care vorbea de vreo două luni pe internet. „Mă simt de parcă aş fi un pic îndrăgostită de el”, mi-a spus cu o seară înainte de întâlnirea lor, şi aproape că-

ZIUA 1.64

i săreau inimioare din ochi, ca în desenele animate. A calculat că petrecuseră peste două sute de ore ca să se cunoască, incluzând mesajele şi convorbirile telefonice târziu în noapte, după ce adormeau copiii. „Gen cincizeci de întâlniri, cu câteva nopţi împreună, printre ele”, a spus şi mi-a făcut cu ochiul.

Dar când Sadie şi Jason (sau Justin, sau Julian, sau aşa ceva) au dat în sfârşit ochii unul cu altul, n-au fost nici un fel de inimioare ca-n desene animate.

— Nimic! mi s-a plâns, sprijinindu-se de masa din bucătăria mea.

Plângea, pur şi simplu, de parcă murise cineva.

— Nimic, nimic? Nici măcar un fior mititel?

— Nimic. A fost ca o întâlnire cu vecinul bunicii. A început să-şi scotocească prin poşetă. Trebuie să fumez. Te deranjează?

M-am încruntat la ea, dar am deschis larg uşa din spate.

— Suflă departe de mine. Şi ce e în neregulă cu vecinul bunicii?

— Absolut nimic. S-a sprijinit de tocul uşii şi a oftat dramatic în penumbra după-amiezii târzii, ca un personaj de telenovelă în pragul unei căderi nervoase de mult anticipate. Era drăguţ. Un tip perfect normal. Dar nu vreau un tip drăguţ sau perfect normal. Vreau fluturi în stomac. Credeam că i-am găsit. Dar imediat ce a început să vorbească, au murit toţi. Sau au zburat, sau nu ştiu ce-au făcut.

Stau acum în acelaşi loc în care stăteam atunci cu Sadie. Deschid încet uşa din spate, până simt aerul proaspăt pe faţă. Celeste o să fie aici în două ore şi nu vreau să fie ca vecina bunicii. Nu vreau să fie perfect normală. Vreau să fie senzaţională, pentru că merită asta.

O să fie aici în două ore şi eu nu sunt gata. Am făcut duş, dar mi-am pus la loc halatul, şi îmi simt părul ud ca o cască rece pe cap. Cu ce te îmbraci ca să te întâlneşti cu o persoană cu care ai stat de vorbă online zi de zi, mai mult sau mai puţin, săptămâni întregi, dar n-ai recunoaşte-o dacă ai trece pe lângă ea pe stradă? Ştiu totul şi nimic despre ea.

Cercetând cu atenţie conţinutul garderobei, exclud uniforma mea

obişnuită alcătuită din colanţi şi pulover – prea banal. Nu e nimic special la un pulover şi o pereche de colanţi. Dar nu vreau nici să par că am făcut eforturi prea mari, ca o bătrână doamnă în ţinuta ei de duminică. Nu prea- mi cumpăr haine – ce rost ar avea? – iar Sadie mi-a dus acum doi ani trei sacoşe de lucruri vechi şi amintiri triste la magazinul de caritate. Găsesc o cămaşă din denim pe un umeraş, sub un cardigan ponosit pe care-l am dintotdeauna şi nu-l port niciodată, dar nu mă îndur să mă despart de el. Colanţi şi cămaşă din denim – cam asta-i tot ce pot face. Poate dacă merge bine cu Celeste – dacă n-o descurajează puzzle-urile – şi mai vine în vizită, o să-mi comand ceva nou. Cum ar fi o rochie dintr-aia drăguţă, evazată, cu guler mare, apretat.

O să fie aici într-o oră şi eu trebuie încă să-mi usuc şi să-mi îndrept părul. Mă aşez în genunchi pe podeaua din dormitor, în faţa oglinzii înalte, şi mă uit la pielea mea palidă şi la ochii obosiţi. Iau cu conştiinciozitate suplimentul de vitamina D, dar nu-i acelaşi lucru ca atunci când simţi razele soarelui în obraji. Celeste are douăzeci şi nouă de ani şi nu e o

pustnică. A trecut prin ceva oribil, dar nu se ascunde. O să aibă un ten radios, sunt sigură.

Simt că mi se pune o gheară în stomac, în timp ce manevrez placa de îndreptat părul. Evit dinadins să mă privesc în oglindă, dar deja ştiu. Ştiu ce am de gând să fac.

Cobor cu părul pe jumătate îndreptat şi îi scriu un mesaj lui Celeste.

Celeste, îmi pare foarte rău! Nu mă simt bine. Putem să reprogramăm?

Apar imediat cele trei punctuleţe care îmi spun că ea îmi scrie un răspuns. Simt că mi se face rău. Aşa merit pentru că o mint.

O, Mer, îmi pare rău să aud asta! Nu-ţi face griji! Sigur că putem reprograma. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.
Cu mult drag xxx

Aş vrea să-i spun cât e de drăguţă şi cât de rău îmi pare, dar sunt prea copleşită de vinovăţie ca să continui conversaţia. îmi închid telefonul şi mă întind pe canapea. în câteva secunde, Fred se culcuşeşte în pliul braţului meu. Se uită fix la mine; îl ating cu grijă pe botic. Totuşi mi-e rău. Trag pătura peste noi şi aştept ca ziua să se termine.

Marţi, 25 decembrie 2018

E Crăciunul şi am făcut tot ce face toată lumea. Poate chiar mai mult. Am trimis felicitări ca să amintesc câtorva oameni că mai trăiesc. Felicitările pe care le-am primit formează o colecţie mică, dar specială, în care se remarcă una hand-made de la James, cu un înger despre care zice el că aş fi eu, în vârful unui brad cu beteală, şi una cu un uriaş „De Crăciun, celei pe care o iubesc”, de la Sadie, pentru că i se pare nostimă. Am comandat un brad natural pentru că îmi place mirosul şi l-am decorat cu luminiţe multicolore şi cu o stea mare, strălucitoare, în vârf, chiar dacă Fred dă atâta cu lăbuţele în acele lui, încât partea de jos s-a scuturat în câteva zile. între brad, lumânările cu parfum de smirnă şi tămâie şi vinul fiert,

ZIUA 1.255

nervul meu olfactiv este supus unei atmosfere festive copleşitoare.

Am făcut vin fiert în ibricul meu mare, de aramă. După ce am amestecat încet în el, încercând să fiu pe deplin ancorată în momentul prezent, l-am sorbit din cană în timp ce împachetam cadouri. Am cumpărat atât de puţine, încât aş fi putut lejer să le împachetez într-o oră. Dar m-am lungit toată seara. Am folosit hârtie maro de împachetat, pentru că e reciclabilă, pe când aceea lucioasă şi sclipitoare nu este, dar am înveselit-o cu şnur alb cu roşu şi cu numele destinatarului scris caligrafic cu markerul. Maria din *Sunetul muzicii* avea dreptate în privinţa pachetelor în hârtie maro şi legate cu sfoară. Când am terminat cu împachetatul, m-am uitat la *Miracolul de pe strada 34* (la ambele versiuni), la *Expresul polar* şi la O *viaţă fericită.* Am băut ciocolată caldă cu frişcă şi am mâncat *marshmallows,* şi turtă dulce, şi trufe de ciocolată neagră cu caramel şi sare de mare. Turta dulce am făcut-o eu, dar trufele le-am cumpărat, într-o cutie roz elegantă, de pe un site de fiţe. Toată lumea trebuie să încerce măcar o dată în viaţă trufele de ciocolată neagră cu caramel şi sare de mare. Am mai făcut şi o budincă de Crăciun cu multe mirodenii şi alcool, nu pentru că mi-ar plăcea în mod deosebit, ci pentru că aşa se face de Crăciun, iar prepararea ei poate să dureze câteva ore, ceea ce m-a ajutat să-mi umplu dimineaţa de sâmbătă într-un mod plăcut. Nu am de mers la slujba de la biserică, nici la serbări şcolare, nici la patinoare în aer liber, nici prin supermarketuri aglomerate,

deci este important să găsesc ceva cu care să-mi umplu timpul. Este o perioadă în care trebuie să fim ocupaţi. Sadie mi-a trimis o mulţime de poze cu James în spectacolul de la şcoală cu scena Naşterii Domnului, în care el are o cămilă şi nu pare prea încântat de asta. I-am spus pe FaceTime că a făcut o treabă grozavă, pentru că toată lumea ştie cât de morocănoase sunt cămilele şi, în afară de asta, cine ar avea curaj să joace rolul unui înţelept? I-am mai spus că cei mai mulţi înţelepţi nu sunt chiar aşa înţelepţi cum se cred. El a chicotit, apoi Matilda a înhăţat telefonul, l-a apropiat de năsucul ei mucos şi mi-a cântat „Jingle Bells”

Tom a apărut ieri – neanunţat, dar l-am iertat, pentru că purta o căciulă de Moş Crăciun cu un zurgălău în vârf.

— îmi vizitez toate persoanele preferate! a spus.

A stat la o felie mare de budincă şi a spus că e cea mai bună pe care a mâncat-o vreodată. îi cumpărasem un cadou – un fular moale cu un model subtil în carouri îl împachetasem şi îl ascunsesem în comoda de sub televizor. Pentru eventualitatea în care mi-ar fi luat şi el mie unul. Şi chiar îmi luase, ceea ce a fost adorabil, dar şi stânjenitor, pentru că mi l-a dat în living, aşa că eu a trebuit să scot pachetul din comoda de la televizor şi să-i explic de ce nu era sub brad, împreună cu celelalte. Dar el a râs şi a recunoscut că nici el nu ştia dacă o să-i iau cadou şi-apoi nu e ciudat obiceiul ăsta cu cadourile de Crăciun? Nu l-am întrebat dacă a cumpărat tuturor prietenilor ca mine câte un cadou; nu voiam să ştiu.

Mi-am despachetat cadourile imediat cum m-am trezit pentru că aşa face toată lumea în dimineaţa de Crăciun, şi pentru că asta face diferenţa faţă de o zi de marţi oarecare. Cadoul lui Tom este un jurnal cu foi groase de culoare crem, cu coperte maro din piele fină, cu iniţialele mele imprimate în relief pe coperta din faţă. îmi place enorm.

Sadie vine la o ciocolată caldă cu croasanţi, direct din tura de noapte de la spital. Are cercei în formă de brăduleţ şi beteală înfăşurată în jurul stetoscopului. îmi dă un flacon uriaş cu parfumul pe care-l foloseam când aveam douăzeci şi unu de ani, din care

pulverizez imediat, cu generozitate. Tot restul zilei mă simt de parcă aş fi în dormitorul lui Sadie, pregătindu-mă pentru o seară în oraş. E plăcut să faci o digresiune de la cele douăzeci şi patru de zile de smirnă şi tămâie. Parfumul îmi trezeşte amintiri plăcute.

Vorbim despre locuri în care obişnuiam să mergem şi oameni cu care ne întâlneam, până când Sadie trebuie să plece să ia copiii de la Steve.

— Cred că sunt disperaţi să ajungă acasă, să se joace cu jucăriile de la Moş Crăciun, mi-a spus ea în chip de scuză.

— Sunt convinsă, am asigurat-o, ştiind că ar fi încântată dacă mi-aş lua jacheta şi i-aş spune să aştepte o clipă, că vin cu ea.

în schimb, îi pun în braţe cadourile pentru copii – pentru James, o cutie cu figurine reprezentând animale sălbatice, pentru că vrea să fie îngrijitor la zoo când se face mare, şi un unicorn supradimensionat pentru Matilda, care ştiu că o s-o dea pe spate. Apoi o pup pe obraz şi îi urez Crăciun fericit.

Parfumul intens zăboveşte în aer toată ziua, mult timp după plecarea lui Sadie. E mult mai dulce şi mai puternic decât orice aş folosi acum, iar ea ştie asta. Mi-a adus nostalgia într-o sticluţă înaltă şi subţire.

Desfac cadoul pentru Fred, un şoricel umplut cu iarbă pentru pisici, care îl face s-o ia razna pentru jumătate de oră, până cade lat pe canapea şi doarme tot restul zilei. Stau lângă el şi mănânc o porţie mare de curry, pe care l-am gătit acum câteva zile, ţinând cu grijă farfuria în echilibru pe genunchi. Numi place curcanul – nu mănânc în nici o altă zi a anului, de ce-aş mânca acum?

Schimb câteva mesaje cu Celeste, care se plânge că tatăl ei vitreg sforăie atât de tare pe canapea, încât ea şi mama ei nu aud la televizor; îi spun că Fred face acelaşi lucru lângă mine. Apoi îmi spune că, în sfârşit, le-a spus mamei şi tatălui ei vitreg despre atac şi că mama ei a plâns o grămadă, dar au fost cu adevărat alături de ea.

Mă culcuşesc lângă Fred şi mă uit la James Stewart cum îşi dă seama care e sensul vieţii. Mănânc brânză cu biscuiţi, apoi termin budinca de Crăciun, chiar dacă nu mi-e foame. Destup sticla de vin spumant adusă de Sadie şi o beau pe toată mult prea repede. Mă

gândesc la sora mea şi închid ochii, dar mă trezeşte telefonul, cu cinci minute înainte de miezul nopţii.

E mama, cu vocea ei plictisită. Mă întreabă ce am făcut toată ziua, de ce nu i-am luat cadou. Da, a primit felicitarea mea. Nu, n-a trimis nici una anul ăsta. Pierdere de vreme. Are ceva pentru mine sub brad şi o să-mi primesc cadoul atunci când o să mă adun şi o să fiu destul de vitează să-mi arăt faţa. Fiona şi Lucas tocmai au plecat, spune ea, şi mi se strânge stomacul. Au fost acolo toată ziua. Lucas a tranşat curcanul şi a mâncat două porţii de

parfe. îi urez Crăciun fericit şi închid înainte ca ea să termine de vorbit. îmi închid telefonul. în a doua zi de Crăciun, am un atac de panică.

A intrat în viaţa noastră într-o nefericită după-amiază de duminică, pe când una din nesfârşitele ploi de Glasgow bătea în fereastra livingului, ca un musafir insistent şi nepoftit. Eu şi mama ne uitam la un film alb-negru, deşi eu nu eram prea atentă. Aş fi preferat unul color.

— Hei! s-a auzit vocea lui Fee de pe hol, şi a sunat cumva diferit.

N-am auzit ce-a zis pe urmă; mi-am dat seama că vorbea cu cineva. Am auzit cum gecile şi pantofii erau aruncaţi la nimereală, pe un fundal de râsete înfundate. M-am uitat la mama, dar ochii ei erau fixaţi la ecranul televizorului, unde o tânără cu o privire neliniştită se agăţa de braţul unui bărbat mai în vârstă, cu o figură impenetrabilă.

Noi nu prea aveam musafiri. Pe Sadie, din când în când, deşi de obicei ea se învârtea doar un pic prin hol, în timpul scurt în care eu îmi luam jacheta şi mă încălţam. Niciodată băieţi. Dar iată acum unul în livingul nostru, probabil cea mai înaltă persoană care intrase vreodată la noi în casă. S-a profilat cu un cap deasupra noastră, până când Fee i-a şoptit să stea jos.

— El e Lucas, a spus.

Am mormăit un „bună”; mama a tăiat sonorul televizorului, după care l-a măsurat pe tip cu privirea, din cap până-n picioare.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Lucas. Am auzit multe despre voi.

Mama a zâmbit.

— Serios? Cum ar fi... ?

Am aşteptat toate răspunsul, dar nu mult. El şi Fiona erau bine pregătiţi.

— Păi, ştiu că faceţi o plăcintă cu peşte minunată, spune Lucas.

întotdeauna, eu făceam plăcinta cu peşte. Dar mama şi-a însuşit complimentul.

— Cred că mai e una în congelator, a spus. Vrei să rămâi la

ZIUA
1.1998

cină?

Fiona s-a luminat la faţă, iar Lucas a încuviinţat din cap cu entuziasm.

— Da, mulţumesc, doamnă Maggs. Ar fi grozav.

— Atunci mă duc să mă apuc de treabă.

Ieşind din cameră, mama i-a dat lui Fee telecomanda.

Am rămas cu toţii tăcuţi, până când liniştea a fost spartă de MTV.

— Ce-ai mai făcut? m-a întrebat Fee, aşezându-se lângă Lucas, pe canapeaua mică.

De parcă aş fi avut ceva interesant să-i spun. I-am privit mâna cum se strecura într-a lui; cum el i-a apucat-o strâns.

— Nu mare lucru. Am copt câte ceva. Budincă de caramel. Putem să mâncăm după plăcinta cu peşte.

— Fantastic! a exclamat ea şi l-a înghiontit apoi pe Lucas în braţ.

— Sună bine, a spus el amabil.

Mă uit la picioarele lui în şosete albe, murdare, de sport. Par enorme pe lângă ale lui Fee.

— De-acum, suntem oficial un cuplu, mi-a spus Fee. Lucas mi-a propus să fiu iubita lui când eram în maşină, pe drum încoace.

— Felicitări! am spus. Iar lui: Eşti un tip curajos.

Fee şi cu mine am râs, el a zâmbit. Am observat că îmi evita privirea.

Ne-am uitat la MTV până când mama ne-a chemat la cină. Era ciudat să avem un al patrulea loc pregătit la masă. Ai zice că a echilibrat laturile dreptunghiului, dar nu era aşa. Nu ştiu dacă statura lui era de vină, sau mirosul nefamiliar de bărbat tânăr, sau felul în care întindea braţul lung prin faţa mea să ia sarea, sau jena pe care am simţit-o când i-am atins din greşeală piciorul pe sub masă. Poate că toate la un loc. Sau poate că eram geloasă, cum a spus mama mai târziu.

— Poate că o să ai şi tu un iubit într-o zi, a zis după ce uşa din faţă s-a închis în urma lui Fee şi a lui Lucas.

— Poate, am bombănit.

Ştiam că sora mea doar îşi lua la revedere de la el în grădină, dar inima nu şi-a încetinit goana până când n-am văzut-o înapoi în casă,

singură.

După asta, Lucas venea cu regularitate la cină duminica. Mama ne încălzea mâncarea gătită de mine mai devreme în ziua aceea. Ea le dădea drept gătite de ea, iar eu şi Fee îi făceam jocul. Mă ofeream mereu să pun masa, ca să mă asigur că sarea, piperul şi sosul de roşii sunt exact în dreptul lui Lucas. N-a mai fost nevoie să se întindă peste mine niciodată.

ZIUA
1.257

Joi, 27 decembrie 2018

Tom s-a dovedit a fi mai bun la puzzle-uri decât s-ar fi aşteptat oricare dintre noi, iar versiunea miniaturală a catedralei Santa Maria del Fiore e aproape gata.

— Ar trebui să ne înscriem la un concurs de puzzle-uri, îmi spune. Am auzit că se pot câştiga bani frumoşi.

Pufnesc în râs.

— Asta ar putea să fie noua ta carieră. Ce voiai să fii când aveai să te faci mare?

— Detectiv particular, îmi spune cu o expresie serioasă.

încep să râd.

— Şi ai sfârşit în domeniul financiar? Sau erai poliţist sub acoperire şi încercai să dai în vileag fraudele dintr-o corporaţie?

— Păi... da, ar fi mult mai interesant aşa. Dar... nu. Mă ocupam doar de investiţii şi de fonduri de pensie plictisitoare, din păcate. Dar tu? Care era visul tău în copilărie?

— Ceva creativ. Mai creativ decât ceea ce fac acum. întotdeauna mi-a plăcut ideea de a fi maestru bucătar sau reporter. De fapt, am lucrat la un ziar înainte de... ştii tu. Dar, în fine... Nu era chiar un jurnalism de mare impact. Puteam însă să ajung undeva. încetul cu încetul.

— Şi, evident, a trebuit să pleci.

încuviinţez din cap.

— Şeful meu era chiar de treabă. Dar e greu să faci reportaje la un ziar local dacă nu te duci niciodată nicăieri.

Găsesc o piesă din acoperişul de ţiglă, pe care o căutam de ceva vreme, şi o fixez triumfal în mijlocul cupolei. Ne cufundăm într-o tăcere confortabilă, reconstruind scena piesă cu piesă.

— Cum e să împărţi un puzzle cu mine, un novice?

Râd.

— E bine. Dar ştii că eu fac şi alte puzzle-uri când nu

ZIUA 1.258

eşti aici?

— Nici nu mă aştept la altceva, spune.

— De fapt, nu mă deranjează că eşti aici, spun eu stânjenită.

— îmi place să fiu aici, îmi răspunde el.

— Poate că nu sunt chiar atât de singuratică pe cât credeam.

— Să fii singuratică nu e ceva de care să te ruşinezi, Meredith. Cred că a te simţi bine cu tine însăţi, a avea acea putere interioară este ceva de care să fii mândră.

— Poate. îl privesc, în sfârşit, în ochi. în cea mai mare parte a timpului, nu mă simt foarte puternică

— Meredith, eşti una dintre cele mai puternice persoane pe care le cunosc.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da. Altfel n-aş spune-o.

— Cred că aş vrea să fiu mai puternică.

Se uită afară, pe fereastra mea semicirculară.

— E o lume mare acolo, afară, Meredith. Te aşteaptă.

Am văzut anunţul mic al lui Billy la avizierul public al bibliotecii:

Angajez asistent PR.
Nu se cere experienţă.
Program flexibil

— Căutam pe cineva căruia să-i placă să citească, mi-a spus când am întrebat de ce, din toate locurile posibile, a ales să-şi pună anunţul într-o bibliotecă.

Cealaltă candidată era o femeie care lucra chiar la bibliotecă, dar, din fericire, lui Billy i s-a părut mai corect să dea slujba cuiva care nu avea deja un job.

Interviul a fost scurt, pentru că n-aveam prea multe de spus.

ZIUA
1.2001

Promovasem cu notă maximă un curs de engleză avansată şi lucrasem la un call center până în urmă cu două săptămâni, când se închisese compania. Bill a încuviinţat din cap, a făcut câteva însemnări, apoi mi-a zis că jobul e al meu dacă pot să încep de luni.

Bill era omul-orchestră înainte de venirea mea, într-un birou pe jumătate cât livingul maică-mii. A trebuit să înghesuie un birou pentru mine într-o debara prăfuită. Strănutam toată ziua, iar eczema mi se extindea cu repeziciune. Lucram fără contract, mă plătea cu cash în fiecare vineri şi m-a avertizat că dacă nu va mai fi de lucru, voi rămâne fără job. Dar deocamdată era multă treabă de făcut. îmi plăcea provocarea de a transforma un produs sau un serviciu banal într-un comunicat pe care presa locală îl găsea destul de interesant încât să-l preia. Uneori îl preluau, alteori, nu. îngrijirea câinilor şi restaurantele italieneşti nu erau tocmai ştiri de prima pagină.

Exista şi o altă dimensiune a muncii lui Billy, la care eu nu luam parte. Eram nouă în lumea relaţiilor publice, dar ştiam că scrierea comunicatelor de presă pentru afacerile locale nu era destul de bine plătită încât să acopere chiria, salariile şi orice alte cheltuieli mai avea Bill, cu casa lui mare, situată într-una dintre cele mai luxoase suburbii ale oraşului Glasgow, în care stătea cu soţia şi cei doi copii.

Veneau oameni la el la birou şi plecau imediat împreună, de obicei sub pretext că ies să ia prânzul. într-o zi, citeam ziarul şi mi-a apărut în faţă o figură cunoscută. Era femeia care ieşise la prânz cu Billy, cu câteva zile în urmă. Era asistentă la un spital mare din oraş şi voia ca lumea să ştie că lipsa de personal şi condiţiile proaste de muncă duseseră la moartea unui pacient.

După asta, am fost ceva mai atentă la persoanele care veneau în birou.

Billy nu era chiar genul care oferă feedback. Dar într-o zi, când eram deja acolo de şase luni, un comunicat de presă scris

de mine, despre un salon de coafură care îşi extindea spaţiul ca să includă şi un loc de joacă pentru copiii clientelor, a intrat pe pagina cinci a ziarului. Când am ajuns la muncă, ziarul era deschis pe biroul meu. Era semnat de altcineva, bineînţeles, dar era, în esenţă, comunicatul meu, cuvânt cu cuvânt, cu doar câteva mici modificări.

— Ai condei, nu glumă, a spus Bill tară să ridice ochii din computer. Mai bun decât al meu.

M-am aprins la faţă şi am bălmăjit un „mulţumesc”, simţind totodată presiunea complimentului.

— Ar trebui să te duci la facultate. Sau să faci cursuri de jurnalism la colegiu.

— Mi-ar plăcea, dar nu-mi pot permite.

— Ba sigur că poţi. Mută-te înapoi cu mama ta. înscrie-te pentru o bursă sau fa-ţi un credit de studii. Poţi să lucrezi aici când nu ai cursuri. O mulţime de oameni cu mai puţine posibilităţi decât tine reuşesc să-şi continue studiile.

— Mulţumesc, dar mă simt bine lucrând aici.

în dimineaţa următoare, pe tastatura mea se afla un teanc înalt de broşuri de la colegii. Mi-am aţintit privirea în ceafa lui Bill.

— Ce dracu’ e cu astea?

— Nu strică să arunci o privire.

A spus-o fără să se întoarcă.

— Presupun că nu.

Dar am pus broşurile jos, pe podea, şi nu m-am mai uitat la ele până n-am ajuns acasă.

Le-am citit pe toate, cap-coadă. M-am uitat la pozele cu studenţi zdraveni, tineri şi zâmbitori, cu tenul luminos şi cu dinţii albi. Nici unul dintre ei nu

părea stresat, sau epuizat, sau în criză de bani. M-am apucat să-mi imaginez cum ar fi să stau zi de zi într-un amfiteatru imens şi să învăţ despre ceva ce m-ar interesa.

A doua zi dimineaţă, înainte de muncă, am pus toate broşurile, în afară de una, în cutia de reciclat. Din când în când, o răsfoiam întrebându-mă cum ar fi să privesc turnul gotic al Universităţii din Glasgow ca studentă, şi nu ca cineva din afară. Să studiez în sala rondă de lectură, să străbat colonadele cu prietenele mele, la fel ca tinerii de la pagina nouăsprezece. Apoi o puneam înapoi, sub pat.

N-am trimis niciodată cerere de înscriere la Universitatea din Glasgow sau la vreo altă universitate, colegiu sau curs seral. Am continuat să lucrez pentru Bill până când a făcut un atac de cord într-o dimineaţă, în drum spre birou, şi a căzut lat pe strada Sauchiehall. Mi-am găsit alt job, într-un call center unde întrebam consumatorii casnici dacă sunt mulţumiţi de furnizorii lor de energie electrică.

Marţi, 8 ianuarie 2019

De cum răspund la telefon, înainte ca ea să spună un cuvânt, ştiu că e ceva în neregulă cu Celeste. Are răsuflarea întretăiată.

— Cred că tocmai l-am văzut, spune, părând cât pe ce să se sufoce. La supermarket.

— Ce? Pe cine?

— Pe tipul care m-a agresat. Probabil. Nu ştiu. Sunt aproape sigură că el era. S-a uitat la mine, Meredith.

— O, Celeste! Mă prăbuşesc pe canapea. Trebuie să fi fost groaznic.

Oftează zgomotos.

— Ştiu că probabil nici nu era el. Dar pentru o fracţiune de secundă, a fost. Şi... Dumnezeule, de-acum aşa o să se întâmple la nesfârşit? O să-mi abandonez căruţul de cumpărături de fiecare dată când o să surprind privirea unui bărbat înalt, cu părul închis la culoare?

— Nu, îi spun. Dar e totul foarte proaspăt în mintea ta. E de înţeles. Ce aveai în căruţ?

ZIUA 1.269

— Cum?

— Spune-mi ce aveai în căruţul de cumpărături.

— Nu-mi amintesc... Cartofi dulci... broccoli... suc de ananas. Cam atât, cred. Abia ajunsesem acolo.

— OK. Ce altceva mai aveai pe listă?

— Păi... brânză. Ouă. Lapte. Pâine. Cereale. Iaurturi. Era o listă mare.

— Terapeuta mea îmi spune să enumăr diverse lucruri atunci când simt anxietate, îi explic. Cum ar fi conţinutul garderobei mele sau ultimele zece cărţi pe care le-am citit. Cinci mâncăruri care încep cu A. Cred că ajută.

— Cred că doar vorbind cu tine, mă simt deja mai bine. Mulţumesc, Meredith. întotdeauna ştii ce să spui.

— Serios? De cele mai multe ori, mi se pare că sunt complet pe dinafară.

— Sigur nu eşti pe dinafară. Ar trebui să fii consilieră.

Râd.

— îmi pare rău că a trebuit să-ţi abandonezi cumpărăturile.

— Şi mie, mormăie. N-am absolut nimic în frigider.

Când a sunat, mă pregăteam să fac o supă. Măr cu păstârnac şi pâine cu coaja crocantă, alături. Celeste pare să aibă nevoie de o supă. Ezit, apoi îmi iau inima-n dinţi.

— Ce-ar fi să vii la mine? Să luăm prânzul.

— Ce drăguţ din partea ta, Mer. Mulţumesc mult pentru invitaţie. Dar nu mă simt în stare să merg nicăieri.

— Cunosc sentimentul.

— Mă simt mai bine vorbind cu tine, Mer.

— Aş vrea să pot face mai mult ca să te ajut.

Chiar aş vrea. Bănuiesc că imediat ce vom încheia conversaţia, va începe iar să plângă.

— în iunie, fac treizeci de ani. Mama crede că ar trebui să dăm o petrecere. Nu prea am chef să sărbătoresc, dar trebuie, cred. Mama spune că organizează ea totul, eu nu trebuie decât să mă prezint.

— Când am împlinit treizeci de ani, Sadie mi-a organizat o petrecere- surpriză în pubul unde mergeam de obicei, îi spun, dar fără să menţionez că a fost prima petrecere de ziua mea pe care am avut-o vreodată. Eu crezusem că o să fim doar eu, Sadie şi sora mea, la un pahar.

— Vai, ce drăguţ!

— Chiar a fost drăguţ. Până la un punct. A apărut mama şi a făcut o scenă. Este... mai uşor să te relaxezi când nu e ea prin zonă.

Seara n-a fost însă complet distrusă. După pub, ne-am întors la mama şi când s-a dus ea la culcare, eu şi Fiona am avut un *after-party,* doar noi două, în bucătărie. Am mâncat cartofi la cuptor, cu parmezan pe ei, am băut vodcă şi am dansat pe muzica de la radio.

— Drăguţ din partea mamei tale că vrea să-ţi pregătească o petrecere, îi spun.

— Aşa e. E o scumpă. Doar că îşi face prea multe griji pentru mine.

în scurtul răstimp de tăcere, m-am gândit cum ar fi fost să am o mamă ca mama lui Celeste, care organizează petreceri aniversare şi plânge când fiica ei este agresată.

— Sunt sigură că o să fie o petrecere foarte reuşită, îi spun.

— Dacă se face, vrei să-ţi trimit o invitaţie?

Am ezitat, apoi am zis:

— Da. îmi place să primesc lucruri prin poştă.

Râde.

— Mi-ar plăcea să vii la petrecerea mea, Mer.

— Şi mie mi-ar plăcea.

Asta, cel puţin, este adevărat. Doar că nu văd cum aş putea.

Ideea mi-a răsărit în minte la câteva minute după ce ne-am luat rămas-bun. Dacă rolurile noastre ar fi inversate şi eu aş fi cea care plângea la telefon, n-am nici o îndoială că Celeste ar fi lângă mine acum, oferindu-mi un umăr pe care să plâng, ceea ce este, cu siguranţă, mai mult decât o ureche lipită de telefon, la trei kilometri distanţă, în altă parte a oraşului. Dacă aş fi o prietenă bună, aş face acelaşi lucru pentru ea. Are nevoie de mine. Dacă ăsta nu este un motiv bun să ies din casă, atunci care ar mai putea fi?

Am petrecut următoarea oră întrebându-mă dacă aş fi în stare de aşa ceva. Ce-ar trebui să fac ca să ajung acasă la Celeste? Să chem un taxi. Să urc în taxi. Să fac conversaţie cu taximetristul tot drumul, până ajung la Celeste (am verificat pe Google Maps, şi drumul cu maşina, la ora asta, este estimat la opt minute). Să plătesc cursa, să cobor din maşină, să merg până la uşa lui Celeste.

Mă plimb de colo-colo prin încăpere. Mă uit pe fereastră afară, căutând un semn – cum ar fi două coţofene sau un porc zburător. Mă întind pe spate pe podea şi respir adânc. Apoi mă ridic şi decid s-o iau pas cu pas. îmi golesc vezica, mă spăl pe dinţi, îmi perii părul. A plouat mai devreme, deci îmi petrec un sfert de oră căutând o umbrelă, apoi renunţ. îmi pun jacheta şi conversii. îmi iau poşeta de pe comoda din hol, apoi decid că n-o să am nevoie de ea şi o pun la loc. Iau cincisprezece bre din fondul de urgenţe – Sadie se duce la bancomat de fiecare dată când mi se

împuţinează. O să mă lipsesc de curry thailandez săptămâna asta – merită, pentru Celeste.

Nu mai sunt alţi paşi până la pasul cel mare. Mai întâi, să sun la taxi. E mai uşor decât credeam. Nu e ca şi cum n-aş vorbi cu oameni la telefon, cu oarecare regularitate – cu Sadie, cu Celeste, la restaurantul thailandez, cu oamenii aceia enervanţi de la companiile de asigurări, care sună de cel puţin trei ori pe săptămână.

Abia am închis după ce am vorbit la compania de taxi, că telefonul îmi vibrează. Un mesaj text: şoferul meu e pe drum, iar acum ştiu marca şi modelul maşinii, plus numărul de înmatriculare. Sunt impresionată să constat cât de mult a avansat tehnologia de când n-am mai făcut eu asta.

Apoi conştientizez brusc că, în câteva minute, o maşină va fi parcată în faţa casei mele, aşteptându-mă pe mine, cu aparatul de taxat ticăind nerăbdător.

De data asta, simt o mică explozie în creierul meu. Pentru o clipă, îmi pierd controlul asupra simţurilor – tot ce văd sunt umbre, liniştea e asurzitoare. întind mâinile în faţă până dau de ceva solid: peretele. împing în el cu vârfurile degetelor până când simt că peretele îmi împinge braţele înapoi, după care mă las în jos, pe podea. Acum, că nu mai am cum să cad, sunt în siguranţă şi pot să-mi scot jacheta. Simt transpiraţia cum mi se prelinge la subsuori, pe şira spinării şi pe tălpi. Nu pot să mă descalţ; mi- am pierdut temporar abilităţile motrice, iar nodurile duble ale şireturilor, pe care le-am făcut cu atâta grijă acum câteva minute, sunt acum peste puterile mele pe acţiune.

îmi ia ceva timp să-mi dau seama că zbârnâitul insistent nu vine din capul meu, ci din buzunarul jachetei. Bâjbâi după telefon şi glisez cu degetul pe el la întâmplare.

— Taxi pentru Maggs? Vă aşteaptă în faţa casei.

îmi trag răsuflarea.

— îmi... îmi pare rău. Trebuie să anulez.

— La dracu'! E cam târziu pentru asta.

— Scuze. Scuze.

— Sunteţi bine, domnişoară? Aveţi nevoie de ajutor?

— Sunt bine. îmi pare rău.

închid şi las telefonul să-mi scape din mână.

Joi, 10 ianuarie 2019

— Cum se manifestă depresia ta, Meredith? mă întreabă Tom.

Afară plouă – stăm în living şi ne uităm cum se scurge ploaia pe ferestrele-bovindou, mâncând din *biscotti* aduşi de Tom pentru a sărbători terminarea catedralei Santa Maria del Fiore.

Adevărul e că nu sunt chiar într-o dispoziţie de sărbătoare după tentativa eşuată de a o vizita pe Celeste. Nu i-am spus lui Tom, jenată că ideea aceea mi-a trecut măcar prin minte, când eu nu pot să trec nici de pragul uşii. Mă copleşeşte ruşinea şi nu sunt

sigură că o să am puterea s-o ascund în următoarea oră.

— Ca o greutate. O greutate constantă, îi spun sec.

— Nu se ridică niciodată?

— OK. Poate nu constantă. Nu mai e la fel de apăsătoare când fac un puzzle, cu Fred în braţe. Sau când citesc pe canapea, cu lumânări aprinse în jur.

— Dar când e cineva la tine? Ca Sadie sau ca mine.

— Depinde.

— De ce?

— Păi, nu ştiu. De perioada din lună. Sau dacă pui întrebări stupide. Nu eşti terapeutul meu, Tom.

Devin iritabilă.

— Ai dreptate, nu sunt. Sunt doar un om depresiv vorbind cu alt om depresiv.

— Suferi şi tu de depresie?

Iniţial, sunt surprinsă, apoi înţeleg. Am observat, când şi când, o umbră care-i întunecă scurt faţa. O pauză uşor prea lungă înainte de a zâmbi. Privind retrospectiv, sunt doar câteva dintre acele detalii minuscule pe care cei mai mulţi oameni sunt prea preocupaţi ca să le observe. Dar eu am tot timpul din lume ca să bag de seamă asemenea lucruri şi, de asemenea, trăiesc o viaţă plină de umbre întunecate şi de pauze uşor prea lungi.

— Da, şi eu. O am de multă, multă vreme. Vine şi trece. Aşa că mi-e cunoscută senzaţia de greutate de care spui. Deseori, eu o descriu ca pe o senzaţie de osândă. Simţind mereu că ceva rău urmează să se întâmple, chiar şi atunci când partea raţională a creierului meu îmi spune că e puţin probabil să fie aşa.

— Da, înţeleg perfect, spun încet.

Aş vrea să mă întind spre el sau, cel puţin, să reduc spaţiul dintre noi pe canapea, dar încă nu cred că am ajuns în acel punct. Tom este prietenul meu, îmi dau seama de asta. Aştept cu plăcere vizitele lui, chiar dacă unele întrebări de-ale lui mă împing la limita zonei de confort. Este o persoană la care ţin. Nu vreau să fie deprimat; la gândul ăsta, simt că mi se pune un nod în gât. Vreau să-i fie bine.

— Bun, hai să încercăm ceva. Eu, primul.

— OK, spun cu precauţie.

— Prima dată m-am simţit deprimat la douăzeci de ani.

— Eu, la şapte. Nu puteam să mă ridic din pat; parcă eram de piatră. I-am spus mamei că mă doare în gât şi mi-a dat voie să lipsesc trei zile de la şcoală. M-a lăsat să zac sub plapumă în tot timpul ăsta. Mi-o amintesc pe Fee aducându-mi cutii de suc şi pungi cu chipsuri.

Dacă e şocat, o ascunde de minune.

— Eu am fost diagnosticat la douăzeci şi cinci de ani.

— Eu, la optsprezece.

— Prima persoană căreia i-am spus a fost iubita mea din perioada aceea. A încercat să mă susţină, dar nu înţelegea cu adevărat.

— Eu i-am spus lui Sadie. A fost supărată. Furioasă că nu i-am spus mai de mult.

— Crezi că avea dreptul să fie furioasă?

Ridic din umeri.

— Furia are întotdeauna alt motiv, nu-i aşa? Ca respingerea, sau teama, sau durerea. Cred că ea simţea toate lucrurile astea. A luat la modul personal faptul că nu i-am cerut ajutorul. Cred că era speriată pentru că nu înţelegea ce înseamnă, şi tristă, pentru că nu mai eram aceeaşi persoană pentru ea. Adică eram – sunt – dar toţi punem oamenii în nişte sertăraşe, nu-i aşa? Cu etichete pe ele. Cutărică e o persoană aşa şi pe dincolo...

— în vreme ce oamenii sunt mult mai complicaţi de atât.

— Păi, da. Dacă îşi permit să fie.

— Ce vrei să spui?

— Cred că unii oameni nu vor, pur şi simplu, să simtă ceva mai profund. E prea greu. Mama şi sora mea cred că depresia este scuza mea pentru orice.

— De când iei antidepresive?

— De douăzeci de ani, cu întreruperi, îi spun.

— E vreme lungă. Ce altceva mai faci ca să-ţi gestionezi depresia? îi spun adevărul:

— Stau acasă.

— Cu ce te pot ajuta astăzi? a întrebat doctorul Frost, împingând pe masă, spre mine, o cutie de şerveţele.

Era un bătrân aţos, cu o abordare complet greşită. Ştiam că suntem după ceas, dar nu mă puteam opri din plâns, iar în ziua aceea, mai mult ca oricând, puţină bunătate ar fi avut efecte miraculoase. Eram pentru prima dată după câţiva ani în cabinetul unui medic. Mama nu avea încredere în doctori; ea se pricepea mai bine la sănătatea noastră. Dar eu aveam optsprezece ani, deci puteam să merg şi fară ea. Nu fusesem la muncă o săptămână, inventând o scuză legată de durerile menstruale, iar în tot timpul ăsta, stătusem încovrigată sub plapumă.

— Cred că sunt deprimată, i-am spus, cu glas tremurând, doctorului Frost.

Mi-a dat un chestionar şi un pix.

— Trebuie doar să fii sinceră.

Ai simţit că nu-ţi face plăcere sau că nu simţi interes pentru nici o activitate?

Te-ai simţit lipsită de energie şi de speranţă?

Ţi s-a întâmplat să adormi greu ori să dormi cu întreruperi sau, dimpotrivă, să dormi prea mult?

Ai simţit că eşti o ratată şi că te-ai dezamăgit pe tine şi pe familia ta?

Şi tot aşa.

Am luat lista la rând. Da, da, da, de sus până jos. Dar „da” nu era destul. Trebuia să aleg între:

ZIUA 1.1997

Nu, deloc.
În unele zile.
în mai mult de jumătate din zile.
Aproape în fiecare zi.

M-am oprit puţin la ultima întrebare.

Te-ai gândit că ţi-ar fi mai bine dacă ai muri sau te-ai gândit să-ţi faci rău?

Fee şi Sadie îmi spuneau Mer, dar am văzut odată un film în care unui personaj care se numea Meredith i se spunea Moartea. Nu o dată mi-a trecut prin minte că era o opţiune mai potrivită. Pixul meu a oscilat între *în mai mult de jumătate din zile* şi *Aproape în fiecare zi.* M-am hotărât să mint. Ce mai conta? însumasem destule puncte la celelalte opt întrebări.

I-am dat chestionarul doctorului Frost şi am aşteptat să-l parcurgă.

— Am trecut?

— Nu există răspunsuri corecte sau greşite, a zis, fixându-mă pe deasupra ochelarilor.

— Adevărat, am spus, simţindu-mă ca la şcoală, în biroul directorului.

— Domnişoară Maggs, rezultatul testului indică faptul că suferiţi de depresie.

— OK. Asta era cea mai puţin surprinzătoare veste pe care o primisem vreodată. Şi acum?

— Acum o să-ţi dau o reţetă, a zis doctorul Frost şi s-a apucat să noteze ceva în carnetul lui de reţete. O pastilă pe zi – şi vii din nou peste şase săptămâni. Cam atât ar putea să dureze până să simţi efectul medicaţiei, aşadar să nu-ţi faci griji.

— Eu îmi fac tot timpul griji.

Râsul meu a sunat forţat şi cavernos.

Privirea lui s-a mutat la ceas, apoi s-a întors şi s-a oprit pe faţa mea. Cele şapte minute pe care le avusesem la dispoziţie se terminaseră.

— încearcă pastilele, domnişoară Maggs. Apoi mai vedem.

— OK, am spus din nou.

Aveam să iau pastilele. Aveam să urmez fiecare pas. Aveam să continui să sper la lumină. Aveam să mă străduiesc să fiu Mer, şi nu Moartea.

— Unde ai fost?

Când am intrat în casă, am găsit-o pe mama în hol. Avea paltonul pe ea şi poşeta în mână; nu-mi dădeam seama dacă tocmai se întorsese sau era pe punctul de a pleca. Am sperat că era a doua variantă, dar ea a venit după mine în bucătărie şi m-a privit cum am trântit pe masă punga albă de la farmacie.

— Ce ai acolo?

Am oftat. N-avea rost să mint. Mereu afla ceea ce voia să ştie.

— Un medicament.

Am luat înapoi punga şi am îndesat-o în buzunarul gecii de blugi.

I s-au aprins ochii. A întins mâna, cu palma în sus.

— Hai, arată-i mamei, fii fată cuminte. într-o familie nu trebuie să existe secrete.

— Nu e nici un secret, mamă. Ţi-am spus, e un medicament.

— Ce fel de medicament? Nu-mi pari bolnavă.

S-a dat mai aproape, cu braţul încă întins spre mine. M-am uitat la liniile adânci din palma ei.

— Antidepresive.

— Nu mai mormăi, Meredith. Nu eşti copil mic.

— Antidepresive, am spus, mai tare.

Mama a început să râdă.

— Ce motiv de depresie ai tu?

Am privit-o fix.

— E complicat.

— Meredith, tu nu eşti câtuşi de puţin complicată, dimpotrivă. Aşa încerci tu să pari mai interesantă? Era chiar în faţa mea acum, suficient de aproape încât să-mi poată gâdila pielea moale de sub bărbie cu unghia ei lungă. N-ai nevoie de pilule de fericire; ai nevoie de o viaţă. Dă-mi-le.

— Nu.

— *Nu?*

Ochii i s-au aprins din nou.

— Sunt pastilele mele.

în sfârşit, a lăsat mâna jos; faţa ei era la câţiva centimetri de a

mea. Am simţit mirosul de ţigară şi am văzut fondul de ten care-i intrase în crăpăturile din jurul gurii.

— Dă să văd.

— Nu ţi le dau.

Simţeam cum adrenalina îmi năvăleşte prin tot corpul. Am încercat să mă concentrez, înfigându-mă bine pe picioare şi întrebându-mă când o să se întoarcă Fiona de la salon, unde lucra. Aş fi scăpat dacă sora mea ar fi intrat valvârtej în bucătărie, plângându-se de chiuvete înfundate şi de babe cu scalpul descuamat.

A fost o greşeală din partea mea să nu fiu atentă la mama, fie şi pentru câteva secunde. Nu eram pregătită să încasez palma. Forţa cu care m-a plesnit peste obraz m-a făcut să mă învârtesc în loc.

„Te urăsc!” Vocea era în capul meu, dar cuvintele îi erau adresate. Mi-am stăpânit lacrimile până când a plecat din cameră. Ţineam încă strâns în mână cutia cu pastile, din punga albă de hârtie aflată în buzunarul meu.

Vineri, 18 ianuarie 2019

Diane poartă întotdeauna ceva verde – o bluză de mătase, o bentiţă de păr, o broşă sclipitoare. Cred că cineva i-o fi spus cândva ce bine-i pune verdele în valoare părul castaniu şi cum se potriveşte cu ochii ei, iar ea a decis că n- o să mai poarte niciodată altceva. E adevărat, o prinde de minune culoarea aceea. Astăzi are un pulover pe gât, verde-oliv. Urăsc puloverele pe gât – îmi produc claustrofobie.

— Ai făcut un pas uriaş, Meredith, chiar dacă tu nu vezi lucrurile aşa.

Ridic din umeri.

— N-ai mai menţionat-o pe Celeste până acum.

— E o prietenă. Ne-am cunoscut online. A avut o experienţă neplăcută şi mi s-a confesat. Am vrut să fiu alături de ea.

— Rămâi la cuvintele astea, a zis. E un real progres. Poţi să faci ceva pentru mine? De câte ori te surprinzi gândindu-te la eşec într-un mod negativ, răstoarnă ideea în mintea ta. Priveşte-l ca pe o lecţie. Putem să învăţăm din eşecurile noastre şi să procedăm diferit data viitoare, ca să obţinem un rezultat mai bun.

— O să încerc.

— Grozav! Dar cu tehnicile de *mindfulness* cum merge?

— Le exersez, îi spun.

Nu-i mai spun că toată concentrarea mea asupra momentului prezent se rezumă la a-l împiedica pe Fred să mănânce stafide, care sunt toxice pentru pisici.

ZIUA 1.279

— OK, spune Diane. Reţine, lucrăm în ritmul tău. Mergi înainte. Şi nu uita de exerciţiile de respiraţie. Dar aş vrea să mai adaugi ceva la rutina zilnică. Ai auzit de terapia cognitiv-comportamentală? TCC?

Ochii ei verzi trec prin ecranul laptopului. Reuşesc să nu-mi feresc privirea şi încuviinţez din cap.

— TCC este un tip de terapie care urmăreşte felul în care procesele noastre mentale ne influenţează sentimentele. Cred că asta poate să dea rezultate la tine pentru că structura este un aspect important în viaţa ta, iar aceasta este în mare măsură o abordare structurată.

— Corect.

— O să-ţi dau o temă pentru săptămâna viitoare.

— OK.

Nu mă surprinde. Lui Diane îi plac temele aproape tot atât de mult pe cât îi place respiraţia din diafragmă.

— Vreau să iei un caiet şi un pix şi să te aşezi într-un loc liniştit şi confortabil. Apoi să-ţi imaginezi că ieşi din casă şi să scrii ce simţi în legătură cu asta. Scrie tot ce-ţi vine în minte, chiar dacă ţi se pare ridicol sau lipsit de sens. Adu caietul la următoarea noastră şedinţă şi o să discutăm atunci notiţele tale. Cum îţi sună?

— Sună grozav, Diane.

Miercuri, 23 ianuarie 2019

Dacă te apuci să cauţi pe Google „cum să te tunzi”, primeşti aproape 1.660.000 de rezultate. Dar, ca de cele mai multe ori în viaţă, e mai bine să nu te complici.

Aşez un pieptăn, un elastic de păr şi o foarfecă de tuns în faţa oglinzii din baie. Din copilărie ştiu că foarfeca de bucătărie nu trebuie să aibă de-a face cu părul. I-am spus mamei odată că vreau breton, dar ea nu m-a dus la coafor.

— Pot s-o fac şi eu la fel de bine, a declarat, răscolind prin sertarul cu vechituri de sub chiuvetă, până a găsit o foarfecă uriaşă, cu mânere portocalii.

M-am uitat îngrozită la foarfecă şi înapoi, la ea. Zâmbea. Fiona

stătea în celălalt capăt al încăperii, lângă uşă, gata să fugă dacă mama decidea că are nevoie de încă un cobai.

Mă privesc în oglindă în timp ce îmi pieptăn părul drept, pe spate. Nu i-am mai tăiat vârfurile de câteva luni şi îmi ajunge acum până la banda sutienului. Când aveam nouă ani, aproape că puteam să mă aşez pe el. în fiecare zi, de când am început şcoala, mama mi-l împletea în două cozi, de o parte şi de alta a capului, atât de strânse, încât până la prânz, deja mă durea capul. într-o dimineaţă, când învăţătoarea a ieşit pentru un moment din clasă, mi-am scos elasticele din păr, într-un gest rar de sfidare, şi mi-am lăsat buclele lungi să mi se reverse pe umeri.

— Arăţi ca o prinţesă, mi-a spus una dintre colege. Mi-ar plăcea să am un păr ca al tău.

Tot restul zilei m-am simţit de parcă aş fi plutit pe un nor. Fiona m-a readus brutal cu picioarele pe pământ, în autobuz, în drum spre casă.

— Mai bine strânge-ţi părul, mi-a spus. Mama o s-o ia razna.

— Atunci ajută-mă, i-am zis şi i-am pus elasticele în mână. Eu nu pot.

Ne-au ieşit două cozi uşor inegale, după ce mâinile noastre mici s-au luptat cu şuviţele de păr şi cu zdruncinăturile autobuzului.

— Lasă-mă pe mine să intru prima, a şoptit Fiona, pornind înainte pe cărarea din grădină, spre uşa de la intrare. O să încerc să-i distrag atenţia.

Putea fi o soră bună când îşi propunea.

Eforturile noastre au fost zadarnice. Mama a ştiut imediat că-mi bătusem joc de munca ei.

— Nu-ţi plac codiţele? m-a întrebat.

Aş fi scăpat uşor dacă mi-aş fi ţinut gura. Dar faptul că fusesem prinţesă pentru câteva ore îmi aprinsese un foc în măruntaie.

— Nu, am spus. îmi dau dureri de cap. Nu pot să mă concentrez la şcoală.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis ea, îmbrăţişându-mă strâns.

Braţele îmi atârnau moi pe lângă corp, privirea îmi rătăcea înjur, căutând- o pe a Fionei. Ea a ridicat din umeri, la fel de şocată ca şi mine. Cu siguranţă, mama nu era genul care să te alinte.

Dar tot atât de repede cum m-a îmbrăţişat, mi-a dat şi drumul.

— Aşteaptă aici, a spus şi s-a dus în bucătărie.

Am căutat din nou ochii Fionei. Am schimbat priviri neliniştite, dar pline de speranţă. Pe atunci, încă mai aveam speranţă.

Mama s-a întors în hol, dar nu a adus o ciocolată sau un biscuit, sau ceva care să mă recompenseze pentru doi ani de dureri de cap provocate de cozile împletite. Am văzut o străfulgerare portocalie; pe degetul arătător, învârtea de mânerul portocaliu o namilă de foarfecă.

— Cred că e timpul pentru o tunsoare – a crescut mult prea lung.

A luat una dintre cozile mele în palmă şi şi-a trecut degetele peste vârfuri. Mi-a pus o mână pe umăr şi m-a întors încet cu faţa la oglinda înaltă de pe perete.

— Aşa, salonul mamei şi-a deschis porţile.

I-am surprins privirea în oglindă şi am zâmbit încordată. Ea nu mi-a întors zâmbetul; avea expresia aceea pe care şi-o lua când făcea ceva important, cum ar fi să coasă un nasture sau să scrie un cec pentru plata unei facturi. Fee se foia în spatele nostru, privind cu luare-aminte.

— E mult prea lung, a zis mama. Nu-i de mirare că-ţi dă

dureri de cap, îngeraş. Să cari pe cap atâta greutate!

Eram confuză – nu-mi simţeam părul greu. Dar mama ştia mai bine, aşa că n-am zis nimic.

— Am văzut odată la televizor o coafeză făcând asta, mi-a spus în timp ce a ridicat una dintre cozi şi a deschis larg foarfeca.

Gura şi ochii lui Fee s-au deschis la fel de larg.

Coada mea a căzut pe podea – şi chiar a sunat greu.

— Bun, acum cealaltă! Nu vrem să rămâi cu capul într-o parte, a râs mama.

Eu amuţisem; mi se blocase gâtul, de parcă inima, transformată în piatră, încerca să-mi iasă pe gură şi se înţepenise ca o stâncă în gura unei peşteri.

Mama n-a băgat de seamă lacrimile tăcute care-mi curgeau pe obraji. Fruntea i se încreţise de concentrare, în încercarea de a egaliza vârfurile. Cu noua mea tunsoare, părul abia îmi ajungea până la bărbie. în final, a făcut un pas în spate să-şi inspecteze rezultatul efortului.

— Nu-i rău deloc pentru o amatoare.

— E... scurt, am mormăit.

Ea a zâmbit, privindu-mă în sfârşit în ochi, în oglindă.

— O să crească la loc.

— Nu-i chiar aşa de rău, mi-a spus Fiona mai târziu, aşezându-se în genunchi lângă mine, pe podeaua camerei noastre şi periindu-mi cu blândeţe şuviţele retezate.

Plângeam în linişte şi nu îndrăzneam să mă mai uit în oglindă. Ştiam că minte.

— Arăt ca un băiat, am suspinat. Nu pot să mă duc aşa la şcoală.

— O reparăm, a spus Fiona cu fermitate. A scos de sub patul ei o revistă *Smash Hits* şi a început să răsfoiască prin ea. Uite! Mi-a pus-o deschisă în faţă. în câteva luni, o să fie un bob drăguţ. Cum are Winona Ryder.

Eram prea mică să ştiu cine era Winona Rider şi a durat mai mult de câteva luni până când părul meu să aducă măcar vag cu

un bob drăguţ. Diadema pe care am purtat-o în păr a doua zi la şcoală n-a putut distrage atenţia de la pierderea în lungime. Noua mea tunsoare a fost principalul subiect de discuţie în curtea şcolii. Fiona a stat cu mine în pauze şi la prânz, gata să pocnească pe oricine ar fi îndrăznit să facă haz. Dar nimeni n- a îndrăznit. Băieţii au chicotit. Fetele s-au uitat la mine de la distanţă, cu ochii larg deschişi, dar prudente, ca şi cum aş fi fost un soi de animal sălbatic.

Mă gândesc la mine, aşa cum eram la nouă ani, la curajul meu, în timp ce îmi împart părul în două şi trag fiecare jumătate în faţă, pe umeri aşa încât acum îmi atârnă peste sâni. Iau foarfeca. O simt rece în palmă, şi o altă amintire – una mult mai recentă – mi se aprinde în minte: sânge şi apă băltind la picioarele mele şi făcând un vârtej în gaura de scurgere, corpul meu lăsându-se în jos pe uşa alunecoasă a duşului. Mi se face pielea ca de găină, mă dor mâinile şi picioarele, în timp ce lama deschisă sclipeşte în micul dreptunghi de lumină proiectat prin fereastra băii de soarele după- amiezii.

Sâmbătă, 2 februarie 2019

Celeste vine astăzi la mine, un aranjament spontan pe care l-am făcut împreună azi-noapte, şi sunt atât de neliniştită, încât nu pot sta locului. Nu pot să anulez iar, pentru că asta m-ar face să par complet neserioasă. Dacă am învăţat un singur lucru de la mama, acela e că părerile oamenilor au o importanţă capitală. Patrulez dintr-un capăt în altul al casei şi analizez fiecare cotlon şi colţişor, încercând să văd prin ochii ei şi să identific orice element care ar putea transmite un semnal de genul: „Asta este o femeie care nu se duce niciodată nicăieri”.

Poate azi e ziua în care o să-i spun toată povestea.

Ajunge cu punctualitate şi îi deschid uşa cu ceea ce sper să fie un zâmbet relaxat pe faţă, nu grimasa cuiva care oscilează între curăţenia compulsivă, exerciţiile de respiraţie şi mâncatul obsesiv de stafide, în încercarea de a-şi linişti gândurile.

Dar, după cum se dovedeşte, nu contează. Faţa ei e ascunsă

după un buchet de flori – petale mari, proaspete, frumoase, într-o explozie de portocaliu, galben şi roz, la care nu pot să nu rămân uluită.

— Bună, spune ea, arătându-şi faţa.

E o faţă drăguţă, cu o tunsoare bob îngrijită, cu pistrui pe nas şi strungăreaţă.

— Bună. îi întorc zâmbetul şi iau florile din mâinile ei întinse. Uau! Celeste, mulţumesc mult! Sunt superbe.

— Ce mă bucur să te cunosc în sfârşit faţă-n faţă!

— Şi eu mă bucur să te văd, îi spun.

Şi chiar mă bucur, ceea ce mă surprinde puţin.

Aranjez florile într-o vază scoasă din adâncul prăfuit al unui dulap din bucătărie şi am un sentiment nou, pentru că nimeni nu mi-a mai oferit flori de la Gavin. Nu mă grăbesc, savurez atingerea petalelor catifelate pe degete. Cât timp Celeste e distrasă de Fred, mă apropii şi inspiradânc - o aromă dulce-picantă pe care nici cea mai scumpă lumânare parfumată n-o poate reproduce. Le-am acordat florilor locul de onoare pe pervazul ferestrei din

living, timp în care Celeste îşi trece degetele peste cotoarele cărţilor mele, minunându-se:

— Chiar ai citit toate astea?

îi fac un tur rapid al casei, iar ea scoate toate sunetele potrivite, râzând de Fred care ne urmează în fiecare cameră. îmi admiră posterele vintage înrămate, cu Capri şi Sicilia, agăţate pe peretele de pe palierul scării, şi îmi spune că unchiul ei este italian.

— Zău? Uau!

îmi imaginez o copilărie sub un soare torid, o Celeste mică ţopăind pe străduţe pietruite.

— A trăit toată viaţa în Paisley, spune ea, ca şi cum mi-ar citi gândurile. Are un fast-food pe strada principală.

Râdem amândouă.

— încerc să învăţ italiană, îi spun.

— Meredith, eşti atât de sofisticată!

înapoi în bucătărie, fac un ceai şi tai în felii prăjitura cu nuci pecan, iar Celeste se uită la cele o mie de piese ale lui *Hristos al Sfântului Ioan al Crucii* de Salvador Dali, întinse pe toată masa din bucătărie. Am sperat să le termin aseară, dar şedinţa mea cu Diane m-a extenuat şi am adormit pe canapea după cină. M-am trezit după miezul nopţii, năduşită şi confuză, cu gâtul umflat. N-am putut să mai adorm, aşa că m-am apucat de copt.

— Ăsta e uimitor, Meredith!

Celeste încă studiază puzzle-ul.

— Mai am de completat cerul, îi spun. Ai văzut originalul? E aici, în Glasgow.

— Serios?

— Dap. E la Kelvingrove[5] din 1952. Am rămas uluită când l-am văzut.

Simt în piept o împunsătură de nostalgie.

Celeste ia o gură de ceai.

— Mi-e jenă să recunosc, dar n-am mai fost la Kelvingrove de când ne-au dus cu şcoala. Sunt un pic cu pluta în materie de artă. Nu ca tine.

Alung complimentul cu o fluturare din mână, dar simt că mi se aprind obrajii.

— Hei, poate mergem odată împreună? Ai putea să-mi faci un tur ghidat.

Iat-o, asta este – şansa de a spune adevărul. îmi privesc mâinile, mă uit
afară pe fereastră şi înapoi la prostia mea de puzzle. Oriunde, dar nu în ochii ei, care tânjesc după un răspuns. Mă simt ridicol să etalez o copie de carton (cu o mare gaură în ea, chiar mai jos de subsuoara stângă a lui Iisus), când originalul e la mai puţin de cinci kilometri distanţă.

— Nu prea ies, e tot ce reuşesc să spun.

— Atunci, hai să ieşim. Ia-ţi haina – plecăm chiar acum. Putem merge oriunde vrei tu.

Mă uit la faţa ei entuziastă şi mă crispez. „Spune-i acum", mă îndeamnă vocea mea interioară.

— Prezenţa pe forum nu ajută în problema singurătăţii?

„Spune-i acum."

— E un pic mai mult de atât, îi spun, dorindu-mi caea săunească punctele
aflate, de fapt, pe planete diferite.

— Ai atâtea atuuri, Meredith. Aş vrea să vezi ceea ce văd eu.

— Aşa spunea şi Gavin.

— Gavin?

— A fost... un cunoscut.

— Păi, Gavin avea dreptate. Serios, Meredith. Eşti incredibil de bună şi de drăguţă. Şi specială.

Ştiu că e bine intenţionată, dar mă simt prost. Nu umblam după complimente.

— Nu spun oamenii „specială" când vor să spună „nebună"? glumesc eu.

— A, nu, deloc! Specială e de bine.

— OK, o să-mi revendic epitetul „specială".
sunt
tarelapuzzle.Să nu
uiţi asta.

— Eşti dată naibii la puzzle. Şi eşti iubitoare de pisici. Noi, iubitorii de pisici, trebuie să fim solidari.

Ca la un semn, Fred intră în încăpere. Sare pe bancheta de bucătărie, lângă Celeste, şi îi atinge cotul cu laba. Ea râde şi-l ia în braţe.

— Vezi ce zic? îşi împinge telefonul pe masă, spre mine. Fă-mi o fotografie cu băiatul ăsta frumos, Mer. De fapt, vino încoace. Hai să ne facem un selfie.

— Nu mi-am făcut niciodată un selfie, recunosc eu.

— Păi, sunt onorată să fiu în primul tău selfie.

întinde telefonul la un braţ distanţă, potrivindu-l cu mâna până când încadrează partea sus a corpurilor noastre. Fred nu cooperează. începe să-şi lingă o labă şi îşi curăţă urechea, aşa încât, atunci când ne uităm la poză, e doar o pată portocalie difuză în poala lui Celeste. Celeste are o faţă proaspătă şi radioasă, numai zâmbet şi păr strălucitor. Zâmbetul meu e asimetric şi nu privesc direct în obiectiv.

— îmi place la nebunie, declară Celeste.

îşi pune braţul în jurul meu şi mă strânge de umăr. E o experienţă nefamiliară, dar nu într-un sens rău. Din fericire, Celeste e obişnuită cu formele astea prozaice de conexiune umană şi nu dă nici un semn că mi-ar observa stânjeneala. îşi trece picioarele peste bancă şi se ridică cu o mişcare uşoară, salvându-mă de la încercarea de a mă deconecta de la ea, ca o piesă de puzzle care a fost introdusă forţat în locul necorespunzător.

După ce pleacă Celeste, Fred stă pe pervazul ferestrei, cu nasul aproape lipit de geam. Mă întreb dacă are de gând să-mi mănânce florile, dar le adulmecă numai, pentru o secundă, apoi îşi reia privitul pe fereastră. Scena are toate ingredientele unei naturi statice – de fapt, îmi aminteşte de un site peste care am dat odată, dedicat picturilor lui Van Gogh modificate. *Floarea-soarelui* avea o pisică mare, neagră, cu ochi diabolici, care mesteca o tulpină. Din fericire, Fred nu are nici cea mai mică tendinţă distructivă, deci cred că florile vor rămâne intacte. Mă gândesc să caut pe Google: „Cât timp ţin florile?”, dar decid că e mai bine să sper că vor trăi

mult timp.

Mă întind pe canapea şi admir buchetul timp de câteva minute – s-ar putea să trebuiască să investesc într-un puzzle cu flori, deşi consider că pisica neagră demonică a compromis *Floarea-soarelui* pentru mine – în timp ce Fred stă pe fereastră tânjind după Celeste. Probabil că, dintre ea şi mine, o preferă pe ea şi nu pot să-l condamn. Şi eu o prefer pe ea.

Deja mi-a trimis pe e-mail selfie-ul nostru. (Subiect: Zile fericite!) O setez în telefon ca wallpaper, apoi o schimb la loc cu fotografia mea preferată, cu Fred când era mic, încolăcit la capul patului meu.

Telefonul îmi spune că e 16:48. în mod normal, într-o sâmbătă, până la ora asta, aş fi spălat rufele, aş fi pregătit cina, aş fi exersat la italiană şi aş fi făcut comanda la Tesco pentru săptămâna viitoare. N-am făcut nimic din toate astea şi nu simt nici o tragere de inimă să mă apuc.

Mă uit în jur prin cameră: la sutele de cărţi puse în ordine alfabetică, la teancul ordonat de puzzle-uri. Mă gândesc la pictura incompletă a lui Dali de pe masa din bucătărie. Cercetez cu privirea celelalte cutii. Marele Canion la apus, în culori aprinse. Orizontul istoric al Romei. *Pluta Meduzei,* de

Théodore Géricault. *Catedrala Salisbury din Meadows,* de John Constable. Am colecţionat cutii cu locuri în care n-o să merg niciodată – lucrări de artă pe care n-am să le văd niciodată.

— Dacă ar fi să mergi undeva, oriunde în lume, unde ai alege să te duci?

Sadie m-a luat de braţ. Mergeam la ea după şcoală, să ne facem unghiile

şi să ne uităm la *The Chart Show* pe care-l înregistrase în duminica ce trecuse.

— La Kelvingrove Art Gallery, am răspuns tară ezitare.

— Meredith Maggs!

S-a oprit brusc, dar a continuat să mă ţină de braţ, aşa că m-am clătinat în spate, iar rucsacul mi-a sărit pe umeri.

— Ce?

M-am holbat în urmă, la ea.

— Din toate locurile din lume, acolo te-ai duce tu?

— în momentul ăsta, da.

— La marele şi bătrânul muzeu de lângă universitate?

— Da.

— Nu la Paris, sau în Australia, sau la New York, sau în jungla amazoniană?

— Nup.

— De ce dracu' te-ai duce acolo?

Am înghiţit în sec.

— Pentru că m-am rugat de ea ani întregi şi nu m-a dus niciodată.

— Mama ta?

Am ezitat, apoi am încuviinţat din cap. Prietenia noastră era încă la început şi eram disperată s-o protejez de mama şi de realităţile vieţii mele de acasă.

Ea s-a uitat la ceas.

— Vino, a zâmbit ea larg, trăgându-mă de mână înapoi, spre şcoală. Sunt destul de sigură că există un autobuz spre oraş, din partea cealaltă a parcului.

— Unde mergem?

— Unde crezi? La blestematul ăla de muzeu, Kelvingrove.

ZIUA 1.1993

Era un autobuz din partea cealaltă a parcului, dar nu mergea spre oraş – sau, cel puţin, nu spre acea parte a oraşului în care voiam noi să ajungem.

M-am aşezat pe zidul scund care înconjura o parcare, în timp ce Sadie îl chestiona pe şoferul autobuzului.

— Trebuie să ajungem la 38, a spus, lăsându-şi rucsacul să-i cadă la picioare şi ghemuindu-se lângă mine. Trebuie să vină unul în şapte minute, se pare.

— Ai destui bani?

A bătut cu palma buzunarul jachetei.

— Am cârdul. O să mai scot când ajungem acolo.

— Ai card?

— Tu n-ai?

— Nu, am recunoscut.

Abia începusem să lucrez în weekenduri la un fast-food. Mama îmi lua jumătate din salariu; ascundeam restul într-o cutie de pantofi de sub pat.

— Du-te la Clydesdale, mi-a spus. Primeşti două bilete gratuite la film când îţi deschizi cont.

Aş fi vrut să-i spun cât de norocoasă eram s-o am ca prietenă pe ea, fata asta impunătoare, care se purta ca un adult şi ştia tot ce trebuie să ştie fetele de vârsta noastră. Dar n-am făcut decât să încuviinţez din cap.

— Bilete la film. Cool!

*

Autobuzul 38 a întârziat şapte minute şi era supraaglomerat. Ne-am creat spaţiul minim necesar în care ne-am înghesuit şi ne-am atârnat de bara de sus ca să ne menţinem echilibrul. Totuşi, de câte ori autobuzul lua un viraj sau oprea la o intersecţie, corpurile noastre se înclinau în câte o direcţie neprevăzută. La un moment dat, Sadie a ajuns cu nasul sub braţul unui tip mai înalt; a mimat că-i vine să verse, şi râsul meu a răsunat în tot autobuzul. Mă distram atât de bine, încât aproape că uitasem unde mergem. Dar valul lent al traficului din oraş ne-a dus în cele din urmă la

destinaţie şi iată-l în faţa mea: palatul roşu de gresie, cu acoperişul lui ascuţit.

Cu numai o oră înainte de închidere, era linişte în muzeu.

— Uite!

Sadie a arătat deasupra noastră spre avionul Spitfire care atârna agăţat în tavan. îmi răsuceam capul în toate direcţiile, încercând să cuprind cât mai mult cu privirea – vitrabul uriaş, imensul elefant împăiat, costumele de

epocă stând semeţe în vitrinele de sticlă. Am început de la picturi, tară să înţelegem de ce unele ne atrăgeau mai mult decât altele.

— Aş vrea să avem un aparat de fotografiat, i-am spus.

— Data viitoare, a spus ea. O să ne rezervăm o zi pentru asta. O să ne pregătim pentru un picnic afară, pe iarbă.

Am strâns-o de mână.

Am băgat capul în fiecare încăpere, am explorat fiecare coridor, simţindu- ne adulte, până când am dat peste comoara pe care nu ştiam că o căutăm.

„Hristos al Sfântului Ioan al Crucii. Salvador Dali, 1951”, scria pe eticheta micuţă. Am ridicat privirea şi am rămas cu gura căscată.

Joi, 7 februarie 2019

Nu pot să mă opresc din scărpinat. Peticul eczematic de la baza degetului mare, cel care nu trece niciodată complet, mi s-a întins acum pe toată palma.

— O am de când mă ştiu, îi spun lui Tom. N-ar trebui să mă scarpin, dar nu mă pot abţine.

— Ai nevoie de ceva de la doctor? Sau pot să-ţi aduc ceva de la farmacie?

— O să mă dau cu cremă diseară, după baie. Dar... mulţumesc.

Cumva, am ajuns într-un stadiu în care îl las să-mi facă unele servicii, cum ar fi să-mi aducă piept de pui organic, atunci când nu se găseşte la Tesco, sau să-l ţină pe Fred cu labele nemişcate ca să-i tai unghiile, iar asta nu mă face să mă simt neputincioasă.

— Mama îmi spunea că o să-mi lege mâna de piciorul mesei, ca să nu mă mai scarpin, îi spun pe un ton relaxat, turnându-i ceaiul şi punându-i o tartă cu fructe pe farfurie.

Nu-l mai întreb dacă vrea să guste din ce am pregătit în săptămâna aceea, întotdeauna spune da şi mănâncă tot îi pun în faţă.

— Glumeşti?

ZIUA 1.299

Şocul din privirea lui îmi aminteşte ce repere diferite avem.

— Nup. Mă scărpinam atât de tare noaptea, încât dimineaţa aveam sânge pe aşternut.

Tresare.

— Au!

Atunci când mă mânca atât de tare încât nu-mi mai păsa cât de slabă mă consideră, o imploram pe mama să-mi aducă ceva de la doctor.

— Eşti atât de dramatică, îmi spunea. Las-o în pace şi o să treacă de la sine.

Dar cu cât mă scărpinam mai mult, cu atât eczema părea să se extindă. în câteva săptămâni, îmi acoperea tot dosul palmei şi începea să urce pe încheietură. Mi-era frică să mă uit la ea când stăteam în baie: îmi imaginam

că mi se întinde în sus pe braţe, pe spate şi pe piept, luându-mi în stăpânire tot corpul.

— Mă înnebuneşti, a spus mama într-o dimineaţă când nu mă puteam opri din plâns, apoi mi-a luat mâna şi s-a uitat la ea.

— Cred că e o eczemă, şi-a dat Fiona cu părerea. Un băiat de la mine din clasă are aşa ceva. Trebuie să se dea de două ori pe zi cu o cremă urât mirositoare şi nu poate să meargă la înot pentru că apa din bazin îi face şi mai rău.

Am suspinat tară să-mi pese dacă eram dramatică. Lecţiile de înot cu mătuşa Linda din fiecare joi, după şcoală, erau pentru mine punctul culminant al săptămânii. După lecţie, venea cu mine în bazin şi se bălăcea în capătul mai puţin adânc, pentru că nu voia să-şi ude părul. Eu făceam exerciţii ca să-mi ţin respiraţia sub apă şi mă răsuceam de colo-colo ca o sirenă. După asta, ea îmi descurca cu grijă părul, în timp ce eu mâneam chipsuri cu sare şi oţet de la automat, iar ea îmi dădea să ţin fisa argintie de la vestiar. Le păstram într-o cutie veche de biscuiţi, sub pat – ascunzătoarea mea secretă.

— Prostii, a zis mama, strâmbând din nas a dezgust şi dându-mi drumul la mână. Asta nu e o eczemă.

— Nu e?

Am simţit o licărire de speranţă. Până la urmă, s-ar putea să pot înota în continuare.

— Cu siguranţă, nu.

— Atunci ce e? a întrebat Fiona. E alergică la ceva?

— Are gene proaste, asta-i tot, a spus mama senină.

A scos cu dinţii o ţigară din pachet şi a deschis capacul brichetei grele, argintii, cu iniţialele ei gravate pe o parte.

— Nu înţeleg, am spus, scărpinându-mă, cu mâinile ascunse la spate.

— Normal că nu.

Mama şi-a dat capul pe spate şi a eliberat în aer un cerculeţ de fum. L-am urmărit plutind, împrăştiindu-se şi dispărând de tot.

— Eşti un soi slab, Meredith, a spus în cele din urmă. Pielea ta o să aibă tot mai multe probleme cu vârsta, aşa că

obişnuieşte-te de pe acum cu ideea. într-o zi, o să te trezeşti şi o să fii acoperită cu o crustă din cap până- n picioare. N-o să mai vrea nimeni să se apropie de tine. Ce păcat! Fiecare cu norocul lui.

M-am uitat la ea cu gura căscată.

— Cum adică „soi slab”?

— Tatăl tău, îngeraş, avea o piele îngrozitoare. I se cojea peste tot, ca la şarpe. Cred că pielea ta o să fie şi mai rea. Va trebui să-ţi cumpăr un aspirator, să-l ţii sub pat.

A râs, eliberând în aer nor de fum.

— Dar Fiona? am întrebat. Ea de ce nu are nimic?

— A, ea e norocoasă. A moştenit pielea mea frumoasă. Cum spuneam, îngeraş, fiecare cu norocul lui.

Am fugit în camera mea, am trântit uşa şi mi-am ţinut respiraţia sub plapumă, aşteptând-o să vină val vârtej după mine. Dar n-a venit. Cred că am adormit pentru că atunci când am observat că stă cineva pe patul meu, îmi simţeam capul încins şi mi-a trebuit un moment să-mi dau seama unde mă aflu.

— Am să-ţi fac programare la un doctor, mi-a şoptit Fiona. O să sun dimineaţă şi o să mă prefac că sunt ea. O să încercăm să facem programarea imediat după şcoală şi să ne mişcăm cât putem de repede.

— Mulţumesc, am gemut.

Pielea înroşită de pe mână îmi pulsa.

— Treaba cu tata nu-i adevărată.

— De unde ştii?

— Ţi-l aminteşti lepădându-şi pielea ca un şarpe?

— Nu, spun eu.

Adevărul este că nu-mi aminteam nimic în legătură cu el. în cei câţiva ani de când plecase, trăsăturile feţei lui îşi pierduseră forma. Când închideam ochii şi încercam să mi-l imaginez, era ca şi cum aş fi căutat pe cineva la fundul unui ape tulburi.

Avea oare ochii mei, care puteau fi albaştri, sau verzi, sau cenuşii, în funcţie de vreme şi de ceea ce purtam? Avea părul blond, ca Fiona, sau închis la culoare, ca mine? Uneori, când

eram destul de puternică încât să-l trag afară din apă, trăsăturile lui se învălmăşeau împrejur, deasupra capului său, şi n-am mai reuşit niciodată să le fixez la locul lor. Chiar şi în visele mele, era lipsit de chip, era o simplă prezenţă care se mişca prin vieţile noastre, evazivă şi efemeră. Dar în visele mele, nu avea nici o crustă pe piele. Eram sigură că mi-aş fi amintit.

Am oftat şi mi-am tras plapuma peste cap. Ştiam că mama încerca să marcheze împotriva mea. Era mereu o competiţie şi nu mă lăsa niciodată să câştig.

Fiona a tras plapuma înapoi şi m-a privit fix în ochi până când am clipit. Nici în faţa ei n-am câştigat vreodată.

— Tu ţi-l aminteşti? am întrebat-o.

— Da, mi-a răspuns.

— Povesteşte-mi despre el.

— Mi-i amintesc certându-se, cu puţin timp înainte de a pleca. Era o zi călduroasă. Erau în bucătărie... Cum am intrat, mama a ţipat la mine să mă duc sus.

— Cum arăta? Ce culoare avea părul lui?

— Castaniu-deschis.

— De ce nu ne-a luat cu el?

Fiona a ridicat din umeri.

— Presupun că nu ne-a vrut.

Nu voiam s-o cred. M-am scărpinat în palmă.

— în orice caz, important este că n-avea cruste, Meredith. îmi amintesc pielea lui. Era netedă. Netedă ca a oricărui om normal.

Asta nu era o consolare pentru mine.

— Asta înseamnă doar că eu sunt singura anormală din familie.

M-am întins înapoi în pat şi m-am întors cu spatele la sora mea. Mi-am tras iarăşi plapuma peste cap şi am început să visez la ziua în care voi putea să plec.

— Mă scărpinam până aveam sânge sub unghii, i-am spus lui Tom.

Uneori, pur şi simplu nu fac faţă bunătăţii din ochii lui. Iau farfuriile,
scutur firimiturile de la tarte în găleata de gunoi şi mă învârtesc prin bucătărie, făcând lucruri pe care nu e nevoie să le fac. Şi el mă lasă.

ZIUA 1 1999

Fiona m-a ajutat să-mi fac bagajul, tară să se prefacă măcar că se bucură pentru mine.

— *Fee...*

— Iei ăsta?

A fluturat spre mine ondulatorul. Nici una dintre noi nu l-a mai folosit de ani de zile.

— Poţi să-l păstrezi, i-am spus. încerc să iau cât mai puţine. N-am mult spaţiu de depozitare în noua locuinţă. Sora mea şi-a dat ochii peste cap, tară a se strădui să se ascundă de mine. Vii în weekend la mine, la cină?

Am îndesat ultima carte într-o cutie şi am sigilat cu bandă adezivă douăzeci de ani de visuri de evadare.

— Nu sunt sigură. S-ar putea să fiu ocupată.

Mi-a deschis dulapul de haine şi a început să se uite prin el.

— Ocupată cu ce? am întrebat.

— Am planuri cu Lucas. Nu că ar fi treaba ta.

Mi-am muşcat buza şi am încercat să nu reacţionez. întotdeauna a ştiut cum să mă atingă în punctele vulnerabile.

— Păi, cred că ai putea să-l aduci şi pe el. O să iau ceva gata preparat. La alegerea voastră. Pizza? Curry? Rizoto?

A mormăit ceva ce n-am înţeles.

Am lăsat-o în apele ei şi am început să-mi înghesui pilota şi pernele într- un sac de plastic. Aş fi avut nevoie de unele noi – pe astea le aveam din copilărie. Dar asemenea achiziţii aveau să mai aştepte. Lucram de un an la call center, economisind în prostie, ca să strâng suficienţi bani pentru garanţie, pentru chiria pe prima lună şi facturi, şi să-mi constitui un fond de urgenţă. Văzusem la o emisiune TV că este important să ai un fond de urgenţă. Părea o treabă de adulţi.

Cei mai mulţi oameni ar zice că noua mea locuinţă nu era cu nimic remarcabilă. Deosebit de neremarcabilă, de fapt. Dar probabil că cei mai mulţi oameni au crescut visând la o casă mare, cu grădină şi cu o bucătărie modernă şi un televizor imens. O cadă cu picioare elegante. Un jacuzzi afară. O maşină strălucitoare pe alee. Visul meu a fost întotdeauna mult mai simplu. Eu mă mutam într-o chichineaţă de apartament la

ZIUA 1.2000

parter, cu tapet

care se cojea. Nu exista cadă, doar o cabină de duş îngustă, cu o uşă care nu se închidea bine. Nici măcar nu aveam televizor. în mod deliberat, n-am cumpărat nimic înainte de a mă muta. Mama ne-a avertizat întotdeauna să nu ne ispitim soarta. Spunea că ştie din experienţă cum ţi se poate duce viaţa de râpă atunci când te aştepţi mai puţin.

— Hei, ăsta e al meu!

Fiona a cules un hanorac albastru din grămada de haine pe care le trântise pe podea.

M-am uitat la el.

— E ars cu ţigara la manşetă.

— Şi totuşi e al meu.

— Atunci ia-l. Şi poţi să te cari dacă eşti cu fundu-n sus. Mă descurc şi singură.

S-a uitat urât la mine şi şi-a tras pe ea hanoracul albastru. Dar nu s-a cărat; a rămas acolo, uitându-se la mine. M-am uitat şi eu la ea. Fusese o vară toridă; i se înmulţiseră pistruii pe obraji, iar părul ei blond era aproape alb pe alocuri. Mi-am imaginat-o stând în camera asta peste zece ani, purtând acelaşi hanorac cu mâneca arsă. Acelaşi hanorac, aceeaşi cameră, aceeaşi viaţă.

— Fee...

M-am apropiat de ea şi m-am întins s-o iau de mână. S-a tras, dar eu am apucat- o şi am ţinut-o strâns.

— Au! Mă doare.

— Nu-mi pasă. Vorbeşte cu mine.

Voiam să aud că mi-o spune. Voiam să-mi spună că nu vrea să plec. Că nu vrea să fie lăsată în urmă. Şi poate că, într-o anumită măsură, voiam să admită că mă invidia pentru că plecam. Că după toţi aceşti ani în care ea fusese liderul, cea care luase deciziile, eu eram acum cea care făcea pasul spre libertate.

— Mă scoate din sărite când îmi iei lucrurile tară să-mi ceri voie.

înainte ca eu să-mi pot lansa contraatacul – tară umbră de îndoială, ea se
făcea mult mai vinovată de respectivul delict decât mine – m-a

strâns de mână. Am izbucnit în râs amândouă odată.

— Ştiu că e greu pentru tine, dar e timpul. De fapt, e foarte târziu. Aveam o înţelegere, îţi aminteşti?

— Meredith, aveam vreo zece ani când am făcut înţelegerea aceea. Nu exista nici o posibilitate să ne mutăm când am împlinit eu şaisprezece.

Am ridicat din umeri.

— OK, dar am aşteptat încă şase ani. Şi te-am rugat să vii cu mine. Nu uita asta. încă poţi, nu e prea târziu. Tu şi cu mine. Numai noi două.

A ridicat, la rândul ei, din umeri.

— Cred că o să mă mut cu Lucas.

Nu asta voiam să aud. Lucas zăbovise pe lângă ea, ca un miros neplăcut, mai mult decât speram eu. Făcea să mi se zburlească părul pe mine, cum mă privea mereu o secundă mai mult decât era cazul, cu ochii mijiţi, şi cum se freca în trecere de mine, chiar şi atunci când era o grămadă de loc.

Am mai trântit câteva haine într-un sac.

— Păi, nu poţi să rămâi aici pentru totdeauna.

— Ştiu, ştiu. Poate că ea o să moară curând. Ai auzit-o cum tuşeşte? Apoi o să am locul ăsta pentru mine. S-o iau de la capăt.

— E groaznic ce spui, şoptesc.

— Mda, mă rog. Nu-mi spune că tu nu te-ai gândit la asta: cât de bine ar fi dacă n-ar fi ea aici.

— Ne-am distra atât de bine amândouă, Fee! Tu şi cu mine, în centrul oraşului.

— N-ar schimba nimic, ştii asta.

— Mi-ai promis, îţi aminteşti? Am încercat să-mi stăpânesc vocea. Toţi anii ăia... te-am crezut.

— Nu te-am minţit! Şi eu am crezut.

— Şi ce s-a schimbat? Hai, Fee! Putem s-o luăm de la capăt împreună.

A oftat.

— Meredith, te muţi într-un apartament cu un singur dormitor.

— Şi? N-am împărţit întotdeauna un dormitor? Ţinând-o încă de mână, mi-am schimbat poziţia pe podea, ca să-mi domolesc crampele din picioare. Dacă vrei să stăm împreună, putem găsi ceva mai mare. O să întreb dacă pot să-mi transfer garanţia.

— O, abia aştept să am camera asta numai pentru mine, a zis ea, relaxată. Şi n-am nici un chef să-mi fac bagajele. Mutatul este unul dintre cele mai stresante lucruri pe care le poţi face în viaţă, ştiai asta?

— Nu poate fi mai stresant decât să stai aici.

A râs.

— Posibil.

— Ai aproape douăzeci şi doi de ani. Ai un job.

— într-un supermarket.

— E totuşi un job. Nu poate să te ţină aici. Nu înţeleg de ce vrei să rămâi.

Era rândul meu să mă înfurii. îmi venea să-i trag una. Mi-am înfipt unghiile în carnea moale de la baza degetului ei mare. Nici n-a clipit.

— Nu vreau să rămân.

— Atunci? Cerşeam un răspuns. Nu-mi păsa că mă umilesc. Nu înţeleg.

— Ai să înţelegi într-o zi.

Sora mea mi-a dat drumul la mână.

Nu aveam multe lucruri, dar să le fac pe toate să încapă în maşina lui Sadie a fost ca rezolvarea unui puzzle. A fost nevoie de câteva încercări (şi câteva pauze în care să ne tragem sufletul) până să îndesăm şi ultimul sac pe bancheta din spate. Fiona a ieşit ca să stea sprijinită de perete şi să râdă de noi; de ajutat, nu ne-a prea ajutat.

— Nu văd pe geam în retrovizor, dar cred că suntem OK, a spus Sadie ieşind în stradă cu spatele. Nu e un drum prea lung.

— Stai numai să-mi iau geaca.

Am arătat înspre casă, unde sora mea stătea acum şi privea din uşă.

— Vrei să vin cu tine?

— E-n regulă. Numai două minute durează. Dar mulţumesc.

Fiona ţinea pe braţ geaca mea de blugi. A strâns-o la piept când am întins mâna după ea.

— E aşa de ciudat, a şoptit.

— Nu mă duc departe.

I-am luat geaca din mână şi am pus-o pe mine, înainte să mi-o poată sechestra.

— Ştiu, dar...

— Ştiu.

Nu petrecuserăm niciodată douăzeci şi patru de ore despărţite. Nici una dintre noi n-avea habar cum urma să fie viaţa de atunci încolo. Mie mi se părea entuziasmant şi înfricoşător în egală măsură. Pentru ea, nu vedeam ce ar putea constitui un motiv de entuziasm.

— E ridicol. Fiona s-a uitat spre cer, aşa cum făcea când voia să-şi oprească lacrimile. Trebuie să mă duc şi să mă pregătesc pentru serviciu.
Tura mea începe la două. Vino încoace, panaramă!

M-a îmbrăţişat strâns, apoi s-a întors şi a fugit pe scări în sus.

— Te sun diseară, am strigat în urma ei.

Mi-a făcut semnul victoriei, fără să se întoarcă.

M-am uitat prin hol, la borcanul cu monede de pe comodă, aflat lângă telefon şi lângă bolul cu potpuriul prăfuit, care fusese acolo dintotdeauna. Era timpul să plec. Am inspirat adânc şi am intrat în living.

Ea era încă în halatul de casă şi se uita la o emisiune-concurs. Avea părul pus pe bigudiuri, şi pielea îi strălucea.

— Mamă, eu plec acum.

A întors capul cu un gest amplu şi cu un zâmbet larg lipit pe faţă.

— Vino şi vorbeşte puţin cu mama ta, uită-te la televizor. Pot să opresc asta şi să pun *Taggart.*[6]

— Nu pot să sufăr serialul ăsta, îi spun.

— Serios?

S-a uitat fix la mine, ca şi cum aş fi fost o străină care i-a intrat în casă nepoftită. I-am întors privirea.

— S-a petrecut o crimă, a bombănit.

încerca să fie nostimă şi mi-a rupt un pic inima.

— Nu mai pot să stau. Maşina e încărcată. Sadie mă aşteaptă.

— Sadie Schmadie. Fă cum vrei. Spărgătoare de petreceri.

— Dap, eu sunt aia. Bine. Ne vedem, atunci. Curând.

Şi-a aprins o ţigară şi a tras din ea cu nesaţ.

— Poate ne inviţi pe la tine din când în când.

— Sigur... imediat ce mă instalez. Ca să vă primesc cum se cuvine. Tapetul e oribil.

— O să-mi fie dor de tine, îngeraş.

— Da?

M-a privit surprinsă, cu ţigara oprită la jumătatea drumului către buze.

— Ce întrebare! Eşti fiica mea.

Am căutat ceva, orice, dincolo de ochii ei sticloşi.

— Ai grijă, da? Ia-o uşor cu chestiile alea.

— Care chestii? a zis fluturând ţigara către mine. A, doar mă ştii, îngeraş. Rezist la orice...

— ... în afară de tentaţii, am completat la unison, îi zâmbesc cu reţinere.

Se împinge în canapea şi se ridică. Are patruzeci şi trei de ani, dar ai putea lejer să-i dai cu zece ani mai mult. Ţigările n-au ajutat-o, bineînţeles, dar era mai mult decât faţa ofilită şi dinţii pătaţi, şi ridurile unui proces accelerat de îmbătrânire. Renunţase de multă vreme la viaţă; cea mai mare temere pentru mine era să nu sfârşesc ca ea.

Eram mai înaltă, dar nu cu mult. Am stat ochi în ochi în mijlocul camerei, până când a venit şi m-a luat în braţe. Am lăsat-o pentru câteva secunde. Am bătut-o uşor pe spate; o simţeam fragilă sub mâinile mele.

— Trebuie să plec, am spus. Am multe de făcut.

A făcut un pas în spate şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Atunci şterge-o.

Ochii ei erau deja înapoi, la televizor.

Am închis uşa livingului în urma mea. Până să ajung la ieşire, am auzit-o râzând.

— Te-am sunat toată seara, unde ai fost?

Fiona a sughiţat.

— Am fost cu mama la pub.

— Tu nu te duci niciodată la pub.

M-am întors pe o parte şi mi-am tras plapuma până la bărbie, uitându-mă la pereţii goi. Nu găsisem puterea să atârn nişte tablouri.

— Ei bine, aseară am fost, a spus ea. Mai bine decât să stau singură în casă şi să mă uit la tâmpeniile de la televizor.

— Lucas unde era? spuneai că urma să te vezi cu el aseară.

— A trebuit să se ducă la muncă. Din nou.

Lucas lucra în ture de noapte la o fabrică de prelucrare a cărnii. Se menţinea în graţiile mamei cu fripturi pe care zicea că le primeşte gratis, deşi eu mă cam îndoiam de asta.

— Puteai să vii la mine.

— Hmmm. Data viitoare. Tu nici n-ai televizor încă.

Plapuma mea păstra încă mirosul vechiului nostru dormitor: deodorant Impulse, şi tămâie, şi o urmă de fum de ţigară. L-am inspirat adânc.

O auzeam pe Fiona răsuflând greu. M-am concentrat la celelalte zgomote care se auzeau de la celălalt capăt al firului. O uşă închizându-se, apa curgând.

— Faci baie?

A râs.

— Fac cafea.

— O, Doamne, Fee! Nu bea cafea la ora asta. O să stai trează toată noaptea.

— Şi cui îi pasă? Poţi să stai şi tu şi să vorbeşti cu mine.

Mi-am mişcat degetele de la picioare. Erau încă reci, dar radiatorul cu trei elemenţi şi plapuma începeau să-şi facă treaba.

— Unde e mama?

— E încă la pub.

Cafetiera a început să şuiere; am auzit din nou apa curgând, şi metalul ciocnindu-se de porţelan. Am închis ochii şi am văzut-o pe sora mea în bucătărie. Era cocoţată de blatul de lucru, cu picioarele depărtate, sprijinite pe masă. A sorbit zgomotos la urechea mea, tocmai când am văzut cana ridicându-se la gură.

— Aş vrea să fiu acolo, cu tine, şoptesc.

— A, nu, n-ai vrea. Eşti bine instalată în apartamentul tău de lux.

— Este exact opusul unui apartament de lux, Fee.

în afară de lipsa încălzirii centrale, încuietoarea uşii de la intrare era şubredă, covorul era uzat, iar frigiderul era cât o cutie de pantofi. Nu văzusem nimic din toate astea la prima mea vizită. Văzusem doar libertatea.

A luat altă sorbitură de cafea.

— Ce gust de căcat are!

— Ce s-a întâmplat la pub?

— Nimic interesant. Mătuşa Linda era acolo, apoi a venit Bruce, apoi şi Kenny. Când am plecat, ei dădeau pe gât shoturi de tequila la bar.

— Dumnezeule! O să fie într-o stare specială când s-o întoarce acasă. Ar trebui să te duci la culcare.

— S-ar putea nici să nu se întoarcă acasă. Kenny era grămadă pe ea, lipitoarea mică. Presupun că o să se ducă la el – stă mai încolo, pe aceeaşi stradă cu pubul.

— Bleah!

— Da, ştiu. Mătuşa Linda a întrebat de tine.

— Mi-e dor de tine, spun tare, ştiind că şoaptele le

scapă adesea oamenilor beţi.

— Ar fi bine să nu mă suni în fiecare seară să-mi spui asta, mi-a zis pe un ton degajat. Va trebui să-ţi blochez numărul

Am aşteptat în speranţa că va umple tăcerea cu ceva mai lejer. Dar n-a mai zis nimic – aşa e Fiona.

— Nu sunt sigură că am făcut bine că m-am mutat.

— Ba sigur că ai făcut bine, tolomaco. De-acum, poţi să ajungi până la soare.

— Până la stele, aşa se zice.

— Da, în fine.

M-am întors pe spate.

— Am crezut că nu vrei să plec.

— Şi totuşi, ai plecat. Trebuie să ne descurcăm cu asta.

— Cred că da. Am o crăpătură mare în tavan. N-am observat-o până acum.

— Drăguţ. Şi altceva?

M-am uitat în jur, prin camera micuţă, la pereţii peticiţi şi la cearşaful prins în ţinte la fereastră.

— Nu e mare lucru de spus. E rudimentar. O să mă simt în regulă după ce o să zugrăvesc şi o să-mi cumpăr nişte perdele.

— O să-ţi aduc o plantă. Asta oferă lumea ca să facă o casă mai confortabilă, nu?

— Habar n-am, am râs. Sună foarte matur. Şi nu sunt sigură că asta se poate considera o casă.

— Păi, eşti matură acum.

— Urmezi tu.

— Hmm. Om vedea. Aşteaptă un pic. O să las un moment jos telefonul. Tocmai îmi pun pijamaua.

Am închis ochii şi am văzut-o în camera noastră – a ei. O harababură chiar mai mare decât era când mă aflam şi eu acolo. Fiona era în stare să facă dezordine cât pentru zece oameni. îşi lăsa hainele grămadă lângă pat şi păşea peste ele dimineaţa, când se trezea. Şi nu se demachia înainte de merge

la culcare.

— Nu mă poate obliga nimeni să mă spăl pe dinţi în clipa asta, a spus, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Ce pijama porţi?

— Pe cea mov cu buline pe care o deteşti tu.

— Nu o detest. Doar că îmi dă dureri de cap.

— Păi, bine că nu eşti aici să o vezi, nu-i aşa?

— Asta e o mare consolare, presupun.

— Răutăcioaso! Stai un pic. Să mă instalez în pat.

Am auzit nişte sunete înăbuşite şi am văzut-o cum îşi aranjează perna, asigurându-se că nu-i ies picioarele de sub plapumă. Am auzit un clic atunci când a stins veioza de lângă ea. Am făcut acelaşi lucru, mi-am îndesat nasul în marginea plăpumii şi am ascultat respiraţia surorii mele.

— Şi mie mi-e dor de tine, Meredith, a spus somnoroasă.

Am ascultat cum respiraţia ei devine tot mai adâncă, până când s-a transformat într-un uşor sforăit, apoi am închis telefonul. întotdeauna am invidiat-o pentru abilitatea ei de a dormi în câteva secunde.

Eu rămân trează ore întregi, privind în întunericul camerei nefamiliare, în timp ce ochii mei obosiţi adună la un loc forme la întâmplare, din care compun chipul surorii mele.

Vineri, 15 februarie 2019

în mod normal, am emoţii înainte de şedinţa cu Diane. Dar astăzi, cu caietul în poală, sunt agitată şi tensionată. Sunt pregătită cu cinci minute mai devreme. Stau în faţa laptopului deschis şi respir de câteva ori adânc, ascultând vocea din capul meu. „Inspiră pe nas, expiră pe gură.” Tot ce lipseşte este muzica de fundal.

Faţa ei apare pe monitor. Şi-a ondulat părul în stilul unei vedete de cinema de altădată. O văd alunecând pe ringul de dans într-o rochie albă de satin, la braţul unui domn spilcuit.

— Meredith, bună! Zâmbeşte. Cum te simţi astăzi?

— Nu sunt sigură, recunosc. îmi flutur caietul spre ea. Nu cred că m-am descurcat foarte bine cu tema.

Am lăsat-o până în ultimul moment, ca un şcolar rebel. în cele din urmă, aseară târziu, m-am culcuşit pe canapea lângă Fred şi mi-am imaginat că ies din casă.

E un caiet nou-nouţ, cumpărat special în scopul ăsta de la papetăria mea preferată online. Are o copertă albastră, lucioasă, imprimată cu cai care dansează. Mi-am scris numele

pe copertă, exact ca la şcoală: „Meredith Maggs”. Iar pe prima pagină este un singur cuvânt.

Panică.

înainte să mă întrebe Diane, îi arăt pagina.

— Asta-i tot ce am scris. Sunt scriitoare şi abia mi-a ieşit un cuvânt.

închid caietul şi mă las pe spate în scaun. Sunt atât de obosită! Nu vreau decât să mă uit la televizor şi să-l mângâi pe Fred.

— Meredith. Vocea ei e caldă. Liniştitoare. Ceea ce ai făcut e bine. Aici nu există corect sau greşit. Aşa cum îţi spun întotdeauna, fa totul în ritmul tău. Te afli într-un spaţiu sigur; să explorăm împreună lumea ta.

— OK.

— O să ajungem şi acolo, Meredith. Doar prin faptul că eşti prezentă aici o dată pe săptămână, îţi creezi şanse reale.

Următoarele patruzeci de minute discutăm despre toate lucrurile pe care nu le-am putut scrie. Cum simt că e gata să-mi sară inima din piept. Cum mi se strânge gâtul şi nu mai pot să respir. Cum am impresia că o să mor.

După aceea, mă întreabă:

— Cum te simţi?

— Obosită. Dar OK.

— Sunt mândră de tine, Meredith, spune. Şi cred că eşti pregătită pentru nişte teme noi. O să începem terapia de expunere, să te ajutăm să ieşi câte puţin din casă, până când nivelul anxietăţii tale scade.

— îmi plac temele, spun sec.

Când râde, Diane deschide larg gura, arătându-şi dinţii albi, impecabili, tară plombe. Odată, imaginea s-a blocat tocmai când era în toiul râsului. Arăta ca o superbă pisică sălbatică. M-am uitat la ea un timp, aşteptând să revină la viaţă, şi mi-am imaginat faţa ei sărind din monitor şi dinţii încleştându-mi-se în gât până la sânge.

— Meredith!

— Scuze. Ce spuneai?
— Aş vrea să faci cinci paşi în afara casei.

*

După şedinţă, rămân o vreme pe canapea, ţinând încă pe genunchi caietul. Poate mai scriu ceva în el mai târziu. Mă uit pe fereastră, la norii cenuşii învârtejindu-se pe cer. Nu-mi dau seama dacă se apropie sau se îndepărtează. Am observat în ultimele două săptămâni raze de soare printre norii sumbri de iarnă. Asta mă face să mă gândesc la finalul plin de speranţă al poemului „Odă vântului de vest” al lui Shelley: „Când e iarnă-afară / Mai poate fi departe primăvara?”[7] După-amiaza devreme, când mă aplec asupra puzzle-ului, în faţa ferestrei, soarele îmi trimite o rază pe obraji.

Dacă aş fi trăit la o fermă, anotimpul mieilor ar fi început deja. Nu trăiesc la o fermă, bineînţeles, dar cine ştie? Poate o să trăiesc într-o zi. Viitorul meu o să vină, ca un alt anotimp. Dar totul, în ritmul meu.

ZIUA 1 324

Luni, 4 martie 2019

Subiect: NOTEAZĂ DATA!

Notificarea apare pe ecranul computerului în timpul programului administrativ plictisitor. Mă uit la fereastra albă până dispare. Se pare că astăzi durează mai mult până se întâmple asta.

Mă întorc la facturile mele, dar nu pot să mă concentrez când ştiu că e- mailul ăla este acolo şi mă aşteaptă să-l deschid. Forţându-mă să înfrunt imposibilul.

Petrecerea de treizeci de ani a lui Celeste e într-o sâmbătă. Peste mai bine de trei luni. Multe se pot întâmpla în trei luni. De asemenea, poate să nu se întâmple nimic. Chiar şi acum sunt surprinsă cât de repede trece timpul în izolare. Nu e nevoie să faci naveta la serviciu, să lucrezi într-un birou şi să te întâlneşti cu prietenii la cină sau să-ţi iei copiii de la afterschool ca să ştii ce-nseamnă să ajungi la sfârşitul zilei şi să-ţi dai seama că n-ai făcut o mulţime din treburile pe care trebuia să le faci.

Am de ales, înţeleg. Pot să las cele trei luni să treacă în mod normal, să rămân în siguranţa zonei mele de confort şi să nu mă duc nicăieri. Sau pot să trag de mine – pentru Celeste, fiindcă merită, dar mai ales pentru mine.

Aş putea s-o fac, mă gândesc, **şi** simt un fior în stomac. **Aş** putea să continui terapia de expunere a Dianei. **Aş** putea să aleg încrederea în locul fricii. Mă **şi** văd făcându-mi apariţia la Clubul Scoţian de Bowling **şi** îmi imaginez expresia de pe faţa lui Celeste când dă cu ochii de mine. O să port rochia neagră, asimetrică, hotărăsc. Atârnă în dulap de patru ani, ignorată zi de zi, în favoarea colanţilor **şi** puloverelor. O să-mi ondulez părul **şi** o să mă dau cu autobronzant. O să fac un efort.

Ce mă opreşte să merg?

„Eu mă opresc să merg”, îmi răspund.

„Şi atunci, ce ai de gând să faci în privinţa asta?”, replic.

„Las[5] pe mine”, răspund.

închid e-mailul.

ZIUA 1.327

Joi, 7 martie 2019

Nu ştiu sigur dacă o să reuşesc să ajung la petrecerea lui Celeste, dar pot să-i prepar cina. încă sunt un pic tensionată la gândul că va veni, dar nu din cauza lipsei de încredere în talentele mele culinare. (Nu sunt Mary Berry[8], dar îmi păstrez cuţitele ascuţite şi ştiu cum să asezonez şi să gust mâncarea în timp ce gătesc.) Ceea ce mă îngrijorează – ceea ce mă îngrijorează întotdeauna – este că adevărul despre mine va ieşi la iveală şi că ea va pleca înainte de a gusta măcar din mâncarea mea. Am stabilit că îi plac ciudăţeniile, dar nu ştiu dacă asta este o descriere exactă a situaţiei mele.

Când îi deschid uşa, îmi amintesc că nu e o străină. A mai fost aici şi neam simţit bine, şi mă place suficient cât să vină din nou. Iar mie îmi place să vină – casa mea pare un pic mai luminoasă când e şi ea aici.

Mă gândesc că e datorită gurii ei, care pare tot timpul gata să zâmbească. La mine, e exact invers – gura mea are, în mod natural, colţurile coborâte. O să încerc să zâmbesc mai des şi să-mi orientez colţurile gurii către cer.

Mă întreb cum poate să fie atât de veselă, având în vedere prin ce a trecut.

— Am început un curs de autoapărare, îmi spune. Instructorul nostru este o femeie de cincizeci de ani din Govan. E dură tipa. Fantastică. Săptămâna asta am învăţat cum să lovim cu podul palmei. Direct în barbă. Trosc!

— Faci tot ceea ce trebuie, îi spun, ceea ce-mi aminteşte că eu nu.

— E delicios, Mer, spune entuziasmată, printre înghiţituri. Eu sunt o bucătăreasă groaznică. Ia o gură de vin şi geme de plăcere. Când o să vii tu la mine, o să primeşti pâine prăjită cu şuncă şi brânză.

— Atunci e bine că îmi place să gătesc pentru tine, îi spun, sperând ca vocea mea să sune natural Va trebui să vii în continuare pe-aici.

— Mama ta te-a învăţat să găteşti?

ZIUA 1.328

— Nu. în copilărie, nu aveam niciodată mâncare gătită la masă. Totul venea din frigiderele de la supermarket.

De îndată ce am devenit adolescente, am fost considerate destul de mari ca să ne asumăm responsabilitatea de a face cumpărături şi de a găti. Mama era mai mult decât mulţumită cu aranjamentul ăsta, atât timp cât aduceam ce trebuia. Ne dădea o listă cu cele mai importante produse scrise cu

majuscule. VIN ALB. ŢIGĂRI SILK CUT. FIXATIV DE PĂR. Nu îndrăzneam să uităm vreunul din lucrurile acelea, dar dincolo de asta, aveam mână liberă. Nevoia de control a mamei nu se extindea tocmai până în bucătărie. Aşa că umpleam coşurile de cumpărături cu mărfurile noastre preferate din raionul de refrigerate: pizza, clătite, feţele acelea zâmbitoare făcute din cartof, pungi uriaşe de cartofi pai, îngheţată Viennetta. Câteodată, aruncam în coş o pungă de mazăre congelată, doar ca să adaug puţină culoare.

Uneori, mama stătea pe scaunul de la fereastra bucătăriei, cu un pahar de vin în mână şi cu o ţigară în cealaltă şi ne urmărea cum ne încălzeam deliciile congelate. La începutul serii, era întotdeauna la cotele cele mai coborâte cu critica. Avea acea euforie dată de al treilea pahar de vin, de un pachet întreg de ţigări şi ambele fiice chiar acolo, sub ochii ei. Până era gata cina, dădea gata toată sticla de vin, dispreţul înlocuia observaţia tăcută, iar noi abia aşteptam să adoarmă. Eu spălam vasele, Fiona golea scrumiera, apoi stingeam luminile şi o ştergeam la culcare, ca nişte şoricei care se tem să nu trezească pisica adormită.

— Ai avut o copilărie grea, Mer? mă întreabă Celeste cu grijă.

— Nu ştiu ce să zic, îi răspund sincer. Nu prea ştiu cum a fost copilăria altora.

Mă strânge uşor de mână şi nu-mi dă drumul. începem să vorbim. îi ofer imagini fragmentare din viaţa cu mama, despre mersul în vârful picioarelor prin dreptul dormitorului ei, despre statul în baie timp de o oră, mult după ce se răcea apa, doar pentru că era singura încăpere cu încuietoare la uşă, despre plecarea mea la douăzeci de ani şi sentimentul că puteam, în sfârşit, să-mi încep viaţa. Mi s-a părut corect să mă deschid în faţa ei, dar numai în parte. Nu voiam să stric totul.

— A, tu eşti. Mama mă privea din cap până-n picioare. Ai adus ceva?

Ochii i se opriseră la sticla de vin pe care o ţineam sub braţ.

Am oftat şi i-am întins-o.

ZIUA 1 2001

— Şi eu mă bucur să te văd, mamă.

— Soră-ta e afară, în spate, a spus peste umăr în timp ce se îndepărta.

Am urmat-o, închizând uşa de la intrare în urma mea. îmi construiam propria viaţă şi nu mai dădusem pe-acolo de luni întregi. Dar arăta şi mirosea la fel; aşa avea să rămână întotdeauna. Un teanc de plicuri nedesfacute pe măsuţa din hol, o harababură de haine şi încălţări pe podea. Fum de ţigară şi odorizant de cameră. Mi-am reprimat un icnet de dezgust şi mi-am amintit că mă aflam acolo pentru Fee. Vorbeam în fiecare zi la telefon, dar n-o mai văzusem de vreo două săptămâni.

Era în bucătărie, întindea unt pe chifle.

— Mer! A traversat dintr-un salt încăperea şi mi-a plantat o pupătură pe obraz. E timpul pentru grătar!

— Aşa se pare, i-am zis. De fapt, nici n-am ştiut că avem grătar.

— L-a împrumutat Lucas de la tatăl lui.

Mi-am dat jos jacheta şi m-am uitat pe fereastră.

— E şi tatăl lui Lucas aici?

Am văzut un bărbat slab, în blugi şi cu o bluză roşie de trening, care-şi făcea de lucru la butoanele unui grătar imens, strălucitor. Ocupa jumătate din grădina mică a mamei, care cu greu putea fi numită grădină – doar vreo zece-douăsprezece dale de beton murdare şi câteva plante ofilite, în ghivece de ceramică crăpate.

Lucas stătea în spatele tatălui său, mijind ochii în soare şi bând dintr-o doză de bere.

— Şi mama lui.

Fee a arătat cu cuţitul de unt spre o femeie între două vârste, tunsă bob şi cu ochelari de soare. Părea s-o asculte cu atenţie pe mătuşa Linda, care turuia ceva, ca de obicei.

M-am uitat din nou la Lucas şi la tatăl lui.

— Aşa o să arate şi el peste vreo douăzeci de ani. Ştiai că pierderea părului este ereditară?

— Of, termină! Fă-te utilă şi taie nişte brânză.

Era neobişnuit de tăcută în timp ce tăiam şi ungeam.

— Care e ocazia? am întrebat. Nu e genul ei să primească musafiri.

Mama se alăturase afară mătuşii Linda şi mamei lui Lucas şi râdea de
ceva ce spusese una dintre ele. îi vedeam plombele închise la culoare de la măselele din spate. M-a surprins uitându-mă la ea şi mi-am întors imediat privirea la brânză.

— De fapt, s-a împrietenit destul de bine cu părinţii lui Lucas, a spus Fee. Uneori se duce la bingo cu mama lui. Karen şi George îi cheamă.

— Karen şi George, am murmurat.

Soră-mea se învârtea prin bucătărie, adunând farfurii de carton, salată verde, ketchup, maioneză. Am ajutat-o să aşeze totul pe măsuţă.

— Cred că Lucas se pregăteşte să-mi dea papucii, a spus.

— Ce? M-am uitat fix la ea. Ce te face să crezi asta?

— A fost nesuferit toată săptămâna, ca şi cum s-ar fi săturat. Nu vrea să vorbim despre asta.

— Sunt sigură că nu-i nimic, i-am spus, când ceea ce aş fi vrut să-i spun era să i-o ia înainte.

„Dă-i tu papucii înainte s-o facă el. Pentru că meriţi ceva mult mai bun.” Am avut o senzaţie de surescitare la perspectiva încheierii relaţiei lor, înlocuită imediat de un sentiment de vinovăţie.

— Să sperăm, a spus ea. Mă duc să văd dacă sunt gata hamburgerii.

— Fee!

S-a oprit şi m-a privit în aşteptare.

— Ce?

— Doar... Eşti fericită?

— Sigur că sunt fericită, Meredith. Sunt însă şi moartă de foame.

Mi-am muşcat buzele.

— Mă gândeam numai...

ZIUA 1.2003

— Zi odată, Mer.

Deja îşi pierduse răbdarea.

— Şi mie mi-e foame, i-am spus.

— Bravo! A zâmbit larg. Atunci hai să mâncăm.

Am mâncat hamburgerii şi cârnaţii uşor arşi ai lui George – „Mai bine aşa decât să faci vreo toxiinfecţie” – şi am sporovăit până când soarele a

început să apună.

— Ţi-e frig, micuţo, a spus mătuşa Linda, frecându-mi braţele cu palmele ei uscate. Uite, ia cardiganul meu. Eu mă încing ca un cuptor. Blestemata de menopauză. Mi-a respins protestele şi mi-a pus cardiganul pe umeri. Acum, dacă mă gândesc, ai putea să mai pui ceva carne pe oase.

— Mănânc o grămadă, i-am spus sincer.

— Energie nervoasă, ca şi maică-ta, mi-a replicat, aşa cum mă şi aşteptam.

Aveam aceeaşi conversaţie de când eram adolescentă. Pe atunci era oarecum enervant; acum era la fel de mângâietor precum cardiganul ei moale, violet, vechi de un secol, zdrenţuit la mâneci. Nimeni nu-şi mai făcuse probleme inutile pentru greutatea mea şi nu insistase să-mi dea haina lui ca să nu-mi fie frig.

N-am ştiut ce să spun, aşa că am tras-o pe mătuşa Linda spre mine şi am îmbrăţişat-o strâns. Eram conştientă că mama mă privea, îi simţeam prezenţa întunecată la marginea câmpului meu vizual. Am strâns-o şi mai tare pe mătuşa Linda. în clipa aceea, soră-mea a început să ţipe şi toată lumea a tăcut şi s-a uitat la Lucas, care stătea într-un genunchi pe dala de beton şi îi oferea o cutiuţă cu un inel.

Am văzut-o pe Fee cum izbucneşte în lacrimi, îl ia de mâini şi îl ridică în picioare. Am privit-o cum îi sare în braţe şi se agaţă cu picioarele de trupul lui. Şi-a lipit faţa de gâtul lui şi el a început s-o învârtească prin aer. Toată lumea s-a dat în spate şi i-a lăsat să se bucure de momentul lor – o reacţie politicoasă întârziată. Apoi mama a strigat:

— Asta cere şampanie!

Am privit-o şi mi-am dat seama că ştia că asta urma să se întâmple, desigur că ştia, pentru că băieţii buni cer mai întâi fata de la părinţi, iar mama nu mai avusese niciodată musafiri. M-am uitat fix la ea, iar ea mi-a întors privirea, şi oricât m-am străduit, n-am reuşit să fiu aşa de fericită cum părea ea.

Sâmbătă, 9 martie 2019

ZIUA 1.329

Am mâncat destule stafide. Sunt destul de tare la respiraţia din diafragmă. Am exersat chiar şi afirmaţiile.

E timpul, i-am scris lui Diane într-un e-mail. O să ies din casă.

Minunat, mi-a răspuns. Hai să facem un plan.

Evident, n-o să mă aventurez prea departe, dar vreau să fiu pregătită.

Gândeşte-te ce te-ar face să te simţi confortabil, a spus Diane. O haină anume? Pantofi comozi? Ceva de ţinut în mână?

îmi pun cel mai comod hanorac şi conversii şi iau o poşetă din dulapul de jos. N-am nimic în ea, în afară de cârdul pentru autobuz (expirat de mult) şi un tub cu cremă de mâini aproape terminat, ceva mărunţiş rătăcit şi un elastic de păr. O simt prea uşoară pe umăr.

Mă uit prin hol după ceva ce-aş putea adăuga înăuntru. Ajung din nou în bucătărie, înşfac râşniţa de piper de pe masă şi o trântesc în geantă. E perfectă ca formă şi mărime şi umple foarte bine compartimentul din mijloc.

Rămân mişcată.

Asta e o treabă foarte importantă.

Stau cu mâna pe mânerul uşii. Am decis împreună cu Diane să număr descrescător de la douăzeci. Când ajung la cinci, să deschid uşa. La unu, să fiu cu amândouă picioarele pe treapta de afară. Să fac cinci paşi pe alee, apoi să mă întorc înăuntru şi să-mi prepar un ceai de lemn-dulce.

E bine să ai un plan. „Douăzeci... nouăsprezece... optsprezece... şaptesprezece...”, număr în gând. La cincisprezece aud o bufnitură puternică pe partea cealaltă a uşii şi tresar. îmi îndes mâinile în buzunare şi fac un pas în spate. îmi dau seama că e poştaşul, care îmi livrează cărţile comandate ieri de pe Amazon – o istorie culturală a Italiei şi cel mai recent thriller poliţist. Mă aşteaptă în cutie, iar poştaşul o fi ajuns deja la altcineva. Dar momentul a trecut.

îmi dau jos geanta şi pantofii. O să mai încerc mâine.

WEEJAN: Am avut cea mai naşpa întâlnire aseară. CEA MAI

NAŞPA. ©

JIGSAWGIRL: Ce s-a întâmplat?

RESCUEMEPLZ: Hai, spune!

WEEJAN: A fost o întâlnire pe nevăzute. Prietena mea Edie mi-a spus că tipul are 1,85 înălţime şi are un corp de jucător de rugby. Şi ghici ce? Abia îmi ajungea până la umăr, iar din profil puteai să-l confunzi cu o scândură!!

RESCUEMEPLZ: LOL

CATLADY29: Auuuu, Jenice! E clar că prietena ta, Edie, are nevoie de ochelari. Şi ce-ai făcut?

WEEJAN: Păi, mersesem să mă aranjez la coafor şi eram setată pe un Chardonnay, aşa că am hotărât să scot ce pot mai bun din seara aia.

RESCUEMEPLZ: Ei bine, se spune că frumuseţea e în suflet.

WEEJAN: Hmmm, asta şi speram. Dar tipul ăsta era moartea pasiunii. Mai întâi de toate, mi-a spus că el şi-a comandat berea, aşa că, dacă pot să-mi iau eu băutura, o să plătească el rândul următor. Vreau să zic că sunt mai mult decât bucuroasă să-mi plătesc singură băutura, dar nu trebuia să-mi spună că e aşa zgârie-brânză! Deci mi-am cumpărat singură un pahar MARE de vin alb şi n-o să ghiciţi ce mi-a zis!

JIGSAWGIRL:??

WEEJAN: A zis: „Pofta de azi – kilogramele de mâine”. Vă vine să credeţi aşa ceva?

JIGSAWGIRL: Ce obraznic!

RESCUEMEPLZ: LOL

CATLADY29: Sper că i-ai aruncat vinul în faţă.

WEEJAN: Nu i l-am aruncat. L-am dat pe gât, am pus paharul gol pe bar, i-am întors spatele şi am plecat.

JIGSAWGIRL: Bravo!

CATLADY29: Uraa!

WEEJAN: Pe urmă am luat autobuzul până acasă şi am mâncat o cutie întreagă de bomboane Quality Street. ©

JIGSAWGIRL: ©

CATLADY29: ©

RESCUEMEPLZ: Sper că n-ai vomitat pe urmă.

WEEJAN: M-am gândit la asta, dar am renunţat.

JIGSAWGIRL: Bravo, Janice! Te descurci minunat!

WEEJAN: N-am mai vomitat de şase luni.

RESCUEMEPLZ: Nu pot să cred că le-ai mâncat şi pe cele cu nucă de cocos. Sunt groaznice.

CATLADY29: îmi plac cele cu nucă de cocos. Dar preferatele mele sunt cele cu caramel.

RESCUEMEPLZ: Triunghiurile verzi, tară limită!

JIGSAWGIRL: Pentru mine, cele cu alune.

WEEJAN: Ei, mie-mi plac toate. Evident.

JIGSAWGIRL: Of, Janice! Şi azi cum te simţi?

WEEJAN: Mă simt bine, scumpo. Fără întâlniri pe nevăzute o vreme, totuşi. Şi tară Quality Street.

CATLADY29: Nu se ştie niciodată – Făt-Frumos poate să fie după colţ.

WEEJAN: Ha! Nu mai cred până nu văd!

CATLADY29: Ar fi norocos să te aibă.

WEEJAN: Vaaai, dragii de voi...

RESCUEMEPLZ: * cască*

WEEJAN: LOL

RESCUEMEPLZ: Tipii de genul ăsta ne strică la toţi reputaţia.

CATLADY29: Eşti într-o relaţie, RESCUEMEPLZ?

WEEJAN: Hai, dragă, nu-l stârni.

RESCUEMEPLZ: îmi analizez opţiunile.

WEEJAN: Lol, ăsta e un fel de a spune.

CATLADY29: Atunci toţi suntem single?

JIGSAWGIRL: Se pare că da.

CATLADY29: Credeam că totul în viaţă e să ai o relaţie. Nu mai sunt atât de sigură.

WEEJAN: Aici ai dreptate, draga mea.

RESCUEMEPLZ: Mai întâi trebuie să te iubeşti tu pe tine.

CATLADY29: încerc!

JIGSAWGIRL: Uşor de zis, greu de făcut.

WEEJAN: Dar suntem pe calea cea bună.

ZIUA 1,2002

Când am ajuns, mama stătea pe treapta din faţa casei şi fuma.

— Ai întârziat, mi-a spus.

— A întârziat autobuzul, i-am răspuns, înfundându-mi mâinile în buzunarele jachetei. Bună ziua şi ţie.

Fumul i-a ieşit pe nas într-o explozie de indignare. Ne-am privit în tăcere. Era ca un animal sălbatic care mă provoca să mă apropii, cu ochi mari, întunecaţi, imprevizibili.

Fee ne-a întrerupt momentul de tensiune, trecând în forţă pe lângă mama, cu câte o sacoşă burduşită în fiecare mână. Ochii i s-au luminat când m-a văzut.

— Ai ajuns! Noi tocmai înghesuim totul în spatele dubei. S-a îndreptat spre duba albă parcată în faţa casei, strigând peste umăr: Du-te sus şi adună tot ce poţi. Lucas e acolo şi demontează dulapul de haine.

— îmi ia naibii toată mobila cu ea, a bombănit mama, strivind chiştocul pe scară. Mă lasă cu casa goală. De una singură. Cine-o să ştie dacă o să cad şi o să-mi rup un picior? Aş putea să mor de foame.

— Sunt sigură că o să te descurci. Ai patruzeci şi cinci de ani, nu optzeci şi cinci.

— Mă simt de optzeci şi cinci, a mormăit ea.

M-am strecurat pe lângă ea şi am lăsat-o fumând şi văitându-se de bătrâneţe, tară să fi sesizat câtuşi de puţin ironia mea. în timp ce urcam la etaj, mă simţeam din nou ca o puştoaică, încercând să se adăpostească de vorbele dure şi tăcerile tensionate. Am împins încet uşa dormitorului.

— Meredith! Te-ai hotărât să ne onorezi cu prezenţa.

Vocea lui Lucas suna precum cea a unui băieţel care citea dintr-un scenariu pentru oameni mari.

— A întârziat autobuzul, am spus, urându-mă pentru graba de a oferi o scuză.

Atitudinea mea permanentă – să dau oamenilor cât mai puţine motive de enervare când, de fapt, nici nu se punea problema să existe vreun asemenea motiv.

— Ne dai o mână de ajutor?

Am inspirat adânc.

— Sigur. Ce vrei să fac?

A tăcut o clipă, înainte să-mi răspundă; îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea. M-am uitat oriunde altundeva – la resturile de bandă adezivă care miau amintit unde se aflau posterele noastre din adolescenţă, la perdelele de un roz decolorat, care atârnaseră dintotdeauna lălâi la fereastră, la dulapul pe jumătate dezmembrat în care atârnaseră cândva hainele mele.

— Sprijină asta până scot şuruburile, a zis.

Am apucat cu amândouă mâinile de peretele lateral al dulapului. Nu mai stătusem niciodată atât de aproape de el; aproape că simţeam gustul de aftershave. Am încercat să mă concentrez la ceea ce se întâmpla sub noi, dorindu-mi ca Fee să vină sus. Dar nu se auzeau paşi apropiindu-se, numai voci estompate.

— Practic, suntem rude acum, Meredith, a spus Lucas cu voce joasă. L-am privit cu reticenţă. La anul pe vremea asta, o să fim fraţi.

— Cumnaţi, am spus repede.

— Şi tu eşti la fel de nerăbdătoare?

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

Mi-am încleştat mâinile pe lemnul dulapului.

A râs şi m-a trecut un fior de groază.

— Haide, Meredith! Nu face pe sfioasa cu mine. Am văzut cum mă priveşti.

îmi venea să-l scuip în faţă. M-am imaginat făcând-o şi privind cum i se scurge pe obraz un cocoloş de flegmă. N-aş fi făcut-o, bineînţeles. Eram prea drăguţă. în schimb, am înlemnit. Continua să mă privească, iar eu am simţit că nu mai am aer, până când Fee a dat năvală în cameră, întrebând de ce dracu’ durează atât de mult să demontezi o rablă de dulap.

Stăteam la uşa mamei, bând ceai din căni ciobite şi uitându-ne după duba care se îndepărta.

— în sfârşit, pleci, i-am spus, înghiontind-o cu umărul.

M-a înghiontit şi ea înapoi.

— Doar cu câţiva ani mai târziu decât era planificat.

ZIUA 1.2004

— Ştiu că, în realitate, n-aveam cum să plecăm atunci când ai făcut tu şaisprezece ani, i-am spus încet. O auzeam pe mama umblând prin bucătărie, dar ştiam că are obiceiul să se strecoare neanunţată. Ar fi fost prea mult pentru tine să ai grijă de amândouă. Ai făcut-o destul aici.

A ridicat din umeri.

— Am făcut tot ce-am putut.

— Te-ai descurcat bine, i-am spus.

— La anul mă mărit.

A spus-o sec, ca şi cum încă ar fi încercat să se convingă pe sine.

Mi-am băut ceaiul şi am ridicat privirea spre cer, căutând să-mi fac curaj. Acum era momentul să-i zic ce-mi spusese Lucas când eram sus, şi despre toate împrejurările în care mă făcuse să mă simt exact invers faţă de cum ar vrea să mă simt un bărbat îndrăgostit de sora mea. Am derulat scena în minte, dar nici un cuvânt nu părea potrivit, nici o consecinţă nu putea fi bună pentru toată lumea. M-am întrebat dacă nu cumva auzisem greşit, dacă nu cumva îmi imaginasem eu totul, dacă era posibil să devii o altă persoană decât cea care crezuseşi că eşti. Sau dacă eram condamnată să fiu acea persoană pentru totdeauna.

Ne-am aşezat pe prag, cu cănile goale în mână, şi am stat aşa până când s-a întors duba.

Duminică, 10 martie 2019

După tentativa eşuată de ieri, noul meu plan e simplu. Ies şi mă întorc cât pot de repede. Şi n-am nevoie de poşetă ca să merg pe aleea casei mele.

I-am trimis aseară un e-mail lui Diane şi i-am spus că n-am reuşit, dar urmează să încerc din nou astăzi.

Aşa te vreau, mi-a răspuns. Aminteşte-ţi: nu este un eşec, este o lecţie.

Deschid încet uşa. E o zi luminoasă, dar rece. Simt că mă pişcă frigul de vârful nasului. Strada mea pare neobişnuit de liniştită pentru o duminică după-amiază. Mă uit la cireşul japonez al lui Jacob, la scoarţa lui arămie, încă golaşă. Acum câteva zile, l-am văzut de la fereastră pe Jacob, cu mama lui. Mergeau spre casă cu sacoşe de cumpărături, prinşi într-o discuţie animată. Jacob, cu chipul lui pistruiat, privea în sus, la ea, şi a spus ceva care a făcut-o să râdă. Am privit pe geam până când uşa s-a închis în

ZIUA 1.330

urma lor.

Am un plan nou pentru astăzi şi nu presupune număratul. „O să păşesc afară după ce trece următoarea maşină”, îmi spun.

Pe vremuri, făceam tot timpul asemenea înţelegeri cu mine însămi.

„Mă ridic din pat după ce termin de spus tot alfabetul, de la început la sfârşit şi apoi invers.”

„Când pasărea de pe gard va ciripi, am s-o întreb pe mama dacă pot să mă duc diseară la Sadie.”

„Ies din cadă după ce se sparge ultimul balon de spumă.”

Ca să câştig timp.

Astăzi, nu durează mult până când apare primul automobil, un Mini roşu şerpuind pe drum. „O să ies când n-o să-l mai văd”, îmi jur. îl privesc cum se îndepărtează, până când ajunge cât o jucărie, apoi îl văd cum dispare după o curbă îndepărtată a drumului.

Trag adânc aer în piept şi păşesc în faţă.

Niciodată n-am fost atât de conştientă de corpul meu – de faptul că am un corp. îmi simt fiecare părticică din el. Stomacul strângându-se, inima bubuind, pielea palmelor, fierbinte şi plină de mâncărimi. Un zgomot îmi explodează în urechi – o maşină albă trece în trombă. Mă gândesc la cuvintele lui Diane, care îmi amintesc să respir. „Nu trebuie să fie o luptă, Meredith. Echilibrează-ţi corpul. Inspiră pe nas – un, doi, trei, patru. Apoi expiră pe gură – un, doi, trei, patru, cinci, şase. Ai reuşit. Eşti OK.”

Sunt OK. Sunt în pragul uşii de la intrare şi nu cred că am să mor.

„Mişcă picioarele”, îmi şopteşte o voce în cap. „Continuă! Poţi s-o faci. încă un pas.”

Şi îi dau ascultare. Fac cinci paşi înceţi, tremurători, apoi respir.

Sărbătoresc făcând un tort Victoria cu fructe de pădure, în trei straturi, şi mi se pare că e cel mai reuşit de până acum. Poate o

să mă ofer să-i fac lui Celeste tortul de ziua ei. Am ieşit din casă – ar fi chiar aşa exagerat să mă gândesc că o să reuşesc să ajung la petrecerea ei? Dansez prin bucătărie, lingând crema de pe dosul lingurii, îi scriu un e-mail lui Diane: Mi-am făcut tema. îmi răspunde: Eşti cea mai tare!

ZIUA 1,2003

Petrecerea burlăciţelor, dată în cinstea lui Fee, a fost ca oricare altă seară de vineri la Bonnie Bairn, atâta numai că am avut în plus diademe de plastic, banderole, precum cele din concursurile de Miss, şi insigne luminoase. Toate opt – Jayne, prietena din şcoală a lui Fee, Shirley şi Lisa, colegele ei de serviciu, Sadie, mama, mătuşa Linda, eu şi viitoarea mireasă – ne-am înghesuit într-un separeu şi ne-am dus pe rând la bar.

— E distractiv, a zis Fee, dându-mi un cot.

Ochii îi străluceau de entuziasm şi de la şpriţurile cu vin alb. I-am zâmbit larg în timp ce ne ciocneam paharele. Aş fi vrut să fiu la fel de fericită ca ea. Dar nu puteam să uit pentru ce ne aflam acolo, dând peste cap shoturi de licoare verde, din păhărele mici, şi ademenind fiecare bărbat care trecea pe lângă noi să dea o liră ca să sărute mireasa. La un moment dat, adunaserăm şaptesprezece monede aurii, iar ţinta noastră era să umplem o halbă.

— La sfârşit, mireasa ia monedele acasă, ne-a spus mătuşa Linda, deşi am suspectat că Shirley are alte gânduri.

Fee se plângea că ea nu contribuie niciodată la cadourile aniversare de la serviciu.

— Haideţi să jucăm un joc, a sugerat Jayne şi s-a apucat să scotocească prin geantă, de unde a scos un caiet cu spirală şi un pix cu un pompon roz, pufos, la capăt. Se numeşte „Domnul şi doamna”. Am aici răspunsurile lui Lucas, deci trebuie să le luăm şi pe ale tale, ca să vedem cât de bine vă potriviţi.

Fee a mârâit.

— O, Doamne, Jayne! OK... Dar înainte îmi mai trebuie un shot. Al cui e rândul să le aducă?

— Al meu. Sadie s-a ridicat tremurând uşor, în timp ce şi-a tras în jos fusta scurtă de blugi şi şi-a luat poşeta-plic. Uite ce, o să iau două rânduri. Ca să nu ne mai ducem pentru o vreme. Mer, îmi dai o mână de ajutor?

Am urmat-o la bar, strecurându-mă prin mulţimea băutorilor de după program şi a obişnuiţilor locului. Atmosfera era mai ceţoasă decât ultima dată când fuseserăm acolo – mă întrebam dacă oamenii fumau chiar mai mult decât de obicei, într-un

ZIUA 1,2004

ultim efort de a ridica un simbolic deget mijlociu în faţa iminentei interziceri a fumatului în spaţii închise. Era un

motiv de mare tristeţe pentru mama, care se apucase să ne povestească despre vremurile bune în care libertatea alegerii era protejată şi oamenii puteau să fumeze în autobuze, în şcoli, ba chiar şi să sufle fumul în faţă celorlalţi, dacă aşa aveau chef.

Ca la un semnal, Sadie şi-a aprins o ţigară Silk Cut.

— M-am gândit că ai nevoie de o pauză, a spus. Cu toate că mama ta se poartă remarcabil de bine în seara asta.

— întotdeauna se poartă mai frumos când e mătuşa Linda de faţă.

M-am uitat în urmă, la separeul nostru. Mama şi unica ei prietenă erau
adâncite în conversaţie, pe când restul grupului se prăpădea de râs urmărind ceva pe telefonul Lisei. Faţa mamei era numai unghiuri ascuţite şi linii adânci – după jumătate din viaţă petrecută fumând şi încruntându-se mereu, mă gândeam. Prin comparaţie, faţa surorii mele strălucea de fericire. Dacă ai fi scos-o din pubul obosit din East End şi ai fi plasat-o în paginile unei reviste de nunţi, ar fi putut trece drept una dintre acele femei care freamătă în aşteptarea celei mai fericite zile din viaţa lor.

— Eu n-o să mă mărit niciodată, am spus.

— Aşa grăit-a şefa domnişoarelor de onoare, doamnelor şi domnilor, s-a amuzat Sadie. Bine că n-o să ţii un discurs.

— Dumnezeule, îţi imaginezi? Totuşi, ce rău aş putea face? Până ajungem noi la discursuri, ea o să fie deja măritată cu jigodia.

Eu am râs, dar Sadie, nu.

— Chiar asta simţi, Mer?

A tras adânc din ţigară, mijind ochii la mine.

— Pe bune, Sadie. Doar ştii că nu e tocmai persoana mea preferată.

— Fee ştie?

— Că e o jigodie? a întrebat, ridicând din sprâncene.

Am oftat, lăsându-mi umerii să cadă sub povara pe care o purtau de luni întregi.

— Ştie că eu şi Lucas nu suntem chiar cei mai buni prieteni. Dar cred că nu o deranjează. îi place să-şi ţină deoparte acea parte a vieţii. Nu vrea ca familia ei ciudată să-i strice viaţa conjugală. Nu pot s-o condamn.

— Tu o să fii întotdeauna cea mai importantă persoană pentru ea, Mer, a spus Sadie, amabilă.

Am clătinat din cap.

— Nu aşa merge treaba, Sadie. Când te căsătoreşti, viaţa ta orbitează în jurul partenerului. Aşa stau lucrurile. Sau aşa ar trebui să stea, într-o viaţă ideală. Iar Fee îşi doreşte viaţa ideală. Şi eu i-o doresc din tot sufletul.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta, Mer.

Sadie m-a apucat de braţ şi m-a condus delicat către bar.

— Cum? în seara asta? La petrecerea burlăciţelor? Nu fi ridicolă. E prea târziu. Se mărită într-o săptămână. Oricum, o să fie bine. O iubeşte şi asta e tot ce contează. O să-mi fie dor de ea, atâta tot. Mi-a fost întotdeauna... alături.

— O să fie în continuare.

— Da, dar o să fie şi el.

Ne-am întors în separeu, cu două tăvi cu băuturi, şi am văzut că începuseră chestionarul fără noi („Pentru că v-a luat al dracului de mult”, a şuierat mama). Nu rataserăm mare lucru. Până în acel moment, Fee marcase zero puncte pentru că ea şi Lucas nu erau de acord în următoarele privinţe: cine a spus primul „Te iubesc”, cine vrea mai mulţi copii, cine e cocoşul în casă şi care dintre ei e cel mai bun dansator, cântăreţ, şofer şi bucătar. Lui Fee şi prietenelor ei li se părea caraghios că mirele nu ştie nimic despre mireasă. I-am surprins privirea lui Sadie şi am lăsat paharul jos.

în ziua în care Fee s-a măritat cu Lucas, fusese prognozată ploaie cu vânt, dar meteorologii s-au înşelat.

— E soare! a strigat Fee, sărind în sus şi dând la o parte perdelele roz, transparente, ca o fetiţă care se trezeşte în ziua de Crăciun şi speră la zăpadă.

A fost ciudat să mă trezesc în vechiul meu pat, cu pătura aspră

şi cu vestigiile răpciugoase ale posterelor noastre pe pereţi.

— Nu pot să-mi petrec noaptea singură aici, s-a milogit Fee. Şi nu pot să mă văd cu Lucas în dimineaţa nunţii, că aduce ghinion.

Aşa că am rămas împreună în camera noastră, vorbind încet peste noptieră – care purta încă însemnele obsesiei noastre din copilărie pentru stickere aşa cum făceam la şase, opt, zece, şaisprezece ani. întrebându-ne cum va fi nunta şi încercând amândouă să ne obişnuim cu ideea că una dintre noi va fi soţia cuiva.

— Să nu mă uiţi, i-am şoptit în întuneric, când am fost sigură că a adormit.

Eu am dormit prost, un somn întrerupt de multe ori de vise urâte.

— Haide, trebuie să ne pregătim, a zis Fee, deja în picioare, trăgându-şi pe ea capotul pe spatele căruia era scris „Mireasă". Meredith, pune-ţi capotul!

Am urmat-o jos, simţind greutatea cuvintelor „Domnişoară de onoare" pe spatele meu. Mirosul de bacon urca în întâmpinarea noastră. Mama promisese un mic-dejun special în această zi specială pentru Fee. Poate n- avea să fie o zi chiar atât de proastă.

Ca niciodată, Fee nu s-a plâns de baconul sfarâmicios şi de ouăle ca de cauciuc. De fapt, abia dacă a mâncat ceva.

— Sunt prea stresată! s-a răstit, refuzând cu o fluturare din braţ pâinea prăjită oferită de mama, ca şi cum ar fi fost o divă pe un platou de filmare de la Hollywood.

Dar zâmbea, iar ochii îi străluceau. Ştiam că nu e aşa de stresată. Avea în capul ei o idee despre felul în care trebuie să se poarte o mireasă în dimineaţa nunţii şi se străduia să atingă fiecare notă.

Pentru cineva care nu fusese niciodată preocupat de înfăţişare, a petrecut o groază de timp căutând nuanţa exactă de ojă care să se potrivească la buchetul miresei şi raportul perfect dintre cantitatea de păr prins şi cea de păr lăsat în jos, pe spate. Eu nu eram de prea mare ajutor, aşa că mi-a poruncit să-mi pun

rochia, altfel riscam să nu ajungem la timp la biserică.

— O să te taxez de câte ori spui asta, i-am zis peste umăr, în timp ce dădeam fuga în camera noastră.

A râs, mulţumită că intrasem în joc.

Nu găsiserăm o rochie de domnişoară de onoare cu mâneci lungi, iar bugetul nostru nu ne permitea una de comandă, aşa că am căzut de acord – pe şoptite, în timp ce mama se interesa de preţurile diademelor – că o să port un şal din caşmir, la culoare, lila.

— Poţi să-l porţi cum vrei, a spus Fee, strângându-mă de cot.

— Ce-i asta? a întrebat mama când ne-am dus să plătim.

— Un şal, i-a tăiat-o Fee.

— Un şal? Pentru o nuntă în iunie? a făcut mama, holbându-se la mine.

— Păi, trăim în Scoţia. Probabil că o să fie o zi la fel de rece ca ochii unei vrăjitoare.

Fee mi-a făcut cu ochiul şi a pus o mână peste şal. Ştia că mama n-o să facă o scenă în magazinul cu articole pentru nunţi.

Şalul se simţea moale la atingere. Cele douăzeci de lire au fost, probabil, cea mai bună investiţie a mamei în mine, deşi ea habar n-avea de ce. încă nu eram convinsă că lilaul mă prindea, dar era cea mai bună variantă din paleta de nuanţe pastelate. După cum a subliniat Fee, domnişoarele de onoare nu puteau să poarte negru. Aşa era regula.

— Mer! Am nevoie de tine!

Arăta splendid.

— Eşti superbă, am spus. Toată lumea spune asta despre mirese, dar tu chiar eşti.

— Zău? Mi-a zâmbit larg. Rahat, Mer. Sunt mireasă. M-a apucat de mână. Sunt mireasă, în pana mea!

I-am răspuns cu acelaşi zâmbet.

— Ştiu. Cum dracu’ s-a întâmplat asta?

— Ridică-mi fermoarul. Cât e ceasul? Crezi că ar trebui să întârziem? Numai un pic de tot? Aşa fac miresele, nu?

Am întors-o, să se vadă în oglindă.

— Sunt sigură că cinci minute n-o să fie o nenorocire. Să-l ţii un pic pe jar, nu? Am ridicat fermoarul încet, având grijă să nu-i apuc şi pielea. Uite- aşa. Perfect.

— Mulţumesc, Mer.

Ne-am privit una pe alta şi împreună, în oglindă.

— îl urăşti?

M-a privit în ochi.

— Nu, i-am spus.

— Bine. Pentru că mă iubeşte, Mer. Chiar mă iubeşte, ştii?

— Ştiu, am spus încet. I-am sărutat ceafa. Haide acum, că avem o nuntă la care trebuie să ajungem.

S-a răsucit pe călcâie şi m-a luat de mâini.

— N-o să mai dorm niciodată în camera asta. Să ne luăm un rămas-bun cum se cuvine.

Am lăsat-o să mă tragă în patul ei şi am sărit şi am râs, până ni s-a tăiat respiraţia, iar mama a strigat de jos să nu mai facem tărăboi şi să ne mişcăm dracului odată.

Noi am întârziat cinci minute, dar Lucas a întârziat şi mai mult.

— Nu pot să cred, a şuierat Fee. E nunta mea şi stau într-o nenorocită de debara.

— Nu e debara, a zis mama. Aşteptăm aici până ajunge Lucas. Nu trebuie să te vadă, îţi aminteşti? Aduce ghinion. Calmează-te, Fiona. Te-ai înroşit la faţă. O să transpiri şi o să ţi se întindă machiajul dacă te enervezi. Gândeşte-te la fotografii.

Mă uitam la sora mea, care măsura cu pasul, dintr-o parte în alta, încăperea strâmtă.

— Hai să plecăm de aici, a spus.

— Serios? m-am grăbit să zic înainte ca mama să apuce să deschidă gura. Renunţi?

Fee s-a uitat ciudat la mine.

— Bineînţeles că nu. Nu fi tâmpită, Mer. Vreau să zic să ieşim din camera asta. îmi provoacă claustrofobie.

— Mda, înţeleg, am mormăit. O să deschid fereastra.

— Nu pune mâna pe nimic, Mer, a spus mama tăios. A întârziat treisprezece minute, Fiona. Poate s-a răzgândit. Cât timp îi acordăm?

— Sună-l tu, Meredith, m-a rugat Fee. Află ce dracu’ se întâmplă. Te rog.

— N-am numărul lui, i-am spus neputincioasă.

— O, Doamne... E groaznic. Viaţa mea e distrusă, a gemut Fee.

Mama a oftat.

Patru minute mai târziu, a apărut şi Lucas, uşor ciufulit, dar altfel, pregătit şi dornic s-o ia pe soră-mea de nevastă. Fee revenise acum în plină acţiune, pudrându-şi nasul şi bărbia, îndreptându-şi diadema pe cap şi oferindu-i mamei un obraz, s-o pupe din vârful buzelor înainte de a-şi ocupa locul.

Ne-am luat de braţ, să mergem spre altar.

— Probabil că e mahmur, a şoptit. A băut cu băieţii azi-noapte.

— înţelept lucru, chiar înainte de nuntă, nu m-am putut eu abţine.

A oftat.

— Ştiu.

Uşa dublă din corpul bisericii reprezenta ultimul obstacol. M-am oprit din mers.

— Ce? m-a întrebat impacientată.

— Vreau să fii sigură.

— Sunt. Haide.

— E un lucru important să te măriţi. Şi eşti atât de tânără!

— Meredith, termină. Mă mărit. Dacă logodnicul meu tâmpit ar fi fost aici la timp, aş fi fost deja măritată.

— OK, OK. Ascultă, îmi pare rău. îmi pare rău că nu e tata aici să te conducă el la altar. I-am mângâiat obrajii. Chiar eşti frumoasă. Nu sunt sigură că te merită.

— Nimeni nu mă merită, mi-a răspuns şi mi-a făcut cu ochiul. Acum, haide.

Miercuri, 13 martie 2019

Stau în bucătărie, pe punctul de a începe puzzle-ul de o mie de piese cu Gara Centrală din Anvers, Belgia, când cineva sună la uşă. Mă pregătesc de o scurtă conversaţie cu curierul de la Tesco, care se pare că a venit cu un sfert de oră mai devreme, ceea ce e total neobişnuit.

Nu e curierul de la Tesco.

— Ce ţi-a crescut părul! spune sora mea, şi e primul lucru pe care mi-l spune în ultimii trei ani.

Mă ţin de tocul uşii. Amintiri la întâmplare, nedorite, şi cuvinte dure mi se înghesuie în minte. Inspir pe nas, apoi expir lent şizgomotos pe gură. Mă holbez la ea, înţepenesc în loc, doar respirând, incapabilă să leg două cuvinte.

Fee se uită la mine şi aşteaptă. Nu ştie cum am de gând să reacţionez şi nici eu nu ştiu. în cele din urmă, reuşesc să spun:

— Am crezut că e băiatul de la Tesco.

E singurul lucru de care sunt sigură în clipa asta.

E momentul pe care nu mi-am permis niciodată să mi-l imaginez, pentru că era prea copleşitor, aşa că singurul mod în care pot să-l fac suportabil este să mă gândesc la cumpărăturile mele.

S-a schimbat. Are părul mai scurt, înspicat cu fire albe, şi nu-i recunosc ochelarii. Poartă o canadiană căptuşită, cu o glugă imensă cu blană, un tricou cu însemnele supermarketului ei, blugi şi ghete înalte cu şireturi. Are obrajii îmbujoraţi; nu-mi dau seama dacă e din cauza emoţiilor sau de la vânt. Ţine mâinile în buzunare şi n-are poşetă.

E doar ea. Sora mea. Stând în pragul uşii mele.

Mă uit fix, obligând-o să rupă tăcerea.

— îmi pare rău... N-am ştiut... îşi drege glasul. N-am ştiut ce să fac. Nici n-am ştiut că vin, de fapt. M-am trezit dimineaţă şi mi-am spus că e timpul. Am venit direct de la muncă.

încă nu spun nimic. Dar deschid uşa şi fac un pas în spate, lăsând-o să intre.

Tăcem amândouă în timp ce intrăm în bucătărie; nici una dintre noi nu e destul de curajoasă, încât să iniţieze o conversaţie formală. Pornesc fierbătorul şi pun un săculeţ de ceai în ceainic. Sunt cu spatele la ea, dar prezenţa ei în încăpere e intensă. Mă concentrez din nou asupra respiraţiei mele, încercând să expir trei ani de durere.

— L-am părăsit, spune în cele din urmă.

Strâng în mână toarta ceainicului şi aştept câteva secunde înainte de a da capacul la o parte, ca să tom apa fierbinte. Fac lucrurile pe care ştiu să le fac, lucrurile pe care nu le pot rata. Iau două căni din dulap, lapte din frigider, zahăr, linguriţe.

— Tot atât îţi pun? o întreb, întorcând privirea spre ea.

— Ce?

Mă priveşte tară nici o expresie.

— Zahăr.

Ca şi cum felul în care bea ceaiul e mai important decât faptul că tocmai şi-a părăsit soţul, după şaisprezece ani.

— O linguriţă, spune Fee.

Când îi dau cana, observ că are încă verigheta.

— încă porţi verigheta, spun eu, şi sună ca o acuzaţie.

— Deocamdată nu sunt pregătită să mi-o scot, spune cu voce scăzută. Dar l-am părăsit. M-am mutat acum o săptămână.

— De ce? întreb. De ce după atât timp? De ce acum? De ce nu atunci?

îmi răsare în minte o amintire: şoldurile mele strivite de chiuvetă; mirosul
de bere stătută; note discordante de pian din altă parte a casei. Strâng pumnul şi îmi înfig unghiile în palmă, ca să mă readuc în prezent.

Fiona soarbe din ceai, dar e încă prea fierbinte şi se strâmbă. Cred că aşteaptă să iau loc la masa din bucătărie. înainte, s-ar fi aşezat tară să-şi bată capul; o soră nu trebuie să rămână, ceremonios, în picioare. Dar orice familiaritate pe care o împărţeam cândva a dispărut de mult. Iar eu nu vreau să stau jos. Simt, în mod ciudat, că deţin controlul stând aşa, în picioare în mijlocul bucătăriei, în papuci, aşteptând ca sora mea

să mă privească în ochi. Aşteptând să vorbească.

E salvată de sonerie.

— Ăsta e curierul de la Tesco, spune.

— De ce? întreb din nou, după ce mi-am înşirat cumpărăturile pe blatul bucătăriei.

Mă ţin ocupată cu aranjarea lor, dar nu cu aceeaşi grijă cu care o fac de obicei, înghesui o bucătărie întreagă în sertarele deja aglomerate ale frigiderului; împing cutii la întâmplare pe rafturile greşite.

— E un tiran, spune.

— *Zău?* murmur ca pentru mine.

— Mi-a luat mult prea mult ca să văd cum e în realitate. îmi pare foarte rău, Meredith. Şi... şi nu pot să dau o explicaţie. Era ca şi cum... mă controla, înţelegi? Avea aşa o putere asupra mea şi mi-au trebuit ani întregi ca să-mi dau seama. îmi pare rău.

Am aşteptat multă vreme să aud asta. Trei cuvinte care pot să însemne totul sau nimic. Nu ştiu ce mă aşteptam să se întâmple, cum credeam că o să mă simt. Totul este exact la fel. Fred se freacă de gleznele mele şi toarce, îi simt coada moale ştergându-mi pielea când trece pe lângă mine. Aş vrea să-l iau în braţe, să merg cu el în living şi să mă uit la un film vechi, pe care l-am mai văzut de o mie de ori. Aş vrea ca Fee să plece şi să-şi ia regretele cu ea.

— îmi pare rău, repetă ea.

— Stai jos, îi spun şi adun piesele Gării Centrale din Anvers, băgându-le la loc în cutie.

închid capacul şi împing cutia în cealaltă parte a mesei, departe de noi.

Stăm faţă în faţă, aşteptând şi bând ceai. De câte ori o privesc, trebuie să- mi mut repede privirea, înainte ca durerea să se deschidă în trupul meu ca un fermoar.

— Meredith, îmi pare rău.

— încetează cu asta.

— Nu ştiu ce altceva să spun. Dacă are vreo importanţă, viaţa mea e un dezastru.

— Nu e vorba doar despre tine, Fiona, izbucnesc eu.

Pare rănită, dar nu-mi pasă. Vreau ca vorbele mele să doară aşa cum a durut tăcerea ei.

— N-am vrut să te cred, spune. A fost mai uşor să-l cred pe el. Nu ştiu cum aş putea să mă revanşez. Adică, mă mai vrei măcar în viaţa ta?

— Nu ştiu, îi răspund sincer. Mă uit la degetele mele lungi şi subţiri, pe toarta cănii. încă nu pricep de ce eşti aici. Ce s-a schimbat?

Când ridic în sfârşit privirea spre ea, văd că îi curg lacrimi pe obraji.

— Am mai pierdut un copil.

— O, Fee... şoptesc, şocată de dragostea pe care încă o simt pentru ea, dincolo de toată durerea.

Aveam douăzeci şi patru, respectiv douăzeci şi cinci de ani, şi ne consideram mature. Dar eram doar nişte copile.

Era cel mai lung timp pe care îl petreceam singură cu Lucas, în sala de aşteptare sterilă a spitalului, în timp ce sora mea era dusă, sângerând, pe coridor. în ziua aceea, era în primul rând sora mea, înainte de a fi soţia lui.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat, i-am cerut.

A ridicat ochii din telefon, cenuşii şi reci ca pietrele.

— A început să sângereze, pur şi simplu. Ţi-am spus.

De parcă l-aş fi deranjat.

— Când te-ai întors tu de la pub?

— Mda. Credeam că doarme. Mi-am pus nişte pâine prăjită cu brânză şi am luat să mănânc în dormitor. Ea era în baie. întinsă pe jos.

— Leşinase.

Nu era o întrebare.

— Mda, a zis, iar telefonul i-a bâzâit; s-a uitat la el. Leşinase.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Mi-am mâncat pâinea cu brânză.

— Ţi-ai mâncat pâinea cu brânză.

— Mi-am mâncat pâinea cu brânză.

Am strâns pumnii. îşi bătea joc de mine. O asistentă s-a năpustit înăuntru, cu un zâmbet reţinut. Am sperat să nu-şi închipuie că eram un cuplu şi că pălăvrăgeam despre pâine prăjită cu brânză ca să ne temperăm emoţiile în timp ce aşteptam la ecografie, să vedem pentru prima dată cum ia formă copilul nostru. Gândul ăsta mi-a făcut greaţă.

— Meredith, am crezut că e supărată. Şi eu eram supărat. Era două noaptea.

— Nu era supărată, am zis, străfulgerându-l cu privirea. Avea un avort spontan.

— Ei bine, eu nu ştiam asta, da? Nici măcar nu ştiam că e însărcinată. Nici tu nu ştiai, recunoaşte.

Mi-am încrucişat braţele şi am încercat să-mi ţin furia în frâu. Fee era de mult timp în sala din capătul coridorului.

— Mă duc să văd ce se întâmplă.

A ridicat din umeri, şi-a ridicat gulerul de la jachetă şi s-a uitat din nou la telefon.

Au mai trecut zece minute până când mi s-a permis s-o văd.

— Am avut o mulţime de urgenţe astăzi, mi-a spus o asistentă, în chip de scuză, în timp ce mă conducea spre salonul lui Fee. încă puţin şi puteţi s-o luaţi acasă.

— Aşa de repede?

— Sigur. Doar dacă starea ei nu se înrăutăţeşte. O să-i fie mai bine acasă, în patul ei. Puteţi să sunaţi oricând, dacă vă îngrijorează ceva.

Fee arăta ca un copil, cu faţa ei mică şi palidă pe pernă.

— Port un scutec, mi-a spus şi am început amândouă să plângem.

M-am aşezat pe scaunul rece de plastic şi am luat-o de mână.

— Mama ştie? m-a întrebat.

— încă n-am sunat-o, am recunoscut. Am vrut să te văd mai întâi.

— O sun eu când ajung acasă. N-are rost să vină aici. Urăşte spitalele.

— Cine nu le urăşte? Nu cred că ar trebui să fii în secţia asta. Aici sunt bebeluşi. E total insensibil.

— Unde altundeva să mă duc? a spus liniştită. Oricum, e în regulă. Lucrurile astea se mai întâmplă.

— Ştiai?

Mă gândesc la iritarea lui Lucas şi mă întreb de ce nu i-a spus un lucru atât de important.

A încuviinţat din cap.

— îmi întârziase ciclul. Niciodată nu-mi întârzie. Iar sânii îmi erau tari ca piatra. Voiam să-ţi zic. Urma să te sun astăzi, să te întreb cum te-ai simţi să fii mătuşa Meredith.

— O, Fee!

— N-a fost plănuit. Lucas... nu e pregătit. Unde e, apropo?

— Pe telefon, în sala de aşteptare.

— Le-o fi trimiţând mesaje mamei şi surorii lui, să le spună ce s-a întâmplat.

— E un ticălos, Fee. Tu chiar vrei să ai un copil cu omul ăsta?

Şi-a tras brusc mâna.

— Meredith, e soţul meu. Sigur că vreau să am un copil cu el.

— Serios?

— Da, serios. îl iubesc.

— Nu te merită.

A oftat.

— Ai spune asta despre oricine.

— Nu, n-aş spune. A stat şi şi-a mâncat pâinea prăjită cu brânză, în timp ce tu erai leşinată pe jos, în baie. Există o mulţime de tipi care n-ar face aşa ceva.

— Păi, mărită-te tu cu unul dintre tipii ăia, a pufnit.

— Eu n-o să mă mărit. Căsătoria e un mare căcat.

— Mă rog.

— Vorbesc serios. Am luat-o iar de mână şi m-a lăsat. Dacă o să ai un copil, o să fiu cea mai bună mătuşică, îi spun.

— Ştiu că o să fii, a zis şi mi-a strâns degetele. Te iubesc, Mer.

— Şi eu te iubesc.

— Poţi să-i spui lui Lucas să vină?

Am stat singură în sala de aşteptare, răsfoind paginile unei reviste vechi, tară să citesc textele. Am stat aşa până când Fee şi Lucas au ieşit din salon, ţinându-se de mână. Ochii ei erau roşii şi umflaţi, ai lui erau încă două pietre reci, cenuşii.

Stau pe podea, rezemată de calorifer. în linoleum, este o mică umflătură de care nu pot să scap, oricât aş presa-o. O frec cu degetul mare. înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Privirea îmi rătăceşte prin bucătărie. Dacă n-ar fi ea aici, aş găti o tocăniţă. Gândul ăsta mă irită. îi privesc spatele, încovoiat deasupra mesei.

— Unde stai dacă l-ai părăsit?

Trupul îi devine brusc încordat. Ştiu răspunsul, dar vreau s-o aud spunându-l.

— Unde crezi?

— Cu ea?

Se întoarce cu faţa la mine şi mă săgetează cu privirea.

— Meredith, unde altundeva aş putea să mă duc?

— Ea ştie că eşti aici?

Clatină din cap fără să mă privească.

— Eu am de făcut o tocăniţă, spun.

— îmi pare rău, spune pentru a patruzecea oară.

îmi trece prin minte să mă apuc de prepararea tocanei, lăsând-o să stea aşa, stânjenită, la masa mea. Dar rămân unde mă aflu, cu fundul amorţit pe podea, frecând întruna mica umflătură din linoleum.

— îţi aminteşti când ne-am dus să stăm la mătuşa Linda? Eu aveam vreo opt ani... Tu să fi avut şase?

— Vag, răspund cu precauţie.

— A venit să ne ia de la şcoală şi ne-a urcat în maşina ei mare, roşie. Ne- a spus că o să avem o noapte specială. Eram atât de entuziasmate!

— Nu-mi amintesc maşina roşie. Dar îmi amintesc că am fost fericită la mătuşa Linda. Nu voiam să mă mai întorc acasă.

— Nici eu. Ştii de ce am stat atât de mult la ea? Am stat vreo săptămână, cred.

— Nu ştiu, Fiona, şi nu-mi pasă. Nu mă interesează să-mi amintesc despre o vizită la mătuşa Linda. Ce-are a face acum?

Se răsuceşte pe scaun şi se uită la mine. Are o privire disperată.

— Mama a încercat să se sinucidă şi aproape că a reuşit.

Mă trece un fior rece, cu toate că simt căldura caloriferului pe spatele meu.

— Cum naiba de ştii tu asta?

— Am auzit o discuţie între mătuşa Linda şi o asistentă socială. Vorbeau despre internarea mamei într-un spital de psihiatrie. A întrebat-o pe mătuşa Linda dacă putem sta la ea până ne găseşte o familie, să ne dea în plasament.

— Şi abia acum îmi spui?

— Când să-ţi fi spus? Simt tensiune în vocea Fionei. Când aveai opt ani? Nouă? Zece? Ce fel de soră mai mare aş fi fost dacă ţi-aş fi spus că mama noastră era atât de nefericită, încât a vrut să ne părăsească pentru totdeauna?

— Fiona, aş vrea să ne fi părăsit pentru totdeauna.

I se accelerează respiraţia. îşi freacă maxilarul, aşa cum face când e anxioasă.

— Nu-ţi spun asta ca să te fac să-ţi fie milă de ea.

— Atunci de ce mi-o spui?

— Meredith, s-au întâmplat o mulţime de lucruri despre care tu nu ştii.

— Sunt convinsă. Dar s-au întâmplat şi o mulţime de lucruri despre care am ştiut. Pe care n-am să le pot uita indiferent câtă terapie o să fac.

— Mă străduiesc, Meredith.

Vocea surorii mele tremură; îşi reţine lacrimile. în toţi anii de când o ştiu, cred că n-am văzut-o niciodată plângând de două ori în aceeaşi zi. îmi amintesc prin ce a trecut şi mă înmoi

puţin.

— Ştiu că te străduieşti. Dar poate că e prea târziu.

— Poate că da. Dar vreau să încerc.

îmi apăs degetul pe umflătura din linoleum, până simt că mă doare.

— Poţi să încerci.

— Ştiu că tu ai avut parte de ce a fost mai rău. Ştiu asta. Dar şi asupra mea s-a descărcat.

— Dar pentru ce s-a descărcat pe noi, Fiona? Petru faptul că era mamă? Că era singură? Că avea gusturi proaste la bărbaţi?

— Cred că nici ea n-a avut o copilărie fericită.

— Nu-i căuta scuze.

— Nu-i caut, spune sora mea repede. Doar încerc să înţeleg.

— Eu am încetat de mult timp să mai încerc.

— Cred că eşti cu câţiva ani înaintea mea în privinţa asta.

— O să ajungi şi tu acolo. Dacă vrei.

— Putem să... ajungem acolo împreună?

— Aşa cum ai spus, sunt cu câţiva ani înaintea ta.

— E adevărat. Ascultă, Meredith...

Aştept şi simt toţi anii de tensiune întinzându-se între noi.

— Te cred. în privinţa lui Lucas. Te cred. îmi pare rău că n-am spus-o mai de mult.

Vocea ei sună disperat acum.

— De ce acum? După toţi anii ăştia? Ce s-a schimbat?

Lacrimi mari continuă să-i curgă pe obraji. îmi ignor instinctul de a o consola şi aştept.

— L-am văzut în sfârşit aşa cum este, Mer, îmi zice ea, cu glas şoptit.

Ştiu că ascunde ceva, că sunt multe lucruri pe care nu mi le poate spune.

Nici nu vreau să le ştiu, nu încă.

— Meredith, îmi pare atât de rău! Te rog, dă-mi şansa să mă revanşez faţă de tine.

Mă simt amorţită, ca şi cum aş fi consumat în ultima oră emoţii cât pentru o viaţă întreagă. îmi chiorăie stomacul, mi-e foame.

— Trebuie să-mi pregătesc prânzul, spun. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Dar după ce uşa de la intrare se închide în urma ei, nu mă apuc să-mi pregătesc prânzul. Rămân mult timp aşezată pe podeaua bucătăriei. Până la urmă, fac o baie fierbinte, cu lumânări cu parfum de lavandă, şi stau în apă până mă ia cu frig. îmi las lacrimile să curgă, plâng în hohote pentru două fetiţe, pentru timpul pe care nu-l vor mai putea recupera niciodată şi pentru mama, care a vrut să moară.

Spălam paharele de vin, când Lucas a venit în bucătărie. S-a sprijinit de blat, a sorbit lung din sticla de bere şi m-a privit din cap până-n picioare, în felul acela al lui.

— Ştii ceva, Meredith? Noi n-am avut niciodată şansa să ne cunoaştem cu adevărat.

Avuseserăm o mulţime de şanse. Crăciunuri, aniversări, mese de duminică. Nu e nevoie de prea mult ca să cunoşti cât de cât pe cineva. O întrebare, de pildă, reprezintă un bun punct de plecare. „Ce-ai făcut săptămâna asta, Meredith?”, „Ai văzut vreun film bun în ultima vreme, Meredith?”

— Ce vrei să ştii? am întrebat, încercând să-mi menţin vocea relaxată.

Relaxată şi senină, precum cea a Fionei. M-am concentrat din nou la
paharele de vin ale mamei. Unul dintre ele era mânjit cu ruj pe margine; l- am curăţat uşor cu degetul mare.

Lucas s-a apropiat de mine.

— Ai spumă pe cot, a spus într-o doară.

Am izbucnit într-un râs nervos.

— Aici... lasă-mă pe mine.

Până să apuc să schiţez vreun gest, el îmi ştergea cotul cu prosopul de vase al mamei. M-am simţit atât de aiurea, încât senzaţia a fost aproape dureroasă, chiar dacă abia m-a atins şi n-a durat mai mult de câteva secunde.

— Te rog, nu face asta, am spus încet.

A râs, a ridicat mâinile şi a lăsat prosopul să-i scape.

— Asta e cea mai apropiată interacţiune pe care ai avut-o în ultima vreme, Meredith? Dintre tine şi un bărbat? Ce faci de te găsesc atât de respingătoare?

ZIUA 1 2015

— Lasă-mă în pace, Lucas.

A insistat.

— Fiona spune că n-ai mai fost la o întâlnire de la... cum îl chema? Gary?

Nu mă uitam la el şi încercam în schimb să mă concentrez la paharele mamei, dar ştiam că zâmbeşte, şi nu într-un mod plăcut. Simţeam asta în vocea lui.

— Gavin, am spus. Şi, de fapt, am fost la o întâlnire.

Cu o lună în urmă, ieşisem la cină cu Tobby, un designer de la serviciu. N- a fost nimic notabil, dar le spusesem mamei şi Fionei, ştiind că lucrurile de felul ăsta le impresionează. O conversaţie lipsită de conţinut, la o pizza şi un pahar de vin roşu ieftin, era o activitate mult mai acceptabilă pentru o seară de vineri decât dacă m-aş fi uitat la un documentar de investigaţie (singură) sau aş fi mâzgălit nişte desene (singură) sau aş fi tricotat (singură; chiar dacă făceam un pulover lila, ca să i-l dau lui Louise, la muncă, pentru că era însărcinată şi aştepta o fetiţă).

— O faci mincinoasă pe sora ta?

— Nu, am spus repede.

S-a apropiat de mine până am simţit mirosul dulceag de bere din răsuflarea lui. Am rezistat impulsului de a mă da înapoi şi m-am înfipt bine pe picioare. Am căutat forme în spuma din chiuvetă, aşa cum făceam cu norii când eram mică, întinsă pe spate, cu ochii la cer, convinsă că mă uit la nasul coroiat al unui bătrân, la o căpşună sau la o balenă. Poate chiar la o inimă, dacă aveam noroc.

Nu vedeam asemenea forme în chiuvetă, dar distragerea atenţiei m-a ajutat să-mi stăpânesc tensiunea pe care o simţeam crescându-mi în corp. A început din stomac, a urcat brusc în gât, unde a rămas, dură, densă şi imobilă, ca un dop de metal.

Lucas mi-a pus un braţ pe umeri şi în momentul acela m-am tras înapoi, dar a fost prea târziu. Avea braţe lungi şi o strângere puternică, iar eu sunt subţire. Mi-am recăpătat vocea şi i-am spus să înceteze, dar cuvintele s-au evaporat în aer,

înainte de a prinde contur. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte să mă împingă deasupra chiuvetei şi să-mi ridice fusta, e că mi s-a părut surprinzător de puternic pentru un bărbat care bea atât de mult şi nu făcea niciodată sport.

ZIUA 1334

Joi, 14 martie 2019

— Pari obosită.

— Sunt OK.

Are dreptate; sunt obosită, dar nu atât de obosită încât să las garda jos. Azi am chef să-l ţin pe Tom la distanţă.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Nu sunt sigură că-mi pasă.

Privesc în ochii lui blânzi şi încerc să afişez un aer dur. Nu mi-e uşor să fac faţă îngrijorării lui continue. Nu ştiu cum reuşeşte.

— Ai copt ceva ieri? Mor de foame.

— Nu, mint eu.

Am şaptezeci şi două de pateuri cu brânză închise într-un tum de casolete, pe blatul din bucătărie – rezultatul nopţii mele de insomnie. Trebuie să fi observat; un turn de plastic e greu de ratat.

— Nu-ţi stă în fire, răspunde el, indiferent.

îmi imaginez turnul prăbuşindu-se şi pateurile împrăştiindu-se pe podea. N-am idee ce-o să fac cu şaptezeci şi două de pateuri. Chiar dacă le-a văzut, expresia de pe chipul lui nu trădează nimic.

— Crezi că mă cunoşti atât de bine.

— Nu crezi că am ajuns să ne cunoaştem binişor până acum? Mă văd mai des cu tine decât cu cei mai mulţi dintre prietenii mei.

Mă uit la el cu ochii mijiţi.

— într-adevăr.

Am o senzaţie ciudată, adânc în stomac.

— Meredith, îmi pare rău... a sunat aiurea. Ceilalţi prieteni, vreau să spun.

— Mă rog.

— Meredith, normal că te consider o prietenă.

— Zău?

— De ce te surprinde?

— A, nu ştiu. De ce nu-mi spui tu, de vreme ce mă

ZIUA 1.335

cunoşti atât de bine?

Tom oftează.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc. Am băut deja cinci în dimineaţa asta. Sunt trează de la patru dimineaţa. Dar tu serveşte-te. Ştii unde-s toate lucrurile.

— Deci eşti obosită. Nu trebuie să te prefaci pentru mine.

Tom caută în spatele cănii mele cu buline una pe care n-o folosesc de obicei. Apreciez faptul că a învăţat că am lucrurile mele preferate. Că n-a fost nevoie să-i spun.

— Nu sunt obosită, spun eu, din spatele lui.

— Meredith, te supără ceva? Se întoarce şi se sprijină de blat, cu picioarele lui lungi încrucişate la nivelul gleznelor. Poţi să-mi spui. Vreau să te ajut.

— Nu cred că ai cum, Tom. Oricum, nu asta e treaba ta, nu-i aşa? Nu eşti terapeutul meu. Nu eşti aici ca să mă repari. Eşti aici doar ca să te asiguri că mai trăiesc. Că nu zac moartă pe canapea, în timp ce mă mănâncă Fred, spun eu, mai în glumă, mai în serios.

E ceva la care m-am tot gândit. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă aş muri? Ar putea trece zile întregi până să observe cineva. în momentul ăsta, sunt sănătoasă şi în formă, dar aş putea să fac un atac de cord sau un anevrism cerebral şi să mor într-o secundă.

— Şi asta e adevărat. Deşi nu cred că Fred te-ar mânca, în afară de cazul în care ai mirosi a ton.

— Ha, ha.

— Oricum, ştiu că nu sunt aici ca să te repar. Sunt aici ca să-ţi beau ceaiul şi să-ţi mănânc fursecurile.

Pufnesc în râs tară să vreau.

— Lasă-mă doar să-mi beau ceaiul, apoi o să dispar din calea ta, da?

— Bine. De fapt... Hai, fie, o să beau şi eu o cană. Dacă tot faci.

— Perfect.

— Nu că n-aş vrea să vorbesc cu tine, Tom. Doar că...

— E greu. înţeleg perfect.

— Până să vii tu, nu spuneam nimic nimănui. Adică, normal, vorbeam cu Sadie, dar ea mă cunoaşte dintotdeauna, ştie cum stăteau lucrurile... înainte. O cunoaşte pe Fiona, ştie... unele chestii.

— E parte din povestea ta.

— Exact. Cu tine... e atât de mult de explicat! Mă doare capul numai când mă gândesc.

— Păi, poate nu trebuie să-mi spui totul. Doar ce crezi tu că te-ar ajuta să discuţi cu cineva.

— Poate...

Am un nod în gât. Iau o înghiţitură de ceai. Nu sunt sigură că asta îmi declanşează lacrimile, dar iată-le curgându-mi pe obraji.

— Meredith...

Vocea lui blândă mă face să plâng şi mai tare.

— Iartă-mă, sunt ridicolă.

— Nu-ţi cere iertare, OK? Bea-ţi ceaiul.

Scoate o batistă curată din buzunar şi o pune în faţa mea. E singurul bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea care să aibă o batistă elegantă în buzunarul de la blugi.

— Ce puzzle faci săptămâna asta?

— Gara Centrală din Anvers.

— Uau! Complicat. Păi... uite... ce faci când nu găseşti piesa care-ţi trebuie? O părticică dintr-un apus, să zicem. Desfaci tot ce-ai făcut?

— Sigur că nu. Niciodată. Iau o pauză, cred. Ud plantele. Citesc dintr-o carte. O sun pe Sadie. Gătesc.

— Şi când te întorci la puzzle, de obicei găseşti piesa?

— Cred că da. Până la urmă, o găsesc întotdeauna. Sau lucrez la altă parte.

— Asta facem noi aici, Meredith.

— încercăm reconstrucţia mea?

Tom râde.

— O luăm încet. încercăm diferite lucruri. Nu e grabă.

— Foarte inteligentă analogia cu puzzle-ul, Tom.

— Mulţumesc. Totuşi, ai înţeles ce vreau să zic?

Prietenia cere timp. Totul cere timp.

— Am văzut-o pe sora mea ieri. A apărut aici, pur şi simplu.

— Uau! Cum a mers?

— încă mă chinuiesc să procesez, Tom. Nu ştiu ce simt.

— Sunt convins.

— Soţul ei m-a violat.

Imediat ce rostesc vorbele acelea, mă întreb dacă într-adevăr le-am rostit sau dacă nu cumva am spus altceva, ca de pildă: „Vrei un pateu cu brânză? îmi pare rău că te-am minţit mai devreme. Am copt ieri. De fapt, azi- dimineaţă. Am făcut şaptezeci şi două de pateuri la patru dimineaţa, pentru că n-am putut să dorm, şi dacă aş mai fi stat o secundă în plus întinsă în pat, gândindu-mă la viaţa mea, probabil că aş fi luat cuţitul cel mai ascuţit din bucătărie şi mi-aş fi secţionat artera ulnară”

Se pare că am spus totuşi cu voce tare cuvintele acelea, pentru că Tom se holbează la mine de parcă aş avea două capete, sau ceva de genul ăsta.

— Soţul surorii tale?

încuviinţez din cap.

— La mama în bucătărie. Ea şi Fiona erau în living. Fiona nu m-a crezut atunci, dar spune că acum mă crede. Pe mama n-am mai văzut-o din seara aceea.

Tom a pălit brusc.

— Meredith... vai! îmi pare rău că ţi s-a întâmplat aşa ceva. Ce...

— Coşmar.

— Păi... da, chiar e un coşmar. Adică... Nici nu pot să-mi găsesc cuvintele. îmi pare rău... Nu eram pregătit să aud asta.

— Nici eu n-am fost pregătită.

— Ce crezi că o să se întâmple acum între tine şi sora ta?

— Habar n-am.

— Tu ce-ai vrea să se întâmple?

— Habar n-am, repet şi mă simt neputincioasă. L-a părăsit. Vrea să îndrepte lucrurile.

Fee mi-a trimis un mesaj azi-noapte: Sunt aici pentru tine. Oricând, oriunde, oricum ai avea nevoie de mine. Lasă-mă să te ajut, Mer.

„De asta aveam nevoie din partea ta atunci”, mi-am zis. Dar după ce am gândit câteva variante de răspuns, i-am scris simplu: Am nevoie de timp.

Mi-a răspuns imediat: Sigur. Te iubesc, xxx

„N-ai dreptul să-mi spui asta”, m-am gândit şi am trântit telefonul în sertarul de la noptieră. Am luat cartea cea mai la îndemână – ceva ce mi-a împrumutat Sadie, despre detoxifierea emoţională – şi am citit de patru ori acelaşi paragraf până să deschid din nou sertarul.

Şi eu te iubesc, am scris, pentru că o iubesc, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Mă bucur că eşti aici, i-am spus lui Tom. Cred că mi-ar fi fost foarte greu dacă aş fi fost singură astăzi.

Mă priveşte cu ochii lui blânzi, îngrijoraţi, lăsându-mi mereu spaţiul necesar, asigurându-se mereu că următoarea mişcare e una cu care să mă

simt în largul meu.

— Putem doar să stăm aici şi să nu facem nimic? îl întreb. Se întinde după telecomandă.

— Exact asta o să facem.

Am plecat în seara aceea de la mama aşa cum plecam întotdeauna. De la uşa ei până la uşa mea, făceam douăzeci şi şapte de minute. Fiona şi Lucas au urcat în acelaşi timp în maşina lor. Am văzut mâna surorii mele fluturând când au trecut pe lângă mine, dar mâinile mele au rămas băgate adânc în buzunarele hainei, cu pumnii strânşi.

M-am uitat după maşina lor până a cotit, îndepărtându-se spre apartamentul lor cu trei camere, dintr-un bloc nou construit, la periferia oraşului. Mă întrebam despre ce vorbeau. Comparau meniul nostru chinezesc cu cel de la restaurantul de unde comandau ei de obicei. Râdeau de încercarea mamei de a cânta „Oda bucuriei” la pian, cu ochii ei încercănaţi holbându-se la cartea galbenă cu partituri, muşcându-şi colţul gurii cu dinţii de sus, în timp ce degetele ei osoase se întindeau pe clape, întrebându-se de ce oare nu s-a măritat Meredith, de ce nu s-a relaxat şi ea un pic şi n-a băut un pahar cu ei, de ce avea o asemenea problemă de atitudine.

încetaseră de multă vreme să se mai ofere să mă ducă acasă, pentru că îi refuzam întotdeauna. îmi plăcea să merg pe jos. îmi lua circa zece minute să mă scutur de prefăcătorie şi de politeţuri, iar în timpul ăsta mă gândeam la sentimentul de eliberare pe care aveam să-l trăiesc ţipând cu faţa în pernă, odată ajunsă acasă.

— Meredith!

Vocea ei a spart tăcerea din jurul meu. M-am oprit.

Mama era desculţă şi purta un pardesiu vechi peste rochia cu paiete. Era atât de lung, încât aproape că mătura pavajul cu el. îi lipsea cordonul; îşi încrucişase braţele la piept, ca să nu fluture în urma ei. Nu mai văzusem niciodată haina asta. M-am întrebat pentru o clipă de unde o are, apoi am decis că nu vreau să ştiu.

Viaţa se poate schimba într-o fracţiune de secundă, fie în bine,

fie în rău. Sunt oameni care îşi trag prima sau ultima răsuflare. Maşinile se ciocnesc, avioanele se prăbuşesc în ocean. Procesul de vindecare după decenii de suferinţă poate începe cu un simplu gest.

Sau cu o întrebare: „Eşti bine?”

Un asemenea gest venit din partea ei în seara aceea mi-ar fi alinat întru câtva suferinţa. Mi-ar fi dat o licărire de speranţă, care poate că m-ar fi ajutat ca, într-o bună zi, să-mi revin după ceea ce-mi făcuse Lucas.

Dar n-a fost unul dintre acele momente.

— Am nevoie de nişte bani.

Avea o expresie ofensată, ca şi cum eu aş fi fost cea care cerea o favoare când ea nu voia decât să ajungă acasă şi să urle cu faţa în pernă.

Oftez adânc.

— Pentru ce?

A ridicat din umeri.

— Una-alta. Ajut-o pe bătrâna ta mamă, da?

— N-am bani la mine. îţi transfer în cont când ajung acasă.

— Ce fată bună, îngeraş! Cumva, a făcut ca asta să sune ca o insultă, ca şi cum aş fi fost bună în lipsa altor calităţi mai interesante. Ce-ar fi să vii înapoi şi să bei un pahar cu mine? Un păhărel de noapte bună, numai noi două.

— Nu, mamă, mulţumesc, am zis, luând-o din loc, cu spatele. Sunt obosită. Mulţumesc pentru cină. O să-ţi trimit banii. Cincizeci de lire. Dar să nu mă mai rogi altă dată.

— Da, să trăiţi.

A ridicat mâna la tâmplă, maimuţărind un salut.

M-am întors şi am pornit la drum, şi nu m-am uitat înapoi până când n-am trecut de alte câteva case. Ea era încă acolo, pe pavaj, ca o fetiţă îmbrăcată cu hainele mamei sale. Nu i-am putut descifra expresia.

N-am fost trântită la pământ.

N-am fost drogată.

N-am fost atacată pe o alee întunecată, la miezul nopţii.
Nu mi-a astupat gura cu mâna.
Nu mi-a legat mâinile la spate.
Nu mi-a rupt lenjeria.

în timpul drumului scurt pe care-l aveam de străbătut, temperatura a scăzut brusc. Am grăbit pasul şi mi-am distras atenţia de la frig alegând casele pe care le recunoşteam din drumurile mele din copilărie. Unele se schimbaseră de atunci, cu anexe şi ferestre noi, cu maşini scumpe şi alei

pentru ele. Altele, precum cea a mamei, rămăseseră la fel, doar că erau acum mai bătrâne şi mai neîngrijite, cu pereţii spălaţi de ploi, draperiile subţiate şi peluzele obosite. Domnul Lindsay, profesorul meu de matematică, cel care avea o aventură cu doamna MacGowan, şefa catedrei de engleză. Mă întrebam cine locuieşte în bungaloul lui, care avea acum uşa gri.

Julianne Adair, o colegă de clasă din şcoala primară, locuia la patru case distanţă de bietul domn Lindsay. Casa aparţine încă părinţilor ei, deşi stă goală toată vara, când ei campează cu rulota lor lângă Loch Lomond[9]. Mama nu vorbeşte prea frumos despre familia Adair, zice că au devenit nişte parveniţi de când au câştigat douăzeci şi patru de mii de lire la loterie. Mamei nu-i place când oamenii îşi depăşesc condiţia. Pare să ia norocul sau simpla recompensare a altcuiva ca pe un afront personal.

Tot restul drumului, până acasă, m-am gândit la Julianne Adair. N-o mai văzusem de ani buni; habar n-aveam unde se afla acum sau dacă stătea cu părinţii ei, în rulotă la Loch Lomond, în timpul vacanţei lor de vară prelungite. îmi aduc aminte că era necăjită de copii din cauză că avea un ochi leneş, apoi a făcut o operaţie de corecţie şi s-a transformat la rândul ei într-o hărţuitoare. Am o amintire vagă despre o altercaţie în toaleta şcolii, cu Sadie – ar trebui s-o întreb despre asta. Ea îşi aminteşte mai bine decât mine asemenea lucruri.

Dar gândul la Julianne Adair, o fată care n-a însemnat nimic pentru mine atunci şi care nu înseamnă nimic pentru mine acum, o femeie pe care probabil că n-am s- o mai văd niciodată, m-a ajutat să ajung acasă.

Nu am încercat să fug.

Nu m-am apărat.

Nu mi-am rupt unghiile şi nu am rămas cu pielea lui sub unghii.

Nu am sângerat.

Nu am plâns.

Joi, 21 martie 2019

ZIUA 1.341

E surprinzător de cald pentru această perioadă a anului. A venit primăvara, dar pare mai degrabă vară. în ultimele zile, cireşul japonez al lui Jacob a produs o abundenţă de flori, ca un imens nor de vată de zahăr. I-am trimis lui Celeste o fotografie cu el şi i l-am arătat lui Tom când a venit azi- dimineaţă.

— O să se scuture în două săptămâni, spun. Trotuarul o să arate ca un covor roz.

— O viaţă scurtă, reflectează el. Ca şi a noastră.

îl fixez cu privirea.

— Da, dar cireşul înfloreşte în fiecare an. Florile se reîntorc la viaţă.

Priveşte un moment la copac.

— Ar trebui să fim mai atenţi la vieţile noastre.

— Te porţi ciudat, îi spun şi îl las în prag.

Am deschis toate ferestrele, iar camerele s-au umplut de lumină, şi fire de praf sclipitoare, şi voci îndepărtate de copii care se joacă în grădinile lor. Fixez deschisă uşa din spate şi, împreună cu Tom, ne tragem scaunele mai aproape de micul meu petic de beton, care cu greu poate trece drept grădina din spatele casei. Dar e împrejmuită de ziduri înalte, şi cerul e albastru.

Scot planta cea mare din vasul ei, pe care îl întorc cu fundul în sus – o masă improvizată între scaunele noastre. Pentru diversitate, astăzi nu bem ceai. Am fost de acord că nici unul dintre noi nu mănâncă destule fructe, aşa că prepar un smoothie sofisticat la noul meu blender, care pare el însuşi foarte sofisticat, aşa cum stă pe blatul de lucru din bucătărie, modern şi strălucitor.

— Frumoasă zi!

îmi întind picioarele în faţă, până când degetele îmi atârnă dincolo de prag. Sunt desculţă şi îmi admir pedichiura pe care mi-am făcut-o aseară. Unghiile mele sunt de un bordo intens şi preţios. Aseară păreau aproape negre, dar acum, în lumina puternică, strălucesc, roşii ca sângele. Sunt destul de mulţumită de rezultatul eforturilor mele.

Mă gândesc să-l invit pe Tom să-şi scoată pantofii şi şosetele, dar mă răzgândesc. Nu cred că suntem chiar în stadiul în care să se simtă în largul lui umblând desculţ prin casa mea. Pe lângă adidaşii lui, picioarele mele par mărunţele. Dau din degete şi îmi place senzaţia.

în afară de a mă felicita de mai multe ori pentru că am reuşit să ajung până la capătul aleii, Tom n-a spus prea multe, ceea ce e neobişnuit pentru el. în mod normal, e foarte vorbăreţ.

— Hei, eşti bine? îl întreb, încercând să-mi păstrez vocea relaxată.

— De la excelent în sus, spune, dar nu se uită spre mine.

îşi concentrează privirea undeva departe, dincolo de zidul din spate al grădinii mele.

— Nu te cred, îi spun, gândindu-mă la cireşul japonez înflorit.

Oftează.

— E doar o zi mai proastă.

— Sunt nasoale zilele astea.

Aprobă din cap.

— Chiar sunt.

— Cum e smoothie-ul? îmi tot rămân seminţe de căpşune printre dinţi; mă scoate din minţi. Greşeală de începător.

— O, e delicios. Exact ceea ce recomandă doctorul.

Rămânem tăcuţi pentru un moment. Urmăresc o pasăre care aterizează pe gard, apoi îşi ia zborul mai departe. Mă întreb unde a fost şi unde se duce. Cum o fi să te poţi duce când vrei, unde vrei. Să fii atât de mic încât să-ţi poţi găsi echilibrul pe cea mai subţire ramură de pom, un lăstar delicat de pe care să vezi lumea.

— Dacă ar trebui să fii un animal, ce animal ai fi?

Râde.

— Pui cele mai bune întrebări, Meredith Maggs. Trebuie să recunosc că asta e ceva la care nu prea m-am gândit. Adică îmi plac pisicile.

ZIUA 1.343

Face un gest spre Fred, care stă întins pe dala de beton de lângă uşă. Hotărât lucru, e un băiat de casă, nu se aventurează niciodată mai departe.

— Dar ai vrea să fii o pisică?

Tom îl studiază pe Fred, cel mai bun prieten al meu felin.

— Hm... Nu sunt sigur. Poate o maimuţă. întotdeauna mi-am dorit să fiu mai acrobatic. îmi place ideea de a mă legăna prin junglă, cu prietenii mei maimuţe.

Râd şi vărs pe pulover o gură de smoothie. Imaginea lui Tom atârnat de coadă cu capul în jos într-un copac e prea mult pentru mine.

— Drace, gem eu, uitându-mă în jur după ceva cu care să curăţ mizeria. Prosopul de vase atârnă pe mânerul de la uşa cuptorului, în celălalt capăt al bucătăriei. Uite cum mă port. Nu poţi să mă iei nicăieri.

Râd. îmi rulez poalele puloverului şi mi-l trag repede peste cap.

Apoi ne oprim din râs. Tom se uită la braţele mele, la acea parte a corpului meu pe care n-o arăt niciodată nimănui.

— Meredith...

— Nu, Tom. Te rog, nu.

Sar repede în picioare, atât de repede, încât declanşez un lanţ de evenimente care fac ca îndepărtarea de el, de privirea lui şocată, întrebătoare, să fie mai grea decât ar trebui să fie. împing scaunul în spate; unul dintre picioarele lui se loveşte de masa improvizată dintr-un ghiveci întors, iar paharul lui Tom zboară cât colo. Paharul se sparge, Fred se sperie şi sare în aer. Izbucnesc în lacrimi şi ies în fugă din bucătărie.

Stau în baie de jumătate de oră, când aud uşa din faţă închizându-se. Mă întreb cât i-a luat lui Tom să-şi dea seama că n-am de gând să mai ies.

Eliberez aerul din piept.

Lumina din baie e discretă – nu-mi place nicăieri lumina intensă – dar nu destul de discretă, încât să-mi ascundă crestăturile argintii, atât de dureros de precise, care-mi coboară de-a lungul braţelor, pe interior. Formează un fundal pentru dârele mai proaspete, roşii. Atât de proaspete, încât nici nu s-au transformat încă în cicatrici. Atât de urâte, încât Tom nu s-a putut abţine să se uite fix la ele, aşa cum te uiţi la victimele accidentelor rutiere sau la maşinile strivite de pe autostradă.

N-am apucat să-i spun lui Tom ce animal aş vrea să fiu. închid ochii şi mă imaginez ca fiind un delfin în ocean, cu apa curgând în jurul corpului meu neted, tară crestături, înaintând printre valuri. îmi iau halatul de baie din cuier, îmi strecor braţele în el

şi înnod cordonul strâns în jurul taliei.

Ora patru dimineaţa. Aveam frisoane, eram epuizată şi în stare de alertă. Oamenii – părinţii, mai ales – vorbesc despre faptul că sunt traşi într-o mie de direcţii diferite. Aşa îmi simţeam eu corpul.

Mă întinsesem în pat complet îmbrăcată, imediat ce ajunsesem acasă. Numi aminteam să fi încuiat uşa. Se poate să fi pus fierbătorul, dar nu-mi aminteam să fi băut ceai. Nu-i transferasem bani în cont; aveam să primesc un telefon furios a doua zi.

Mă simţeam murdară. Am tras de fustă şi am simţit-o alunecându-mi pe picioarele goale şi căzând. Mi se făcuse pielea de găină pe picioare. îmi venea să-mi sfâşii hainele, dar ele formau un scut la care nu eram gata să renunţ. M-am întors cu faţa în jos şi am închis strâns ochii.

Ora cinci dimineaţa. îmi simţeam ochii umflaţi în orbite. Mi-am mobilizat toată energia ca să mă întorc pe o parte, ghemuită în poziţie fetală. M-am imaginat ca fiind un copil, cuprins în braţe protectoare, încălzit şi somnoros. Mă întrebam cum e să te simţi atât de în siguranţă, încât să crezi că niciodată n-o să ţi se întâmple nimic rău.

*

Ora şase dimineaţa. Am auzit uşa vecinilor închizându-se, paşi uşori, motorul unei maşini care se trezeşte, tremurând, la viaţă. Saira era medic traumatolog la Urgenţe şi lucra deseori duminica. Drumurile ni se intersectau rareori; făcea ture lungi, deseori peste noapte, dar ştiam că şi ea locuieşte singură. Când ne vedeam, ne salutam şi ne zâmbeam, ne întrebam „Ce mai faci?” şi răspundeam „Bine, mulţumesc”. Mă întrebam dacă mi-ar putea da o pastilă ca să pot dormi.

Ora şapte dimineaţa. Mi-era frig. M-am înfăşurat în plapumă ca într-un cocon, încercând să-mi mişc cât mai puţin corpul în

timpul ăsta. Am închis din nou ochii.

Am auzit vocea Fionei în capul meu: „Gândeşte-te la ceva drăguţ". Uşor de zis, greu de făcut. Cineva m-a întrebat odată care este amintirea mea preferată din vacanţele de vară ale copilăriei. Am minţit, povestind despre cum am fost la plajă şi am găsit un crab şi am speriat-o pe soră-mea cu el, atât de tare, încât a sărit în picioare şi a scăpat îngheţata din mână. Dar n-am fost niciodată cu familia la plajă.

M-am gândit la vremea când eu şi Fiona stăteam întinse pe prosoape, în iarba din spatele casei, şi ne ungeam cu ulei de gătit pentru că auziserăm că aşa o să prindem un bronz superb. Citeam reviste şi ne arătam hainele care ne plăceau şi stilurile de machiaj pe care ea urma să le încerce pe mine data viitoare când mama pleca la pub şi am fi avut acces nelimitat la măsuţa ei de toaletă. Mâneam îngheţată de lămâie pe băţ şi rămâneam cu bărbia lipicioasă şi priveam cu ochi mijiţi prin ochelari de soare ieftini. Ne ardeam de la tot uleiul şi ne trezeam a doua zi cu pielea roşie ca focul şi fierbinte la atingere.

M-am gândit la noaptea caldă de iunie în care eu şi Fiona ne-am strecurat afară din casă şi ne-am dus pe jos până la fast-food, în pijamale şi papuci. Nu-mi aminteam de ce ne duseserăm la culcare nemâncate. Am înmuiat cartofii prăjiţi în sos de oţet şi i-am mâncat în leagănele din parc, şi am băut Im Bru[10]. Am stat acolo, legănându-ne şi mâncând, tară să vorbim despre mai nimic, până am rămas cu pungile goale şi cu mâinile unsuroase.

Era întuneric. Totul în dormitorul meu căpătase forme necunoscute. Şifonieml mă pândea, frunzele plantei se întindeau ca nişte mâini gata să mă înhaţe.

Setea mi-a învins refuzul de a mă mişca. M-am ridicat nesigură şi m-am crispat la durerea surdă de cap. M-am întins la loc.

Ora şase seara. Dormisem toată ziua, dar mă simţeam mai rău decât înainte. Am aprins veioza şi am închis ochii în lumina bruscă. Treptat, lucrurile au revenit la normal. Şifonierul meu era doar un şifonier; planta nu voia să-mi facă nici un rău.

ZIUA 1.2017

Mi-am pus capul sub robinetul de la baie şi am băut cu nesaţ din apa rece, multă vreme, parcă ore întregi. M-am aplecat mai mult şi mi-am udat tricoul la gât. Nu mi-a păsat.

Am hotărât că pot să fac ceea ce fac în mod normal într-o duminică seară. Mi-am călcat hainele pentru a doua zi şi mi-am agăţat umeraşul cu rochia pe uşa şifonierului. Am şters blatul din bucătărie – nu prea mai aveam ce

să curăţ, de vreme ce nu gătisem şi nu mâncasem nimic toată ziua. Eram conştientă de golul din stomac, dar nu puteam nici să mă uit la mâncare. Am udat plantele şi am dus containerul cu hârtie de reciclat la marginea trotuarului. Am coborât jaluzelele, am tras draperiile şi am mutat o caserolă de tocăniţă din congelator în frigider, pentru cina de a doua zi.

Apoi am făcut o baie. Mi-am dat jos tricoul, fusta lungă şi lenjeria. Nu le- aş mai fi îmbrăcat niciodată. Le-am îndesat cu piciorul în colţul băii. Am umplut cada cu apă fierbinte cât puteam suporta şi m-am băgat în ea. M-am frecat cu un burete până când pielea mi s-a făcut roz, ca somonul file. Usturimea îmi făcea plăcere. Mi-am spălat părul o dată şi încă o dată. Am scos dopul căzii, apoi am făcut un duş rece. Şocul mi-a tăiat respiraţia, dar m-am silit să stau sub duş până când pielea mi-a amorţit atât de tare, încât nici nu mai simţeam părţi din mine.

îmi clănţăneau dinţii când m-am înfăşurat în prosop, lăsând urme de tălpi ude în drum spre dormitor.

Mi-am uscat părul, pentru că altfel s-ar fi electrizat peste noapte şi aş fi arătat groaznic dimineaţă. L-am uscat la repezeală, cu spatele la oglindă. Am încercat apoi să mai omor timpul numărând cărţile din bibliotecă. Am repetat de câteva ori numărătoarea, dar păreau să fie o sută douăsprezece.

în cele din urmă, m-am spălat pe dinţi şi m-am târât înapoi în pat. Am lăsat veioza aprinsă, dar am închis ochii şi am încercat să mă gândesc la ceva drăguţ.

Vineri, 22 martie 2019

Nu mi-e greu să-mi ţin braţele ascunse. De obicei sunt singură, şi nici atunci nu port mâneci scurte. Nu-mi place să mă uit la pielea mea vătămată mai mult decât e nevoie. De fapt, dacă am grijă, pot să treacă săptămâni întregi tară să arunc vreo privire la interiorul braţelor mele goale. închid ochii la duş şi setez luminile la minimum când fac baie în cadă. Rareori este atât de cald în Glasgow încât să nu pot suporta mânecile lungi, iar dacă se face, deschid toate ferestrele. Nu e cine ştie ce filosofie.

ZIUA 1.342

Nu-mi era prea cald ieri, în bucătărie, cu Tom. Era numai bine. Pedichiura mea arăta grozav, iar eu mă simţeam OK, până când am pus o întrebare stupidă şi am luat o gură de smoothie într-un moment nepotrivit, şi aşa s-a ales praful de restul zilei.

E trecut de prânz – am reuşit să mănânc jumătate de castron de supă de roşii, iar restul i l-am lăsat lui Fred – şi am deja şase apeluri nepreluate de la Tom. Mă întreb când o să renunţe. Mă uit la telefonul care stă pe canapea, lângă mine. Mi-a trimis şi SMS-uri. Nu e ceva obişnuit pentru mine să am treisprezece mesaje. N-am citit nici unul pentru că n-am idee ce să-i răspund.

Trebuie să-mi fac de lucru. Pornesc radioul – tare – şi încep să fac ordine în dulapurile din bucătărie. E o activitate care-mi cere suficientă concentrare cât să mă captiveze cu totul, dar nu atât de multă, încât creierul meu privat de somn să nu se descurce. Noaptea trecută a fost grea. Am lucrat ore întregi la puzzle-ul cu Tumul Eiffel, jurând să stau pe el până termin treimea superioară. Până la urmă, m-am dat bătută la ora trei dimineaţa şi mi-a mai luat o oră să adorm. M-am trezit de câteva ori până la nouă, smulgându-mă din vise bizare, inexplicabile, pline de forme care se mişcau cu încetinitorul şi adversari fără feţe. Chiar şi Fred a stat deoparte, iar locul lui obişnuit din partea dreaptă a patului a rămas gol.

Câteva ore mai târziu, am încă ochii umflaţi, cu pupilele strânse cât gămăliile de ace. Mi-a apărut o mică eczemă pe bărbie şi am obrajii aprinşi. Nu ofer o privelişte prea plăcută. Dar e bună pentru organizarea dulapurilor.

Umplu un bol cu apă caldă şi săpun lichid. Am şapte dulapuri – o să-mi ia ore întregi. Simt cum umerii mi se mai eliberează de tensiune. O zi care se întinde în faţa mea şi n-am cu ce să o umplu este iadul meu personal. Cel puţin, problema asta am rezolvat-o.

Mut bolul cu supa lui Fred pe blat, ca să fac loc pentru conţinutul primului dulap. Observ că e neatins.

Fred nu e pe fotoliul mov din living, nici pe scaunul confortabil de pe palierul de la etaj, nici sub patul meu. Parcurg toată casa de trei ori, verificând toate locurile obişnuite în care stă, precum şi locurile în care n-ar fi avut cum să ajungă, cum ar fi şifonierul sau dulăpiorul din baie, pentru că asta fac oamenii când sunt disperaţi. îl strig până când izbucnesc în hohote de plâns.

Nu e în casă. Deschid larg uşa din spate şi verific spaţiul îngust al curţii. Am o masă de bistrou, cu scaune care au fost la început albastru-deschis, dar s-au decolorat şi au început să ruginească. Câteva ghivece goale, în care se adună apa de ploaie; păsărelelor le place să bea din ele. Am o magazie cu nişte unelte adunate la întâmplare, care n-a mai fost deschisă de ani întregi. Fred n-avea cum să se ascundă acolo, n-avea cum să rămână închis înăuntru. Ar fi putut să sară peste zid. Nu l-am văzut niciodată sărind atât de sus, dar ştiu că pisicile sunt în stare. O fi sărit peste zid şi acum ar putea fi oriunde.

Trântesc uşa de la bucătărie şi mă iau cu mâinile de cap. încerc să-mi amintesc când l-am văzut ultima dată. O iau înapoi, ca şi cum aş merge cu spatele, forţându-mă să mă eliberez de durere. Când eu şi Tom stăteam în uşa bucătăriei, el dormea pe cimentul încălzit de soare. Când paharul s-a spart pe podea, s-a trezit. A fugit, dar nu în casă. Când am coborât în cele din urmă, Tom plecase, cioburile fuseseră strânse şi aruncate, iar uşa din spate era închisă.

Trebuie să-l sun pe Tom. Nu vreau, dar el e singurul care m-ar putea ajuta.

Răspunde în secunda doi.

— Meredith?

— Nu te sun ca să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri, spun repede. A dispărut Fred. L-ai văzut înainte de a pleca de aici?

— Nu sunt sigur. Eşti bine? Am fost atât de îngrijorat!

— Tom, te rog. L-am pierdut pe Fred. E singurul motiv pentru care te sun.

— OK. Dacă l-am văzut? Nu cred că l-am văzut, nu. Nu prin casă, în orice caz. Nu stătea întins afară? Nu-mi amintesc să fi intrat după aceea. Rahat... am închis uşa din spate. îmi pare rău, Meredith. Nu m-am gândit.

— Ar fi putut să treacă pe lângă tine tară să-l observi? Nu ştiu de ce întreb. Fred nu e în casă.

— Păi, cred că da... Poate să se ascundă undeva?

— M-am uitat peste tot.

— Meredith, îmi pare rău. Pentru tot.

Habar n-am ce să-i zic. Mă uit pe fereastra bucătăriei, muşcându-mi buzele. Gândul de a trăi tară Fred îmi pare insuportabil.

— Ies şi îl caut pe Fred.

— Mulţumesc, spun în şoaptă.

Două ore mai târziu, am experimentat deja trei aranjamente diferite în bucătărie şi încă nu mă pot decide dacă ar trebui să pun cănile în stânga, deasupra cafetierei, sau în dreapta, lângă farfurii şi boluri. O durere înfundată mi s-a instalat în fundul ochilor şi nu ştiu cât e ceasul. Nu pot să mănânc nimic; cred că mi s-a strâns stomacul cât o alună. Nu mă simt în stare să arunc supa lui Fred, deşi s-a format deja o pojghiţă la suprafaţă.

Când aud soneria, alerg la uşă. M-am pregătit pentru o veste proastă, dar mi se rupe inima când îl văd pe Tom cu mâinile goale.

— îmi pare rău, Meredith. Am bătut toată strada în sus şi-n jos, şi pe următoarele patru, dar nici urmă de el. Dar sunt sigur că o să se întoarcă. E o pisică de casă.

— Mulţumesc că ai încercat.

Cercetez cu privirea strada, în spatele lui, în căutarea unei

apariţii portocalii. Vocea îmi sună ciudat; acum nu mai ştiu cum să mă port în prezenţa lui Tom.

— Mi-am lăsat numărul de telefon la fiecare casă. Dar ascultă-mă, chiar cred că o să se întoarcă. Poate că a greşit drumul la întoarcere, dar e deştept, o să nimerească. O să-i fie dor de tine şi o să vrea să se întoarcă.

— Asta mă face să mă simt şi mai rău, mormăi.

— îmi pare rău.

Tom pare gata să plângă.

— Termină cu scuzele, Tom. Nu eşti vinovat de nimic.

îmi trag mânecile puloverului şi mai tare peste mâini. E mai răcoare acum – nu ca ieri, când îmi răsfiram degetele la soare.

— Pot să intru pentru câteva minute?

— Sunt obosită. Nu pot... Nu pot să mă gândesc decât la Fred.

— Intru şi facem un plan. Punem nişte afişe – ai o fotografie cu el?

încuviinţez din cap.

— Numai pe el îl fotografiez.

— Corect. Trimite-mi pe e-mail o fotografie recentă şi o s-o printez, să fac nişte afişe. Mă întorc mâine şi extind căutarea. O să bat la mai multe uşi. O să-l aducem înapoi, Meredith.

— Eşti un om bun, Tom.

Ridică din umeri.

— Chiar cred că o să se întoarcă. Poate chiar acum stă la uşa din spate.

— Ar trebui să mă duc să verific.

— Da, dar... nu sta în bucătărie toată noaptea, bine? Arăţi epuizată.

— Arăt ca dracul

— Arăţi epuizată. Ascultă, ştii că poţi vorbi cu mine? Despre orice. N-ai decât să-mi spui să mă duc naibii şi să-mi văd de treaba mea, dacă vrei. Asta e. Dar n-o să-mi iert niciodată dacă ţi se întâmplă ceva ce aş fi putut preveni.

— Cum ar fi să mă sinucid?

îmi încrucişez braţele şi îmi strecor degetul mare de la mâna dreaptă pe încheietura stângă.

— Te gândeşti la asta? Privirea lui Tom zăboveşte neclintită asupra mea. îşi trece mâinile prin păr. Dumnezeule, Meredith, nu pot să cred că vorbim despre aşa ceva în pragul casei.

Mă uit la el. Continui să mă scarpin.

— Te gândeşti?

— Uneori, şoptesc.

— Meredith.

Se întinde spre mine, dar mă trag înapoi. Mimez din buze: „Scuze” şi mă uit în ochii lui căprui şi trişti, până se închide uşa. încui, trag zăvorul cu lanţ şi mă îndrept încet către bucătărie, să-l aştept pe Fred.

ZIUA 1:2015

Am auzit un declic. Paşi. Apoi Sadie era lângă mine în genunchi, cu faţa la câţiva centimetri de a mea. N-o mai văzusem niciodată cu o expresie atât de gravă. Buzele i s-au mişcat, dar n-am auzit cuvintele. Am încercat să-i zâmbesc, dar buzele mi se simţeau ciudat, ca şi cum se întinseseră, se deformaseră şi nu mai puteau reveni la forma normală. De altfel, nu mai simţeam nimic normal de luna trecută, de când viaţa mea se năruise, în bucătăria mamei.

Am simţit pe frunte palma caldă a lui Sadie, mâinile ei puternice dar blânde pe umeri, ca şi cum m-ar fi ghidat spre podea. Apoi degetele ei sub braţe, trăgându-mă de sub masa din bucătărie.

„De ce eram acolo?”, am vrut să întreb, dar eram prea obosită ca să încerc să vorbesc. Nu ştiam ce fac, dar mi-era mai cald decât îmi fusese înainte ca ea să fie aici. Simţeam ceva moale sub capul meu şi în jurul picioarelor.

A trecut un timp; puteau să fi fost secunde sau ore. în tot acest timp, m-am uitat la faţa ei serioasă. Mă privea în ochi din când în când, iar gura i se tot mişca. Aş fi vrut s-o aud.

Şi-a pus mănuşi de plastic, ca acelea pe care le porţi când îţi vopseşti părul, şi a scos nişte lucruri dintr-o sacoşă mare, verde, pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut. N-am văzut-o niciodată în postura de soră medicală. Am vrut să-i spun cât de mândră eram de ea pentru că-şi dedică viaţa salvării altora. Dar nu puteam vorbi. Ea vorbea, dar la telefon, nu cu mine. Am simţit o înţepătură undeva, şi ea m-a strâns de umăr. Mi-a băgat un pai în gură şi am tras, apoi am înghiţit, simţind cum mi se prelinge apa pe bărbie, în acelaşi timp în care mă gâdila pe gât în jos. A vorbit din nou la telefon.

„Mă întorc imediat”, a spus, şi de data asta am auzit-o.

— OK, am gemut, surprinsă că puteam vorbi.

îmi simţeam corpul mai greu ca înainte. Mă durea pe alocuri – nu eram sigură exact pe unde – dar cel puţin simţeam că îmi aparţine în întregime.

Am rămas cu privirea pironită-n tavan până când s-a întors Sadie. Era cu braţele încărcate – halatul meu, chiar dacă mi l-a

pus cu spatele în faţă, ceea ce mi-a făcut aproape să pufnesc în râs, perna mea şi alte câteva lucruri moi, cu care mi-a învelit picioarele.

— Ţi-e destul de cald?

Şi-a scos mănuşile şi a pus din nou mâna pe fruntea mea.

Am încuviinţat din cap.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti?

M-am gândit un moment.

— M-a violat.

— Ştiu, iubito. îi simţeam mâna caldă pe piele. Dar îţi aminteşti ce s-a întâmplat azi-noapte?

M-a străfulgerat brusc o frântură de amintire, dar a dispărut înainte s-o pot prinde. Am clătinat din cap.

— Nu-ţi aminteşti că te-ai tăiat pe braţe?

Văd sclipirea unui cuţit, simt căldura pe piele. Am strâns ochii şi siguranţa căldurii m-a părăsit.

Sadie a adus-o înapoi şi mi-a luat faţa în palme.

— Mer, eşti OK. O să fii OK, şopteşte. îţi promit. îţi promit că o să fii OK.

A spus-o iar şi iar, ţinându-mă cu mâinile ei calde. Voiam s-o cred. Dar în acelaşi timp, stăteam întinsă pe podeaua bucătăriei, cu halatul îmbrăcat pe dos şi cu cea mai bună prietenă a mea în genunchi lângă mine, cu lacrimi în ochi. în mod clar, nu eram câtuşi de puţin OK.

Sâmbătă, 23 martie 2019

Nu vrea să mă lase în pace.

— Meredith, sunt într-o situaţie dificilă.

— Mi se rupe inima de tine.

Stau cu telefonul apăsat pe ureche.

— Te rog, nu fi aşa.

— Eşti prietenul meu, Tom. Nu face asta.

— îmi fac griji pentru tine.

— Termină cu asta. Nu vreau să-ţi faci griji. Vreau să fii de partea mea.

— Nu e vorba de a fi de o parte sau de alta.

— Clar. Dacă ar fi, ai fi de partea mea.

— Bineînţeles că sunt de partea ta, Meredith.

ZIUA 1.343

— Am crezut că nu e vorba despre a fi de o parte sau alta, Tom.

Oftează adânc. Ştiu că mă port ca un copil. Nu mă pot abţine. A dezlănţuit o fiară în mine.

— Trebuie să fac asta. Te rog, pune-te în situaţia mea. Tu n-ai face la fel în locul meu?

— Nu pot să sufăr când oamenii spun asta, îi răspund înţepată. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum ar fi să mă aflu în locul tău. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că tu ai cea mai vagă idee cum e să fii în poziţia mea.

— Uau!

— Asta ce înseamnă?

— Cred că sunt ceva mai conştient decât crezi tu. Ştiu că vieţile noastre sunt foarte diferite. Dar avem în comun mai multe decât îţi dai tu seama.

— Că ne plac pisicile şi prăjiturile – nu despre asta vorbesc, Tom.

— Ei bine, amândurora ne plac cărţile... Noua mea pasiune pentru Margaret Atwood ţi se datorează.

— Nu sunt o bibliotecară de ocazie, Tom

Tace. I-am rănit sentimentele. Dar în momentul ăsta, fix acum, nu-mi pasă.

— Mă simt depăşit, Meredith. Am nevoie de ajutor. Braţele tale... E recent. Şi dacă nu urmez protocolul, s-ar putea să nu mai am voie să te văd.

Oricât de furioasă aş fi pe Tom, la gândul de a nu-l mai vedea, mi se face rău. Ca şi cum ar fi iubitul meu şi l-aş fi prins înşelându-mă.

— Mă înşeli, îi spun.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— Mă înşeli cu serviciile sociale.

Râde, şi e un râs trist, iar pe mine mă înfurie şi mai tare. Mă strâng de rădăcina nasului până când îmi dau lacrimile.

— Meredith, ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi să te trădez. De-aceea avem conversaţia asta. îţi spun ce trebuie să

fac pentru că nu vreau să acţionez pe la spatele tău. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că trebuie s- o fac. Vreau să mă asigur că fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fii în siguranţă.

— Sunt în perfectă siguranţă.

— Nu sunt convins.

— Tom, dacă aveam de gând să mă sinucid, o făceam până acum.

— Vrei să-mi spui că n-o să te mai răneşti?

— Da.

— Nu te cred, Meredith. Asta e problema.

— Tom, nu mă face să te implor, îl implor.

— Uite, s-ar putea nici să nu vină. Ar putea doar să te sune. Sunt supraaglomeraţi şi ei, nu? Ar fi OK aşa? Poţi să vorbeşti cu ei la telefon?

— La ce-ar folosi?

— Ajută-mă un pic, Meredith. Eu mă străduiesc.

— Eram fericită înainte să apari tu. Ai stricat totul.

— Nu cred că vrei să spui asta. Nimic din toate astea.

— Eram bine înainte să te cunosc, am murmurat eu.

— Da, se vede pe braţele tale cât de bine erai.

Cuvintele lui sunt ca o palmă. Inspir adânc.

— Meredith, îmi pare rău. A fost greşit ce-am spus.

— Ajunge. Du-te şi sună-ţi prietenii de la serviciile sociale. Nu-mi pasă.

închei convorbirea, apăs butonul de închidere de pe o latură a telefonului până când ecranul se întunecă, apoi îl strângîn mână până încep să mă doară degetele. Dacă sună cei de la serviciile sociale, n-au decât să-mi lase un mesaj.

ZIUA 1.2015

Sadie era acolo, dar în bucătărie, prefacându-se că e ocupată. Eu stăteam în living şi mă uitam fix la cărţi. Văzusem online nişte poze drăguţe cu rafturi de cărţi organizate pe culori. Mă gândeam să fac şi eu aşa, dar din câte vedeam, erau câteva culori care-mi lipseau. Aveam nevoie de mai multe cărţi verzi şi mov şi cum aş fi putut face rost de ele? Cine ar fi sunat la o librărie ca să ceară să i se trimită o selecţie de cărţi cu cotoarele verzi şi mov? Dacă nu eram deja considerată nebună, după asta sigur aş fi fost.

— Deschid eu, a strigat Sadie când s-a auzit soneria, ca şi cum ar fi existat vreun risc să mă duc eu la uşă.

Erau şanse minime să fug undeva – nu ieşisem din casă de patru săptămâni.

încă mai număram cărţi verzi şi mov, când în cameră a intrat o femeie.

— Bună, Meredith, sunt Amelia, a spus, cu o voce ca un ciripit.

M-am uitat la ea. Avea o faţă veselă, asortată cu vocea – obrajii ca trandafirul, ochii conturaţi cu tuş şi bucle săltăreţe. Nu puteam să-mi dau seama dacă avea douăzeci şi cinci sau patruzeci şi cinci de ani; era una dintre acele persoane care arată toată viaţa la fel.

— Ce cameră drăguţă, a spus Amelia. Lasă-mă să mă organizez puţin, apoi putem să stăm niţel de vorbă.

Am privit-o cum îşi scoate eşarfa şi jacheta, cum îşi suflă nasul şi scotoceşte prin geantă – un gen de servietă moale, de un verde-oliv – după un caiet şi un pix. Am auzit clicul pixului şi mi-am tras mânecile bluzei în jos peste mâini, până nu mi s-au mai văzut decât vârfurile degetelor.

— Meredith, nu vreau să fii agitată sau să-ţi fie teamă de treaba asta, a zis Amelia, privindu-mă cu luare-aminte. Nu e decât o discuţie care să ne facă să ne dăm seama cum te putem ajuta.

Am încuviinţat din cap, pentru că asta era ceea ce voia să fac.

O oră mai târziu, Amelia şi-a luat rămas-bun. Răspunsesem la

un milion de întrebări – la cele mai multe, cu sinceritate – şi eram epuizată. I-am spus că n-am întrerupt tratamentul cu antidepresive şi că în nici un caz n-aş face aşa ceva fără să vorbesc înainte cu medicul. I-am spus că şeful meu mi-a mai dat câteva săptămâni libere de la muncă şi că nu, asta nu mă stresează

deloc. I-am spus că o să ies din casă în curând, imediat ce o să mă simt pregătită, dar încă n-a sosit momentul. I- am spus că am o reţea de sprijin puternică, deşi nu i-am explicat că se află în întregime în bucătărie. I-am spus că nu am vrut cu adevărat să-mi fac vreun rău şi că nu intenţionez să repet gestul, şi da, o să-i chem pe samariteni dacă am gânduri suicidare şi o să citesc toate informaţiile pe care mi le-a dat, şi o să mă gândesc la psihoterapie, şi poate chiar la un grup de sprijin online pentru că da, ştiu că nu sunt singură.

La câteva minute după ce am auzit uşa închizându-se, Sadie mi-a adus o cană de ceai şi un pachet de biscuiţi pe care nu-mi aminteam să-i fi cumpărat. Tot apăreau lucruri în bucătăria mea – de fiecare dată când deschideam frigiderul, nu eram sigură ce-o să găsesc.

— Ai supravieţuit, mi-a zis. A fost aşa de rău?

— Nu chiar. Nu cred că o să fiu pusă prea curând în cămaşă deforţă.

Sadie a zâmbit, dar era un zâmbet de compasiune. M-am uitat în altă parte
şi mi-am băut ceaiul.

— Pot să rămân peste noapte? Copiii sunt la mama.

— Sunt în regulă, serios. Mai degrabă aş sta singură.

— Eşti ca Greta Garbo. „Freau ză fiu zingură.”

— De fapt, n-a spus asta, să ştii. Bine, a spus în film… în *Grand Hotel.* Dar în viaţa reală a spus: „Vreau să fiu lăsată în pace”. E o diferenţă.

— Am înţeles, rectific. Vrei să fii lăsată în pace?

— Da, te rog, îi spun, cu cea mai dramatică voce de divă, privind-o pe deasupra cănii.

Am pufnit amândouă în râs.

— OK, Garbo. Te sun dimineaţă? Totuşi, spune-mi dacă ai nevoie de ceva. Ceai, biscuiţi, filme alb-negru…

Mi-au dat lacrimile. M-am gândit să-i spun să stea, apoi m-am răzgândit, înainte de a apuca să mai zic ceva, m-a strâns tare la piept. Mi-am pus capul pe umărul ei şi am îmbrăţişat-o.

ZIUA 1.344

Mânecile bluzei mi se ridicaseră şi am văzut că bandajele pe care Sadie mi le schimbase cu grijă abia ieri erau deja un pic murdare.

Duminică, 24 martie 2019

Fred e încă dispărut.

Sadie soseşte tocmai când se lasă seara. Timpul trece atât de greu, de parcă ar merge înapoi. Abia dacă mă uit la ceas, pentru că mă bazez pe poziţia soarelui ca să-mi desfăşor rutina limitată. Dacă soarele e sus, ar trebui să mă fi spălat deja pe dinţi. Dacă a atins acoperişul casei roşii de cărămidă din spate, a trecut binişor ora cinei. Dacă a început să urce la fereastra din stânga a bucătăriei, ori am stat prea mult trează, ori m-am trezit prea devreme.

Ceea ce ştiu sigur este că nu l-am văzut pe Fred de trei zile. Că faţa mea a căpătat nişte unghiuri pe care nu le-am mai văzut până acum şi că nici o cantitate de mâncare nu ar putea umple golul pe care-l simt în stomac, aşa că nici n-are rost să încerc. Mi-am luat o săptămână liberă de la muncă şi le-am spus clienţilor că am gripă.

Nu sunt sigură că am energie pentru Sadie, dar probabil că mi-ar trebui mai multă energie ca să anulez vizita şi să gestionez consecinţele. Aşa că sunt pregătită. Am ridicat jaluzelele, mi-am dus plapuma şi perna înapoi în dormitor, am frecat cănile care se strânseseră în chiuvetă. E peste puterile mele să-mi spăl părul, dar stau în cadă, în apa fierbinte, până mă aprind la faţă, apoi îmi pun pe mine un pulover curat şi o pereche de blugi.

N-ar fi trebuit să mă obosesc.

— Arăţi jalnic.

— Ştiu. Mi-e dor de Fred.

Izbucnesc în lacrimi.

— Of, draga mea!

îşi lasă jos geanta şi mă îmbrăţişează. O las să mă ţină şi trag adânc în nări mirosul ei familiar. Un iz vag de autobronzant. Nota dulceagă de ciocolată a parfumului Thierry Mugler pe care-l foloseşte de când eram adolescente. în toţi anii ăştia de

când ne ştim, Sadie nu s-a schimbat. în vreme ce eu m-am schimbat de nu mă mai recunosc.

— O să se întoarcă, ştiu că o să se întoarcă. îmi şopteşte cuvintele în ureche şi mă strânge în braţe. Stai jos. O să am grijă de tine.

O urmăresc pe Sadie cum se mişcă prin bucătărie, căutând lucrurile în locurile greşite.

— Am rearanjat, îi spun cu voce slabă.

— E mai bine aşa. Găseşte cănile şi ridică două, triumfătoare. O să-ţi fac un ceai dulce. Nu o apă chioară din ierburi.

îmi dau ochii peste cap pe la spatele ei, dar afişez un zâmbet.

— îţi aminteşti ce mari ne credeam când am început să bem ceai? Ia geanta mea, te rog. Am adus nişte bunătăţi. Porneşte spre living cu câte o cană în fiecare mână. Patru pliculeţe de ceai la un ceainic.

îmi face cu ochiul când ne aşezăm pe canapea.

Râd pentru prima dată în ultimele zile.

— Credeam că fiecare are nevoie de propriul pliculeţ.

— Şi le lăsam atât de mult în ceainic! Ieşea amar ca dracu’. Sadie cotrobăie prin geantă şi scoate un pachet de fursecuri şi o cutie de brioşe. Bagă mâna. Să mai punem la loc nişte came pe oasele tale, Maggs.

Rup o bucăţică dintr-un fursec.

— Ce-ţi mai aminteşti din adolescenţă?

— Permanentul oribil şi sprâncenele groaznice. îţi aminteşti cât de subţiri le pensam? E o minune că ne-a mai rămas ceva din ele.

— Eu n-am avut permanent. Dar îmi plăceau culorile acelea temporare care ieşeau la spălat după o săptămână.

— Vai, da! Niciodată nu ştiam cu ce culoare o să apari sâmbătă seara. Movul... Ăla a fost câştigătorul.

— Mama îl detesta. în parte, de-aia mi-l făceam. O mică rebeliune în fiecare sâmbătă dimineaţă.

Mâncăm, bem ceai şi ne amintim ce păr urât aveam.

— Ce fac copiii? Dar Colin?

ZIUA 1.346

Acum, că m-am liniştit în compania lui Sadie, nu vreau să pierd momentul. Dacă-mi povesteşte despre copiii ei simpatici şi amuzanţi şi despre iubitul ei perfect, n-o să mă simt invidioasă sau singuratică. Este modul perfect de a-mi distrage atenţia, o privire furişă către o viaţă normală, care să mă ajute să-mi menţin stabilitatea. în plus, cu cât vorbeşte ea mai mult, cu atât mai puţin trebuie să vorbesc eu.

— Copiii sunt foarte bine. Steve îi duce la Center Parcs[11] săptămâna asta. Center Parcs! El n-are răbdare o oră la locul de joacă, nu ştiu cum o să se descurce cinci zile la Central Parcs. O să fie într-o formă excelentă când s-

or întoarce la mine, după ce-or mânca numai dulciuri timp de o sută douăzeci de ore, dar în sfârşit!

Mai iau o muşcătură dintr-un fursec şi mă las pe speteaza canapelei, ascultând-o pe Sadie care vorbeşte despre cum e ea dispusă să-i ofere lui Steve mai mult timp cu copiii – numai de data asta – pentru că ştie că lor o să le placă şi, să fim cinstiţi, asta îi lasă şi ei mai mult timp pentru ea, chiar dacă o să meargă la muncă în fiecare zi şi n-are nimic interesant planificat pentru seara, în mod sigur nu împreună cu Colin, pentru că el lucrează la dracu-n praznic, la Blackpool, cu căcănarul de frate-său. Ascult şi încuviinţez din cap, scoţând sunetele potrivite, până nu-mi mai pot ţine ochii deschişi şi sunt vag conştientă că Sadie îmi ridică picioarele pe canapea, mă înveleşte cu o pătură şi mă sărută pe frunte, apoi, undeva, se închide încet o uşă.

Când mă trezesc, soarele e sus pe cer şi n-am idee ce zi este.

Conform oamenilor de ştiinţă – de pe internet, cel puţin – să ai o pisică aduce multe beneficii pentru sănătate, cum ar fi scăderea riscului de boli cardiace, îmbunătăţirea somnului şi reducerea stresului şi anxietăţii.

Nu ştiu ce să zic despre toate astea, deşi mă linişteşte să-l am pe Fred întins la picioarele mele, iar să-l mângâi pe spinare mă ajută întotdeauna să- mi calmez respiraţia. Dar ceea ce-mi lipseşte sunt lucrurile mărunte legate de el. Mi-o amintesc pe mătuşa Linda spunându-mi că ceea ce-i lipseşte cel mai mult în legătură cu soţul ei sunt lucrurile care nu au nici un sens pentru altcineva. Cum citea el ziarul începând de la ultima pagină şi terminând cu prima. Cum îşi separa mâncarea în farfurie, aşa încât mazărea să nu atingă piureul. Cum niciodată în douăzeci de ani de căsnicie n-a trecut pe lângă o pereche de coţofene fară să zică: „Viaţa e mai frumoasă în doi”.

Mie mi-e dor să-l văd pe Fred cum stă pe maşina de spălat când stoarce. Cum împinge cu nasul un ghem de vată pe podea. Cum se uită fix la mine când mănânc supă. Nu am o căsnicie veche de douăzeci de ani şi probabil că n-o să am niciodată.

ZIUA 1.177

Fred ar putea fi, la fel de bine, iubirea vieţii mele.

O aşteptam pe Sadie cu pizza, dar, judecând după zgomotul de la uşa mea, categoric nu părea să fie ea. Deschid prudent. Avea un zâmbet larg şi ţinea o cutie în care nu mi s-a părut că ar fi pizza. Pizza nu toarce.

M-am dat la o parte şi am lăsat-o să intre, iar ea n-a pierdut timpul, aşezând cutia pe podea, în hol, şi ridicând capacul, cu un gest teatral. Creatura pufoasă m-a privit cu ochi mari, aurii. Am privit-o şi eu, la rândul meu.

— Sadie...

— Stai, ascultă-mă. Are numai şase luni. E motan, e sterilizat şi e ceva de vis. Cei de la adăpost au zis că nu apar prea des asemenea pisici. Uită-te la el – e complet roşcat!

— Văd. Dar nu vreau pisică. Nici roşcată, nici de altă culoare.

— Pe asta o s-o vrei, draga mea. Uite!

L-a scos din cutie cu o mână, iar corpul lui micuţ încăpea perfect în palma ei. Picioarele şi coada i se legănau haotic. încă se uita la mine. Părea că cere ajutor.

Am clipit.

— Cum ai...? Ce...?

— Mi-am trecut numele pe o listă de aşteptare la un adăpost.

Sadie a lăsat pisoiul pe podeaua de lemn şi acesta a întrerupt, în sfârşit, contactul vizual cu mine ca să se uite în jos, la lăbuţe, şi să inspecteze noua suprafaţă. Apoi s-a aşezat, căscând larg.

— Deci vrei o pisică?

— Păi, voiam. M-am gândit că ar fi drăguţ un animal de companie. Pentru James, ştii? Iar cu pisicile e mult mai uşor decât cu câinii. Sunt mai independente, mai curate, nu trebuie să le scoţi afară. Dar pe urmă... ei bine, sunt însărcinată.

— Eşti ce?

A ridicat din umeri.

— Sunt însărcinată. Deci nu pot ţine o pisică. Copil nou-născut şi aşa mai departe. Nu pot să ţin un pisoi care să sară în căruţ şi să se tăvălească prin pat.

— Sadie, de când ştii? M-am grăbit s-o îmbrăţişez. Eşti fericită?

De când abia îl născuse pe James, tot spunea că o să-l părăsească pe Steve, care „nu şi-o poate ţine în pantaloni”.

M-a lăsat s-o îmbrăţişez scurt, apoi s-a tras deoparte, cum face ea.

— Doar de o săptămână. Am vrut să-ţi spun faţă în faţă. Aşa că iată-mă, cu faţa mea.

— Şi cu o pisică, îi spun, înţepată.

— Şi cu o pisică! Şi da, bineînţeles, sunt fericită. Nu e nimic mai drăgălaş decât un bebeluş. Cu excepţia unui pisoi, poate.

M-a privit pe sub gene.

— Nu încerca să mă vrăjeşti, Sadie Jess, i-am spus, dar am zâmbit.

— Pune de ceai, bine? Eu o să aduc lucrurile şi mâncarea Roşcovanului din maşină şi o să-l instalăm în noul lui cămin.

Am privit-o mergând pe alee, spre Skoda ei de un albastru-vineţiu.

— N-o să-i spun Roşcovanul!

Pisoiul s-a întins pe podea şi mi-a atins piciorul cu o lăbuţă.

— Nu promit nimic, i-am şoptit.

A închis ochii.

Habar n-aveam că pisicile au nevoie de atâtea chestii. O litieră. („Ar putea fi o pisică de curte, bineînţeles”, a spus Sadie. „Dar n-ai vrea să-ţi faci griji pentru el dacă stă pe-afară toată noaptea.”) Un fel de tartan moale, despre care zice că e un pat. O cutie cu medicamente care se pare că sunt esenţiale pentru sănătatea unei feline. O periuţă şi un pieptăn. O duzină de plicuri lucioase cu mâncare pentru pisici. („Suficient pentru cel puţin o lună”, a zis ea, îndesându-le în dulap.) Curcan, păstrăv, ton, raţă.

— Singurul lucru pe care nu-l are e un ansamblu de căţărat.

— Ansamblu de căţărat? Ce naiba... ?

ZIUA 1.179

— Am să-ţi arăt. N-o să-ţi vină să crezi câte poţi găsi online.

A scos telefonul din buzunar şi a început să tasteze pe ecran.

— Sadie... Am apucat-o de mână. Destul cu Roş... cu pisica. Hai să vorbim. Ce-a zis Steve de bebeluş?

— I-am spus că nu e al lui. Am glumit, evident. Am vrut să văd ce zice.

— Şi?

Nu mai fusesem într-o relaţie de ceva vreme, dar nu credeam că aşa ar trebui să meargă treaba.

— A râs de mine. Sadie a sorbit din ceai, urmărind pisoiul cum dădea ocol camerei şi adulmeca tot ce-i ieşea în cale. A râs de mine pentru că e un

ticălos şi nu crede că alt bărbat s-ar uita la mine.

— Chiar că e un ticălos, am fost de acord. Nu trebuie să rămâi cu el doar pentru că eşti însărcinată.

— Ştiu. Dar nu pot să mă gândesc la mai multe deodată. Şi nu vreau să fiu o mamă însărcinată, singură şi tară adăpost.

— Cel puţin nu eşti o fată bătrână şi tristă, care creşte pisici.

Am pufnit amândouă în râs.

— Eşti imaginea nouă, tinerească şi sexy a fetei bătrâne cu pisici. Asta înseamnă că-l păstrezi?

— Nu prea cred că am de ales, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap către pisoi, care stătea acum încolăcit pe fotoliul mov din living. Locul meu preferat. Era clar că va trebui să-l împart.

— N-o să-ţi pară rău, Mer.

Am privit-o.

— Şi dacă trebuie dus la veterinar?

— Aici intervine mătuşa Sadie. Nu-ţi face griji, draga mea. Asta se rezolvă.

M-am uitat după femeia aceea care era, de douăzeci şi cinci de ani, prietena mea cea mai bună. Am urmărit-o mergând spre maşină cu pas sprinţar, în ciuda greutăţii care ştiam că îi apasă umerii. Nimeni n-a văzut asta în afară de mine. Se ducea înapoi la iubitul ei ticălos şi la puştiul ei adorabil, iar eu urma să încerc să mă împrietenesc cu un pisoi roşcat. I-am făcut cu mâna când a pornit maşina; ea mi-a trimis un sărut.

încă stăteam la uşă când am simţit ceva moale pe la glezne. Pisoiul se îndesa în picioarele mele şi îi simţeam vibraţia torsului. N-a părut interesat să meargă afară. Cel puţin asta aveam în comun.

Am închis bine uşa şi ne-am dus împreună în living, unde ne-am culcuşit amândoi în fotoliul mov şi ne-am încălzit unul pe altul.

Miercuri, 27 martie 2019

Toc legume, când aud zgârieturile. Se aud atât de slab, încât

radioul le-ar fi acoperit. Dar n-am dispoziţie pentru zgomot de fond în seara asta, nici măcar pentru chestiile clasice care se presupune că ar fi relaxante.

Deci îl aud imediat, scap morcovul şi cuţitul şi mă întorc încetişor, pentru că mă gândesc că e prea frumos ca să fie adevărat. Dar e acolo; e chiar el. E mai slab decât ultima dată când l-am văzut, dar e Fred şi mă priveşte drept în ochi, nerăbdător ca întotdeauna, aşteptând să-i dau drumul înăuntru.

Mănâncă un bol întreg de carne de pui gătită, face douăzeci de opturi în jurul picioarelor mele, apoi se încovrigă în colţul canapelei şi adoarme instantaneu. Mă uit la el un timp, întrebându-mă pe unde a umblat. îl mângâi şi îi simt coastele, dar nu pare să fi păţit ceva. Şi ochii, şi urechile sunt intacte, nici o rană vizibilă. Poate că e mai descurcăreţ pe stradă decât mi-am imaginat.

îl sun pe Tom, prima şi ultima persoană cu care vreau să vorbesc.

— S-a întors.

— O, ce bine-mi pare! Meredith, n-ai idee, zice el, numai că am idee – simt eliberarea din vocea lui. Cum se simte? E teafăr şi nevătămat?

— Aşa pare. E în comă indusă cu pui.

Tom pufneşte în râs.

— îţi mulţumesc că m-ai anunţat. M-am gândit la el. Bine... la tine, în principiu.

— Eu sunt OK. Am trecut prin greutăţi mai mari.

— Da, ştiu. Sigur că da. Dar totuşi, e vorba de Fred.

— Da, e vorba de Fred. Şi s-a întors. Gata cu plaja pe beton.

— Chiar aşa.

— în fine, voiam să ştii. Mulţumesc că l-ai căutat. Şi pentru afişe, şi... pentru tot. Mulţumesc că-ţi pasă.

— îmi pasă.

— Ştiu.

— Meredith...

— Da?

ZIUA 1.182

Te-au contactat serviciile sociale? I-ai sunat?
Păi... da. Ţi-am spus că o să-i sun. La revedere, Tom.
Stai... Ne vedem mâine?
Hai s-o sărim săptămâna asta, Tom.

Luni, 1 aprilie 2019

Alunecă prin fanta pentru corespondenţă: un plic gri şi lucios, cu numele meu întreg pe faţă, cu un scris cursiv. Mi se taie respiraţia. Ştiu ce e înăuntru.

Acum, că a venit, mă întreb dac-o vreau până la urmă.

Citesc: „Celeste face treizeci de ani!”, cu litere groase, sclipitoare, în partea de sus a invitaţiei. îmi trec degetele peste ele şi simt cum zgârie sclipiciul. Data şi locul sunt urmate de: „Fără cadouri, vă rog! Dar dacă vreţi să faceţi o donaţie în numele meu către Asociaţia pentru Victimele Violului din Scoţia, ar fi minunat”.

„Cu drag, Celeste” este scris de mână, în colţul din dreapta, jos.

Ţin invitaţia şi mă uit o vreme la ea, înainte de a o fixa pe frigider, cu un magnet în formă de trifoi, pe care mi l-au adus Sadie şi copiii ei de la Dublin, alături de pliantul de la Holding Hands al lui Tom. Mă uit la ea, apoi o trag de sub magnet şi o pun peste pliant. M-am uitat destul la feţele astea.

Cum să-i spun lui Celeste că nu pot să merg? N-am o scuză plauzibilă. Trebuie să-i zic adevărul. Fără să-mi dau seama, iau o stafidă din borcanul de pe masă şi formez numărul înainte să mă pot răzgândi.

— Meredith, ce surpriză plăcută!

Vocea ei e ca o rază de soare. Mă simt ca un nor gata să aducă ploaia în dimineaţa ei însorită.

— Hei! Mulţumesc pentru invitaţie.

încerc să par veselă şi tară griji.

— A, ai primit-o? Minunat! Să ştii că acum de-abia aştept! Mă bucur că o să fii acolo cu mine, să sărbătorim.

închid ochii şi îmi apăs mai puternic telefonul de ureche. „Celeste, nu pot să vin la petrecerea ta. îmi pare foarte rău.”

ZIUA 1.183

Dar chiar dacă este adevărat, cuvintele sună fals în capul meu şi nu pot să le dau glas.

— Şi eu la fel, spun.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Sigur.

Mă aşez pe bancheta de la fereastră, mă uit la cireşul japonez al lui Jacob, încă tensionată. E o uşurare s-o las pe Celeste să preia frâiele conversaţiei. Fără să ştie, pe moment, m-a eliberat din cârlig.

— N-am mai ieşit seara din casă de când am fost atacată. Sunt un pic... un pic speriată, cred. Vreau să zic că n-aş ieşi în oraş de una singură. Nu acum. E puţin intimidant, ştii?

— Absolut, îi spun.

— Fetele de la salon ies în fiecare sâmbătă seara, direct de la muncă, la cină sau la băut. Eu nu merg niciodată cu ele. Numai când mă gândesc, mă apucă anxietatea.

— Celeste, înţeleg foarte bine.

„Mai bine decât îţi închipui."

— Ştiam că o să înţelegi, Mer.

— Nu fi prea dură cu tine. Ia-o în ritmul tău. O să ajungi acolo, îţi promit.

— în ritmul ăsta, petrecerea mea o să fie prima seară în oraş din ultimele şase luni.

— Ei bine, de ce nu? Vei fi înconjurată de oameni care ţin la tine, pe care-i cunoşti şi în care ştii că poţi avea încredere.

— Ai perfectă dreptate, Mer. Eşti foarte tare, ştii asta?

„Sunt exact opusul", îmi vine să-i spun. „S-ar putea să-l pierd pe Tom pentru că ştie adevărul, şi s-ar putea să te pierd şi pe tine, pentru că nu pot să ţi—1 spun." îmi găsesc scuza că trebuie să scot nişte pateuri din cuptor şi îmi petrec următoarele zece minute trecând cu degetul peste literele sclipitoare.

Miercuri, 3 aprilie 2019

Caut de zece minute o piesă roşie, când cineva sună la uşă.

ZIUA 1.184

încerc un nou tip de puzzle – o schimbare faţă de obişnuitele mele monumente emblematice şi lucrări de artă. E foarte modern, foarte abstract – în principiu, doar un vârtej de culori – şi e foarte, foarte greu.

Sadie ştie că nu trebuie să vină neanunţată şi n-am comandat online nimic care să necesite o semnătură. întotdeauna îmi notez asta pe tabla din bucătărie, ca să fiu pregătită psihic pentru conversaţia de complezenţă. Azi nu e zi de livrare de la Tesco. îmi trec repede în revistă opţiunile, mă opresc în hol şi aştept să văd dacă pleacă. Ar putea fi Tom – i-am trimis un mesaj azi-noapte, ca să-i zic să nu treacă nici săptămâna asta. îmi spun că e un martor al lui Iehova sau cineva care încearcă să vândă termopane. Cu asta mă descurc.

— Domnişoară Maggs! Mă auzi?

Are un accent englezesc şi sună oficial. în momentul ăsta, îmi dau seama că ziua de care m-am temut a sosit.

— Cine e?

încerc să par mai liniştită decât sunt.

— Bună ziua, domnişoară Maggs. Numele meu e Sophie Bamford. Sunt de la serviciile sociale. Pot să intru să stăm de vorbă, te rog?

Sophie Bamford este al cincilea asistent social care mă vizitează în ultimii trei ani. La început a fost Amelia, apoi Theo, care a venit de două ori, dar era nou şi complet depăşit de situaţie şi a sfârşit curând prin a-şi da demisia din cauza stresului. Sper că n-a fost numai din cauza mea – am avut o conversaţie drăguţă la un ceai şi ne-am înţeles destul de bine, cred. Numi aduc aminte cine a venit pe urmă, dar Colette (sau Colleen) s-a înfiinţat şi ea cam cu un an în urmă şi nu avea cea mai bună abordare. De multe ori, după ce îi răspundeam la o întrebare, făcea „hmmm”, ceea ce-mi dădea impresia că nu prea credea ceea ce-i spuneam. La o lună după Colette / Colleen, am primit o scrisoare în care spuneau că o să-mi închidă dosarul şi o să-mi dea o listă de numere la care să sun dacă am vreodată nevoie de ajutor. Am folosit-o ca să-mi testez noul tocător de hârtie.

— Nu e un moment potrivit. Puteţi reveni săptămâna viitoare? Nu vă aşteptam acum.

— îmi pare rău, domnişoară Maggs. înţeleg... situaţia. Te rog, poţi deschide uşa, ca să discutăm cum trebuie?

Am sentimentul că Sophie Bamford n-o să plece nicăieri. Inspir adânc şi mă apropii cu câţiva paşi de uşă. Fred apare lângă mine şi îşi înfăşoară coada în jurul gleznelor mele. îl iau în braţe şi îl strâng la piept. Se cuibăreşte în braţele mele şi mă lasă să-l mângâi. în multe feluri, e cea mai nepisicoasă pisică cu putinţă.

— Cineva a sesizat un aspect îngrijorător, domnişoară Maggs. Mă aflu aici doar ca să mă asigur că eşti bine. Dar pentru asta trebuie să te văd şi să vorbim faţă în faţă. Te rog, poţi să... ?

— Sunt foarte bine.

— Nu pari foarte bine, domnişoară Maggs. Pari puţin... agitată.

— Normal că sunt agitată. Petreceam o dimineaţă plăcută, iar acum ai apărut dumneata aici, cu pretenţii. E o crimă să fii agitat?

— Bineînţeles că nu. Vocea ei se înmoaie. îmi pare rău. Pe cuvânt că mă aflu aici doar ca să mă asigur că eşti bine. Domnul McDermott este îngrijorat că...

— Domnul McDermott nu ştie ce vorbeşte.

— Domnişoară Maggs, sunt sigură că înţelegi de ce nu vreau să port conversaţia asta aşa, din prag.

Scot lanţul de siguranţă şi deschid brusc uşa. Sophie Bamford e scundă, abia dacă-mi ajunge până la umăr. Are o tunsoare bob îngrijită, o eşarfa în dungi înfăşurată la gât şi ochelari care-mi amintesc de Harry Potter. Nu-mi pasă că e aici, că o să se aşeze în bucătăria mea şi o să-mi pună întrebări invazive. Am mai trecut prin asta şi pot să mai trec încă o dată.

Ceea ce mă supără însă, cum nu m-a mai supărat nimic de multă vreme, este faptul că prietenul meu Tom m-a trădat.

O să-i ofer lui Sophie Bamford ceea ce vrea; cu siguranţă e pregătită. Pare să fi memorat tot ceea ce e de ştiut despre mine

– cel puţin, toate aspectele negative – şi n-are nevoie să se uite prea des în dosarul meu. Trebuie să fie nouă. E mult prea inimoasă.

Este, de asemenea, foarte minuţioasă în întrebările ei. întotdeauna mi s-au părut mai suportabile lucrurile de felul ăsta dacă intru în joc. N-o să iau nici un premiu pentru răspunsurile corecte – dincolo de libertatea mea, bineînţeles – aşa că mă prefac că mă grăbesc. Fără pauze, fără „ăăă” sau „mmm” Răspund cât pot de repede. Următoarea, următoarea, următoarea, îmi acord puncte în plus pentru menţinerea contactului vizual cu anchetatorul. E oarecum dificil, pentru că ea se uită de multe ori în jos, la caiet. Are un scris mare, cu bucle largi lag şi la *y.* Mă aşteptam ca scrisul ei să fie mărunt şi îngrijit, la fel ca ea.

Pot să ghicesc o mulţime de cuvinte, din celălalt capăt al mesei – „risc”, „coerent”, „program” – dar nu vreau să mă surprindă uitându-mă în notiţele ei. O să aflu oricum la un moment dat cum mă evaluează. îmi cunosc drepturile.

Ca întotdeauna, partea cea mai bună rămâne la urmă.

— Meredith, ai încercat recent să-ţi faci rău?

— Nu, mint.

Faptul că mi se adresează pe numele mic nu mă păcăleşte. Nu suntem prietene.

— Domnul McDermott crede că a văzut dovezi recente de autovătămare, la ultima lui vizită. A fost suficient de îngrijorat încât să depună un raport la departamentul nostru. îţi aminteşti vizita în cauză? A fost pe... – răsfoieşte dosarul – ... 21 martie.

— îmi amintesc.

— îţi aminteşti să-i fi spus domnului McDermott ceva care să-i trezească îngrijorarea?

— Nu.

Sophie Bamford mă priveşte prin ochelarii ei cu lentile rotunde. Nu-i pot descifra expresia. Ar fi trebuit să fie detectivă, nu lucrător social.

— Eşti sigură, Meredith?

— Absolut. Mulţumesc pentru grijă, dar sunt bine. Serios. Nu plănuiesc să mă sinucid prea curând.

Ridică o sprânceană, care formează un arc desăvârşit, în timp ce sprânceana cealaltă rămâne perfect dreaptă. Mă gândesc să-i spun că numai o treime din oameni pot să ridice o singură sprânceană, dar nu ştiu cum ar lua-o.

— Scuze, a fost o glumă nereuşită. Nu plănuiesc să mă sinucid. Niciodată.

— Corect, spune în cele din urmă. Deocamdată, asta-i tot, Meredith. Ştii unde ne găseşti dacă ai nevoie.

încuviinţez din cap şi o urmăresc cum îşi încheie haina până la gât, îşi înfăşoară eşarfa la gât, pune hârtiile cu grijă la loc în mapă şi închide cu un pocnet servieta, înainte de a ieşi din bucătărie, se opreşte şi se uită la mine.

— Cum e viaţa ta, Meredith?

Nu ştiu de ce se deranjează. Nu sunt gata să-mi pun inima pe tavă pentru ea doar pentru că a închis servieta şi şi-a pus eşarfa. Nimic din ce le spui oamenilor ăstora nu rămâne confidenţial.

— Viaţa e minunată, Sophie.

Joi, 11 aprilie 2019

T-ul mare, cu mov, din calendar – care ocupă tot pătrăţelul, pentru că ce altceva s-ar mai putea întâmpla astăzi care să merite trecut în calendar? – îmi dă emoţii. Pentru prima dată de la ultima noastră întâlnire dezastruoasă, nu i-am mai spus lui Tom să nu vină. Nu pentru că aş vrea să-l văd, dar n- am avut energie să mă ocup de treburi administrative. Apatia s-a aşternut peste mine ca un văl, deşi simt încă apăsarea pe inimă şi furia. N-am mai primit nici o veste de la Sophie Bamford, dar nu pot scăpa de sentimentul de trădare. înainte ca Tom să apară în viaţa mea, mi-era foarte bine. îmi petreceam dimineţile de joi cu maşina de cusut sau cu robotul de bucătărie, nu cu un tip încăpăţânat, care pare convins că vocaţia lui e să mă salveze.

Se poate să fiu încă furioasă. încerc să-mi mănânc cerealele,

dar mi se pune un nod în gât la fiecare înghiţitură, iar laptele de ovăz are un gust ciudat. îmi abandonez în chiuvetă micul-dejun pe jumătate mâncat. Nu ştiu ce să fac cu mine şi cu zgomotul din capul meu, aşa că mă bag la loc în pat, chiar dacă Tom poate să ajungă aici în jumătate de oră.

Sunt cu mult în urma graficului în dimineaţa asta. Să mă dau jos din pat s- a transformat într-o sarcină chinuitoare. N-am mai făcut exerciţii de cinci zile, iar merele din bolul cu fructe s-au făcut maro.

Mă întind în pat şi îmi iau cartea. Nu plănuiesc să adorm, dar este inevitabil. Abia citesc o pagină, că deja îmi simt pleoapele grele.

Când mă trezesc, Fred e întins la picioarele mele şi mă doare capul. Din toate camerele din casă, dormitorul e preferatul meu. Am muncit din greu ca să-mi creez un spaţiu liniştit, relaxant. Un sanctuar. Fără modele încărcate, fără culori ţipătoare, fără înghesuială. Mi-a luat săptămâni întregi să planific fiecare detaliu, de la podelele aproape albe la setul de sfeşnice din fier forjat din colţurile camerei. Am văruit pereţii într-un bleu pal şi am agăţat câteva postere cu tablourile mele preferate, în rame identice. Se remarcă *Femeia cu braţele încrucişate,* de Chaîm Soutine.

„Adună-te."

îmi întorc privirea de la ea şi închid strâns ochii. Astăzi, chiar şi umbrele şterse şi lumina slabă îmi irită nervii.

La început, am impresia că bătăile sunt în capul meu. E ca şi cum un omuleţ ar bate furibund cu pumnii în craniul meu. Pe măsură ce-mi vin în fire, îmi dau seama că nu e nimeni în capul meu, dar sigur e cineva care bate la uşă.

Tom.

îl dau la o parte pe Fred, care pare să ignore bătăile, şi cobor picioarele din pat. Mă doare tot corpul, aşa cum te doare când îţi revii din şocul iniţial al unei bătăi. Am o senzaţie ciudată de greutate în tălpi. Mă aplec cu grijă şi îmi iau papucii de sub pat.

Până să pornesc cu mişcări greoaie, de babă, în jos pe scări, bătăile în uşă au încetat. Mă opresc, mă prind cu mâna de balustradă şi ascult, apoi mă întorc şi dau să refac drumul înapoi. Apoi începe iar să bată şi îi aud pentru prima dată vocea.

— Meredith, mă auzi? Te rog, lasă-mă să intru, OK?

E şi altceva dincolo de cuvintele lui. Un lucru căruia nu pot să-i întorc spatele. Dau să zic ceva, dar n-am voce. N-am mai vorbit de mai bine de o săptămână. Am respins toate apelurile telefonice şi am aşteptat un număr rezonabil de minute (nu atât de puţine încât să pară suspect, dar nici atât de multe încât oamenii să înceapă să se îngrijoreze şi să cheme poliţia, sau altă prostie de genul ăsta) înainte de a trimite un mesaj de scuze formal. Mă avantajează faptul că, în zilele noastre, este normal să-ţi întreţii relaţiile numai din tastatură.

Stau de partea sigură a uşii şi trag cu ochiul pe vizor. Tom stă lipit de uşă, aşa încât capul lui pare imens, disproporţionat faţă de corp. Mă trag înapoi şi respir adânc. Nu am reuşit niciodată să-mi dau seama dacă vizorul funcţionează în ambele sensuri. în cea mai mare parte a timpului, nu mă simt bine să fiu urmărită şi sigur nu vreau ca Tom să mă vadă aşa, în pijamaua murdară, cu dinţii nespălaţi şi cu părul ciufulit.

— Meredith! Te rog, spune-mi măcar dacă eşti OK. Sunt îngrijorat.

Deschid gura şi încerc să articulez măcar nişte sunete. Orice aş încerca să

spun, iese ca un cârâit. îmi dreg glasul şi înghit în sec.

Bat în uşă, pe partea mea.

— Meredith, slavă Domnului! Eşti bine?

Bat din nou.

— OK, OK, te aud. Dumnezeule! Eşti sigură că eşti bine? Bate o dată pentru „da” şi de două ori pentru „nu”.

Cioc!

— Bine. E bine. Ai mâncat astăzi?

Mă gândesc la bolul cu cereale din chiuvetă. S-o fi făcut terci până acum.

Cioc!

— Ţi-ai luat medicamentele?

Cioc! Cioc!

— Ieri le-ai luat?

Cioc!

— OK. OK. Crezi că poţi să deschizi uşa?

Cioc! Cioc!

— Bine. E-n regulă, Meredith.

îmi sprijin fruntea de uşă şi mă întreb: dacă bat de trei ori, o să ştie că înseamnă „îmi pare rău”?

— Ascultă. Am o idee. O să mă duc să-mi iau o cafea şi să-mi dezmorţesc picioarele. Tu te duci să-ţi iei medicamentele şi să bei un pahar cu apă?

Cioc!

— Apoi poate reuşim să stăm de vorbă. Crezi că o să poţi face asta? Sau să vorbesc eu şi tu să asculţi? Ştii că-mi place să mă aud vorbind.

Fără să vreau, în ciuda tuturor celor întâmplate, zâmbesc.

Cioc!

Până se întoarce Tom, am înghiţit pastila, am băut un pahar de apă şi mi- am reluat poziţia pe podea, de partea sigură a uşii. Mă simt vinovată că Tom a trebuit să plece şi să-şi cumpere o cafea, aşa că am împachetat câţiva biscuiţi cu cremă, într-o folie de aluminiu. O să-i scot prin fanta de corespondenţă, când se întoarce.

— Meredith! Eşti acolo?
Fără bătăi de data asta, doar un ciocănit politicos.
îmi recapăt glasul, deşi sunt încă puţin răguşită.
— Bună, Tom. Sunt aici.
— Grozav! Mă bucur să-ţi aud vocea.
— Am ceva pentru tine.
Deschid fanta de corespondenţă şi împing pacheţelul afară.
Tom râde.
— Fantastic! Mulţumesc, Meredith. O să stau chiar aici, pe prag, şi o să- mi înmoi biscuiţii în cafea.
— Ai grijă să nu-ţi cadă înăuntru.
Râde din nou.
— O să mă străduiesc.
Mă întorc cu spatele, ca să mă reazem de uşă. Probabil că stau la fel de aproape de Tom cum stau în mod normal pe canapea. Poate chiar mai aproape. Numai că, întâmplător, avem o uşă între noi.
— îmi pare rău, Tom. Ar fi trebuit să fac o cafea. Ar fi trebuit s-o bei la mine în bucătărie. Doar că nu prea am chef de musafiri în momentul ăsta.
— Meredith, înţeleg. Pe bune. Şi eu am asemenea zile.
— Zău?
— Cu siguranţă. N-are toată lumea?
Mă gândesc la asta. Nu sunt convinsă că toată lumea are zile în care să nu poată vorbi cu prietenii decât printr-o uşă închisă şi în care le împing biscuiţi înveliţi în staniol prin fanta de corespondenţă, în loc să-i servească pe o tavă drăguţă. Nu cred că tuturor li se întâmplă să nu vorbească o săptămână întreagă sau să şontâcăie prin casă ca şi cum ar avea de două ori vârsta reală. Dar apreciez efortul lui de a mă face să mă simt mai puţin nebună.
— Ce-ai mai făcut, Tom?
Nu vreau să vorbesc despre mine; vreau să-mi spună el ceva care să mă scoată din vestibulul ăsta, din casa asta, din capul meu.
Ca atunci când eu şi Fiona eram mici şi o rugam să-mi spună o

poveste, dacă gândurile nu-mi dădeau pace noaptea. Nici una dintre noi nu voia să audă basme, aşa că îmi spunea poveşti despre copiii de la şcoală, copii care zburdau la locul de joacă şi aveau întotdeauna ceva bun în pacheţelul de prânz şi ai căror părinţi erau în consiliul şcolar.

Poate că poveştile nu erau întru totul adevărate, dar nu conta. Erau de ajuns cât să mă transporte altundeva.

— Păi, am muncit mult. Dar nu cred că vrei să auzi despre politici de companie şi probleme de IT. A, dar uite ceva drăguţ. îţi aminteşti de duminică seara – de acel apus minunat?

Nu spun nimic. Nu-mi vine să-i zic că nu-mi amintesc apusul minunat şi nici un alt apus, pentru că abia dacă m-am uitat pe fereastră în ultimele zile.

— Mă întorceam de la sală, peste pod, tocmai când soarele apunea. Ceva m-a oprit din drum. Brazda aceea roşie, imensă, de-a latul cerului. îmi amintea de o poezie – „Din roşul apusului", de William Stanley Braithwaite.[12] O ştii?

— Nu, am recunoscut.

— Am să ţi-o trimit. în orice caz, apusul nici măcar n-a fost partea cea mai frumoasă. Am trecut pe lângă un cuplu – la vreo şaptezeci de ani, poate şi mai mult – ţinându-se de mână şi privind cum apune soarele. A fost... Nu ştiu, a fost un moment. M-am gândit la perechea aceea toată săptămâna. M-a făcut să-mi dau seama cât de mult îmi doresc asta. Vreau să stau pe pod, la şaptezeci de ani, de mână cu o fiinţă pe care o iubesc, privind cum apune soarele. Să am pe cineva alături de care să mă bucur de lucrurile astea mărunte.

Am închis ochii. Sunt şi eu pe pod, învăluită în căldură. îi văd pe cei doi bătrâni şi le observ degetele împletite. Simt dragostea cum radiază dinspre ei.

— Păi, cred că trebuie să ieşi în lume. Când ai fost ultima dată la o întâlnire?

— A trecut ceva vreme. Nu prea am noroc cu aplicaţiile de *dating*. Toată treaba asta cu „glisează spre dreapta, glisează spre stânga"[13] mi se pare cam barbară.

— Eşti de modă veche, Tom McDermott.

— Probabil că da, Meredith Maggs. Presupun că nu mai ai biscuiţi, nu? Au mers de minune.

ZIUA 1.363

Vineri, 12 aprilie 2019

Fee mă sună exact când termin lucrul şi mă întreb ce să mai fac în restul serii. Mă simt ciudat de neliniştită, ca şi cum aş fi omis un lucru important. Mă întreb dacă e presiunea tăcută, sclipitoare a invitaţiei la petrecerea lui Celeste, lipită pe uşa frigiderului.

— Eşti OK? mă întreabă.

— Da, răspund. Cred că da.

— Mer, m-am tot gândit cum era când eram mici. Cum făceam noi faţă situaţiei. Cum făceai tu faţă. Nu ştiam cum să te ajut. I-am spus mamei odată.

Ştiu răspunsul, dar tot o întreb:

— Şi ce-a zis?

— Că o faci ca să ţi se dea atenţie. Că dacă spun cuiva, o să fii luată de la noi. Nu ştiam ce să fac, Mer, îmi pare rău.

— Aşa m-am săturat să-mi tot ceri scuze!

— Şi eu.

Râde.

— Vreau să mă opresc, îi spun. Am să discut cu terapeuta despre asta. Am să-i spun totul.

— Da, aşa să faci. Şi mai am o idee, spune Fee. Dacă vreodată simţi că ai s-o faci, că vrei s-o faci, trimite-mi un mesaj şi te sun imediat. Dacă sunt la muncă, le spun că am o urgenţă în familie. Pentru asta am creat parola, Mer.

— Cred că ai dreptate, spun. OK.

— Sunt alături de tine, surioară.

ZIUA 1.194

Făceam prăjituri pentru că ne plictiseam şi încercam să nu stăm în calea mamei. Fee era de treabă şi mă lăsa să amestec cu o furculiţă untul şi zahărul, partea care ne plăcea amândurora cel mai mult.

— Ar trebui să avem o parolă, a spus în timp ce arunca la gunoi cojile de ouă.

— Ce?

O ascultam numai pe jumătate, fascinată de felul în care furculiţa trecea prin unt. Am făcut un model în carouri, am tăiat nişte brazde lungi, apoi l- am împuns iar şi iar.

— O parolă. Ştii tu, ca la serviciile secrete.

— Pentru ce ne trebuie o parolă?

M-am întors şi am luat o lingură de lemn cu care am netezit din nou suprafaţa.

— Pentru urgenţe. Fee a scotocit în dulap, a scos cutia de cacao şi a împins-o pe blat spre mine. Cinci linguri, nu mai mult.

— Ştiu, am pufnit. Am făcut prăjitura asta de un milion de ori. La ce te referi? Ce fel de urgenţe?

— De-alea serioase.

— Nu sunt toate urgenţele serioase?

Mi-a luat cutia de cacao şi a început să adauge ea în compoziţie.

— O să ai o urgenţă serioasă imediat dacă nu termini cu obrăzniciile.

— Am dreptul să fiu obraznică cu tine, am spus. Nu eşti şefa mea.

A ridicat din sprâncene.

— Ai căpătat curaj, surioară. Te-am instruit bine.

Am lucrat în linişte câteva minute, turnând ciocolata pe care o topiserăm mai devreme peste untul cu zahăr şi cacao, apoi adăugând un pic de lapte, după care am amestecat, şi am amestecat, şi am amestecat, până când compoziţia a devenit omogenă.

— „Tort de ciocolată”, am spus, când ea s-a apucat să întindă crema de unt pe primul strat de blat.

— Da, Meredith, ăsta este un tort de ciocolată, m-a ironizat Fiona.

— Nu – asta poate să fie parola noastră.

— Ce prostie! De câte ori o să te întreb dacă vrei să facem un tort de ciocolată, o să crezi că am o urgenţă.

— Nu, n-o să cred, nu sunt toantă. O să fac diferenţa.

A luat al doilea strat de blat şi l-a pus cu grijă deasupra. L-am presat uşor, până când ciocolata a dat puţin pe dinafară. Am trecut fiecare câte un deget de jur-împrejurul tortului, apoi am lins crema dulce şi lipicioasă.

— OK, a spus Fiona. „Tort de ciocolată” rămâne.

Vineri, 19 aprilie 2019

în ziua în care împlinesc patruzeci de ani, mă trezesc cu un bâzâit în urechi şi cu Fred culcat pe pieptul meu. îl împing cu blândeţe într-o parte; miaună la mine iritat.

— E ziua mea, îi spun, gâdilându-l pe burtă.

Se îndepărtează de mine, nedumerit.

îmi dau seama că bâzâitul vine de la telefon.

— Mulţi ani trăiască! îmi cântă Sadie, pe un ton bizar, şoptit şi strigat deopotrivă.

M-a pufnit râsul.

— Mulţumesc. Sunt încă în pat.

— Ştiu, spune. Sunt la tine în bucătărie. Mişcă-ţi fundul ăla de patruzeci de ani încoace, Meredith Maggs. Şi asigură-te că arăţi decent. O să fac poze.

— Tu cum eşti? Mă ridic în capul oaselor şi mă întind după halatul de la capătul patului. Am timp să fac un duş?

— îmi pare rău, duşul va trebui să aştepte. Mă chinui s-o ţin pe Matilda să nu bage degetele în tortul tău.

Un cearşaf se întinde pe peretele bucătăriei, cu „La mulţi ani la 40 de ani, Mer! Te iubim!” mâzgălit pe el, într-un roz-aprins. Tavanul s-a transformat într-un cer cu baloane roz cu auriu, şi cel mai mare tort pe care l-am văzut vreodată tronează în mijlocul mesei, înconjurat de felicitări şi cadouri. Mă uit la el, apoi la feţele radioase, nerăbdătoare ale lui Sadie, James şi

ZIUA 1.196

Matilda şi izbucnesc în lacrimi.

— Vino încoace, bleago ce eşti!

Sadie deschide braţele şi mă trage strâns în grupul lor. Ne îmbrăţişăm îndelung, apoi Matilda începe să sară în sus şi-n jos şi facem toţi la fel, ţopăind şi râzând în cercul nostru prin toată bucătăria.

— E timpul pentru tort! strigă Jamie.

— Da, e timpul pentru tort, spune Sadie şi mă conduce spre masă. O să aduc lumânările. Tu apucă-te să desfaci cadourile. Avem numai o oră până când trebuie să-i duc pe ăştia la şcoală şi la creşă – azi sunt în tura de zi.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, îi spun. Eşti cea mai tare.

— Ştiu, spune, turnându-şi o cană de ceai în faţa mea. Dar şi tu eşti. Şi acum ai patruzeci de ani! Cum te simţi?

Ridic din umeri.

— De treizeci şi opt?

Despachetez o lumânare frumoasă din ceară de soia, într-un suport de ceramică, un pulover bleu din caşmir, un lănţişor de argint, delicat, cu un talisman în formă de semilună.

— Şi mai e ceva, zice Sadie şi împinge o cutie mare spre mine. S-ar putea să ai nevoie de astea la un moment dat. Sper. Faţa ei devine brusc serioasă. Haide, spune cu blândeţe.

Desfac încet hârtia şi scot capacul. Sunt lucioase şi solide, făcute să dureze ani de zile, să facă faţă celui mai dificil teren. Şi au şireturile portocaliu-aprins.

— Ghete de drumeţie, spun, trecându-mi degetele peste suprafaţa caldă, rugoasă. Ridic privirea la Sadie. Mulţumesc, articulez din buze numai, pentru că mi s-a pus un nod în gât.

Ea îmi zâmbeşte, apoi ne ciocnim cănile cu ceai.

După ce sting lumânările în urale entuziaste şi ne mâncăm feliile uriaşe de tort („Pentru numele lui Dumnezeu, să nu spuneţi că aţi mâncat tort la micul-dejun!”, murmură Sadie şi şterge urmele incriminatoare de la gurile copiilor), probez ghetele mele noi.

— Mă simt bine, îi spun lui Sadie. Totuşi, trebuie să le fac rodajul înainte de a escalada Ben Nevis.[14]

— Măcar să bătătoreşti cărarea din grădină, îmi spune şi mă îmbrăţişează iar, după care inspectează hainele copiilor de firimituri şi îi înfofoleşte în jachete.

Stau la uşa de la intrare, în ghetele mele noi, şi le fac cu mâna.

Mai am felicitări de deschis – un mic teanc ordonat pe care Sadie l-a pus la un capăt al mesei. Este una de la Tom, cu o pisică desenată, care poartă un coif şi o insignă cu „40”, holbându-se cu ochi speriaţi la un tort aniversar. Mă face să râd.

în interiorul felicitării de la Celeste – pe faţă scrie „Ai 40 de ani şi eşti fabuloasă!” – găsesc un voucher la salonul ei. „Vino să te răsfeţi… O meriţi din plin!”

„O să încerc”, îmi spun.

Felicitarea de la mătuşa Linda are pe faţă o vază cu flori imensă şi un „40” şi mai mare. Mesajul ei – „La mulţi ani, Meredith! Mă gândesc deseori la tine. Cu drag, mătuşa Linda” – îmi provoacă un mic fior, cu care nu prea ştiu ce să fac. Ating petalele cu sclipici – îmi amintesc de fardul de pleoape cu care se dădeau ea şi mama când se duceau la dans în anii ’80.

De la mama şi de la Fee n-am mai primit nici o felicitare de când am împlinit treizeci şi şase ani, dar le recunosc imediat scrisul. Al lui Fee e mărunt şi îngrijit, în timp ce majusculele mamei strigă la mine: „MEREDITH!”, de pe faţa plicului. O iau mai întâi pe a ei şi o deschid la repezeală, înainte de a mă putea răzgândi. Felicitarea e tot cu flori, dar fără „40” şi fără sclipici. Şi fără cuvinte înăuntru, în afară de cele scrise de ea, sub o bancnotă de zece lire: „Meredith, sper că ai o aniversare frumoasă la patruzeci de ani. Mama (Cumpără-ţi ceva frumos când ieşi din casă)”. O întorc pe partea cealaltă; are încă eticheta cu preţul. „99 penny”.

Mai fac un ceai înainte de a deschide felicitarea de la Fee, încercând să-mi dau seama dacă mă bucur că a făcut efortul acesta, dincolo de SMS-urile pe care mi le tot trimite. Uneori îi răspund, alteori, nu – încă mi se pare stânjenitor şi ciudat. Am anulat şedinţa de astăzi cu Diane, pe de o parte, pentru că nu sunt sigură că vreau să fac terapie comportamentală de ziua mea, dar şi pentru că nu sunt sigură că am energia necesară s-o pun la curent cu ce mi se întâmplă. Că mi s-a prăbuşit lumea când mi-a fugit motanul. Că mi-am îndepărtat unul dintre puţinii prieteni pentru că a întrezărit, doar pentru o fracţiune de secundă, acea parte din mine de care mi-e cel mai ruşine. Că mi-am pierdut orice motivaţie de a deschide uşa casei, în ciuda progresului pe care îl tăcuserăm.

Decid că nu-mi pot petrece ziua furioasă, mai ales într-o încăpere plină de baloane roz-aurii şi cu bannerul meu personal handmade. Aşa că deschid felicitarea de la Fee. E una dintr-acelea personalizate, la care am văzut mereu reclame la televizor. Fotografia de pe faţă este una pe care n-am mai văzut-o. Eu cu

Fee, când eram mici, suflând în lumânările torului aniversar. Mereu făceam aşa – suflam amândouă în lumânări. Nu aveam petreceri, baloane sau bannere întinse pe pereţi. Dar întotdeauna primeam un tort cu lumânări, iar entuziasmul era prea mare ca să nu-l împărtăşim.

„Niciodată n-o să fii la fel de mare ca mine!!!”

Aşa spunea mereu, făcând paradă, prevalându-se de avantajul ei de un an şi jumătate de maturitate şi înţelepciune. în ce moment s-au inversat

lucrurile şi ne-am dorit să dăm ceasul înapoi în loc să-l grăbim înainte?

Sub urarea de „La mulţi ani” tipărită, cuvintele ei spun: „Mi-e dor de tine”.

Am ştiut că e ceva în neregulă de cum am pus piciorul în casă. Era prea linişte pentru o seară de duminică. în mod normal, când mă întorceam de la fast-food, Fee zdrăngănea prin bucătărie, cu muzica la maximum. Mama ori se uita la televizor, ori se pregătea să iasă. Acum însă, uşa bucătăriei dezvăluia încăperea goală, iar liniştea de la etaj era apăsătoare.

— Ai întârziat.

Am tresărit. Stătea în capul scării şi fuma.

— A fost aglomeraţie. E vacanţa de vară, am răspuns eu, prost dispusă. O să dai scrum pe covor.

— Dă-l dracului de covor! Unde e soră-ta?

Am privit-o fix.

— Habar n-am. Am fost toată ziua la muncă. Unde e fiică-ta?

— Mi-ai adus ceva? N-am mâncat nimic toată ziua.

— Nu mi-ai cerut nimic.

Luasem nişte peşte şi cartofi prăjiţi, dar îmi fusese atât de foame, încât mâncasem totul pe drum.

Scrumul crescuse periculos la capătul ţigării. La cea mai mică mişcare din mână, s-ar fi împrăştiat pe toată scara. îmi venea să-i iau ţigara şi să i-o îndes într-o nară. Clar eram prost dispusă.

— Chiar nu ştii unde e Fiona?

— Nu, chiar nu ştiu unde e Fiona, a izbucnit.

— Trebuie să fac un duş.

Am aşteptat să se dea la o parte, dar nu s-a dat. Am oftat adânc şi m-am înghesuit pe lângă ea.

— Eşti împuţită.

Cuvintele ei m-au pocnit din spate înainte să ajung la uşa dormitorului.

M-am uitat la dezordinea lăsată de soră-mea. Coji de pâine prăjită pe o farfurie şi zaţ întunecat într-o cană. Conţinutul trusei de machiaj răsturnat pe patul nefacut. Un maldăr de haine aruncat

pe podea. Toate mărunţişurile peste care păşeam şi pe care le ocoleam şi le aruncam cu regularitate din patul meu, bombănind că n-au ce căuta acolo şi că de ce nu poate niciodată să-şi ţină lucrurile în partea ei de cameră. începusem să simt o apăsare în piept. Voiam să fie acolo, în harababura aceea. Voiam s-o muştruluiesc în legătură cu asta, aşa cum făcusem de dimineaţă, când mă grăbeam să ajung la timp la muncă.

Am deschis uşile dulapului şi am răsuflat uşurată când i-am văzut puloverul verde, geaca de camuflaj cu petice la coate şi rucsacul din denim. Oriunde ar fi plecat, nu se dusese prea departe.

— Ce-ai făcut?

Mi-am încrucişat braţele peste tricoul mototolit.

Bea vin roşu şi se uita la televizor, cu sonorul dat încet.

— Ce-ai făcut?

M-am silit să vorbesc tare – nu-mi stătea în fire.

M-a privit cu coada ochiului.

— N-am făcut nimic. Soră-ta e nebună. Credeam că tu eşti aia nebună, dar nu mai sunt atât de sigură.

— Eşti o mincinoasă.

M-am ferit la timp, cu o secundă înainte ca paharul de vin să se spargă de perete, deasupra capului meu.

— Nu mi-e frică de tine, i-am spus, iar ea a izbucnit în râs.

Am trântit uşa în urma mea şi am plecat repede, fără să am idee unde mă duc. Am cotit, am trecut pe lângă şcoală, prin spatele magazinului, apoi m- am întors pe acelaşi drum. O oră mai târziu, eram în parc. Era pustiu, în afară de cineva care se dădea încet în leagăn. Imediat cum am pus la un loc toate piesele – părul drept, blond, coapsele subţiri, umerii înguşti, blugii rupţi în genunchi – am rupt-o la fugă.

A ridicat ochii şi m-a privit cum alergam spre ea. I-am făcut cu mâna şi am încercat să maimuţăresc un atlet în alergare, ca s-o fac să râdă, ridicând genunchii cât puteam de sus. Ea se uita pur şi simplu la mine. Faţa ei arăta altfel. Abia când am fost la câţiva paşi de ea, mi-am dat seama că era roşie şi umflată. S-a uitat în altă parte.

ZIUA 1.202

M-am oprit în dreptul ei.

— Fiona Maggs, ce se întâmplă?

A ridicat din umeri.

— Mai nimic.

— Nu arată ca şi cum ar fi nimic.

I-am întins mâna. Mi-a luat-o, încleştându-şi degetele în jurul palmei mele, dar a rămas în leagăn. Am stat aşa, fără să vorbim, până când şi-a

întors din nou faţa umflată spre mine.

— Fee.

— Nu, Meredith. Taci.

— Ce faci aici?

— Nu ştiu. Aveam nevoie de aer.

N-o mai văzusem pe sora mea atât de dărâmată. Ea era cea puternică. Nu era genul care să stea într-un leagăn, în parc, de una singură. Asta era ceva ce aş fi făcut eu.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o, iar ea a ridicat din umeri. Bine, s-a întâmplat ceva. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Dar vino acasă. Te rog. Ai de strâns nişte coji de pâine.

A râs, dar a zis:

— Nu încă.

— OK. M-am uitat înjur. O să stau şi eu aici. Te aştept.

I-am simţit privirea în timp ce mă îndreptam spre un mic carusel pentru copii. S-a mişcat puţin când m-am aşezat şi mi-a amintit cum mă simţeam când eram mică şi Fiona mă învârtea până când începeam să ţip să mă oprească.

După câteva minute, a venit lângă mine. M-am tras puţin, ca să-i fac loc.

Ne-am întins pe spate, cu picioarele atârnate peste margine, şi am împins în tartan până am început să ne învârtim. Ţinându-ne de mână, ne-am lăsat în voia ameţelii.

— îmi pare rău, a zis ea cu un oftat când, în cele din urmă, caruselul a încetinit.

Mi-am încordat stomacul până a încetat să-mi mai bolborosească.

— Pentru ce?

— Pentru că n-am fost acolo când ai ajuns acasă. Sunt sora ta mai mare. E treaba mea să am grijă de tine.

— Nu, nu este, i-am spus. Avem grijă una de alta.

Am lăsat în urmă parcul întins şi ne-am întors la casa noastră mică, la vieţile noastre mici. învăluite într-o tăcere confortabilă, priveam la picioarele noastre cum păşeau în cadenţă şi simţeam cum ni se ating braţele, legănându-se pe lângă corp. Am ajuns la uşa casei tocmai când soarele apunea peste oraş.

Sâmbătă, 20 aprilie 2019

Port ghetele noi de la Sadie, proiectate pentru drumeţii pe drumuri desfundate şi căţărat pe dealuri. Picioarele mele se simt în siguranţă, chiar dacă în rest cam tremur. Merg la uşa din faţă şi respir adânc înainte de a păşi afară. „Am patruzeci de ani şi port ghete de drumeţie", îmi spun cu fermitate. „Pot să merg până la capătul aleii din grădina mea." Gândul la petrecerea de ziua lui Celeste – peste numai şase săptămâni – stă la pândă în mintea mea.

Mai întâi o văd pe cea blondă; e la marginea interioară a trotuarului, cel mai aproape de fereastra mea. Pare cam de doisprezece ani, dar poate să fie mai mică. E greu de spus în ziua de azi. Merge braţ lângă braţ cu altă fată – puţin mai mică şi cu părul mai închis la culoare. Merg în acelaşi pas, aşa cum fac persoanele care se cunosc bine. Aşa cum fac surorile.

Le văd şi acum din pragul uşii mele, cu codiţele legănându-li-se la spate, fără să se ţină de mână, cu braţele atârnându-le pe lângă corp. Fără griji. Mă întreb dacă oamenii ne priveau pe mine şi pe Fee mergând împreună pe stradă şi zâmbeau în sinea lor, gândindu-se că n-avem nici o grijă pe lume.

Cele două fete au dispărut. Fac câţiva paşi ezitanţi pe alee şi le văd din nou. Cu cât se îndepărtează ele, cu atât înaintez şi eu spre trotuar. La capătul aleii, am o imagine completă asupra lor, până când dispar după colţul străzii. Decid că sunt surori şi că se întorc într-o casă fericită.

Nu ştiu sigur cât timp stau la capătul aleii. Ştiu că nu pot să merg mai departe, dar e în regulă. Stau destul cât să văd o femeie mai în vârstă, pe care n-am mai văzut-o până acum, trecând la câţiva centimetri de mine. Mă uit la ea, gata să zâmbesc şi poate să schimb câteva cuvinte amabile, dar nu mi oferă şansa. E complet concentrată la treaba ei, privind drept înainte prin ochelarii cu lentile groase, cu corpul ei ostenit, încovoiat spre pământ.

O privesc cum parcurge drumul lung, anevoios, până la o casă

ZIUA 1.205

aflată puţin mai încolo, unde dispare după o uşă cafenie, care se trânteşte în urma ei. Şi ea a fost cândva o fetiţă şi poate că părul ei cărunt a fost odată blond ca soarele şi s-a legănat într-o codiţă pe când trecea pe stradă cu sora ei.

în seara aceea, când stau încovrigată cu Fred pe canapea şi noua lumânare primită de ziua mea umple camera cu aromă de vanilie şi ylang-ylang, îi trimit un SMS surorii mele, pentru că simt că asta vreau să fac.

Am patruzeci de ani, dar niciodată n-o să fiu la fel de mare ca tine, îi scriu.

Duminică, 21 aprilie 2019

în visele mele, călătoresc – spre locuri străine nedeterminate, cum ar fi oceanele vaste, cu valuri colosale, cum n-ai să vezi niciodată pe coastele scoţiene. Mă reped neînfricată spre ele, privind apa cum îmi trece pe deasupra capului. Dar imediat sunt din nou acasă, spălându-mi sarea de pe corp, în baia mea verde-lime.

Azi-noapte, am auzit valurile spărgându-se în depărtare, dar eu mă aflam într-o grotă urât mirositoare. N-aveam lanternă, aşa că nu vedeam nimic. Rucsacul din spinare era atât de greu, încât curelele lui subţiri îmi intrau în carne. Oricât de mult încercam, nu puteam să-l dau jos. Clătinându-mă sub greutatea lui, în întuneric, încercam să nu respir pe nas. Povara era prea grea şi, tocmai când am simţit că mi se înmoaie genunchii, braţele unui bărbat m-au prins şi mi-au îndepărtat cu grijă rucsacul.

M-am trezit înainte de a apuca să-i văd faţa.

ZIUA 1.206

Vineri, 26 aprilie 2019

Beau o cană de ceai la fereastră şi îmi omor timpul înainte de a mă apuca de lucru, când îi văd capul şi umerii deplasându-se rapid, mult mai rapid decât m-aş fi aşteptat chiar şi din partea unui copil de zece ani. Apoi dispar din raza mea vizuală. Bat în geam. Nu reapare, aşa că las cana de ceai şi mă reped să deschid uşa de la intrare.

— Jacob, eşti OK?

îmi răspunde, dar nu înţeleg ce spune de după zid. Mă uit înjur. Nu văd pe nimeni altcineva. Respir adânc şi îmi încalţ adidaşii. Am fost afară cu şase zile în urmă, aşa că pot s-o fac şi acum.

Sunt la jumătatea aleii, când capul băiatului se iveşte din spatele zidului.

— Bună, Meredith. Ce faci? Tocmai am căzut de pe skateboard.

— Te-ai lovit?

Ne întâlnim la jumătatea aleii.

— Neah... E doar o julitură.

Arată spre sângele care-i curge de la cot. încerc să nu zâmbesc.

— Eşti un băiat curajos. Ce-ar fi s-o curăţăm un pic şi să-ţi punem un plasture?

Se gândeşte la propunerea mea.

— Cred c-ar fi OK.

— Eşti sigur? Crezi că un fursec ar ajuta?

— Da, poate. De care?

— Cu umplutură de ciocolată.

Zâmbeşte larg.

— Perfect, atunci.

— Mă întorc în două minute.

Când revin afară, aducând cutia cu fursecuri şi trusa de prim ajutor, îl găsesc aşezat pe zidul grădinii mele, inspectându-şi genunchii.

— Am mai găsit sânge, îmi spune.

— Păi, bine că am venit cu provizii, zic şi îi dau cutia. Uite, ia astea. Să- mi spui dacă-ţi plac.

Plescăie în timp ce îi şterg cotul şi genunchii.

— Bun, fraged.

— Numai cât trebuie de fraged? Nu prea mult?

Se gândeşte un pic.

— Poate ar trebui să mai mănânc unul ca să fiu sigur.

— Pare o idee bună. Scormonesc prin trusa de prim ajutor după plasturi. Deci ăsta e un skateboard nou?

— A rămas mic pentru vărul meu, spune cu gura plină. Mama o să turbeze. Mi-a zis să-mi pun genunchierele. Dar nu sunt deloc cool.

— Poate, dar te ajută să nu te loveşti. Apăs uşor un plasture pe rana din genunchi. Dar, cum ai zis şi tu, sunt doar nişte julituri. O să se vindece imediat.

— Mulţumesc, Meredith. Eşti o soră medicală bună, zice şi sare de pe zid. Vrei să vezi o şmecherie?

— Sigur.

Iau un fursec şi mă aşez pe zid, unde a stat el înainte. Nu-mi aduc aminte când am mai stat pe un zid, bălăbănind din picioare şi cu ceva dulce în mână. Poate niciodată. îl privesc cum îşi îndoaie genunchii şi sare, făcând capătul plăcii să se ridice în aer.

— Ăsta se numeşte un *ollie,* spune. Meseriaşii sar sus de tot. Dar eu sunt abia un începător, evident.

— O să fii şi tu meseriaş numaidecât.

Ridică din umeri.

— Ascultă, eu trebuie să intru în casă şi să mă apuc de lucru. Dar... vrei să iei tu fursecurile? Pentru tine şi fratele tău? Le las aici, pe zid, până pleci acasă?

I se luminează ochii.

— Da, te rog. Dar frate-miu nu primeşte. E cât un porc. O să le păstrez sub pat.

Râd.

— Promite-mi că i le dai mamei tale.

Dă ochii peste cap.

ZIUA 1.208

— Promit.

— Mă bucur că ne-am văzut, Jacob.

— Şi eu, Meredith.

— Dacă mai capeţi vreo julitură, ştii unde mă găseşti.

— Dap.

ZIUA 1.209

Chiar trebuie să mă apuc de lucru. Dar îmi place să stau pe zid, bălăbănind din picioare. Mai rămân câteva minute şi mă uit după Jacob, care se îndepărtează pe stradă, exersând diferite figuri, cu diferite grade de reuşită. Din când în când se uită spre mine şi eu îl încurajez, făcând semn cu degetul mare în sus. Mă trag pe marginea zidului şi îmi dau seama că pot să ating trotuarul cu vârfurile picioarelor. Dintr-o mişcare, aş putea să fiu în picioare, pe o suprafaţă cu nimic diferită de aleea mea. Dar decid că asta nu se va întâmpla astăzi, nu în faţa lui Jacob, şi îmi trec picioarele înapoi, pe partea sigură a zidului. Mă întorc în casă, lăsând în urmă cutia cu fursecuri.

Sâmbătă, 4 mai 2019

Lucrez la o porţiune deosebit de dificilă a cerului care se întinde peste Ponte Vecchio, cercetând cu luare-aminte masa, în căutarea unei piese care să aibă exact nuanţa aceea de albastru, cu o idee de lila, când sună telefonul.

— Bună, îngeraş.

Inspir adânc.

— Bună, mamă. Ce faci?

— Păi, am avut şi zile mai bune. Stăteam aici şi mă gândeam: unde s-a stricat totul? Cum Dumnezeului am ajuns aşa? Singură-cuc într-o sâmbătă seara. Dacă n-ar fi sora ta, n-aş avea pe nimeni. Pe nimeni! se lamentează, în timp ce eu continui să mă uit după piesa lipsă din cerul italian. M-ai auzit, Meredith?

— Da, mamă.

— Şi nu-ţi pasă? Nu dai nici un ban pe biata ta mamă?

Oftez.

— Ce-ai vrea să fac eu, mamă?

O aud trăgând adânc din ţigară şi suflând zgomotos fumul. Parcă-i şi văd buzele ţuguiate, buricele degetelor îngălbenite în jurul unghiilor exagerat de lungi, părul ţeapăn, decolorat cu apă oxigenată. A fost cândva o femeie frumoasă – pe dinafară, cel puţin.

— Să nu mă aştept prea curând la o vizită din partea ta?

— Nu, mamă. îmi pare rău.

— Ha! Scuteşte-mă cu scuzele. Stai acolo, încuiată în căsuţa ta, Meredith, cu puzzle-urile tale triste şi cu motanul tău trist. Ştii câtă ruşine ai adus pe capul familiei ăsteia?

„Nu, dar sunt sigură că o să mă informezi tu”, zic în gând. Mă simt ciudat, de parcă tocmai aş fi băut patru cafele espresso. închid ochii şi încerc să mă imaginez pe Ponte Vecchio, minunându-mă de frumuseţea soarelui reflectat de apele râului Arno.

Nu merge. Simt telefonul greu în mână. îl pun pe masă, lângă puzzle-ul aproape terminat, şi apăs pe difuzor.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru sora ta. Vocea mamei sună aspru şi inoportun în bucătăria mea. Dacă nu era ea, nici nu cred că aş mai fi fost aici. Aş fi murit de singurătate şi nimeni n-ar fi ştiut.

— Nu te vezi cu mătuşa Linda?

— Nu e mătuşa ta, toanto. Şi nu, n-am mai văzut-o de câteva luni. îşi petrece jumătate din timp în Spania acum, că e cuplată cu căcănarul ăla de Tony de la casa de pariuri.

— Bravo ei, murmur eu.

Nu mă pot abţine.

— Soră-ta a trecut ieri pe aici, de fapt. Cu Lucas.

Asta mă loveşte ca un val.

— Cu Lucas?

— Da, Meredith. Cu Lucas. Soţul ei, Lucas, punctează ea, pe un ton arogant, apoi trage din ţigară. A, nu ştiai? S-au împăcat. Totul a fost o mare neînţelegere.

O falsă drăgălăşenie îi îmbracă cuvintele. îi cunosc bine trucurile, dar chiar şi aşa, întotdeauna reuşesc să lovească în plin.

— Sigur.

— E o veste minunată, nu-i aşa? Sunt atât de fericită pentru ei! Şi mândră. Una dintre fiicele mele este într-o relaţie, se ţine de un job şi face ceva cu viaţa ei.

Nu pot să-mi dau seama dacă minte; niciodată n-am putut. Nu

ZIUA 1.211

ştiu ce e mai rău: că Fiona s-a întors la Lucas sau că mama găseşte o asemenea plăcere evidentă în a- mi da vestea, indiferent dacă e adevărată sau nu. Simt tensiunea crescându-mi, în maxilare, în tâmple, între ochi. Nu mai văd clar piesele de puzzle.

— Şi eu am un job, mamă.

încerc să mă concentrez din nou pe ceea ce ştiu.

— A, da... micul tău hobby cu scrisul. Uit mereu. Ai câştigat vreun premiu în ultima vreme? zice, dar tăcerea mea o irită. Of, pentru Dumnezeu, Meredith! Nu ştii de glumă? încerc să încălzesc atmosfera. N-ai avut niciodată simţul umorului, nu-i aşa? N-am putea să facem şi noi haz de necaz? Nu ţi se pare ridicol să stăm amândouă singure într-o seară de sâmbătă? Am putea să stăm împreună, să vorbim despre vremurile bune.

— Ca ziua în care soţul Fionei m-a violat în bucătărie, vrei să zici?

— Va trebui să încetezi cu poveştile astea, îngeraş.

— M-a violat, repet, cu glas tremurând.

— O, Meredith! De ce încerci să-i distrugi viaţa?

Deseori oamenii spun: „Am rămas tară cuvinte”, după care scuipă un torent de vorbe ca să-i convingă pe cei din jur cât de şocaţi/ supăraţi/ entuziasmaţi sunt. Dar în momentul ăsta, eu chiar mi-am pierdut abilitatea de a vorbi. Strâng pumnii, satisfăcută de durerea ascuţită pe care mi-o provoacă unghiile care mi se înfig în palme şi mă distrag pentru scurt timp de la durerea emoţională.

Vocea mamei răsună în continuare, dar cuvintele ei nu mai au sens. Ridic telefonul de pe masă şi-l arunc cât colo, în cealaltă parte a camerei.

Duminică, 5 mai 2019

Toată ziua îmi spun că mama minte, dar nu pot să mă scutur de îndoiala supărătoare care-mi stăruie în adâncul minţii. Pentru că am nevoie disperată să mă gândesc la altceva, îmi comand o ţinută nouă pentru aniversarea lui Celeste, căci e prima mea petrecere după ani de zile, iar asta merită ceva special. Parcurg pagini întregi cu rochii, ceea ce se dovedeşte a fi un mod destul de bun de distragere a atenţiei, atât de la îndoiala care mă sâcâie, cât şi de la vocea care-mi şopteşte în ureche că este aberant să mă gândesc, fie şi pentru o secundă, că o să merg la petrecere. „Dar vreau să merg”, mă răstesc la mine în gând, ca şi cum să vrei e tot ce contează. „Doar cu vrutul nu obţii nimic”, obişnuia mama să spună.

Oricum, îmi cumpăr o ţinută. Renunţ la o rochie şi optez pentru o salopetă, ceva ce n-am mai purtat niciodată, dar am văzut de multe ori la televizor şi pe internet.

Singura mea îngrijorare este cu mersul la toaletă, dar sunt sigură că o să- mi dau seama cum se face. Celeste ar putea să vină cu mine şi să ţină de mâneci ca să nu le târăsc pe jos. Suntem oare în punctul în care să ne putem înghesui amândouă într-o cabină de toaletă? Cred că am putea fi după câteva pahare de vin. Cu Sadie, mi se întâmpla mereu, când cutreieram diverse puburi din Glasgow. Ne scutea de câteva

minute de stat la coadă, iar una dintre noi putea ţine afară intruşii, dacă uşa era defectă. întotdeauna râdeam de mă spărgeam cu Sadie, în serile acelea din altă viaţă.

încă nu i-am spus lui Sadie despre petrecere. Ar fi prea multă presiune suplimentară. Va fi destul de rău s-o las baltă pe Celeste dacă nu reuşesc să merg, tară s-o mai dezamăgesc în plus şi pe Sadie. Diane ştie, dar ei îi plătesc cincizeci de lire pe oră pentru onoarea asta, acum, că şedinţele subvenţionate mi s-au terminat. Ultima dată când am vorbit, a pus în discuţie decizia mea de a nu-i spune celei mai bune prietene.

— Sadie e cel mai puternic sprijin al tău, a subliniat. Cred că te-ar putea ajuta cu asta într-o mulţime de feluri, indiferent dacă te duci sau nu. Poate chiar ar putea merge cu tine.

Am încuviinţat din cap şi am schimbat subiectul. Diane ştie meserie, dar nu înţelege totul. Nu le-am prezentat-o pe Sadie lui Celeste sau lui Tom pentru că n-am ştiut cum să pun laolaltă viaţa mea de dinainte şi cea de după într-un fel care să nu-mi dea transpiraţii reci.

După ce mi-am comandat salopeta, o pereche de sandale şi un clutch micuţ şi drăguţ, tastez numărul de telefon al lui Fee. Nu răspunde. Mai sun de unsprezece ori, ca o hărţuitoare, dar tot nu răspunde.

Tocmai am pus cartea jos şi am stins veioza de pe noptieră, când îmi vibrează telefonul.

— Meredith! spunea ea, în şoaptă. Am vrut să te sun.

— Păi, eu nu te-am oprit, am spus tăios.

— Ştiu.

— Te-ai împăcat cu Lucas?

— Meredith...

— Te-ai împăcat cu Lucas?

— Nu... nu chiar.

— Nu chiar? Ce dracu’ vrea să-nsemne asta? Ori da, ori ba. Şi dacă da, asta e ultima convorbire pe care o avem, îţi jur.

Nu zice nimic. Aud nişte zgomote înfundate, vocea altcuiva.

— Trebuie să închid, spune. O să aduc tort de ciocolată mâine.

Şi astfel, apelul se încheie. *Tort de ciocolată.*

înghit în sec, alungându-mi panica, şi aprind veioza. O sun înapoi. Intră direct căsuţa vocală şi mă invită să las un mesaj.

Degetele mele aleargă pe tastatură: Te agresează?

Patrulez în jurul camerei următoarele patru minute, până când răspunde:

Nu în momentul ăsta.

Unde e?

A adormit.

Fee, pleacă de acolo.

Şi unde să mă duc?

Aici. Vino aici.

Eşti sigură?

Normal că sunt sigură. Cheamă un taxi. Acum. xx

OK. xx

N-a mai rămas nimeni peste noapte la mine acasă de mai bine de un an, de când Sadie a băut prea mult gin şi şi-a petrecut toată noaptea în baie, vomitând. Trag canapeaua extensibilă din încăperea care ar putea servi drept cameră a copilului sau birou, dar nu şi-a depăşit niciodată condiţia de depozit pentru piese de mobilier desperecheate. Deschid fereastra ca să intre un pic de aer şi şterg praful de pe pervaz cu mâneca bluzei de pijama. Lui Fee nu-i pasă de chestiile astea, însă mie, da. Mă duc jos, pun apă în fierbător, apoi mă aşez pe bancheta de lângă fereastră, cu genunchii strânşi la piept, şi aştept.

Taxiul, cu farurile sale orbitoare, trage pe aleea din faţa casei mele. Nu aştept ca Fee să bată la uşă; deja ţin uşa deschisă, când ea ajunge la capătul cărării din grădină. Şi-a tras gluga de la hanorac, deşi nu plouă. Când e la câţiva paşi de mine, îi văd semnele întunecate de pe o parte a feţei. Cu cât e mai aproape, cu atât se conturează mai clar.

— O, Fee! Ce ţi-a făcut?

Nu spune nimic. Deschid braţele şi cade la pieptul meu, plângând.

Nu e o vânătaie proaspătă, deci nu pot face prea multe în privinţa ei.

— Nu arată aşa de rău dacă-mi dau cu fond de ten, spune şi bea din ceai.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Ca de obicei. Prea multă bere. I-am răspuns agresiv. Nici măcar nu-mi amintesc despre ce era vorba.

— De când...?

Nu pot să-mi iau ochii de la vânătaia din jurul ochiului ei stâng. Sunt cele mai închise nuanţe de mov, verde şi roşu, ca o pată de petrol. E aşa o versiune perfectă de ochi învineţit, încât aproape că pare o făcătură.

— Partea fizică... de vreo doi ani. Restul... de mult.

O iau de mână.

— Trebuie să fii epuizată. Hai la culcare, mai vorbim mâine.

Şi-a adus periuţă de dinţi, dar pijama, nu. îi dau pijamaua mea preferată, cea în carouri, alb cu un roşu cald, şi o pereche de şosete albe moi.

— Picioarele tot reci le ai noaptea?

— Da, uneori.

Mă foiesc agitată pe la uşa băii până iese, gândindu-mă că s-ar putea să am lucruri noi de aflat despre femeia asta, dar se pare că ştiu încă exact cine

este în adâncul sufletului ei.

Odată ce s-a instalat şi am verificat uşa din faţă şi pe cea din spate, mă duc şi eu la culcare. La ora patru dimineaţa, sunt încă trează. îmi iau perna şi plapuma şi mă furişez în camera de rezervă. Improvizez un pat pe podea şi dormim amândouă până la prânz.

Luni, 6 mai 2019

— Meredith, nu pot să stau aici pentru totdeauna.

Continui să spăl vasele rămase de la prânz.

— Ştiu asta. Dar nu poţi nici să te duci înapoi la el.

— N-o să mă duc.

— A încercat să ia legătura cu tine?

— Opt apeluri pierdute.

— închide telefonul şi mai stai o noapte, îi spun. O să ne gândim ce e de făcut.

— Vreau să sun la poliţie, spune. Şi nu doar pentru mine.

— N-o face pentru mine. Eu n-am de gând să retrăiesc ce s-a întâmplat în seara aia.

Pun ultimul bol în scurgător şi storc buretele.

— Mer, zice şi îmi atinge uşor braţul. De ce n-ai făcut-o tu? De ce n-ai sunat la poliţie?

Deschid robinetul şi las apa rece să-mi curgă pe palme, până când simt nişte furnicături plăcute. Mâinile ei pe braţele mele mă iau prin surprindere. Mă întoarce blând cu faţa spre ea. O privesc şi tot ce văd e vânătaia.

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi aşa ceva.

Vocea mi se opreşte în gât când îmi imaginez mâna lui lovind-o peste obraz, aceeaşi mână care lăsase cinci urme roşii pe umărul meu.

— îmi pare rău. Şi ei i se curmă vocea. Meredith, îmi pare atât de rău!

Ridic din umeri şi îi refuz scuzele.

— îţi dai seama ce înseamnă asta, să vorbeşti cu poliţia? E un pas important. Eşti sigură că eşti pregătită pentru

ZIUA 1.218

aşa ceva?

— Da, spune fără ezitare. Sunt sigură.

Stau întinsă în pat şi mângâi burtica moale a lui Fred. N-am fost niciodată atât de obosită. Din când în când, o aud pe sora mea umblând pe la parter. Nu ştiu cum pot să-mi doresc să-mi revendic spaţiul, dar şi să fiu alături de ea în acelaşi timp. Mă imaginez împărţită în două – o tăietură zimţată pe mijlocul corpului meu. O piesă imperfectă de puzzle.

Când mă hazardez să merg la parter, o găsesc trântită pe canapea, zapând la televizor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spun încet. Dar vrei să ne uităm la un film? o întreb, şi ochii i se luminează. Alege tu, o îndemn, şi mă aşez în celălalt capăt al canapelei, cu o pernuţă de catifea în braţe, iar ea caută până dă peste *Vrăjitorul din Oz.* Pe bune?

— Da.

Brusc, am zece ani şi ne uităm la Dorothy cum pocneşte din călcâie, într- o înregistrare veche, pe casetă video.

— îţi aminteşti acel Halloween când m-ai costumat în Toto?

Râde.

— Păi, aveam nevoie de un câine.

Ne uităm la film de la capetele opuse ale canapelei. Fred îmi sare în poală; îl mângâi pe cap până simt că adoarme. Până să ajungă Dorothy Gale în Oraşul de Smarald, adoarme şi Fee. O învelesc cu o pătură, cu grijă să n-o trezesc, apoi mă uit la restul filmului. Canapeaua mea n-a mai fost niciodată atât de caldă.

ZIUA 1.388

Marţi, 7 mai 2019

Sosesc doi poliţişti, un bărbat şi o femeie, cu feţe sincere, serioase. îi conduc în living.

— Vrei să... ? îi şoptesc lui Fee.

— Nu, e în regulă.

Clatină din cap şi închide uşa în urma lor.

Două ore mai târziu, se aude uşa din faţă închizându-se. Continui să amestec în supă până când îi aud vocea.

— S-a făcut. Se duc să-l salte chiar acum.

— Au de gând să-l pună sub acuzare?

— Aşa cred. Par destul de siguri că au suficiente probe.

O privesc fix.

— Păi, toate dovezile de care au nevoie sunt pe faţa ta.

Coboară privirea.

— Nu doar pe faţa mea.

O privesc cum îşi încrucişează mâinile peste pântec şi totul devine clar.

— O, Fee... copilul?

Nu pot să spun cuvintele altfel decât în şoaptă, dar tot par să reverbereze în toată casa. îşi muşcă buza.

— S-a întâmplat atât de repede!

— Vorbeşte-mi, îi zic şi o trag spre mine. Sau nu. Cum vrei tu. Eu sunt aici. întotdeauna.

— Mulţumesc, murmură în umărul meu. Rahat! Ce porcărie!

— O s-o scoatem la capăt, îi spun, şi pentru prima dată chiar cred asta.

— Cineva o să mă contacteze mai târziu ca să-mi spună ce se întâmplă. Dacă e sigur să merg acasă.

Simt nevoia să înghit în sec, dar şi asta cere un efort mai mare decât ar trebui. Mă întorc să amestec încet în supă, uitându-mă cum bolboroseşte. Sting focul, încercând să-l ignor pe cel care se aprinde în pieptul meu.

— De ce n-ai vrut să intru şi eu, să fiu cu tine?

ZIUA 1.389

— N-am vrut să auzi ce-mi face… ce-mi făcea.

Văd reflectată în fereastra bucătăriei o formă întunecată, care vine spre mine. închid ochii şi încerc să respir prin durere.

— Vrei supă?
— Meredith.
îmi pune o mână pe umăr şi tresar. Ca şi cum aş fi uitat că e aici.
Scap lingura de lemn, care îmi lasă o pată de sos pe blugi, înainte de a ateriza pe podea.

La fiecare împingere, geme. Mă strânge tot mai tare de umeri. Mă îngrozeşte – totul mă îngrozeşte. Că ar putea intra cineva. Plec capul, îmi strâng coatele pe lângă corp. Orice, numai să mă fac cât mai mică.

Deschid gura, dar nu iese nici un sunet. îmi tremură mâinile. „Am un atac de panică”, îmi spun, sau poate că îi spun surorii mele. „Am un atac de panică. Simt că mor, dar n-o să mor.”
Mă înfig bine pe picioare şi îmi frec coapsele cu mâinile, în sus şi-n jos. Podeaua e tare, materialul blugilor e rezistent şi moale. Inspir încet şi adânc, expir încet şi adânc.
Când mă întorc în cameră, o las pe sora mea să mă strângă în braţe îndelung.

Poliţista se întoarce. E scundă, cu tenul palid şi pistruiat, cu păr castaniu, strâns la ceafa într-un coc îngrijit. Ne spune că Lucas a fost arestat sub învinuirea de atac deosebit de grav. Ne spune că i s-au comunicat drepturile, a fost interogat, va fi reţinut peste noapte în arestul poliţiei şi va fi prezentat a doua zi în instanţă. Probabil că va pleda nevinovat şi va fi eliberat pe cauţiune, spune ea, dar dacă se apropie de Fee, va fi arestat din nou până la proces.
— Dacă vine peste noi? şoptesc.
— Dacă ia legătura cu vreuna din voi, trebuie să sunaţi la serviciul de urgenţe. Chiar şi dacă trimite numai un mesaj. Sau sunaţi-mă pe mine. Aveţi numărul meu.
— Când o să fie procesul? întreabă Fee, pălind la faţă,

pe sub vânătăi.

Unele dintre porţiunile mai întunecate au fost înlocuite de nuanţe mai deschise de galben şi maro.

— Ar putea fi peste şase luni, spune poliţista.

Are ochi mari, blânzi. Mă întreb ce orori or fi văzut prin oraşul nostru.

— Ce-o să se întâmple cu el? o întreb.

— Asta nu pot să vă zic, ne spune cu regret. O amendă, probabil. Poate şi câteva luni de închisoare. Depinde cum se poartă de acum şi până atunci.

înainte de a pleca, îi înmânează lui Fee un teanc de pliante.

— Aş vrea să putem oferi tuturor victimelor protecţia de care au nevoie, spune ea, scuzându-se. Dar aici aveţi nişte servicii locale care ajută persoane venite din relaţii abuzive.

— Să nu te întorci acolo, spun în timp ce o privesc pe poliţistă cum pleacă. Stai aici. Cu mine.

— Trebuie să mă duc după lucruri, Meredith. înainte să iasă. N-am încredere că o să păstreze distanţa.

— Nici eu, îi spun.

Mă duc să fac un ceai şi, când mă întorc, o găsesc plângând pe bancheta de la fereastră.

— Trebuia să fac asta cu ani în urmă, zice, printre suspine.

— Să nu spui asta niciodată. Nu spune „trebuia".

Mă strânge de braţ.

— Eşti mai puternică decât crezi, Mer.

îi ating chipul desfigurat cu vârful degetelor.

— N-o să te mai atingă niciodată.

îmi trimite un SMS: Am ajuns. Sunt la Shirley.

O sun imediat ce-mi intră mesajul, ca o mamă hiperprotectoare.

— Voiam doar să mă asigur, îi spun. Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie?

— N-am luat multe. Dar am dat jos televizorul cu ecran

plat, de pe peretele din living. L-am cumpărat pentru el, deci consider că mi se cuvine, în afară de asta, doar hainele mele şi câteva lucruri personale. N-am nevoie de prea multe. Un nou început, cum se zice, declară ea, deşi ştiu că nu se simte atât de tare pe cât vrea să pară. Sunt epuizată, recunoaşte. Tocmai m-am târât în camera de oaspeţi a lui Shirley, alături de televizorul meu cu ecran plat.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Ştiu, îmi răspunde. Dar asta e decizia corectă. Dacă aş sta cu tine, aş putea să nu mai plec niciodată. Şi te-aş scoate din minţi. Am rămas tot o vacă dezordonată.

Ştiu că nu ăsta e motivul pentru care a plecat. O ia încet, conştientă că am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu situaţia. în plus, bănuiesc că vrea să mă protejeze de Lucas. Dacă ea nu e aici, nici el n-are motive să fie. Ani de zile, a fost o amintire respingătoare, dar nu o ameninţare efectivă. Acum a redevenit real.

— A încuiat Shirley uşa din faţă? Şi pe cea din spate?

— Da. Şi mai are şi un soţ de nouăzeci de kilograme, care lucrează la Barlinnie.[15] Practic, am propriul bodyguard.

Mă relaxez puţin.

— Bun!

— Te rog, nu-ţi face griji.

— Să-mi spui să nu-mi fac griji e ca şi cum mi-ai spune să nu respir.

— Ştiu. Atunci, încearcă să-ţi faci mai puţine griji. Nu-ţi prieşte.

— Stai un pic, îi spun. O să te pun pe difuzor, ca să-mi iau pijamaua şi mă spăl pe dinţi.

Cască.

— Grăbeşte-te. Sunt frântă.

Trei minute mai târziu, sunt în pat. Pun telefonul pe perna de alături şi stâng veioza.

— Fee?

— îhm...

— Mulţumesc.

— Pentru ce dracu’[9]

— Pentru că te-ai întors la mine.

— Păi, mulţumesc că m-ai primit, mormăie.

Respir adânc, din diafragmă, trăgând aerul pe nas şi dându-l afară pe gură, cu o mână pe piept şi cu cealaltă pe stomac.

— Ce zgomotos! zice Fee.

— Respiră cu mine, îi spun. E relaxant.

— Aoleu! O să mă pui să fac şi incantaţii pe urmă.

Râd.

— întinde-te pe spate şi pune o mână în capul pieptului. Pune cealaltă mână imediat sub cutia toracică, inspiră încet pe nas, dar foloseşte-ţi stomacul. Pieptul nu trebuie să se mişte deloc. încearcă. Inspiră încet, nu uita, îi spun, în timp ce fac şi eu exerciţiul de respiraţie, simţind stomacul cum îmi împinge uşor palma. Apoi strânge muşchii abdomenului în timp ce expiri pe gură. La fel de încet.

— E o grămadă de ţinut minte, bombăne.

— Continuă. O să devină mai uşor.

îmi imaginez că Fee şi cu mine respirăm în sincron, că pântecele noastre se ridică şi coboară în acelaşi timp. Nu ştiu cât timp continuăm să respirăm aşa în întuneric – e acel moment din noapte când minutele şi orele ne joacă feste.

— Şi mie mi-e dor de tine, Meredith, spune Fee, tocmai când mă gândesc că a adormit.

Sâmbătă, 11 mai 2019

— Mer, cred că sunt pregătită să merg mai departe.

Eu şi Celeste lucrăm la o panoramă a New Yorkului, din o mie cinci sute de piese. E jalnică la puzzle – mult prea nerăbdătoare dar îi apreciez încercarea de a împărtăşi una dintre pasiunile mele. Amîncercat să-i sugerez unul mai uşor, dar a fost hotărâtă să vizităm Big Apple.[16]

— Să aleg altceva? Sau vrei doar să vorbim?

Râde.

— Adică să nu mai fiu singură.

— Serios? Vrei să mergi la întâlniri?

— Mă gândesc că poate vreau.

S-a îmbujorat; arată ca o puştoaică surescitată.

— Trebuie să te înscrii pe un site de *dating.*

Găsesc o piesă de margine şi o aşez pe masă, cam pe unde mă aştept să fie locul ei.

— Bună idee! Crezi că o să găsesc pe cineva în trei luni? Un partener pentru ziua mea?

încep să râd, dar nu-mi mut privirea de la puzzle. Simt că visul de a merge la petrecerea ei se îndepărtează.

— Am putea să facem asta împreună.

— Ha! Cine ar vrea să iasă la întâlnire cu mine?

— Meredith Maggs, despre ce vorbeşti? Se apleacă peste puzzle şi braţele ei mă încurcă la căutat. Eşti o partidă pe cinste!

— E drăguţ din partea ta, Celeste, dar nu prea cred.

— Pentru o femeie inteligentă, nu te pricepi deloc la unele lucruri, Meredith.

— Probabil că ai dreptate, Celeste.

— Deci... ce zici? Ne băgăm în lumea *dating*-ului online?

— Eu nu cred că sunt pregătită.

— Când ai avut ultima relaţie?

— O... cu ceva timp în urmă. Sunt bătrână şi am tabieturile mele, îi spun cu seninătate.

Celeste nu spune nimic, doar se uită la mine.

— Nu-i adevărat.

— Sunt o molie bătrână. Nu merg niciodată nicăieri, îi spun, şi sunt mai aproape ca oricând de adevăr.

— Ei bine, poate ar trebui.

— Poate ar trebui, admit.

— Cum îl chema? Pe ultimul tău iubit.

— Gavin, zic şi mă ridic brusc. Mă duc să aduc ceva de băut.

Când mă întorc, ea se uită pe telefon.

— Am găsit site-ul perfect pentru noi, mă anunţă.

Foarte prietenos cu utilizatorii şi gratuit pentru o lună! Haide, Mer, măcar o să fie amuzant. Putem să ne comparăm cele mai proaste conversaţii online.

— O să te ajut. Să vedem dacă Făt-Frumos al tău există.

— O, nu există. Caut doar un băiat de treabă.

în următoarele două ore, facem liste imaginare şi reale cu calităţile dorite: amabil, înalt, independent, neapărat iubitor de pisici (eu); simţul umorului, loial, dezinvolt, care-şi doreşte neapărat copii (Celeste). Verificăm câteva aplicaţii de *dating* şi ne restrângem opţiunile la două dintre ele, apoi încărcăm poza de profil a lui Celeste, un portret râzând, făcut de mine, în care arată ca fata frumoasă din vecini. Eu n-am nevoie de fotografie de profil, dar ea insistă oricum să-mi facă una.

Mă pune să mă schimb într-o bluză drăguţă şi să pozez în dreptul peretelui din living. Mi se pare ridicol la început, dar pe urmă îmi spune un banc şi îngroaşă poanta finală, aşa că pufnesc în râs, iar ea reuşeşte să-mi facă o fotografie în care arăt ca o femeie normală de patruzeci de ani, căreia îi place să se distreze şi care poate că nu trăieşte cea mai grozavă viaţă, dar face tot ce poate.

El arăta bine chiar şi când dormea. Chiar când avea gura deschisă şi îi curgea saliva pe bărbie. Era frumos şi foarte, foarte de treabă şi răbdător, şi nu era absolut nimic în neregulă cu el.

Dar a trebuit să ne despărţim. Am făcut-o în toiul nopţii, înainte ca el să se trezească, amabil şi frumos cum era, şi să-mi pregătească micul-dejun, şi să mă facă să mă răzgândesc.

— Gavin!

Am aprins lampa de pe noptieră şi l-am scuturat de umăr.

A mormăit şi s-a întors pe o parte.

— Scuze.

— Ce?

— Scuze. Sforăiam?

— Nu, nu sforăiai. Trebuie să vorbesc cu tine.

S-a întors din nou spre mine şi a strâns din ochii somnoroşi.

— Ce e? Cât e ceasul? Eşti OK?
— Da. Adică... oarecum. Nu chiar.
— Ce se întâmplă, Meredith?
S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a pus perna la ceafa.
— Trebuie să-ţi spun ceva.
A căscat.
— Scuze. Sunt frânt. Te ascult.
Simţeam că mi se face rău. Mă privea, aşteptând să vorbesc.
Mi-am strâns genunchii la piept. Nu voiam să mă atingă, dar trebuia să-i ofer ceva.
— Meredith, ce se întâmplă?
Era un om blând. Nici măcar nu se enerva când un alt şofer îi tăia calea fără să semnalizeze sau când îi suna cuiva telefonul la cinematograf.
— Nimic. Scuze. Las-o baltă.
— Nu, spune-mi. Pe bune, m-a îndemnat, dar eu mi-am întors faţa de la el şi m-am uitat în lumină, până m-au durut ochii. Meredith, ştiu că ţi-e greu să te deschizi în faţa cuiva.
— Păi da, asta ştim deja.
M-am întors iar spre el şi ne-am privit peste patul care părea mai lat ca de obicei. Voia să mă îmbrăţişeze, ştiu asta. M-am tras în partea cealaltă. Doar cu câţiva centimetri, dar a băgat de seamă şi a oftat.
— Ai nişte bariere cât Zidul lui Hadrian.
— Eşti un tip puternic. Cu siguranţă ai putea escalada Zidul lui Hadrian.
încercarea mea de a detensiona momentul n-a prins.
— Nu asta era ideea. Nu vrei să încerc escaladarea.
M-am gândit o secundă.
— Cred că ai dreptate. Dar nu e vorba despre tine. Ăsta e aşa un clişeu, ştiu: nu e vina ta, e vina mea. Dar o spun cu toată sinceritatea. Adică, tu eşti perfect.
— E vorba despre mama ta?
— într-un fel, am zis, iar el s-a întins peste pat, m-a strâns de mână, apoi s-a retras la loc. îmi pare rău, Gavin.
— Să nu-ţi pară rău. Ţie n-are de ce să-ţi pară rău.

Vreau să te ajut. Ce pot să fac ca să te ajut?

— Poţi să pleci, i-am spus cu glas şoptit, ceea ce n-a reuşit însă să amortizeze lovitura.

M-a privit ca şi cum tocmai i-aş fi spus că am ucis un căţeluş.

— Vrei să plec acum? S-a întins să-şi ia telefonul de pe noptieră. La... unu şi jumătate noaptea? Vorbeşti serios?

Blândeţea din ochii lui fusese înlocuită de confuzie.

— îmi pare rău. Dar... cu tine aici e mai greu.

— Nu mi-am dat seama că sunt aşa o pacoste.

Mi-a dat drumul la mână şi am ştiut că n-o să mă mai atingă niciodată.

L-am privit cum se îmbracă, nervos, dar meticulos. „Ăsta e ultimul lucru pe care l-aş spune despre tine”, mă gândesc. „Doar că mi-e mai uşor să fiu singură.” Dar nu vreau să spun asta cu voce tare, să admit că, pur şi simplu, nu sunt ca restul lumii.

— Deci... fa-mă să înţeleg. Stătea cu spatele la mine, pe marginea patului, şi îşi punea şosetele. Vrei să plec pentru că tatăl tău a plecat, iar mama ta a spus că e vina ta?

L-am lăsat să-şi verse mânia pe mine; o meritam din plin. Era numai o parte din adevăr, dar era tot ce puteam să-i ofer.

— în linii mari, am spus, vorbind în ceafa lui.

Avea părul mătăsos, ondulat – de câteva săptămâni tot spunea că trebuie să se tundă. I se cârlionţa la ceafa, ca al unui copil.

— Vrei să mă întorc?

Am clătinat din cap.

— Niciodată?

— Cred că nu, am şoptit.

— Meredith, nu pricep.

— Nici eu.

— Nu face asta.

S-a ridicat şi şi-a tras puloverul pe el.

— Ce să nu fac?

— Să devii pasiv-agresivă. Să te autocompătimeşti. Tu ai hotărât asta, nu eu.

— Ştiu.

Acum aveam şansa să-mi cer scuze, să spun că sunt cam răvăşită, să-i spun că nu voiam de fapt să plece, să-i spun să-şi dea jos puloverul şi să se bage în pat, să mă îmbrăţişeze pentru încă o noapte. Să-mi dea şansa de a-i spune că-l iubesc, pentru că îl iubeam, dar nu destul cât să învingă orice altceva.

Dar n-am făcut nimic din toate astea. Am aşteptat pur şi simplu să iasă din cameră, să coboare scările şi să închidă uşa de la ieşire în urma lui, puţin mai zgomotos ca de obicei.

Joi, 16 mai 2019

— Bună! mă salută Tom, privindu-mă din spatele ochelarilor de soare. E o zi frumoasă.

— Bună, Da, într-adevăr.

îi întorc zâmbetul. Sunt binedispusă, după o dimineaţă spornică. Am făcut curat de sus până jos, am copt două straturi de blat cu vanilie şi, într-un final, am terminat panorama Manhattanului. Căldura de afară îmi dă o senzaţie plăcută pe faţă, dar Tom aşteaptă să-l las să intre. Mă retrag cu regret din bătaia soarelui.

— Mă ajuţi să termin tortul?

— Ooo, da, te rog! Tom îşi ridică pe frunte ochelarii de soare. Numai dacă primesc şi eu o bucată, evident.

ZIUA 1.399

— Cred că putem aranja ceva.

Adevărul e că, probabil, o să-i dau jumătate din tort să-l ia acasă. Nu pot să sufăr să arunc tortul la gunoi, dar nici nu vreau să mănânc din el zile la rând. Dau din el cât pot – lui Sadie şi copiilor ei, lui Tom, lui Jacob, vecinei Jackie, care îmi scoate gunoiul în fiecare săptămână. îl las pe pervazul ferestrei de la bucătărie, într-o caserolă de plastic pe care ea o spală şi o pune înapoi după ce o goleşte. Uneori, îmi lasă şi câte un mic un feedback în caserolă. Gen „Foarte gustos” sau „Mi-au plăcut mai mult brioşele cu ciocolată”.

Tom ştie că are asigurată o porţie mare de tort, dar îi place să mă tachineze.

— N-am făcut niciodată un tort, mărturiseşte.

— Trebuie să mai facem doar crema de unt şi umplutura de dulceaţă. Dar putem să-l facem de la zero săptămâna viitoare dacă vrei. E uşor, jur.

— Poate pentru tine. Abilităţile mele culinare nu merg mai departe de legumele trase la tigaie.

— Deci poţi să toci legume şi să le pui la tigaie?

E rândul meu să-l tachinez.

— Hei, câtă aroganţă! Pentru informarea ta, uneori pun şi paste, zice Tom şi mă înghionteşte uşor cu cotul.

Atingerea aceea a durat numai o fracţiune de secundă, dar imediat cum a luat sfârşit, am resimţit acut lipsa braţului său. Chiar şi prin mânecă, i-am simţit căldura pielii. Mă concentrez pe adunarea ingredientelor: smântână pentru gătit, zahăr, esenţă de vanilie, dulceaţă de căpşune.

— Eu ce pot să fac?

Când mă întorc, îl văd aşezat pe blatul de lucru, legănând din picioare, ca un adolescent.

— Pentru început, poţi să te dai jos de acolo, îl dojenesc eu. Avem nevoie de un castron mare şi de o furculiţă. Şi de o lingură de lemn şi o strecurătoare.

Sare jos.

— OK. Să vedem cât îmi ia să găsesc toate astea.

începe să deschidă sertare şi dulapuri, uitându-se în toate locurile greşite. Simt o ciudată intimitate să-l las să scotocească prin ustensilele mele. E nostim totodată. Cine ar ţine o strecurătoare în acelaşi loc cu conservele de fasole şi compoturile de fructe?

— înmoi puţin untul, îi spun şi apăs butonul cuptorului cu microunde.

Când mă întorc, el are un castron, o furculiţă şi un mare zâmbet pe faţă.

— Te-ai descurcat?

— M-am descurcat.

îi arăt cum să bată untul, până devine omogen şi cremos. Adăugăm zahărul şi esenţa de vanilie, apoi întindem crema pe unul dintre blaturi. La sfârşit, punem deasupra un strat gros de dulceaţă, apoi acoperim cu celălalt strat de blat.

Lucrăm mai mult în tăcere, dar nu e câtuşi de puţin stânjenitor. Cred că e persoana cu care mă simt cel mai confortabil fără să vorbim. Contemplu un moment ciudăţenia asta, apoi îi dau zahărul pudră.

— încă ceva. Te las pe tine să faci onorurile. Presară-l pe deasupra. Un strat subţire.

— Gata. Arată incredibil. Bineînţeles, tu te-ai ocupat de ce era mai greu.

Tom face un pas în spate ca să admire creaţia noastră. Zâmbesc.

— A fost muncă de echipă. Iar acum, partea cea mai bună – o să-l gustăm.

Tai două felii generoase, iar Tom scoate două farfurii plate din dulapul de

pe colţ. După ce a fost în misiune de explorare cu jumătate de oră în urmă, acum pare să fie perfect pus la punct cu configuraţia bucătăriei mele.

— Nu putem să mâncăm tort fără să bem şi un ceai, spune. îl fac eu.

Mă aşez la masă şi aştept.

— A fost numit după regina Victoria, ştii? Se pare că în fiecare zi mânca o felie, la ceaiul de după-amiază.

îmi trec un deget peste umplutură, apoi îl ling.

— Nu sunt monarhist, dar e regina mea preferată, zice Tom şi vine lângă mine cu două căni de ceai. Era înaintea vremurilor sale. Ştiai că ea l-a cerut în căsătorie pe prinţul Albert?

Dau din cap că nu.

— Mie îmi place regina Maria a Scoţiei.

— A, o alegere discutabilă. Tortul ăsta e fantastic, apropo.

— Da, este.

— Mai bine îmi faci o salată data viitoare. O să mă îngraş dacă o ţii tot asa.

k

II privesc pe deasupra cănii, ridicând din sprâncene.

— N-ai un strop de grăsime pe tine.

— Pot să-ţi spun ceva?

— întotdeauna.

— Mă simt singur.

Mă holbez la el. Nu mă aşteptam la asta.

— Deseori mă gândesc cât de diferit ar sta lucrurile dacă aş mai avea-o pe Laura, dacă am avea copiii noştri. Dacă treaba ar fi mers altfel, dacă aş fi avut o familie.

Mi-l imaginez pe celălalt Tom, cel din parc, cu copilul gângurind în hamul prins la pieptul lui, şi simt un fior de tristeţe.

— Şi eu mă simt singură uneori, recunosc. Dar cel puţin tu eşti acolo, afară, în lume. Ai putea să-ţi întâlneşti şi mâine sufletul-pereche, mergând, pur şi simplu, pe stradă.

— Crezi în suflete-pereche?

Mă gândesc puţin.

— De fapt, nu ştiu.

— Şi tu poţi să întâlneşti pe cineva, Meredith, zice el, iar eu dau ochii peste cap. O să se întâmple. Dacă îţi doreşti.

Ridic din umeri.

— Poate găsesc un alt pustnic care o să se mute aici şi o să ducem împreună o viaţă de pustnicie.

— Aţi putea avea o mulţime de mici pustnici împreună.

— Un lăcaş de pustnici.

Pufnim în râs.

— Ştii că, de fapt, nu eşti o pustnică.

— Nu crezi că sunt?

Zâmbeşte larg.

— Un pustnic trăieşte retras din motive religioase. Tu eşti doar o sihastră necredincioasă.

Facem caterincă la încă o felie de tort. îmi spune că a început să alerge şi că i se pare greu să se ţină de un regim alimentar sănătos dacă o să continui să-l îndop cu tort. îi spun că o să încep să fac prăjituri tară unt şi tară zahăr. La plecare, mă ia prin surprindere cu o îmbrăţişare strânsă.

După aceea, mă întorc la puzzle-ul meu, dar nu mă pot concentra. Mi-au înţepenit genunchii pentru că am stat prea mult la măsuţa de cafea. Mă ridic şi mă uit afară. E uşor înnorat, dar e o vreme uscată. Verific prognoza şi continui să privesc pe fereastră. Trec şapte minute până când cineva trece pe lângă casa mea.

Merg încet dintr-o cameră într-alta, căutându-mi pantofii şi un pulover. în timp ce păşesc pe aleea din grădină, mă gândesc la

Tom. Nu vreau să se simtă singur. îmi încolţeşte în minte un gând, deocamdată prea mărunt ca să aibă vreun sens. Ajung din nou până la capătul aleii şi începe să mi se pară destul de normal.

ZIUA 1 1991

Era o duminică liniştită. Noi decupam figurine din hârtie, în timp ce mama cocea pâine. Fredona după muzica de la radio, pierdută într-ale bucătărelilor, amestecând, învârtind şi frământând întruna. Din când în când, se uita peste umărul nostru, să vadă dacă nu cumva tăiem ce nu trebuie. Odată, Fee a tăiat toate capetele figurinelor ei, ceea ce n-a fost prea bine.

— Suntem prea mari pentru asta, mi-a şoptit Fee.

Am aruncat o privire spre mama, dar ea era concentrată la pâinea ei, cu muşchii braţelor încordaţi, în timp ce apăsa cu palmele pe aluat. A făcut asta iar şi iar, şi mie mi s-a părut că au trecut ore întregi. îmi plăcea să mă uit, era oarecum hipnotic.

Fee avea dreptate – eram prea mari pentru figurine de hârtie. Dar mama nu voia ca noi să creştem înainte de vreme. în afară de asta, mie îmi plăcea să trec cu foarfeca prin hârtia groasă. O făceam cu răbdare, asigurându-mă că tai exact pe contur. Cream fata care n-aveam să fiu niciodată – avea un păr blond, bogat, un nas drept şi un zâmbet larg. O îmbrăcam într-o rochie turcoaz cu buline albe, presând cu grijă pliurile în jurul corpului ei plat.

Cineva a sunat la uşă. Mama a scos un ţâţâit dezaprobator.

— Cine apare neanunţat duminică după-amiaza? A oprit radioul cu cotul şi a început să-şi clătească mâinile, murdare de făină şi ulei. Se duce una dintre voi la uşă, vă rog?

Fee a sărit în picioare.

— Mă duc eu.

Ar fi făcut orice ca să scape de figurinele din hârtie.

Am continuat să decupez în linişte, în timp ce mama se ştergea pe mâini, se oglindea în uşa cuptorului şi îşi netezea părul.

Fee apăruse în uşă, cu ochii mari.

— A venit mătuşa noastră, a spus.

— Mătuşa Linda?

M-am bucurat. Uneori, în weekend, ne aducea peşte cu cartofi prăjiţi şi cutii cu suc acidulat. Poate că până la urmă nu va trebui să mâncăm pâinea mamei.

— Spune că e mătuşa Anna.

— Rahat, spune mama.

— E o prietenă de-ale tale?

Chestia cu mătuşile nemătuşi mi se părea bizară.

— Nu tocmai. Mama mi-a pus mâinile pe umeri. Purtaţi-vă cât mai frumos, fetelor. Să nu creaţi o scenă.

Doamna care spunea că e mătuşa Anna s-a aşezat pe un scaun în living, iar noi trei am luat loc în faţa ei, pe canapea, cu mama la mijloc, între cele două fiice ale ei. Mâna ei caldă şi făinoasă stătea pe a mea şi mă strângea de câte ori mătuşa Anna îmi punea vreo întrebare, avertizându-mă fără cuvinte.

Mătuşa Anna ne-a spus că este sora mai mare a tatălui nostru, că nu ne mai văzuse de când eram mici şi că-i fusese dor de noi. Ne-a spus că se afla în Glasgow numai pentru două zile, venită în vizită din Irlanda. Voiam să-i pun toate întrebările posibile, dar vocea nu părea să-mi funcţioneze.

Fee nu întâmpina asemenea dificultăţi.

— Unde e tata?

Am simţit-o pe mama cum înţepeneşte. Aş fi vrut să-mi dea drumul la mână şi să-mi lase un pic de spaţiu. Simţeam că mă sufoc, ca şi cum mâna ei m-ar fi strâns de gât. Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat ca mătuşa Anna să răspundă.

Era micuţă de statură şi blândă, cu o faţă prietenoasă şi un păr negru, cârlionţat, care-i ajungea până la umeri.

— în momentul ăsta, e la Liverpool. I-ar plăcea mult să vă vadă.

Liverpool. Nici nu ştiam unde vine asta – speram că nu prea departe. M-
am uitat cu ochi mari la Fee, dar chipul ei nu trăda nimic.

— Ţi-a dat vreun ban pentru noi? a întrebat mama.

— Păi... nu, dar...

— Mda. Iată. Taţii buni au grijă de copiii lor, a zis mama, apoi s-a ridicat şi ne-a tras şi pe noi în picioare. Haideţi, fetelor, să facem un ceai pentru musafira noastră.

Aş fi vrut să rămân să stau de vorbă cu mătuşa Anna. Aveam atâtea întrebări! Dar mama nu mi-a dat drumul. Ne-a tras pe

mine şi pe Fee după ea în bucătărie.

— Tata e în Liverpool? a întrebat Fee, imediat ce uşa s-a închis. Ne-ai spus că e plecat din ţară.

— Fiona, habar n-am unde a fost tatăl vostru în toţi anii ăştia. Putea să fie şi în Australia, după ştiinţa mea.

Mama a rămas cu spatele la noi cât a umplut fierbătorul şi a aranjat ceştile şi farfuriuţele pe o tavă.

— Pe unde vine Liverpool? am întrebat-o în şoaptă pe Fee.

A ridicat din umeri.

— Nu prea departe. De unde sunt cei de la Beatles. Cântecul cu submarinul galben.

— Putem să mergem la Liverpool? am întrebat-o pe mama.

A pufnit-o râsul.

— Sigur că puteţi, îngeraş. Când o să fiţi destul de mari să vă duceţi singure. Tatăl vostru ştie exact unde sunteţi. Poate veni oricând să vă vadă.

A deschis larg sertarul cu tacâmuri.

— Dar... dar...

— Dar, dar. Parcă eşti un robot. Dă-mi laptele din frigider. O să mă duc să beau în linişte o ceaşcă de ceai cu mătuşa Anna. A arătat spre figurinele noastre de hârtie abandonate. Voi întoarceţi-vă la joaca voastră. Puteţi să vă luaţi la revedere de la ea când pleacă.

M-am uitat disperată la Fee, dar ea avea ochii în pământ şi o pată roz- aprins în fiecare obraz. Am înhăţat sticla cu lapte şi am trântit uşa frigiderului. Mama ori n-a observat, ori nu i-a păsat. A luat laptele din mâna mea şi a ieşit din bucătărie, închizând bine uşa în urma ei.

înainte de a pleca, mătuşa Anna ne-a dat mie şi lui Fee câte o bancnotă nouă- nouţă de cinci lire şi câte o ciocolăţică.

— Mulţumim, am spus la unison.

Am făcut un pas ezitant spre ea exact în momentul în care mama m-a luat de braţ şi m-a tras uşor înapoi. Imediat ce uşa s-

a închis în urma mătuşii Anna, mama s-a repezit înapoi în bucătărie. Eu şi Fee am alergat în living, ne-am sprijinit cu mâinile de pervazul ferestrei şi ne-am uitat cum mătuşa Anna urca în maşinuţa ei.

A stat atât de mult înainte de a porni, încât m-am întrebat dacă nu cumva îşi făcea curaj să vină înapoi. Sau mă gândeam dacă n-am putea să sărim pe fereastră, să urcăm în maşina ei şi să mergem la Liverpool? în cele din urmă, a privit spre casă şi ne-a văzut la fereastră. A zâmbit şi ne-a făcut cu mâna. I-am răspuns cu entuziasm, în timp ce pleca. Fee m-a strâns de umăr şi am alergat sus.

Am rămas la fereastră, cu palmele lipite de geam, până când maşina roşie a dispărut.

Mi-am mâncat ciocolata în baie, apoi mi-am strecurat bancnota de cinci lire lângă saltea. Nu ştiu cât de departe aş fi putut ajunge de banii ăştia, dar aveam să mă duc la Liverpool.

De-a lungul anilor, am tot visat-o pe mătuşa Anna. Uneori, mă fugăreşte pe plajă, iar eu mă împiedic, ea mă prinde şi mă trezesc. Alteori, eu sunt cea care aleargă după ea, dar e prea rapidă pentru mine. E tot mai mică, şi mai mică, şi mai mică, până devine un punctuleţ, dar eu nu renunţ să fug după ea. Amândouă variantele sunt la fel de tulburătoare.

în săptămâna de după vizita mătuşii Anna, m-am gândit cât de diferită ar fi putut fi situaţia dacă aş fi fost un pic mai curajoasă. Dacă n-aş fi lăsat degetele mamei să mă reducă la tăcere. Povara ocaziei ratate apăsa pe umerii mei. Tot timpul visam să merg la Liverpool. De câte ori eram singură cu Fiona, era singurul lucru despre care voiam să vorbesc.

— Tu nu vrei să mergem? Nu vrei să-l vedem? Poate am putea sta acolo, spuneam şi adăugam relaxat: la Liverpool, de parcă n-ar fi fost clar la ce mă refeream.

De parcă ar fi fost vorba să mă întorc pe străzile familiare ale Liverpoolului, eu, care nu mă aventurasem niciodată dincolo de periferiile oraşului Glasgow.

— Viaţa n-ar fi mai uşoară în Liverpool.

Fiona şi-a încrucişat mâinile la ceafa şi s-a întins pe iarbă. Era o zi însorită. în urmă cu o lună, mama începuse un job nou la pubul din zonă şi lucra toată ziua. Ne lăsa o listă cu treburile pe care le aveam de făcut şi ne avertiza să le facem pe toate, altfel... Dar ne subestima. Eram eficiente şi rapide, şi lucram bine în echipă, dacă urmam ordinele Fionei. Ultima treabă era să întindem rufele pe sârmă. Priveam marginile îngălbenite ale feţelor de pernă ridicându-se şi coborând în bătaia uşoară a vântului.

— N-ai de unde să ştii, am mormăit. Nu ştii cum e în altă parte.

— Ştiu mai multe decât tine. Nu eşti Annie şi nu există Daddy Walton[17] care aşteaptă să te salveze.

— Ştiu că nu sunt Annie şi e Daddy Warbucks.[18]

M-am rostogolit pe o parte şi m-am uitat la profilul surorii mele. întotdeauna i- am invidiat nasul cârn. Mama spunea că eu am un nas ascuţit, ca de vrăjitoare. Nasul cârn al Fionei avea exact atâţia pistrui cât trebuia, nu prea mulţi. „Sărutările soarelui”, cum îi numea mama.

— Ea ne-a ţinut ani de zile, am mormăit. E rândul lui.

— Meredith, ea n-o să ne lase niciodată să plecăm.

Am ridicat din umeri.

— Am putea s-o ştergem, pur şi simplu. Am putea pleca şi acum. Hai să fim curajoase.

Fiona s-a uitat la mine cu ochii mijiţi.

— Suntem curajoase. De-aia suntem încă aici, a zis, iar eu m-am întors pe spate şi m-am uitat la soare până m-au durut ochii. Pun pariu că Liverpoolul e imens. Mult mai mare decât Glasgow. Cum să-l găsim?

Avea dreptate. Am urât-o pentru asta. Simţeam un nod tare în piept. Putea să fie inima mea care se transforma în piatră.

— îmi vine să smulg toate rufele de pe sârmă şi să le calc în picioare, am spus. îmi vine să sparg totul în bucăţi. Să-i ard toate hainele.

— Asta ar fi o prostie, a spus calm sora mea. Nu mai bine îţi fac o manichiură? Poţi să alegi culoarea.

A sărit în picioare şi mi-a întins mâna. încă era mai înaltă decât mine, dar o prindeam din urmă. Am urmat-o în casă, întrebându-mă dacă o să fiu vreodată şefa. Dacă o să am vreodată şansa de a lua propriile decizii.

Sora mea m-a luat cu braţul de după umeri.

— Cred că ar putea să vină el după noi.

Nici una dintre noi nu credea asta, dar ne pricepeam să ne prefacem.

ZIUA 1.405

Vineri, 24 mai 2019

Barbara spune că reuşesc să controlez conversaţia, dar eu nu vreau asta. Pare o femeie drăguţă, cu ochi mari, căprui, un pic trişti, chiar şi atunci când zâmbeşte. Poartă blugi strâmţi şi o cămaşă albă încheiată până la ultimul nasture, un cardigan gros, în carouri deschise la culoare, şi nişte pantofi albi fabuloşi, cu talpă subţire. Are părul cărunt, cu şuviţe argintii, tuns scurt, pe lângă cap.

Când a sosit, s-a aplecat să-l scarpine pe Fred sub bărbia întinsă la maximum şi mi-a spus că a crescut cu pisici, dar acum împarte casa cu o căţeluşă dalmaţiană pe nume Doris. Asta a ajutat un pic. întotdeauna am simţit o afinitate faţă de oamenii care vorbesc despre animalele lor de casă ca şi cum ar fi membri ai familiei.

— Ai făcut un mare pas înainte, Meredith, luând legătura cu centrul nostru de sprijin pentru victimele violului, a spus Barbara cu blândeţe. Ştiu că e posibil să te simţi copleşită, poate puţin speriată. Te rog să-ţi aminteşti că oricum te-ai simţi acum, este perfect normal. Dacă vrei să vorbim despre altceva, e în regulă. Sau putem doar să stăm aşa o vreme. Nu trebuie să vorbim despre nimic. Cum te simţi tu mai confortabil. Eu, una, nu mă grăbesc nicăieri. Stau aici cât timp ai tu nevoie.

Strânsoarea din pieptul meu mai slăbeşte.

— Cum e Doris?

Barbara zâmbeşte.

— Doris e o figură. Am luat-o de la un adăpost când era pui. Fusese abandonată într-un apartament, după ce chiriaşii au fost evacuaţi. Legată cu o funie de piciorul patului. Nu ştiu cum au fost primele ei luni de viaţă, dar nu cred că a primit prea multă afecţiune – sau mâncare. Era o arătare costelivă când am luat-o. Acum are în jur de cinci ani şi e mare, şi puternică, şi tare prostănacă. E cea mai bună prietenă a mea.

— Pare minunată.

— Este. Mai puţin când doarme la picioarele mele şi trage pârţuri ca un soldat, toată noaptea.

ZIUA 1.406

Izbucnim amândouă în râs.

— Eu l-am luat pe Fred la şase luni după ce am fost violată.

Cuvântul sună ciudat odată ce iese din gura mea, ca şi cum aş încerca să vorbesc pentru prima dată într-o limbă străină, nesigură pe pronunţie.

— Şi cum v-aţi găsit tu şi cu Fred unul pe altul?

— Prietena mea Sadie mi l-a adus. Habar n-am. S-a gândit că o să mă ajute. A apărut într-o zi cu el într-o cutie de pantofi. Era micuţ.

— Şi te-a ajutat?

— Nu sunt sigură. Adică e o companie minunată. Dar nu m-a ajutat să ies din casă. Nu e ca şi cum ar avea nevoie să fie scos la plimbare, sau ceva.

Brusc, îmi dau seama cât de recunoscătoare îi sunt lui Sadie pentru animalul de companie pe care l-a ales pentru mine. Gestul ei a fost pur şi simplu unul izvorât din bunătate, şi nu unul motivat de frustrare sau de nerăbdare. Nu încerca să mă forţeze să fac ceva ce n-aş fi putut face. A vrut doar să mă facă să mă simt puţin mai bine. Să aducă un strop de iubire în casa mea.

— De fapt, m-a ajutat. Enorm, îi spun Barbarei, cu lacrimi în glas.

— Mă bucur să aud asta. Animalele au calităţi terapeutice.

Stăm câteva momente într-o tăcere confortabilă, sorbind din ceai. Ceasul din bucătărie ticăie; maşina de spălat zumzăie.

— Cum faci ceea ce faci? o întreb pe Barbara, între două ceşti de ceai.

Mereu uit să beau. Mi se răceşte şi se formează o peliculă deasupra,
precum algele într-un lac. Mă ridic şi mai fac; mă bucur de diversiune. Ştiu să fac ceai. Iar al ei e simplu: fără lapte, fără zahăr. Un ceai muncitoresc.

— Ce vrei să zici?

Vocea îi rămâne blândă, dar ceva în ochii ei se schimbă. îşi

menţine privirea concentrată asupra mea.

— Nu ţi se pare greu? Să vorbeşti tot timpul despre asemenea lucruri?

— Sigur că da. Dar oricât de greu ar fi uneori pentru mine, e nimica toată pe lângă cât de greu este pentru tine şi pentru toţi ceilalţi, femeile şi bărbaţii curajoşi care îşi spun poveştile.

— Cred că auzi lucruri îngrozitoare. Adică, efectiv îngrozitoare.

— Meredith, ceea ce ţi s-a întâmplat ţie a fost îngrozitor.

— Nu în comparaţie cu ce li s-a întâmplat altora. N-am fost bătută. N-am fost târâtă pe o alee întunecată în puterea nopţii. N-am fost lăsată să mor. Tu trebuie să fi vorbit cu persoane care au trecut prin toate astea.

— Nu poţi să te compari cu nimeni altcineva. Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie a fost îngrozitor. Şi cu asta, basta. Nu există o ierarhie a abuzurilor. Trauma e complexă şi profund personală. Sunt aici ca să te sprijin să treci prin experienţa ta individuală, oricare a fost ea.

Mă aşez lângă ea, cu cănile de ceai proaspăt.

— Ar fi trebuit să-l opresc. Am lăsat să mi se întâmple. Ar fi trebuit să ţip sau să-l împing la o parte. Nu m-am străduit destul.

— Meredith, nu eşti singura care simte asta. Multe victime ale abuzului sexual se învinovăţesc, în special când îl cunosc pe atacator. Lucas te-a violat. Nu există absolut nici o îndoială în privinţa asta.

Brusc stânjenită, simt că mi se aprind obrajii. Aş vrea să fiu oriunde, dar nu aici, cu femeia asta despre care nu ştiu nimic în afară de faptul că are o dalmaţiană pe care o cheamă Doris şi îşi bea ceaiul tară lapte şi tară zahăr.

încerc să-i trimit un mesaj telepatic lui Fred care, mai mult ca sigur, stă tolănit în patul meu şi trage un pui de somn. Vreau să vină să mi se împleticească printre glezne sau să-mi sară în poală, o interacţiune de la sine înţeleasă de câteva ori pe zi. în

momentul ăsta, am nevoie disperată de ea. Am nevoie de ceva care să mă smulgă din momentul ăsta şi din trecut.

— E normal să te îndoieşti de tine. E normal să te învinovăţeşti. A trecut mult timp de la atac. Mult timp în care să investeşti în sentimente de vinovăţie şi auto- incriminare.

Sunt obosită. Aş vrea să mă târăsc pe scări în sus şi să mă strecor sub plapumă.

— A intrat cu forţa în mine. Mi-a ţinut un prosop de vase la gură. N-a durat mult.

Mă simt de parcă n-aş fi eu cea care vorbeşte. E precum confuzia dată de diferenţa de fus orar. Am avut-o o singură dată, când am venit dintr-o excursie în Canada, pe la douăzeci şi ceva de ani. îmi amintesc greaţa uşoară, valurile grele de extenuare şi senzaţia că aş fi avut capul plin cu vată. Sunt epuizată.

— Te-ai gândit să-l reclami la poliţie?

Sunt recunoscătoare că Barbara împinge conversaţia mai departe.

Clatin din cap.

— Era... este... soţul surorii mele. Ştiu că ar fi trebuit s-o fac. Mi-e greu să explic procesul mental. îmi pare rău.

— Nu te scuza, Meredith, spune Barbara, nu pentru prima dată de când s-a aşezat în bucătăria mea, cu aproape trei ore în urmă. Repet, reacţia ta a fost perfect normală. Multe victime ale violului nu raportează infracţiunea. E chiar mai puţin probabil să spună la poliţie în cazul în care îl cunosc pe atacator. în situaţia ta, înţeleg perfect de ce n-ai făcut-o.

— înţelegi?

— Da. Absolut. Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

— Lui Sadie, prietena care mi l-a adus pe Fred.

— Când i-ai spus?

— în dimineaţa următoare. Trebuia să ne întâlnim la prânz în ziua aceea. Am sunat-o ca să anulez şi mi-a scăpat, pur şi simplu. Nu plănuisem să-i spun. încă nu-mi venea să cred că s-a întâmplat.

— Şi Sadie ce-a făcut?

— A venit la mine imediat. Mi-a adus pilula de a doua zi... e soră medicală. Mi-a fotografiat vânătăile de pe braţe şi a încercat să mă convingă să sun la poliţie.

— Dar n-ai sunat.

Clatin din cap.

— Câteva săptămâni mai târziu, le-am spus mamei şi surorii mele.

— Cum au reacţionat?

— Nu m-au crezut.

Cuvintele mele planează în spaţiul dintre noi. Ochii Barbarei se întunecă.

— Fee, sora mea, mă crede acum. E complicat. El e un om rău.

— Eşti o femeie curajoasă, Meredith.

Aş vrea s-o cred. Poate am s-o cred într-o zi.

— De fapt, datorită lui Fee eşti acum aici, îi spun. A bătut-o şi ea l-a reclamat la poliţie, iar ei ne-au dat un teanc de pliante. Era şi al tău printre ele.

— Meredith, nu e prea târziu. Tonul din vocea ei s-a schimbat. Violul se poate raporta indiferent cât timp a trecut. Organizaţia noastră îţi va pune la dispoziţie pe cineva care să te susţină pe tot parcursul procesului penal.

— O să mă gândesc la asta, îi spun. Chiar o să mă gândesc.

Cerul e întunecat când pleacă, dar se simte o uşurime în aer, vestind sosirea verii. Aud maşini în depărtare şi un plânsei de bebeluş prin apropiere. în afară de asta, e linişte. Seara asta n-are nimic înfricoşător

— Te conduc până la maşină, îi spun deodată.

— Mulţumesc, îmi răspunde.

Mă simt în largul meu s-o iau de braţ, ceea ce şi fac. Străbatem încet aleea din grădină, cu braţele înlănţuite la nivelul coaielor. Simt un vânticel la ceafa, de pe care mi-am ridicat părul într-o coadă. Am făcut câţiva paşi, când îmi dau

seama că nu m-am încălţat şi am şosetele umede. Barbara n-a observat – sau dacă a observat, nu-i pasă de asemenea detalii minore; la urma urmei, sunt o femeie în toată firea care poate să umble în şosete când are chef, aşa că merg mai departe.

— O să fii OK, Meredith?

— Da, îi spun. Prietena mea Celeste vine mâine pe la mine. O să facem un pic de caligrafie împreună.

— Ce mod frumos de a petrece o sâmbătă! spune Barbara.

Mă strânge uşor de braţ înainte de a-mi da drumul. O privesc cum îşi descuie maşina şi pune geanta voluminoasă pe bancheta din spate. Stau cu picioarele ude pe trotuarul din faţa casei şi respir normal, inima îmi bate într-un ritm potolit.

— Ai grijă de tine, Meredith. Ştii unde ne găseşti dacă ai nevoie. Poţi să suni oricând la linia de ajutor. Şi o să te uiţi pe informaţiile pe care ţile-am lăsat? Sunt acolo o grămadă de resurse pentru tine: consilieri, grupuri de terapie... Gândeşte-te puţin la ele.

încuviinţez din cap, o să mă gândesc. îmi dau seama că probabil n-o s-o mai văd niciodată pe Barbara, cu ochii ei trişti, cu tunsoarea ei ciudată şi cu cardiganul gros. Drumurile noastre s-ar putea intersecta la supermarket, deşi nu ştiu dacă sunt gata încă să renunţ la cumpărăturile online. Cu siguranţă n-o să mai împărtăşim un moment ca cel de azi. I-am încredinţat o parte din inima mea, o parte pe care n-o mai are nimeni altcineva, şi am încredere să i-o las. Ştiu că o să aibă grijă de ea.

Se opreşte pentru un moment, înainte de a urca în maşină.

— Meredith, dacă vrei să implici poliţia, o să primeşti ajutorul de care o să ai nevoie. O să fie investigat tot atât de amănunţit ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

— Ştiu, îi spun.

Ştiu, de asemenea, că ar fi puţin probabil ca asta să ducă

undeva. Nu există probe criminalistice, nici martori. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Iar în momentul ăsta, nu ştiu dacă este loc în viaţa mea pentru cuvintele lui. încerc să-mi reclădesc viaţa şi nu vreau ca el să mi-o distrugă iar.

— Sunt foarte mândră de tine, spune Barbara, ca şi cum mi-ar citi gândurile.

— Şi eu sunt mândră de mine, zic şi râdem amândouă.

E timpul să ne luăm rămas-bun, dar o strângere de mână pare nepotrivită. Ajungem amândouă la aceeaşi concluzie în acelaşi timp şi deschidem larg braţele.

După ce maşina Barbarei dispare, zăbovesc îndelung pe trotuarul ud, căutând luna în spatele norilor.

Sâmbătă, 25 mai 2019

Mă trezesc înainte ca ziua să înceapă, în intervalul acela indecis în care întunericul persistă. Sunt transpirată, plapuma e îngrămădită între picioare. Visul revine înainte de a-l putea opri. Sunt la petrecerea lui Celeste, dar n-o găsesc. Merg prin încăpere uitându-mă după tunsoarea bob strălucitoare şi după zâmbetul ei cu strungăreaţă, tot mai repede şi mai repede, încercând să ţin pasul cu bătăile inimii. Alerg, iar lumea râde, apoi un pantof mare apare în calea mea şi zbor de-a latul podelei. Pantoful îi aparţine lui Lucas, care se apleacă deasupra mea, râzând mai tare decât toţi.

Deschid larg ferestrele dormitorului şi respir aerul proaspăt. Apoi o sun pe Fee, dar nu-i spun ce am visat. I-a provocat el destule coşmaruri. Vorbim despre vremurile în care ne vopseam una alteia părul cu spray, iar eu rămâneam o săptămână cu urechile mov.

ZIUA 1.408

Luni, 27 mai 2019

Stau la fereastra bucătăriei; mă uit în grădină şi nu mă gândesc la nimic anume, când le zăresc. Nu e neobişnuit să văd câte o pasăre ţopăind pe gard. Dar n-am mai văzut niciodată una, darămite două, cu penele de un verde-aprins şi capul portocaliu. Poate doar la grădina zoologică.

Nu pot să-mi iau ochii de la ele. Mă uit cum fac un dans graţios, una lângă alta. Culorile lor îmi amintesc de dropsurile acelea pe care le cumperi la cutie.

Am citit undeva că lebedele se împerechează pe viaţă. Nu ştiu sigur despre alte specii de păsări, dar acestea două par inseparabile. De câte ori una dintre ele sare într-o parte, cealaltă o urmează. Aştept până se întorc cu faţa la mine şi le fotografiez strânse una în alta – nu e cea mai clară fotografie, dar culorile sunt vii. Nu mă pot decide dacă Tom sau Celeste ar aprecia-o mai mult, aşa că le-o trimit amândurora.

Celeste răspunde în câteva secunde: Vaaaai!! Sunt papagali amorezi[19]?

Zâmbesc. Tipic pentru Celeste!

Beau două căni de ceai şi privesc păsările până când Fred se freacă de gleznele mele, căutând de mâncare. îi umplu castronul şi pun o cratiţă cu apă pe aragaz, la fiert. Am stat atât de mult cu ochii la păsări, încât n-am pregătit rizotoul planificat pentru cină. Atunci, să fie paste. Iau un borcan de pesto din dulap, tai câteva ciuperci. O dată la câteva minute, mă uit afară, şi păsările sunt tot acolo. Mă tem că dacă nu mă uit la ele, zboară.

îmi mănânc pastele la fereastră, când îmi bâzâie telefonul.

E Tom: Arată ca nişte papagali amorezi!

Celeste a spus acelaşi lucru, mă gândesc.

O scurtă căutare pe internet îmi spune că amorezii sunt o rasă micuţă de papagali. Mă entuziasmez când fac clic pe imagine – arată exact ca păsările de pe gardul meu. Poate ar trebui să cumpăr o poliţă pentru păsări şi nişte seminţe, ca să le dau un motiv să stea pe-aici.

ZIUA 1.409

Mă despart de păsări, ca să mă apuc de lucru. Peste o oră, când mă întorc în bucătărie ca să-mi fac alt ceai, au dispărut.

Când sunt gata să mă bag în pat, îmi intră un alt mesaj de la Tom.

N-ai să ghiceşti niciodată ce-am găsit.
Mă pregătesc să-i răspund şi să-i spun că e mult prea târziu pentru ghicitori, când îmi trimite linkul unui site.

PAPAGALI EXOTICI ADUC DRAGOSTEA LA GLASGOW 11 martie 2018

Iubitorii de păsări din Scoţia scrutează cerul mai avizi ca de obicei, după ce în mai multe grădini din East End Glasgow au fost văzuţi papagali *agapornis* de un verde-aprins, cu feţele de culoarea piersicii.

Se crede că aceşti papagali au scăpat de undeva, dar au reuşit să se descurce în libertate graţie hranei lăsate de localnici în locuri special amenajate. Experţii încearcă acum să urmărească traseele păsărilor.

Denise Prentice, purtătoare de cuvânt a Clubului Ornitologilor din Scoţia, a spus că, după părerea celor din organizaţie, aceste păsări au fost văzute pentru prima dată în anul 2017 şi că sunt, probabil, în număr de şase.

„Este atât de emoţionant că aceşti papagali cuibăresc aici, în vestul Scoţiei!", a spus Prentice. „Foarte puţine specii de papagali au reuşit să se reproducă în libertate pe teritoriul Regatului Unit, şi niciodată nu s-a mai întâmplat asta la nord de graniţă.[20] Papagalii amorezi, care se hrănesc cu fructe de pădure, seminţe şi muguri de copaci, pot trăi până la cincisprezece ani în captivitate. Şi-au căpătat numele de la stilul lor de viaţă monogam şi legătura puternică a perechii, precum şi de la timpul îndelungat pe care partenerii îl petrec împreună."

Mă simt specială! îi scriu lui Tom înainte de a-i trimite articolul lui Celeste.
Eşti specială, îmi răspunde el.
Uau, Mer, eşti specială! îmi scrie Celeste.
Izbucnesc în râs atât de tare, încât Fred saltă capul de pe labe şi se uită fix la mine.

— Tu n-ai cum să înţelegi, îi spun şi mă bag în pat.

WEEJAN: Ce mai faceţi voi în dimineaţa asta?
RESCUEMEPLZ: Am avut şi zile mai bune, să fiu sincer. © JIGSAWGIRL: Ce s-a întâmplat, Gary?
RESCUEMEPLZ: L-am văzut pe fratele meu ieri. Am ieşit la un hamburger.
JIGSAWGIRL: Şi n-a mers bine?
RESCUEMEPLZ: Nu prea. M-a întrebat dacă mai iau pastilele de fericire. I-am zis că da. A râs.
WEEJAN: Parcă ar fi fostul meu soţ.
RESCUEMEPLZ: Aş vrea să înţeleagă. Dar nici măcar nu încearcă. Toată familia mă consideră un caraghios.
JIGSAWGIRL: Ei bine, noi nu te credem un caraghios.
WEEJAN: Noi nu te credem nici măcar nostim.
JIGSAWGIRL: Nu pot să sufăr când oamenii le spun „pastile de fericire”. Ca şi cum ar fi un tratament miraculos. Măcar de ar fi... WEEJAN: Ştiu ce zici.
RESCUEMEPLZ: „Dacă vesel se trăieşte, fa aşa!”
JIGSAWGIRL: Bat din palme!
WEEJAN: LOL! Şi eu!
RESCUEMEPLZ: „Dacă vesel se trăieşte, bate-aşa!”
JIGSAWGIRL: Boc! Boc!
WEEJAN: Nu pot să mă deranjez să bat din picioare. Pot să mai bat o dată din palme?
RESCUEMEPLZ: Am încredere.
JIGSAWGIRL: Ce vine după bătutul din picioare?
WEEJAN: Datul din cap?
JIGSAWGIRL: Hmm, nu cred. Caut pe Google.
RESCUEMEPLZ: *dă ochii peste cap*
JIGSAWGIRL: „Dacă vesel se trăieşte, strigă ura!”
WEEJAN: Ura.
JIGSAWGIRL: Poţi mai bine de atât.
WEEJAN: URA!!!!
RESCUEMEPLZ: URA!
JIGSAWGIRL: Gary, te simţi mai bine acum?

RESCUEMEPLZ: Da. Dar numai pentru că voi două sunteţi total dilii. JIGSAWGIRL: Păi, tu ai început.

RESCUEMEPLZ: Touché. Oricum, mulţumesc.

WEEJAN: Ne bucurăm să fim de folos. JIGSAWGIRL: Oricând, cu plăcere.

Sâmbătă, 1 iunie 2019

Mai întâi, fac lista. Pregătirea este cheia succesului.

Ceapă
Lapte de ovăz
Piersici / nectarine
Hârtie igienică
Detergent de vase

Acum două zile, am mers până la capătul străzii. M-am oprit la colţ şi m- am uitat în jur. Am privit cu atenţie şirul de case: asemănătoare cu a mea, dar cu mici diferenţe de mărime şi formă. Am grupat maşinile parcate după culoare – patru negre, două albe, una argintie, trei roşii, una albastră – până la cele mai îndepărtate, pe care nu le puteam distinge. Până la colţ, nu m-am întâlnit cu nimeni, dar la întoarcere am văzut un bărbat venind spre mine, cu un căţel în lesă. Am simţit un mic nod în capul pieptului, dar mi-am spus că este de entuziasm, nu de panică, şi am respirat aşa cum m-a învăţat Diane.

Am încetinit puţin, dar nu m-am oprit – asta m-ar fi făcut să arăt ridicol. M-am tras spre interiorul trotuarului, ca să-i las loc să treacă. Am fost uşurată că are un câine – mi-a oferit ceva la care să mă uit. Un patruped cu blană roşcată şi creaţă şi urechi clăpăuge.

— Bună ziua, a spus.

Am ridicat privirea, la timp să-i văd faţa. Avea părul cărunt şi o bărbie lungă. Zâmbea.

— Bună ziua, am spus.

— O zi frumoasă, a spus.

— Mulţumesc, asemenea, am spus eu.

Uitasem cât de amabili pot fi oamenii. Tot restul zilei nu m-am mai putut concentra la nimic altceva. Am continuat să mă gândesc la omul cu păr cărunt şi la căţelul cu urechi clăpăuge.

Ieri, m-am aventurat puţin mai departe. Am mers până în punctul în care se termină casele şi începe un şir scurt de magazine. Un chioşc de ziare, o băcănie, un salon de coafură şi unul de îngrijire a câinilor. Am văzut oameni învârtindu-se pe lângă ele, dar de unde stăteam eu, erau nişte siluete confuze, tară feţe.

A fost o zi caldă. Mi-am ridicat faţa spre soare şi am savurat căldura razelor sale pe piele. M-am simţit la fel cum mă simt când stau în prag sau la capătul aleii din grădină, dar totodată, diferit.

La întoarcere, am trecut pe lângă doi adolescenţi, un băiat şi o fată. Stăteau cu ochii într-un telefon şi râdeau. Fata l-a înghiontit cu cotul în coaste, şi el s-a încovoiat, făcându-se că-l doare. Ea i-a arătat altceva pe telefon. Am aruncat o privire la feţele lor, dar nici unul dintre ei nu s-a uitat la mine. Am răsuflat uşurată.

Azi e ziua cea mare. Aşa cum mi-a sugerat Diane, fac un scurt exerciţiu de vizualizare a traseului înainte de a ieşi din casă, dar mă încurc încercând să-mi imaginez cum e amenajat magazinul şi decid că trebuie s-o fac pur şi simplu. Dacă nu găsesc ceapa, nu e sfârşitul lumii. De fapt, lista mea de cumpărături e mai mult orientativă. Ca întotdeauna, am destulă mâncare în bucătărie cât să trăiesc câteva săptămâni.

Planificarea amănunţită am deturnat-o spre ţinută. Un tricou alb lejer, care lasă pielea să respire. M-am gândit să-mi pun hanoracul pe deasupra, dar e o zi caldă şi riscul de a transpira e deja destul de mare. Chiar dacă varianta cu hanoracul pe deasupra îmi face cu ochiul, cred că, de fapt, ar atrage şi mai mult atenţia asupra mea. Din anumite motive, lumea se uită mereu cu suspiciune la persoanele cu hanorac. Aşa că optez pentru geaca de blugi cu buzunare mari, ca să-mi încapă lista de cumpărături, cârdul bancar, telefonul şi cheile. Nu vreau să fiu nevoită să scotocesc într-o geantă.

îmi perii părul în faţa oglinzii din hol, până mi se electrizează uşor. Verific să nu am mâncare între dinţi – puţin probabil, de

vreme ce am mâncat supă la prânz, dar nu se ştie niciodată – şi îmi dau cu balsam de buze. E cu mentă şi mă pişcă un pic.

Mă întorc, păşesc şi deschid uşa.

O călătorie de o mie de mile începe cu un singur pas, mi-a scris Diane aseară într-un e-mail. Nu sunt sigură că ştie de unde e citatul – sper că nu încearcă să-l dea drept al ei. Recunosc că l-am căutat pe Google ca să-mi amintesc – am crezut că e din Confucius, dar aparţine, de fapt, unui contemporan al său, Lao Zi.

Călătoria mea nu e de o mie de mile. Probabil că e de o jumătate de milă, dus-întors.

Am un nod în stomac, lucru cu care sunt obişnuită. Dar astăzi îl simt altfel. Uneori mi-l reprezint ca pe un ghem mare de elastice, strânse bine la un loc. Dacă un elastic se întinde prea tare şi plesneşte, totul se duce de râpă. Dar azi, ghemul îmi dă o stare de siguranţă. S-ar putea chiar să-mi dea stabilitate, să mă ţină cu picioarele pe pământ.

E sâmbătă, probabil cea mai aglomerată zi de cumpărături a săptămânii. Când i-am spus lui Diane că în ziua asta voiam să merg, a făcut o faţă serioasă.

— Eşti sigură că e o idee bună? Poate o zi mai liniştită ar fi un punct mai bun de pornire.

— Nu e John Lewis[21], i-am spus. Cred că o să mă descurc.

Nu ştiam dacă aveam să mă descurc. Dar nu voiam ca decizia să-i aparţină lui Diane.

— Ai numărul meu, a spus. O să ţin telefonul lângă mine. Sună-mă dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva. Sau pot să vorbesc eu, şi tu doar să asculţi.

— Mulţumesc, am spus.

Am băgat mâna în buzunar şi am strâns telefonul.

Un cuplu se plimbă pe cealaltă parte a drumului. în faţa mea, văd o femeie care împinge un cărucior. Merge destul de repede, din câte îmi dau seama. Dacă-mi menţin ritmul actual, n-am s-o ajung din urmă. în afară de ea, strada e goală în faţa

mea. Mă întreb câte case sunt, de asemenea, goale. Ce fac alţi oameni sâmbătă după-amiaza? Se întâlnesc cu prietenii la cafea, îşi duc copiii la înot, merg la cinematograf. Se plâng că n-au nimic de făcut, când au toată lumea la îndemână.

Arunc o privire furişă spre casa cea mai apropiată. Are o uşă albastră şi un mic ghiveci cu flori portocalii în fiecare capăt al pragului. Următoarea are, în faţa bovindoului, un mic bazin de piatră în care să se scalde păsările. Mă întreb unde sunt acum papagalii verzi, cu cap portocaliu.

Mă uit la încă zece case, încercând să-mi dau seama cine doarme în patul lui, cine găteşte în bucătărie, cine trage draperiile şi încuie uşa peste noapte. De câteva ori, surprind pe câte cineva în camera care dă spre stradă şi îmi întorc imediat privirea. Nu vreau să capăt reputaţia cuiva care se holbează în casele oamenilor.

Aproape că am ajuns la casa cu uşă neagră. Are luminiţe în jurul ferestrelor de la etaj – nu mi-e clar dacă au rămas acolo de la Crăciun sau sunt o decoraţie permanentă, dar îmi plac.

Casa cu uşa neagră şi cu luminiţe este ultima de pe stradă. Trag adânc aer în piept şi îmi apăs cu o mână pântecul. Nodul e încă acolo, dar e intact. E timpul pentru shopping.

Tânăra de la casa de marcat nici măcar nu ridică privirea când deschid uşa, cu o mână fără îndoială mai transpirată decât cu câteva minute în urmă. Mă duc repede în fundul magazinului şi îmi scot lista din buzunar.

Ceapă
Lapte de ovăz
Piersici /
nectarine
Hârtie igienică
Detergent de
vase

Se întâmplă să mă aflu exact lângă hârtia igienică, aşa că iau un bax. Câţiva paşi, şi ajung şi la detergentul de vase. Ar fi

trebuit să iau un coş. Gândul de a scăpa piersicile pe jos, peste tot, îmi dă greaţă. Mă uit din nou pe listă. Să le iau pe rând.

Mai e cineva la raionul de fructe – un bărbat înalt, cu şapcă şi blugi tociţi. Mă apropii încet, strângând la piept baxul de hârtie igienică şi detergentul de vase.

El alege o banană şi, văzând fructul în mâna lui, mă gândesc la ceva ce spunea Fee. „Aia din buzunarul tău e o banană sau doar te bucuri că mă
vezi?”

Mă întreb ce-o fi făcând ea acum. Aş putea s-o sun mai târziu.

— Sunteţi bine?

Omul cu banana nu aşteaptă răspunsul meu şi deja se îndepărtează.

— Da, răspund.

Nu au piersici proaspete sau nectarine. Aş putea să cumpăr conservate, dar iau o banană. Pot s-o mănânc în drum spre casă. îmi dau seama că mi-e foame. Treaba asta necesita mai mult decât o supă la prânz.

Pare o chestie aventuroasă să mă abat de la listă. Mă uit în jur să văd ce- mi mai atrage atenţia. Văd un stand cu gogoşi proaspete, care nu era ultima dată când am fost aici, şi un sortiment de granola pe care nu l-am văzut pe site la Tesco. îmi trebuie o ceapă pentru legumele la tigaie pe care plănuiesc să le prepar pentru cină. Din fericire, ceapă au din belşug, spre deosebire de piersici. Aleg două care arată relativ bine, apoi schimb una. Când o să mai am nevoie, o să mai vin.

N-am observat-o pe femeia care venea spre mine, din spatele casei de marcat, până n-a ajuns în dreptul meu.

— Vă ajut cu ceva?

Are un păr blond, lung, strâns într-un coc în vârful capului, şi un piercing metalic în sprânceană.

Mă uit la ea, apoi la listă.

— Aveţi lapte de ovăz?

— Hmm, nu cred, spune. Staţi să verific.

Aştept lângă ceapă. O femeie şi un băieţel cu un dinozaur mare în braţe intră în magazin.

Ea mă vede uitându-mă şi zâmbeşte.
— îl ia peste tot cu el.
Zâmbesc şi eu.
— îmi place.
Femeia cu coc s-a întors. îmi arată o cutie.
— De migdale e bun? Nu avem de ovăz, dar ar trebui să primim marţi. Dacă vreţi, pot să vă pun unul deoparte.
— Laptele de migdale e perfect, zic eu, răsuflând uşurată, şi iau cutia din mâinile ei. Mulţumesc.
— N-aveţi pentru ce.
Pleacă să stea de vorbă cu femeia însoţită de băieţel.
Mai dau o tură de magazin şi văd unde se află totul Iau ciuperci şi o pungă de merişoare uscate, apoi merg la casă. Femeia şi băiatul au plecat. Suntem doar eu şi femeia cu coc.
— Plănuiţi ceva pentru azi?
— Mmm, nu ştiu, îi spun sincer. Poate fac ceva la cuptor.
— Cool, spune. Aveţi o sacoşă?
Mă uit în gol.
— Păi... nu.
— E cinci penny o pungă, spune.
— Sigur, spun repede. Bineînţeles.
Mă uit cum îmi umple punga de cinci penny. în ultima clipă, înhaţ o ciocolată din care n-am mai văzut şi i-o întind. La momentul potrivit, bag cârdul în dispozitiv, cu capătul greşit, şi mă zăpăcesc puţin, dar pe urmă fac cum trebuie. îi spun că nu, mulţumesc, nu-mi trebuie bonul.
— O zi frumoasă! zic înainte să plec.
Ne privim în faţă una pe alta şi îmi dau seama că are ochi frumoşi, căprui, cu irizaţii aurii.
— Să fie, asemenea! îmi răspunde.
Ies din magazin cu punga mea şi mă gândesc să sun pe cineva – pe Sadie, sau pe Tom, sau pe Celeste, sau chiar pe Diane – dar decid să aştept până ajung acasă. Vreau să păstrez momentul ăsta, încă puţin, doar pentru mine.
îmi pun sacoşa jos, pe trotuar, ca să desfac banana. E perfect

coaptă – mult mai bună decât bananele pe care le primesc prin curier şi pe care trebuie să le mai las încă patru zile în bolul cu fructe, până să le pot mânca.

— Meredith, tu eşti?

O aud înainte de a o vedea, pentru că nu mă uit la nimic în afară de banana mea. Habar n-am cine e această doamnă în vârstă, cu un sacou roşu, elegant.

— Tu eşti! Nu te-am mai văzut de o veşnicie!

Zâmbesc, ţinând stânjenită banana, pentru că am cojit-o şi nu mai pot s-o pun în pungă.

— Bună ziua... ce mai faceţi?

— Sunt Mărie, Mărie Rossiter. Doamna Rossiter.

Clasa a unsprezecea, istorie.

— Doamnă Rossiter... uau! îmi pare rău, nu v-am recunoscut.

— O, nu-i nimic, dragă. Sunt mult mai bătrână decât eram. Râde. Ai grijă, timpul trece. Ce mai faci? Nu te-ai schimbat deloc.

— Sunt bine, îi spun.

— Mă bucur să aud asta, dragă. Cu ce te mai ocupi?

— Cu scrisul. Stau chiar mai încolo, pe strada asta.

— Uau, cu scrisul? Ei bine, nu mă surprinde. Eseurile tale erau întotdeauna la înălţime. în fine, trebuie să plec, să-mi aranjez părul. Râde din nou. Avem invitaţi la cină diseară.

— Distracţie plăcută! îi spun.

— Mulţumesc, dragă. Ai grijă!

Sunt la jumătatea drumului, când îmi dau seama că doamna Rossiter nu ştie nimic despre mine în afară de ce i-am spus eu acum. Nu ştie ce nu ştie. Poate că se va duce acasă şi îi va spune soţului ei: „Am dat nas în nas cu o fostă elevă astăzi. Acum e scriitoare”. Şi asta o să fie tot.

Duminică, 2 iunie 2019

Fiona arată altfel. Are şuviţe groase de un blond-deschis şi un pic de culoare în obraji. Ochii ei par mai strălucitori – s-a machiat? N-aş putea spune, dar dacă da, funcţionează. Arată cu

zece ani mai tânără decât ultima dată când stătea în pragul uşii mele.

— Am adus prăjituri, spune şi îmi întinde o cutie albă.

— Mulţumesc.

Mă urmează în bucătărie, îşi lasă geanta jos, pe podea, şi îşi scoate jacheta.

— Cum a mers cu femeia de la Victimele Violului?

— Barbara. A fost drăguţă.

Deschid cutia şi zâmbesc. Prăjitură cu morcov. Preferata mea. îmi fac de lucru aducând farfurii, un cuţit şi furculiţe şi punând apă la fiert pentru ceai.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu ştiu. Poate. Dar nu încă.

— Bine atunci, când vrei tu. Sunt mândră de tine, Mer.

— Şi eu sunt mândră de *noi,* îi spun. Dar tu? Eşti OK?

Nu i-am spus că stau deseori trează noaptea, temându-mă pentru ea. Neam luat obiceiul să ne dăm mesaje înainte de culcare, dar nici asta nu mă linişteşte complet. Umbra lui Lucas stă la pândă în mintea mea.

— Chiar sunt. A plecat la unchiul lui în Dundee.

— A dat vreun semn?

O privesc fix.

— Nu, nu, zice, scuturând din cap. Am văzut-o pe mama lui la poştă.

— Karen.

îmi amintesc de femeia micuţă şi blajină de la grătarul din curtea mamei, în seara în care Lucas a cerut-o în căsătorie pe Fee, şi pe care am revăzut-o la nunta lor.

— Şi-a cerut scuze. A spus că e şocată, că nu ştie ce l-a apucat.

— *Nu ştie ce l-a apucat?*

Apuc mânerul fierbătorului şi torn cu atenţie apa clocotită în căni.

— Ştiu, ştiu. Vine mai aproape de mine. îşi pune mâna pe spatele meu; o atingere uşoară care-mi spune că e lângă mine într-un fel care contează. S- ar putea să am nevoie să fac ce ai făcut tu – cu Barbara sau cu altcineva, spune, poate pentru mine, sau pentru ea, sau poate pentru amândouă.

— Cred că te-ar ajuta.

— în timp, precizează imediat. Când o să fiu pregătită.

— Sigur, îi răspund, pentru că ştiu totul despre ce înseamnă să fii pregătit. Şi în aceeaşi notă, adaug: Am fost la magazin astăzi.

— Ei, drace! Pe bune? Meredith, asta e nemaipomenit. Sunt de două ori mai mândră de tine.

— Mulţumesc. Ne aşezăm şi iau o muşcătură mare de prăjitură. Uau! E fantastică. De unde ai luat-o?

— Eu am făcut-o.

Sora mea mă priveşte, cu un zâmbet radios.

— Nu te cred. E prea bună.

Râde.

— Jur pe viaţa mea. Am făcut o grămadă de prăjituri în ultimii câţiva ani. E refugiul meu.

O privesc fix.

— Şi eu am copt o grămadă. Dar nu sunt atât de bună ca tine. Ar trebui să- ţi deschizi o afacere – prăjitura asta e de-a dreptul incredibilă.

— Am făcut câteva torturi aniversare pentru prieteni. Ar putea fi o idee – cine ştie? Poate până la urmă o să scap din supermarketul ăla.

— Dacă ai de gând să vii mai des, o să ajung o grăsană.

Cuvintele mele plutesc între noi.

— Mi-ar plăcea, spune ea. Nu partea cu îngrăşatul, partea cu venitul.

— îţi aminteşti că mă făceai grasă când eram mici? zic eu, neputând să mă abţin.

— Eram un copil prost. Eram invidioasă pe tine. Aveai părul ăsta negru, bogat, ochi mari, frumoşi. Erai... misterioasă.

O privesc fix.

— Habar n-aveam. Şi eu eram invidioasă pe tine. îmi doream părul tău blond şi pistruii tăi.

— Sărutările soarelui, am spus amândouă în acelaşi timp.

îmi mănânc tortul şi mă uit la Fiona cum îşi bea ceaiul, mă uit la pistruii ei, la nasul cârn, la ochii albaştri. îmi sunt la fel de familiare ca propriile trăsături, chiar după toate câte s-au întâmplat. *Misterioasă.* îmi repet cuvântul în gând şi încerc să-l probez. Poate nu e târziu să iau în considerare o versiune a mea diferită de cea în care mama m-a silit să intru, ca într-o haină prea strâmtă.

— Să ştii că şi cu mine s-a purtat oribil, spune Fee.

Duc farfuriile goale în chiuvetă şi dau drumul la apă. O pasăre micuţă, maronie ţopăie pe gardul grădinii. Mă uit cum îşi execută dansul într-un picior, lipsită de griji.

— Meredith.

— Nu facem concurs, Fee.

— Nu încerc să fac un concurs din asta. Vreau doar să ştii că n-ai fost singura. Vreau să spun că nu te ura pe tine mai tare decât pe mine sau ceva de genul ăsta, zice, apoi vine lângă mine la chiuvetă şi ia prosopul de vase. Lasă-mă pe mine să le şterg.

îi dau o farfurie udă.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de rea cu tine.

— Se purta mai urât când nu erai tu de faţă.

— înţeleg. Opresc apa şi mă uit la ea. îmi pare rău, deşi nu ştiu dacă ajută la ceva.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Ce-ai fi putut face?

— Nu ştiu. Dar ai fi putut să-mi spui.

— N-am vrut să ştii. Am vrut să crezi că măcar una dintre noi are ceva putere împotriva ei. îmi atinge braţul – scurt, uşor. Dacă stau acum să mă gândesc, ar fi trebuit să-ţi spun. Cred că încercam să te protejez. Eram o proastă.

— Eram mici. Tu erai mică. Nu noi trebuia să înţelegem ce se întâmplă.

Lăsăm cuvintele să se aşeze, să ne unească în bucătăria mea,

după decenii
în care au rămas rostite.

— Ştiu. Dar totuşi...

Se uită afară, pe fereastră, cu gura închisă şi buzele încleştate. Mă uit şi eu afară. Pasărea maronie a plecat. Nu mai e nici o suflare de viaţă afară.

Stăm acolo multă vreme. Ne ţinem de mână; nu sunt sigură cine a făcut primul pas.

— Nu ştiu ce să zic, Mer.

— Nici eu. Mai mâncăm prăjitură?

îi dau drumul la mână şi mă întind peste blatul de lucru, să pornesc radioul. O muzică pop veselă inundă bucătăria.

Ne aşezăm şi mâncăm prăjitură în acordurile muzicii celor de la Beatles. Mă gândesc la visul meu din copilărie, să merg la Liverpool şi să-l găsesc pe tata. S-a fâsâit imediat ce am fost destul de mare ca să-mi dau seama că mi-ar lua ani de zile să am banii sau libertatea să pot pleca undeva, oriunde. Şi în momentul acela, el va fi fost plecat de atâta vreme, încât aveam să mă îndoiesc că a existat vreodată.

O oră mai târziu, îmi iau la revedere de la sora mea, la capătul aleii. Am fost despărţite trei ani, dar ar fi putut la fel de bine să fie o viaţă întreagă. Treceam amândouă prin acelaşi lucru, dar urmând drumuri separate, în loc să mergem pe aceeaşi cale împreună. La un ceai şi o prăjitură, am săpat în trecutul nostru, dar de fapt abia am zgâriat suprafaţa. Nu ştiu cât de profund vom ajunge să explorăm. Dar deocamdată e destul.

Sâmbătă, 8 iunie 2019

Salopeta mea de petrecere stă întinsă pe pat. Am rămas în uşa dormitorului şi mă uit la ea. E pe gât, dar cu spatele decoltat, aşa că va trebui s-o îmbrac tară sutien. Simt un fior prin tot corpul. Surescitare? Nerăbdare? Să-mi arăt spatele dezgolit lumii – sau cel puţin lui Celeste, prietenilor apropiaţi şi familiei sale – este unul dintre paşii mari pe care va trebui să-i fac. Dar mă simt curajoasă.

Am avut de ales între negru, verde-închis şi mov. Instinctul îmi spunea să merg pe negru, dar am decis să trăiesc la extreme şi, în ultima clipă, am schimbat negrul cu mov. E o nuanţă frumoasă, conţinând mai mult albastru decât roşu, ca o prună încă necoaptă. Are mâneci lungi, cu nasturei îmbrăcaţi în satin la manşete. Pantalonii, uşor evazaţi, destul de lungi cât să pot purta tocuri înalte, dar nu atât de lungi încât să-i târăsc pe jos. Am probat-o imediat ce mi-a sosit, cu nişte sandale. Fred m-a urmărit prin toată casa, urcând şi coborând scările, în timp ce eu mă aşezam, apoi mă ridicam, mă întindeam în sus şi mă aplecam. A păstrat o distanţă sigură, ca şi cum ar fi înţeles că părul de pisică pe o salopetă nouă n-ar fi un lucru de dorit.

— E important, i-am spus. Trebuie să mă asigur că nu am defecte de ţinută în seara aceea. Ar fi stânjenitor.

E încă prea devreme să mă pregătesc, aşa că mă concentrez la cadoul pentru Celeste. I-am cumpărat un set de caligrafie: un toc cu aspect marmorat, un suport de lemn pentru toc, peniţe interşanj abile de diferite grosimi şi opt călimări mici, cu cerneală în culori strălucitoare.

împachetez cutia în hârtie albastră, nuanţa cerului de vară, şi o leg cu o panglică de organdi lată, cu o fundă mare.

Nici una dintre felicitările cu a treizecea aniversare, cu explozii de sclipici şi baloane strălucitoare şi bule de şampanie, nu mi s-a părut potrivită. După îndelungi căutări, am găsit-o. Un pătrat mic din carton gros, cu un mesaj simplu, într-o inimioară: „O prietenă poate să-ţi schimbe viaţa”.

Nu vreau să fiu redundantă, aşa că înăuntru scriu un text scurt:

Dragă Celeste,

Iţi doresc o aniversare minunată!
Cu mult drag,
Mer

Pun pachetul cu setul de caligrafie şi felicitarea într-o pungă de cadouri rigidă şi o aşez pe măsuţa din hol, alături de chei. Mă uit la telefon. în sfârşit, e timpul.

Mă descurc singură cu multe lucruri, dar să-mi aplic bronz artificial pe spate cu siguranţă ar fi necesitat încă o pereche de mâini. Am făcut-o aseară, stând pe jos în dormitor, în faţa oglinzii, şi sucindu-mi capul ca să văd ce fac. Am vrut s-o fac din timp ca să mă asigur că n-o să arăt ca o servantă de mahon şi mi-a ieşit OK – din câte puteam eu să văd. Site-ul promitea „o strălucire naturală, ca după o zi de plajă". Pentru mine e suficient să nu arăt ca cineva care n-a mai văzut soarele de trei ani.

O baie m-ar relaxa prea tare, aşa că fac un duş, îmi spăl părul şi-l dau cu balsam, mă rad pe picioare şi la subraţ. Apoi stau sub apa fierbinte timp de şase minute şi încerc să nu mă gândesc dincolo de următoarea jumătate de oră.

Niciodată nu-mi fac nimic interesant la păr, aşa că în seara asta am să-l ondulez. Am repetat toată săptămâna cu tutorialele de pe YouTube în faţă şi sunt destul de mulţumită de rezultat, deşi primele încercări au fost de tot râsul. I-am trimis lui Sadie fotografii cu două dintre ele, în timp ce mă strâmbam. Mi-a răspuns cu un şir de emoticoane râzând cu lacrimi şi două cuvinte: Shirley Temple.

Când reuşesc în sfârşit să-mi ondulez părul într-un stil care să nu amintească de cel al unui copil-vedetă din anii ’30, mi-l dau de pe faţă şi îl prind lejer la tâmple, apoi îngenunchez pe o pemuţă în faţa oglinzii mele înalte, ca să-mi fac machiajul. Am exersat câteva lookuri diferite, dar nici unul nu mă caracteriza. M-am întors la ce ştiam şi am aplicat cremă nuanţatoare, rimei şi luciu de buze roz, dar parcă aş vrea mai mult – la urma urmei, e o petrecere.

Dezgrop o trusă de machiaj veche, de prin cele mai adânci cotloane ale dulapului din baie, şi găsesc ceea ce căutam – tuş de ochi şi fard autobronzant. Ultima dată când le-am folosit a fost cu două luni înainte de a mă retrage din lume. O săptămână în Tenerife, ofertă de ultimă oră, cu

Sadie. Am băut vin alb cald în avion, am adormit la soare, pe şezlonguri, în fiecare zi după prânz, am râs una de alta pentru lecturile de vacanţă alese – ea a citit ultimul volum din seria *Cincizeci de umbre;* eu, un roman de Madeleine Thien, *Nu spune că nu avem nimic.* Am plutit în piscină, pe saltele gonflabile caraghioase: ea avea un flamingo; eu, o felie uriaşă de pizza. M-am întors cu nasul roşu şi cu umerii cojindu-mi-se; ea s-a întors cu numărul de telefon al unui tip cu care a stat la taifas în avion, în timp ce eu dormeam.

— N-o să-l suni niciodată, am spus râzând, când mi l-a arătat la coada de la controlul paşapoartelor. Stă în Edinburgh.

Vieţile noastre erau atât de mărunte, încât şaizeci şi cinci de kilometri însemnau o relaţie la distanţă, dar ne plăcea aşa.

Habar n-aveam că viaţa mea era pe cale să devină şi mai mică.

Mă gândesc la Sadie în timp ce mă dau cu tuş pe la ochi şi îmi aplic fard autobronzant pe pometţi. Nu i-am spus ce fac în seara asta, dar nici eu nu ştiu ce face ea. Aş putea s-o sun de la petrecere şi să fac un mare anunţ: „N-ai să ghiceşti niciodată unde sunt!”

I-ar plăcea. Ar zice de multe ori „futu-i”. într-un sens pozitiv.

îmi dau drumul la păr, îmi închei baretele sandalelor pe glezne şi mă uit în oglindă.

Sunt gata, dar mai am o jumătate de oră până îmi vine taxiul. L-am rezervat după-amiază, pentru că nu ştiu exact cât de aglomerate mai sunt companiile de taxi în vremurile astea şi nu vreau să întârzii.

Un gând îmi dă târcoale. Nu trebuie neapărat să merg. Pot să anulez comanda la taxi, să-mi scot salopeta, să-mi întind la loc părul şi să-mi pun pijamaua.

— Nu, spun, privind-o în ochi pe femeia cu braţele

încrucişate de pe perete. O să fac asta.

Mă hotărăsc să merg jos şi să beau un ceai, poate să mai lucrez puţin la puzzle-ul meu ca să mă liniştesc. Să-i schimb apa lui Fred şi să verific dacă uşa din spate e încuiată. Ştiu că este, dar nu strică să mă asigur. Paza bună trece primejdia rea.

Mă uit la piesele din *Terasa cafenelei noaptea* al lui Van Gogh, înşirat pe măsuţa de cafea. Mai am douăzeci de minute. „Dacă găsesc toate marginile, ajung la petrecere”, îmi spun.

Când vine mesajul, am doar câteva piese găsite.

> Taxiul tău, un Volkswagen Passat, este pe drum şi va ajunge la tine în aproximativ 6 minute.

îl las baltă pe Van Gogh şi mă instalez la fereastră, uitându-mă la ceas din zece în zece secunde. începe să mi se facă puţin cald. Trag de gulerul salopetei. Poate ar fi trebuit să aleg o rochie până la urmă. Dar atunci ar fi trebuit să-mi aplic bronz fals şi pe picioare, nu numai pe spate.

O maşină încetineşte în dreptul casei mele şi simt că îmi sare inima din loc. Trece mai departe.

Mă uit din nou la ceas.

Cred că am nevoie de puţină apă. Sau poate de mai multă. Poate ar trebui să mă întind câteva minute.

Ştiu că Celeste o să se bucure de petrecere, indiferent dacă sunt sau nu acolo. Nu e ca şi cum aş fi oaspetele de onoare. Ne cunoaştem numai de cinci minute. Am îndoieli în legătură cu felicitarea. E prea mult; ar fi trebuit să aleg una standard, cu un „30” sclipicios.

Cu degete tremurânde, intru în lista de apeluri şi apăs pe numărul companiei de taxi.

O femeie veselă îmi spune că maşina e pe drum.

— Scuze, iubita, e criminal traficul în seara asta.

Trec câteva minute, lente ca moartea. Un bărbat trece pe lângă casa mea, cu un câine micuţ în lesă, urmat îndeaproape de o puştoaică blondă, pe trotinetă. Bărbatul se uită în spate şi îi spune ceva fetei. Mă vede la fereastră şi zâmbeşte. îi zâmbesc şi eu. încerc să mă pun în pielea lui, cum se plimbă prin cartier,

cu câinele şi cu fetiţa lui, ducându-se să cumpere nişte bunătăţi pentru cina de sâmbătă.

Nu pot s-o fac. Pot să mă duc la magazin după ceapă şi lapte de migdale, dar nu pot să mă duc la o petrecere. Nu pot. Nu pot. Nu pot. M-am concentrat atât de mult pe ieşitul din casă, încât nu m-am gândit cu ce o să mă confrunt când o să ajung acolo. O sală plină de oameni pe care nu-i cunosc. Conversaţie, şi dans, şi teama că sunt prea bătrână ca să umblu tară sutien. Poate nici n-o să ajung să vorbesc cu Celeste. E ca la o nuntă – poţi să ajungi la ultimul dans tară să apuci să schimbi mai mult de câteva cuvinte cu mirele şi mireasa.

E o maşină în faţa casei mele. Trag aer în piept, îmi iau geanta şi mă îndrept spre uşă.

îmi ia un moment să-i atrag atenţia şoferului. Când îşi dă seama că nu stau doar ca să-l reperez, iese din maşină.

— Ai nevoie de ajutor?

Vine pe alee.

— Da, îi spun.

Caut în geantă şi scot o bancnotă împăturită de douăzeci de lire.

— Ia asta. Şi ăsta. îi dau punga cu cadoul pentru Celeste. Poţi, te rog, să duci pachetul ăsta la clubul de bowling? Eu nu mai pot să merg. E o petrecere aniversară. Poţi să i-l dai oricui şi să-l rogi să i-l ducă lui Celeste?

— Celeste?

— Numele ei e pe felicitare.

îmi ia punga.

— Nu mergi?

Mă priveşte confuz, dar are ochi blânzi. Şi l-am plătit dublu.

— Nu. Mi s-a făcut cam rău.

— Păi, nu prea arăţi bine, dragă. Poate ar trebui să te odihneşti.

— îţi mulţumesc că faci asta pentru mine.

— Nici un deranj, dragă. Ai grijă.

îl privesc cum se întoarce la maşină, ţinând strâns în mâna dreaptă punga cu cadoul. înainte de a porni, îmi face cu mâna.

îi fac şi eu cu mâna, apoi închid încet uşa în faţa serii de sâmbătă.

— Nu poţi să te îmbraci cu aia.

Fiona s-a postat în faţa mea, cu mâinile în şolduri. Avea unsprezece ani, dar credea că are douăzeci şi unu.

— Ce-are? am întrebat-o.

Am făcut o piruetă în faţa ei, încântată de felul în care mi se roteşte fusta roz. Era un pic strâmtă pe mine, dar n-avea nimic dacă nu mâneam prea mult la petrecere.

— Arăţi ca un bebeluş. Fiona a deschis uşa dulapului ei cu haine şi a început să răscolească. Uite, încearcă asta.

ZIUA 1,1989

Mi-a aruncat o pereche de blugi.

— Nu mă îmbrac cu blugi la o aniversare.

— Ai cinci ani?

— Nu, am recunoscut, dar am ignorat blugii.

Am tras de o aţă care îmi atârna din tivul fustei. N-o mai purtasem de un an, de când fusesem la balet cu mătuşa Linda. Primise bilete gratuite de la şeful ei, iar mama trebuia să vină şi ea, dar se răzgândise în ultimul moment. A fost una dintre cele mai frumoase seri din viaţa mea. Am hotărât că fustiţa roz merita, fără doar şi poate, încă o ieşire în lume. De ce nu la petrecerea de ziua lui Sarah Little?

— Meredith, nici una dintre prietenele tale n-o să poarte aşa ceva.

— Şi ce dacă? Mie îmi place, am spus, încercând să par mai încrezătoare decât eram.

— încearcă totuşi blugii, a zis Fiona şi s-a întors la garderoba ei. O să găsesc o bluză potrivită.

Pe de o parte, voiam să-i arăt soră-mii cine e şefa; pe de alta, nu voiam ca prietenii mei să spună că sunt un copil mic. Fără tragere de inimă, am decis că Fiona oricum se crede şefa întotdeauna.

Mi-am dat jos fusta şi mi-am pus blugii. Erau chiar OK – materialul era moale şi elastic, aşa că îmi veneau bine. Fiona îmi spunea mereu că sunt mai grasă decât ea, dar nu şi în blugii ăştia.

în momentul în care am fost îmbrăcată, cu un tricou băgat în pantaloni şi cu un cardigan albastru, scurt, pe deasupra, am avut aprobarea surorii mele.

— Perfect, a spus.

— Eşti sigură?

M-am privit în oglindă.

— Ai încredere în mine, mi-a răspuns.

Am împachetat repede cadoul pentru Sarah, un set de trei oje cu sclipici, pe care le cumpărasem de la farmacie, când fusesem după medicamentul de tuse al mamei. Apoi am scris felicitarea, care avea pe faţă un mare „10” în culorile

curcubeului, iar înăuntru, textul: „La mulţi ani, fată specială!” Aş fi vrut să mă fi uitat înăuntru înainte de a o cumpăra, pentru că Sarah nu era chiar specială pentru mine; era doar o fată din clasa mea, a cărei mamă probabil că o pusese să mă invite la petrecere ca să fie drăguţă. Dar nu mai aveam ce face. Sarah trebuia să fie pentru mine, în acea zi, o fată specială. Am scris „De la Meredith”, fără pupici – nu voiam să creadă că mă străduiesc prea tare.

Sarah nu locuia departe de noi – la două străzi mai încolo de gară.

— O să te conduc până acolo, a spus Fiona. Apoi o să vin după tine.

— Mersi, am spus, ca şi cum nu era mare lucru, ca şi cum n-aş fi fost uşurată că mama nu va avea ocazia să mă facă de ruşine în faţa prietenilor.

Când am coborât, mama cânta în bucătărie, după radio, ceva despre respect. Părea în toane bune. Fiona m-a împins şi mi-a făcut semn cu capul spre ea.

— Mamă, merg la petrecerea lui Sarah! am strigat, cât am putut de relaxată.

Radioul a amuţit, iar ea a fost în faţa noastră în câteva secunde.

— A cui petrecere?

— A lui Sarah. Ţi-am spus de ea acum o veşnicie. Şi ţi-am amintit ieri. Invitaţia e pe uşa frigiderului.

— Termină cu prostiile, Meredith. Cine să te invite pe tine la o petrecere?

— Sarah Little, am spus disperată. E în clasă cu mine. E doar o petrecere acasă la ea. De fapt, nu e o petrecere adevărată. Mâncăm pizza şi ne uităm la un film.

— Mâncăm pizza şi ne uităm la un film, m-a imitat, cu voce piţigăiată.

M-am uitat la sora mea. A ridicat din umeri.

— Fiona mă duce acolo şi mă aduce înapoi. O să fiu acasă la opt şi jumătate.

— Zău?

ZIUA 1.1991

— Mamă, te rog.

Mă umileam, dar nu-mi păsa. Aş fi dat orice să petrec câteva ore în casa altcuiva. O casă în care oamenii râdeau şi se uitau la filme şi nu trebuia să- şi pună problema că fac un zgomot greşit, că se află unde nu trebuie sau că spun ce nu trebuie.

Mama şi-a încrucişat braţele la piept şi m-a privit din cap până-n picioare.

— Te-ai îmbrăcat pe întuneric?

— Fiona mi-a ales hainele, am spus, evitând privirea soră-mii.

Mama a pufnit dispreţuitor.

— Soră-ta e ultima persoană care ar trebui să dea sfaturi în materie de modă.

— Mă schimb, am implorat.

A pufnit în râs.

— Păi, du-te. Grăbeşte-te, că pierzi petrecerea.

Am alergat pe scări în sus şi mi-am aruncat hainele de pe mine. Mi-am tras înapoi fusta roz înfoiată şi am asortat-o cu o bluză crem, cu guler creponat. Mi-am netezit părul şi am inspirat adânc.

La petrecerea lui Sarah, cele mai multe dintre fete erau în blugi. Dar Emma, verişoara lui Sarah, purta o fustă lungă, argintie, care sclipea la fiecare mişcare. Când mama lui Sarah a pus un disc, eu şi Emma ne-am făcut fustele să se înfoaie şi am schimbat zâmbete.

Duminică, 9 iunie 2019

Am sunat-o pe Celeste imediat cum m-am trezit, pentru că ştiam că dacă n-o sun acum, n-o mai sun niciodată.

— N-am mai ieşit din casă de o mie patru sute douăzeci de zile, am spus repede.

— Meredith, tu eşti? Despre ce vorbeşti?

Părea somnoroasă. Confuză, dar nu supărată.

— Scuză-mă... da, eu sunt. N-am mai ieşit din casă de o mie patru sute douăzeci de zile. Trei ani şi trei sute douăzeci şi cinci de zile. Mai mult de două sute de săptămâni. Cam patruzeci şi şapte de luni. Poate patruzeci şi opt, am zis, apoi

ZIUA 1.421

am tras o gură mare de aer. De-aceea n-am putut să vin la petrecerea ta aseară. Am încercat, chiar am încercat. Eram gata să ies şi tot restul. Apoi... ei bine, n-am putut. îmi pare rău, Celeste. Am vrut atât de mult să fiu acolo!

— Cu ce te-ai îmbrăcat?

— Poftim? Păi... cu o salopetă.

— Ce culoare?

— Mov.

— E culoarea mea preferată.

— Serios? Şi a mea.

Mă gândesc la salopeta mea, la sandale, la bronzul fals, la părul ondulat, la tuşul de la ochi, la fardul de obraz. Mă simt măruntă şi ridicolă. Aş vrea s- o scutesc pe Celeste de conversaţia asta, dar ea vorbeşte înainte ca eu să-mi pot găsi o scuză.

— Mer, îmi place cadoul. E perfect.

Asta spune toată lumea, dar pe ea o cred. Şi totuşi – pentru că eu sunt eu – mai verific o dată.

— Da, chiar îţi place?

— Sigur. Abia aştept să-l folosesc. Mulţumesc mult!

Sunt încântată, dar mă întreb ce-a fost în capul meu. După trei ani în care n-am fost nicăieri, îmi închipui că pot să chem cu nonşalanţă un taxi, să-mi pun o salopetă mov şi să merg la o petrecere, ducând un cadou într-o pungă strălucitoare? Mă prăbuşesc peste masă. Sunt extenuată, începe să mă doară capul şi simt că mi se pune un nod în gât.

— Nu eram pregătită, şoptesc.

— Meredith, e OK. Vocea ei e plină de blândeţe. Serios. Ascultă, trebuie să mă trezesc ca lumea şi să fac un duş. Pot să te sun diseară? Să avem o discuţie lungă?

— Da. Dar... nu ştiu de unde să încep.

— O să începem cu începutul şi o s-o luăm de-acolo. Poţi să-mi spui cât de mult sau cât de puţin vrei.

îmi convine că Celeste preia conducerea. Mă întorc în pat şi dorm aproape toată ziua. La şapte seara, mă sună şi vorbim. îi spun despre Lucas, suspinând când dau glas amintirii. Plânge şi

ea. îmi spune cât sunt de curajoasă şi că pot trece de asta, că e lângă mine, că am atâţia oameni de partea mea.

Joi, 13 iunie 2019

Celeste are dreptate: am oameni de partea mea. Tom soseşte cu pâine caldă, pe vatră, şi o caserolă cu cireşe.

— Fără motiv, spune, cu un zâmbet larg.

Torn ulei de măsline şi oţet balsamic în două boluri şi înmuiem bucăţi de pâine direct cu degetele.

— Lucrurile simple sunt cele mai bune, spune el.

Vorbele lui mă lovesc din plin şi, brusc, simt cum propriile cuvinte mi se rostogolesc de pe buze. îi povestesc totul despre petrecerea lui Celeste, până la salopetă şi sandale, iar el nu mă întrerupe nici măcar o singură dată.

— Meredith, ceea ce faci tu... Efortul ăsta... e numai pentru tine, spune el când în sfârşit am terminat şi m-am apucat din nou să-mi îndes pâine în gură. Nu faci asta pentru mine, sau pentru Celeste, sau pentru Sadie, sau pentru oricine altcineva. O faci pentru tine însăţi – şi o meriţi. înţelegi asta?

— încerc.

— Nimeni nu se aşteaptă să fii perfectă, Meredith.

— O, Doamne! Asta sună ca o afirmaţie a lui Diane.

Zâmbeşte.

— Poate asta o să ţi se fixeze-n minte?

— Poate.

Vineri, 14 iunie 2019

— Astăzi aş vrea să vorbesc. Fără terapie comportamentală.

— Sigur, Meredith. E ceva anume despre care ai vrea să vorbeşti?

Diane se sprijină cu coatele pe birou şi se apleacă uşor în faţă. Remarc din nou, fascinată, cât e de frumoasă. Păr castaniu, piele de alabastru, ochi ca două heleştee cu apă proaspătă.

— Aş vrea să vorbesc despre mama.

ZIUA 1.423

— OK. A trecut ceva timp de când am vorbit despre ea. Aţi mai luat legătura?

— M-a sunat cu câteva săptămâni în urmă. N-a mers bine.

— îmi închipui.

— Mereu mi se face rău când sună. Dar acum... Sunt furioasă. Sunt furioasă pe ea şi vreau să uit că există. Nu ştiu cum să gestionez treaba asta.

— Aş fi surprinsă dacă n-ai simţi furie faţă de ea.

— Nu cred că pot s-o iert...

— Ai fost mult timp victima abuzului, Meredith. Toată viaţa, aş spune.

— Nu sunt o victimă, spun calm, dar tăios. Mama spunea mereu...

— Ce spunea mama ta, Meredith?

— Spunea că victimele sunt slabe şi caută atenţie.

îi aud şi acum vocea; cuvintele i se strecoară printre şarje de fum. Greutatea privirii ei face să-mi crească nivelul de adrenalină din corp şi simt că stomacul mi se face ghem. Sunt la ciclu. Sau am amigdalită. Sau un deget rupt, după ce ea mi l-a prins la uşa din spate. Nu contează. Mesajul ei e mereu acelaşi: sunt melodramatică şi egoistă.

— Crezi că, poate, mama ta greşea, Meredith? Dacă ar fi acum cu noi şi n-ar putea decât să te asculte, nu să te rănească iar cu vorbele sau cu acţiunile ei, ce i-ai spune?

— Aş întreba-o de ce s-a purtat cu mine aşa cum s-a purtat.

— Şi ce crezi că ţi-ar răspunde?

— Probabil că ar râde.

— OK, dar dacă ar fi sinceră, dacă ţi-ar cere iertare? Cum crezi că ar răspunde în cazul ăsta?

încerc să mă gândesc la mama în felul ăsta – ca la o persoană sinceră. O persoană căreia i-ar păsa de sentimentele celorlalţi, care nu e crudă din pură plăcere, care e în stare să spună „îmi pare rău”. Mi-e imposibil. Ar fi mai uşor s-o reconstruiesc de la zero, celulă cu celulă.

Nu-mi dau seama că m-au furat gândurile, până când Diane nu ridică vocea.

— Meredith!

După cum mă strigă, îmi dau seama că nu e prima dată.

îmi concentrez din nou atenţia asupra ei.

— Scuze.

— Te-am pierdut pentru un moment. Eşti OK? Vrei să iei o pauză? Să bei un pahar de apă?

— Am apă.

Ridic sticla de pe masă şi iau o înghiţitură. Nu-mi dădusem seama cât de uscat îmi era gâtul. Am băut mai mult, înghiţind cu lăcomie.

— Lasă-mă să pun problema altfel. Ce-ai vrea s-o auzi pe mama ta spunându-ţi? Ce-ai vrea să-ţi poată spune, dacă ar avea capacitatea de a-şi expune vulnerabilităţile?

— Nu are vulnerabilităţi.

— Toţi avem, Meredith.

— Păi, ale ei sunt foarte bine ascunse.

— Da, aşa se pare. Meredith, ceea ce încerc să fac este să te ajut să te separi de acţiunile mamei tale. Da, ţi-a făcut lucruri de o mare cruzime. Dar nu le-a făcut *din cauza* ta. îţi trece prin minte vreun posibil motiv pentru comportamentul ei?

îmi scapă un oftat adânc. întrebările lui Diane sunt extenuante. Mi-ar plăcea să vină cu câte un răspuns din când în când, chiar dacă ştiu deja că nu asta e ideea.

— Nu ştiu, recunosc eu. Cred că era nefericită. Chiar nu ştiu nimic despre copilăria ei, despre viaţa ei dinainte de noi. Ca să fiu sinceră, în cea mai mare parte a timpului, era ca o străină. Avea un scut de care noi nu puteam trece.

— Ai spus mai devreme că ţi se face rău când te sună. Ce crezi că ai putea face în privinţa asta?

— Să-i spun să nu mă mai sune?

— Hmm... da, e o variantă. Sau ai putea pur şi simplu să nu-i mai răspunzi.

— Nu e atât de uşor.

— Nu?

Mă uit la orice, în afară de Diane. La pereţii bucătăriei. La podea. La unghiile mele – e clar că am nevoie de o manichiură. Azi port o bluză cu mâneci scurte. Mă uit la aluniţa de la baza degetului mare. îmi întorc braţele şi îmi plimb degetele de-a lungul crestăturilor; le las să zăbovească preţ de câteva secunde. Urmăresc cronologia cicatricilor.

în cele din urmă, mă uit la Diane.

— Aşa cred.

— Să ştii că tu deţii controlul în privinţa asta. Tu poţi impune limitele. Nu trebuie să vorbeşti cu ea. Nu trebuie s-o vezi. Şi nu trebuie să-ţi justifici deciziile în faţa nimănui. Nici în faţa ei, nici în faţa surorii tale – a nimănui.

— OK, murmur, continuând să-mi frec braţele.

„îmi pare rău”, îi spun în gând sinelui meu mai tânăr: celui de patru ani, de nouă ani, de doisprezece ani, de treizeci şi şase de ani.

— Ăsta e primul pas. Următorul este să laşi să se ducă ceea ce s-a întâmplat în trecut. Nu pentru că ea ar merita să fie iertată. Ci pentru că te împiedică pe tine să-ţi trăieşti viaţa aşa cum vrei. Şi nu mă refer doar la ieşitul din casă.

— Nu?

Clatină din cap.

— Vorbesc de preluarea controlului, Meredith.

Nu-mi amintesc atingerea ei. Ar trebui să fie ceva la care nici măcar să nu mă gândesc, ceva care să fi fost, pur şi simplu, acolo. Ceva atât de important şi de accesibil, încât să pară că sunt o extensie a ei în anii aceia timpurii. Dar oricât m-aş strădui, nu pot să invoc o amintire.

în visele mele, mă întind spre ea. Dar braţele mi se transformă în piatră, apoi se sfărâmă şi se fac nisip.

Visul din noaptea asta e altfel. Visez că sunt îmbrăţişată. Este o

îmbrăţişare strânsă şi simt căldură şi siguranţă. Mi-e somn. înainte ca ochii să mi se închidă, îi privesc faţa. Nu e ea, e un bărbat.

Mă trezesc înainte de a afla cum ar fi să mă trezesc în braţele lui. închid ochii ca să mă apăr de lumina dimineţii şi încerc să alunec înapoi în visare,

dar nu pot. Trăsăturile i se disipează, iar golul care rămâne în locul feţei lui mă bântuie tot restul zilei.

Sâmbătă. 15 iunie 2019

E uimitor ce poţi găsi când cauţi pe Google „izolare socială”. Şi nu e neapărat o idee bună. Am descoperit că în Japonia există o etichetă pentru oameni ca mine. Dacă trăiam acolo, aş fi fost în mod oficial o *hikikomori* – definită de Ministerul Sănătăţii, Muncii şi Bunăstării drept o persoană care a rămas izolată în casă timp de cel puţin şase luni consecutiv, tară a merge la muncă sau la şcoală, şi interacţionează rareori cu persoane din afara familiei apropiate.

Şase luni? Vă provoc să staţi trei ani în casă, dragi *hikikomori* din Japonia.

Am citit un articol despre Haru, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, care trăieşte în Tokyo, cu mama lui în vârstă. A fost *hikikomori,* cu unele întreruperi, timp de cincisprezece ani. „Cei mai mulţi dintre noi sunt oameni normali, care au fost forţaţi să se izoleze”, spune el. „Nu e o alegere.”

Decid că mi-ar plăcea Haru, dacă l-aş întâlni. Pare un tip inteligent. Probabilitatea unei întâlniri în persoană e infimă, din motive evidente. Totuşi, există întotdeauna Zoom.

Se pare că termenul *hikikomori* a fost introdus de un psihanalist spre sfârşitul anilor ’90 pentru a-i descrie pe tinerii care se retrăseseră din societate. Afinitatea mea faţă de noua etichetă se clatină uşor când citesc că *hikikomori* au reputaţia de sociopaţi periculoşi. Un *hikikomori* a fost arestat pentru răpirea unei fetiţe de şapte ani şi sechestrarea ei timp de peste cinci ani. Altul şi-a întrerupt izolarea autoimpusă ca să înjunghie doi clienţi ai magazinului local.

Articolul citează un psiholog japonez, care spune: „Poţi să devii *hikikomori* dintr-o mare diversitate de motive, şi asta la orice vârstă. Deseori, persoana în cauză a avut o experienţă negativă la şcoală sau la facultate, a trecut printr-un dezastru colectiv sau o traumă individuală sau şi-a lăsat serviciul ca să aibă grijă de părinţii în vârstă şi nu s-a mai întors la muncă".

Părinţii lui Haru au divorţat când el avea şase ani, şi de atunci nu şi-a mai văzut tatăl. S-a chinuit la şcoală, simţind mereu că e diferit de ceilalţi. La

facultate, nu putea să-şi respecte termenele de predare şi, într-un final, a abandonat studiile. Nu s-a simţit niciodată pregătit pentru muncă, i-a fost greu să-şi păstreze un job şi, în cele din urmă, nici n-a mai încercat. La treizeci şi cinci de ani, a fost diagnosticat cu autism.

„Dorm mult şi citesc cărţi”, a explicat Haru. „Nu-mi place să stau în casă, dar mai bine stau aici decât la muncă, unde mă simt ca un ratat.”

Am copiat linkul către articol într-un e-mail pe care i l-am scris lui Celeste, cu un singur rând de text – Este ăsta bărbatul visurilor mele? – şi am apăsat *Send* înainte de a apuca să mă răzgândesc.

Duminică, 16 iunie 2019

Aud zgomot la cutia poştală, dar e duminică, deci presupun că am primit un teanc de pliante care promovează oferte de produse de la magazinul local, de tipul „două la preţ de unul”, sau altfel de corespondenţă nesolicitată. Nu verific până nu termin curăţenia pe scări, îmi fac un duş şi îmi aplic tratamentul la păr, beau un smoothie de afine şi banane şi îi fac deparazitarea externă lui Fred.

Nu este un pliant cu oferte promoţionale, nici un meniu de comandat pentru acasă, nici o invitaţie de a-l cunoaşte pe Dumnezeu. E un plic gros de culoare crem, cu numele meu pe faţă, într-o caligrafie frumoasă, uşor de modă veche. *M*-urile au curbe subtile, iar cozile g-urilor seamănă cu coada lui Fred, pe jumătate relaxată, când stă pe pervazul ferestrei din bucătărie.

Aştept un moment înainte de a-l deschide, ca să-mi savurez entuziasmul. Am fluturi în stomac, dar e de bine. Asta e ceva important pentru mine. în afară de cartea poştală anuală de la Sadie, când duce copiii la Center Pares, nu primesc niciodată corespondenţă, decât facturi şi cataloage la care nu m- am abonat. Nici într-un caz ceva cu numele meu scris elegant pe

ZIUA 1.428

un plic atât de sofisticat.

Până la urmă, curiozitatea învinge. Mă aşez pe cea de-a treia treaptă de jos a scării şi deschid încet plicul, având grijă să nu-l rup.

Foaia este tot crem şi groasă – o simt grea între degete. Văd imediat cele patru caractere japoneze, dar n-am idee ce înseamnă. Mă uit la rândurile cu caractere îngroşate, negre, şi mă întreb de ce nişte simboluri pe care nu le înţeleg îmi produc asemenea emoţii. întorc foaia pe partea cealaltă şi acolo, în colţul din dreapta jos, găsesc ceea ce mă aşteptam: un C mare, curbat.

Graţie minunii numite Google, nu îmi ia mult să descifrez mesajul japonez. Dacă alt avantaj n-oi fi avut, cei trei ani de *hikikomori* mi-au conferit măcar abilităţi excepţionale de căutare pe internet.

în japoneză, semnele *kanji*[22] pentru cei patru copaci emblematici care înfloresc primăvara (cireşul, prunul, piersicul şi caisul) creează conceptul de *oubaitori.* în filosofía japoneză, acest concept reprezintă arta de a nu te compara niciodată cu altcineva, ci de a-ţi recunoaşte valoarea în propria personalitate unică.

îi trimit lui Celeste un mesaj – Eşti cea mai tare – şi îmi răspunde cu un singur *X.* Apoi mă aşez la masă, îmi beau ceaiul de mentă şi îmi privesc *oubaitori*-ul. La un moment dat, norii se despart şi o rază de soare cade pe hârtia crem, făcând caligrafia lui Celeste şi mai frumoasă.

Sâmbătă, 22 iunie 2019

— Eşti ocupată? zice Fee, vrând să intre direct în subiect.

— Tocmai m-am întors de la cumpărături.

— Foarte tare! Devii o clientă fidelă a magazinului ăluia.

— O iau uşor, recunosc.
— Hei, glumesc! Te descurci excelent. Eşti eroina mea.
— O, termină, îi spun, dar sunt încântată.
— Pot să vin la tine?
Vocea ei sună grav.
— Chiar acum?
— Sosesc, spune ea şi închide.

îi ia doar douăzeci de minute să ajungă, dar parcă ar trece ore întregi. în timp ce aştept, şterg podeaua din bucătărie, mişcând mopul în cercuri largi.
— Ai făcut exerciţii? mă întreabă când deschid
uşa de la intrare, îmi ating obrazul – e cald şi umed.
— Doar făceam curat, spun.
— Nu trebuia să te deranjezi pentru mine.
— Nu era pentru tine.
îmi dau ochii peste cap în spatele ei şi o urmez în bucătărie. Nu-i spun să nu calce pe podea, iar când îmi amintesc, e prea târziu – adidaşii ei au lăsat un model discret pe suprafaţa proaspăt ştearsă.
— Cum e la Shirley? o întreb.
— E bine, spune. Puţin cam aglomerat. Caut altceva. N-am mai văzut-o pe mama de săptămâni întregi, spune imediat ce mă întorc cu spatele, ca să torn apa murdară din găleată în chiuvetă.
— OK, îi spun automat.
— Doar voiam să ştii.
— OK.
— Nu-i convine. Sună întruna.
— Mai degrabă pe tine decât pe mine.
Fee ridică din umeri.

— Corect. Oricum, nu de-asta mă aflu aici.
— Nu?
Mă întorc cu faţa la ea.
Scoate un plic maro din buzunar.
— Acum câteva luni, m-a rugat să-i pun câteva troace la vânzare pe eBay. Cutii cu lucruri amestecate pe care le păstra de ani de zile. în sfârşit, m-am apucat să mă uit prin ele aseară, zice ea, iar ochii i se aprind brusc. Şi am găsit asta.
Simt o vâltoare în cap şi îmi amintesc că aşa se întâmplă când eşti surescitat. Mă uit la soră-mea şi încerc să-mi dau seama dacă sunt veşti bune sau proaste. Ea înclină din cap către mine.
în plic se află o mică tăietură dintr-un ziar, îngălbenită de vreme. Numai cinci rânduri, într-un chenar negru:

Michael Young, 36 de ani, din Glasgow, a încetat din viaţă acasă, pe 12 august 1993. A lăsat în urmă două fiice, pe Fiona, 16 ani, şi pe Meredith, 14 ani. Funeraliile vor avea loc joi, 19 august, la ora 12, la Capela Blackstone. Doar pentru familie. Fără flori, vă rugăm.

încep să plâng pentru un om pe care nu l-am cunoscut niciodată. Fiona iese din încăpere şi se întoarce cu un şomoiog de hârtie igienică. Suspin cu nasul în el.
— Era atât de tânăr, îi spun, cu glas tremurând.
— Adevărat.
— Michael. Se numea Michael. Un nume drăguţ. Un nume bun.
— Meredith, ar fi putut să nu fie un om bun. Nu ştim nimic despre el.
— Ştiu asta, izbucnesc.
Mă uit la peticul de hârtie îngălbenită, la numele simplu al tatălui meu, tipărit acolo. Fiona are dreptate. E o dovadă de naivitate să creez o poveste glorioasă despre el.
— Vreau să cred că a fost un om bun, spune Fiona. Dar singurul lucru pe care îl ştim despre el e că n-a fost aici. N-a venit niciodată după noi.

— Avem o întreagă familie pe care n-am întâlnit-o niciodată, îi spun, în loc să accept că are dreptate. îţi aminteşti de mătuşa Anna?

— îmi amintesc. Era drăguţă. Dar nu cred că aş încerca să fiu nepoata ei. Nu acum.

Nici eu nu cred că aş vrea. Dar îmi place să am această opţiune.

— Ştii că avem o singură posibilitate să aflăm unde ne sunt rudele, cum a murit el?

încuviinţez din cap.

— Am sunat-o mai devreme. Doar s-a înfuriat.

— Poate e timpul să ne înfuriem şi noi.

— Sau poate e timpul să renunţăm.

— Am renunţat timp de patruzeci de ani, Fiona, spun eu, amintindu-mi ce spunea Diane despre deţinerea controlului. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu el.

— Există site-uri; putem căuta înregistrări. Să facem puţină muncă de detectiv. Mereu ai vrut să fii Nancy Drew.[23]

Pufnesc în râs.

— Ai dreptate, voiam.

îşi dă jos jacheta şi stă o oră. Pun tăietura din ziar între noi, pe masă, şi deschid sticla de vin roşu care stă de câţiva ani în dulapul meu. în absenţa adevărului, ţesem împreună povestea lui Michael Young.

— Cred că a vrut să fie un tată bun, spun eu.

— Poate că a vrut. Dar nu e destul să vrei ceva, nu-i aşa? Trebuie să şi reuşeşti.

— Unii oameni nu sunt făcuţi să aibă grijă de alţii.

Aprobă din cap.

— Din multe puncte de vedere.

— Mă întreb dacă ar fi fost bun cu noi în caz că ar fi avut ocazia.

Fee ridică din umeri.

— Nu ştiu, Meredith. Se pare că n-o să ştim niciodată. Şi trebuie să ne împăcăm cu gândul ăsta.

într-un final, cădem de acord că Michael Young a fost un om imperfect, cu o inimă mare, căruia îi lipsea curajul de a lupta

pentru ce-şi dorea şi s-a îndrăgostit de o femeie care n-a putut să-i răspundă cu aceeaşi dragoste.

Mai târziu seara, mă sună Celeste ca să afle cum merge cu „misiunea”. Mă simt stânjenită. Nu e tocmai o misiune pe Marte. Dar am totuşi un anumit ţel de îndeplinit.

— Te descurci atât de bine, spune. Cine ştie? în câteva săptămâni ai putea fi pregătită să mergi la cinematograf, la club, la un restaurant elegant.

Pufnesc în râs.

— Ştii ceva? De fapt, gândul de a mă duce la cinema mă deprimă total. Cine vrea să-i asculte pe alţii ronţăind popcorn? N-ai nici un pic de loc pentru picioare, scaunele sunt atât de incomode...

— Oamenii nu-şi opresc telefoanele. Asta chiar e nasol.

— Exact! Oamenii nu-şi opresc telefoanele. De ce să suport toate astea – şi să plătesc pentru toate astea – când pot să stau în livingul meu liniştit şi confortabil, să mă uit la ce-mi place, să pot pune o pauză şi să merg la toaletă sau să iau o gustare? Şi apropo de gustări, pot să mănânc ce vreau, nu popcorn, şi hotdog, şi dulciuri gumoase, care mi se lipesc de dinţi. Şi mai pot şi să ţin o pisică drăguţă, caldă, să-mi toarcă în poală tot timpul ăsta. Iar dacă adorm, nu e nimeni în jur să mă audă cum sforăi. în afară de Fred, iar lui puţin îi pasă.

Celeste râde.

— Ai argumente puternice, dar tot mi-ar plăcea să merg la film cu tine. Putem să-l strecurăm pe Fred înăuntru, dacă vrei.

— Om vedea. Tu ce-ai mai făcut?

— A, nu mare lucru. Mi-am redecorat apartamentul. A, şi a venit fratele meu la cină aseară, dar e o pacoste. îmi mănâncă toată mâncarea, face feţe acre, apoi dispare şi nu-l mai văd câteva săptămâni.

Mă pufneşte râsul.

— Rudele, nu?

— Sincer, e o mare figură. Plodul cel mai răzgâiat din câţi există. La petrecerea mea, s-a certat cu iubita şi au făcut o scenă de proporţii.

— Presupun că aş fi asistat la ea dacă aş fi fost acolo.
— Ah, Meredith, scuze.
— Nu te scuza! Ăsta e adevărul.
— Sincer, ai avut noroc că n-a trebuit să asişti. M-am simţit oribil. A enervat-o atât de tare, încât a aruncat cu o tavă cu shoturi în el şi a plecat valvârtej. Exact când mama aducea tortul.
— O aniversare memorabilă, murmur eu, dar mă ruşinez pe dată. îmi pare rău că n-am fost acolo. îmi pare rău că n-am putut să-ţi fiu o prietenă mai bună. Sper că o să pot fi într-o zi.
Tace câteva secunde, iar când vorbeşte, vocea îi tremură.
— Meredith, nu spune asta. Nu e nimic mai neadevărat.
— A fost atât de bine că te-am cunoscut fără să fie nevoie să vorbesc despre asta! Nu pot să sufăr când oamenilor le e milă de mine. E o reacţie
instinctivă, ştiu. Dar o detest.
— Meredith, e în regulă, pe cuvânt.
— Totuşi, ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult. A fost o prostie din partea mea.
— Nu, te înţeleg. Chiar te înţeleg.
— Mă înţelegi?
— Sigur. Ai vrut să te cunosc aşa cum eşti tu cu adevărat. Tu nu eşti mediul în care trăieşti, Mer. Să nu ieşi din casă te poate afecta într-un milion de feluri, dar nu te face o altă persoană – nu în mod esenţial. Şi nu schimbă deloc ceea ce simt pentru tine. De fapt, mă face să te iubesc şi mai mult.
Cred că o să izbucnesc în plâns. Respir adânc.
— Celeste, ţi-a spus cineva vreodată că eşti cu adevărat înţeleaptă?
Pufneşte în râs.
— Nu aud asta prea des, trebuie să recunosc. Dar îmi place.
— îţi mulţumesc, îi spun.
— Pentru ce naiba?
— Pentru că mă ajuţi să-mi iau de pe umeri o greutate care mă apasă de ani întregi.
— Eu sunt doar sinceră cu tine, Mer. Dar cu plăcere.

îmi povesteşte ce are de gând să facă în apartamentul ei şi cât de tare s-a săturat de aplicaţiile de *dating.*

— Pur şi simplu, nu mă potrivesc cu nimeni, mi se plânge ea.

— Nu trebuie să găseşti decât o persoană, îi spun. De fapt...

— Ce? Ce voiai să spui?

— Păi, cunosc eu pe cineva cu care s-ar putea să te intereseze să te întâlneşti.

— Serios? Ce tare! Ia zi-mi despre el!

Pot face chiar mai mult de atât, mă gândesc.

— Vino săptămâna viitoare şi te pun la curent. Când lucrezi?

— Sunt liberă joi şi vineri.

— Perfect. Mă uit în calendar, la următorul „T” scris cu mov. încerc să par cât mai relaxată. Ce-ai zice de joi, la ora unsprezece?

— O să fiu acolo. Vrei să aduc ceva?

— Doar pe tine.

— OK, grozav! Şi o să-mi spui totul despre tipul ăsta la care te gândeşti pentru mine?

— Sigur.

Joi, 27 iunie 2019

Bucătăria mea e întotdeauna curată, dar astăzi este imaculată. în timp ce dereticam, făceam planuri. O să prepar un ceai, bineînţeles. La asta se aşteaptă amândoi de la mine. Pentru că aşa fac întotdeauna.

N-am nici o îngrijorare în privinţa conversaţiei. Lui Celeste îi place să vorbească, dar şi Tom poate fi destul de volubil. Am trei farfurii pe masă, gata să fie descoperite – turtă dulce cu glazură de lămâie, fursecuri crocante cu migdale şi un tort cu sfeclă şi ciocolată, de care sunt foarte mândră.

O să beau un ceai cu ei, până când sună Sadie. Ea este un element crucial al planului meu.

— îmi place la nebunie! a spus aseară, când i-am cerut

ajutorul. Ce să spun când te sun?

— Nu contează, i-am răspuns râzând. Prostiile obişnuite sunt suficiente.

— O să-mi vină mie în minte ceva cu adevărat dramatic.

— OK, cum spui tu. Dar ştii că ei n-o să te audă, da?

O să mă sune la 11:45, iar eu o să mă scuz şi o să mă duc în living, ca să-i las pe Tom şi Celeste să se apropie, la o felie de tort.

A trecut ceva timp de când am avut în vizită mai mult de o persoană, în afară de Sadie şi copiii ei, iar cei mici nu se pun la socoteală. Mă trezesc făcând lucruri stupide, de care nu e nevoie, cum ar fi să şterg praful de pe calorifere şi să aspir draperiile. Când sună telefonul, sunt recunoscătoare; n- am încotro şi trebuie să las cârpa de praf şi să-mi scot mănuşile de cauciuc.

E Celeste.

— Meredith, am un coşmar.

După voce, pare stresată.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a stricat maşina în drum spre oraş. Au venit cei de la asistenţă şi au trebuit să mi-o remorcheze la service. Acum sunt lângă service, în cea mai strâmtă cafenea din lume, şi aştept să mi-o repare. Mi s-a spus că durează câteva ore. îmi pare rău... N-o să mai ajung azi. Sau cel puţin nu prea devreme.

— O, Celeste!

— Ştiu, e o porcărie.

Mă gândesc la tortul de sfeclă şi ciocolată, la Celeste şi Tom râzând, la mine în bucătărie. Am fost entuziasmată la gândul de a-i aduce împreună, dar nu numai pentru ei. Mi-e dor să aud nişte glasuri vesele răsunând din altă încăpere a casei. Nici măcar n-am nevoie să ştiu de ce râd. Vreau doar să fie zgomotul meu de fundal. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai aşteptat pe cineva cu atâta nerăbdare.

— O să vin să aştept cu tine.

Imediat ce spun asta, ştiu că e ceea ce vreau să fac.

— Cum? Serios?

— Da, sigur.

— Dar... eşti pregătită pentru aşa ceva? Adică, ştiu că te descurci de minune. Dar eu sunt în centrul oraşului. Cum o să ajungi aici?

— Iau autobuzul. E timpul.

*

Trebuie să mai petrec câteva minute convingând-o pe Celeste că n-o să păţesc nimic de acasă până la Café Retro. După ce închid telefonul, n-am timp să mă gândesc prea mult, pentru că Tom trebuie să sosească în jumătate de oră. îi trimit un SMS în loc să-l sun, ca să scap mai uşor de inevitabilele lui întrebări.

Tom, vrei să schimbăm un pic peisajul şi să ne întâlnim altundeva?
Hei! Eram gata de plecare. Sigur... dacă tu eşti sigură...
Sunt sigură. Poţi să vii la Café Retro, pe Mitchell Grove?
Mitchell Grove? în centru?
Acolo. E lângă un service.
O găsesc eu. Dar de ce naiba vrei să ne întâlnim acolo?
Pentru că-mi place. Au o cafea surprinzător de bună.
Meredith, tu nu bei cafea. Ce se întâmplă? Eşti OK?
De ce eşti suspicios?

„Fir-ai tu să fii, Tom”, îmi zic. „Mereu în căutare de

răspunsuri.”

întotdeauna sunt suspicios. Meredith, ce se întâmplă?
Face parte din terapia mea cognitiv-comportamentală. Poţi să vii acolo?
E important pentru mine.
Sigur că pot. La ce oră?
Cât mai repede. Ne vedem acolo! x

Sunt un pic murdară de la tot şmotrul, dar n-am timp să fac duş, aşa că mă mulţumesc să mă spăl pe faţă şi la subsuori. Deodorant, părul strâns într-o coadă, o cremă nuanţatoare, hainele schimbate, şi sunt pregătită de plecare.

Mai pregătită ca oricând.

îmi acord câteva momente să stau pe marginea patului şi să fac exerciţiile de respiraţie. Inspir pe nas, expir pe gură.

Astăzi, cu siguranţă, o să meargă conform planului. Ce mi-ar spune Diane în momentul ăsta, dacă ar fi în faţa mea, pe ecranul computerului?

Ar spune: „Meredith, care e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla?”

Iar eu mi-aş da ochii peste cap, pentru că am auzit cuvintele astea rostite de ea de o mie de ori, dar aş răspunde: „Aş putea avea un atac de panică”.

La care ea ar spune ceva de genul: „Ştii ce trebuie să faci dacă ai un atac de panică?”

Aş încuviinţa din cap, pentru că ştiu.

Ia ea ar spune: „Când ai avut ultima dată un atac de panică?”

I-aş răspunde: „Cu două luni în urmă”.

„Ai prefera să mergi şi să te întâlneşti cu prietenii tăi şi să ai un atac de panică pe care să-l poţi gestiona sau să stai acasă şi să nu te întâlneşti cu prietenii?”

Aş spune: „Prefer să merg şi să mă întâlnesc cu prietenii”.

— Prefer să merg şi să mă întâlnesc cu prietenii, spun cu glas tare.

Sunt încrezătoare că lumea nu s-a schimbat atât de mult, încât autobuzul XI9 să nu mai pornească din capătul străzii mele,

spre centrul oraşului, la fiecare

„Merg cu autobuzul.” O spun în minte iar şi iar, ca pe o mantra, în timp ce păşesc pe strada mea. Strada care acum îmi e atât de familiară. Ştiu că această casă, cu peluza tunsă impecabil, are întotdeauna flori proaspete într- o vază, la fereastra din faţă. Că maşina albă de pe cealaltă parte a străzii a avut timp de câteva săptămâni un cauciuc dezumflat. Şi cunosc faţa pistruiată a lui Jacob şi vocea lui veselă.

— Bună, Meredith!

— Jacob, bună! încetinesc pasul în timp ce el se îndreaptă spre mine. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Tocmai am fost cu tata la Centrul pentru Ştiinţă. L- am lăsat acasă. Locuieşte la capătul străzii.

— Centrul pentru Ştiinţă? Uau! N-am mai fost acolo de trei ani.

— Ai fost vreodată în turn?

— Nu, Jacob, n-aş putea spune că am fost.

— Are înălţimea a treizeci de autobuze supraetajate. E cea mai înaltă clădire de sine stătătoare din Scoţia.

— Păi, e destul de înalt.

— E foarte înalt, Meredith. Şi ghici ce? Se roteşte în bătaia vântului. Nu-i tare?

— Nu sunt sigură că m-aş aventura acolo, sus, într-o zi cu vânt puternic.

— Cred că trebuie să te străduieşti să ieşi din zona ta de confort, Meredith. Asta îmi spune profesorul meu când îmi aleg cel mai uşor exerciţiu la matematică.

Zâmbesc larg.

— Cred că ai dreptate, Jacob. Deocamdată, trebuie să prind autobuzul.

— Drum bun, Meredith! Ne mai vedem.

Mai sunt doar doi călători. Stau în spate de tot, pentru că vreau să pot vedea totul.

îi trimit un SMS lui Celeste: Sunt pe drum.

Apoi lui Tom: Ai ajuns? Eu sunt în autobuz!

Mă uit pe fereastră, relaxată. Am un punct de observaţie bun de aici, de pe scaunul din spate. Văd tot ce se întâmplă pe stradă, toţi oamenii, de toate formele, mărimile şi culorile. Dar pe fiecare doar câte o secundă, pentru că autobuzul merge neîntrerupt. Iar ei nu se uită absolut niciodată în autobuz. Pot să-i privesc în siguranţă, separată de ei prin tot oţelul şi sticla şi ce-o mai fi ţinând la un loc autobuzul. O să mai merg şi cu alte autobuze. Aş putea să petrec o zi întreagă doar făcând turul oraşului cu diferite autobuze.

Telefonul îmi bâzâie în poală. Celeste: Ai grijă! Ne vedem curând, xx.

îmi îndrept din nou privirea spre oamenii de afară. Sunt atât de mulţi! Voi avea de parcurs pe jos ultima parte a drumului şi s-ar putea ca străzile să fie aglomerate – autobuzul n-o să mă lase exact în faţa cafenelei.

„Ia-o pas cu pas”, îmi spun. „O să văd ce fac când o să ajung acolo.”

Autobuzul opreşte; o persoană coboară, urcă o mulţime. Mă uit cum zeci de oameni se trântesc pe scaune şi îşi pun jos sacoşele de cumpărături. Un grup de cinci adolescenţi rămân în picioare, în faţă, ţinându-se cu degetele lor subţiri de bare. Mă întreb dacă s-ar fi aşezat aici, în spate, în caz că nu eram eu. îmi vine în gând că mi-am ales un loc revendicat în mod normal de tânăra generaţie; mă face să mă simt un pic rebelă. în autobuzul şcolii, nu stăteam niciodată în spate. Asta ar fi fost alegerea lui Fee, dar eu insistam mereu să stea cu mine în zona cea mai sigură, la mijloc.

Nimeni din autobuz nu se uită la mine. Nimănui nu-i pasă. Toţi vorbesc cu tovarăşii lor de călătorie, se uită pe geam ori stau cu ochii în telefon. îmi verific şi eu telefonul – am ratat un apel de la Tom.

Răspunde imediat.

— Meredith, eşti bine?

— Da, foarte bine. Sunt în autobuz. Tu unde eşti?

— Tocmai mă îndrept spre Mitchell Grove. Meredith, ăsta e un loc de întâlnire foarte ciudat. Ce se întâmplă? Sigur

eşti bine?

— Sunt bine, pe cuvânt. Am ieşit din zona de confort, atâta tot.

— Asta tară îndoială, se amuză Tom. Aud pe fundal zgomotul traficului. Nu puteai să alegi un loc în afara zonei de confort, dar mai aproape de casă?

— Am avut chef să-mi asum un risc, îi spun, şi nu e o minciună.

— Mă rog, dar unde naiba e locul ăla? Ai mai fost vreodată acolo?

— E lângă un service auto. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine. De-aia vin să ne întâlnim la dracu-n praznic. Cât mai durează până ajungi?

— Nu ştiu sigur. Mai am câteva staţii, apoi poate cinci minute de mers pe jos. I-aţi ceva de băut şi cere un meniu.

— Am găsit cafeneaua. Nu sunt sigur că au un meniu, Meredith. Pare mai degrabă genul de local cu oferta scrisă pe o tablă.

Zâmbesc.

— Eşti aşa de snob, Tom!

— Prefer bucătăria ta în locul cafenelei ăsteia, asta e tot. Gata, acum am ajuns. Grăbeşte-te, da?

— O să-i spun şoferului s-o calce. E aglomerat acolo?

— E mort. De fapt, nu... mai e o persoană aici.

— Păi, fa-te comod şi aşteaptă-mă.

— Nu te teme, nu plec nicăieri. îmi datorezi o felie uriaşă de tort sau cum i-or zice aici.

închei convorbirea şi pun telefonul în geantă. Nu pot să-mi şterg zâmbetul de pe faţă.

Când cobor din autobuz, găsesc codul poştal al cafenelei şi îl bag în harta din aplicaţia de pe telefon. îmi spune că o să ajung acolo în şapte minute. Mă gândesc că o să ajung în cinci – merg mai repede decât majoritatea oamenilor, iar văpaia care mi s-a aprins astăzi în piept îmi dă ghes.

Cotesc şi, la vreo două sute de metri în faţă, văd o femeie. Se

ceartă cu un bărbat în jachetă de piele, fluturându-şi în aer ţigara şi împungându-l cu degetele de la cealaltă mână în piept. El se înfige în faţa ei, ea vorbeşte şi mai tare. E beată. Are părul blond, aproape alb, tuns scurt. Poartă o scurtă roz, colanţi negri şi sandale.

înţepenesc şi simt tensiunea crescându-mi în piept. Prin minte mi se derulează rapid chipuri: Fee, Sadie, Tom, Celeste, Diane – sistemul de sprijin, reunit pentru mine exact când am cea mai mare nevoie. Respir adânc o dată şi încă o dată. încă se ceartă, dar se şi deplasează. Vin spre mine, iar eu nu mă pot clinti.

Nu-mi pasă de bărbatul în jachetă de piele. Nu pot să-mi iau ochii de la femeie. Mă holbez la ea până când e destul de aproape să-i văd bine faţa, până când sunt sigură că nu e mama, şi în momentul acela, mă lasă picioarele şi mă văd nevoită să mă aşez pe jos, până când pământul încetează să se mai învârtă cu mine.

Cei doi se lasă în genunchi în dreptul meu, cu feţele lor îngrijorate la numai câţiva centimetri de mine.

— Eşti bine, drăguţă? Femeia mă cercetează cu privirea. Respiraţia ei miroase a stătut, dar cu siguranţă nu e mama. De fapt, nu seamănă absolut deloc cu ea. Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Sunt OK.

încerc să mă ridic, iar ei mă apucă fiecare de câte un braţ.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă bărbatul.

— Am ameţit o clipă, atâta tot. Acum sunt bine. Dar mulţumesc.

— Bine atunci. Ai grijă.

Femeia îmi face cu ochiul. Pleacă amândoi, continuând să se certe. Ceva despre banii din cutia de sub pat, despre a lua încontinuu tară apune nimic la loc.

Café Retro are un aer mai degrabă neîngrijit decât retro.

Literele de pe firmă s-au decolorat atât de tare, încât abia se mai văd, ca şi cum ar fi fost spălate de ploaie timp de zeci de ani. Pentru evitarea oricărui dubiu, cineva a scris CAFÉ RETRO cu marker negru, gros, pe o bucată mare de hârtie, pe care a lipit-o pe interiorul uşii. Funcţionează – o reperez de pe partea cealaltă a străzii.

Aştept o pauză în trafic şi traversez. îmi sună telefonul – e Sadie. Cu punctualitate. Am uitat să-i spun despre schimbarea de plan.

Nu-mi dă timp nici măcar să o salut.

— Meredith, slavă Domnului! Trăiesc un adevărat coşmar aici. James are diaree, iar Tilly a mâzgălit pe toţi pereţii bucătăriei.

— Şi cu toate astea, ai timp să mă suni?

— Ce? Ăsta era planul, nu? Falsa mea urgenţă.

— Te tachinam, îi spun în timp ce mă apropii de cafenea.

îl văd mai întâi pe Tom. Stă în colţul cel mai apropiat de fereastră, citind o revistă. Cealaltă persoană – în afară de o femeie cu şorţ în dungi, care mătură podeaua – e Celeste. Stă la o masă din spatele încăperii şi se uită pe telefon.

— Meredith, ce dracu' se întâmplă?

— Iartă-mă, Sadie, schimbare de plan. îţi explic mai târziu... Trebuie să închid.

— Ei, femeie, nu aşa repede. Unde eşti? Se aude... Eşti pe o autostradă?

Râd.

— Nu. Dar nici prea departe.

— Meredith Maggs, spune-mi ce se petrece.

— O să-ţi spun. Lasă-mă câteva minute. Te sun eu, promit.

— Ai face bine.

— Te sun. Şi, Sadie... Te iubesc de nu mai pot.

închei convorbirea şi deschid uşa cafenelei.

Ridică amândoi privirea în acelaşi timp.

— Mer, ai ajuns! spune Celeste.
— Ai reuşit – excelent! spune şi Tom în acelaşi timp.
Zâmbesc spre amândoi, simţindu-mă brusc cam agitată. Continui să zâmbesc în timp ce ei se uită unul la altul, apoi spre mine, cu toate întrebările posibile în priviri.
— O să comand o cafea, da? spun pe un ton entuziast. Mai vrea cineva un rând?
— Meredith, nu pot să cred că eşti aici, e fantastic! zice Tom, răsărind lângă mine. Dar ce se întâmplă? Coboară vocea. O cunoşti pe femeia de acolo?
— De fapt, da. Este prietena mea, Celeste. Ţi-am spus despre ea, îţi aminteşti? Petrecerea aniversară? Scuzaţi-mă, puteţi, vă rog, să-mi aduceţi un ceai negru? Mulţumesc.
îl iau pe Tom de braţ înainte de a apuca să spună ceva.
— Vino cu mine.
Când ajungem la masa lui Celeste, ea se ridică şi mă îmbrăţişează.
— Mer, e incredibil! Sunt aşa mândră de tine! Ai luat autobuzul? A fost OK? Sunt aşa de încântată de tine în momentul ăsta!
O strâng la rândul meu în braţe.
— Mulţumesc. Ce-i drept, şi eu sunt mândră de mine. Ce-ţi face maşina?
îşi dă ochii peste cap.
— Habar n-am. Sper că e pe drumul cel bun. Eşti absolut grozavă că ai venit să-mi ţii de urât.
— Celeste, el e prietenul meu Tom. Tom, ea e prietena mea Celeste. Am vrut să vă cunoaşteţi, zic şi îi dau un cot lui Tom. Hai să ne aşezăm.

Ne mutăm la o masă mai mare şi, în următoarea oră şi jumătate, bem ceai, mâncăm pateuri şi vorbim despre tot felul de lucruri, precum programele TV preferate, cum e să mergi cu autocarul şi cele mai interesante păsări pe care le-am văzut vreodată. Facem planuri să mergem la Kelvingrove, să vedem tabloul lui Dalí, *Hristos al Sfântului loan al Crucii,* să ne

plimbăm în jurul universităţii şi poate să mergem într-unul din locurile acelea drăguţe de pe Great Western Road, pentru ceaiul de după-amiază. Pare o situaţie spre care pot face progrese reale, în loc să rămână doar un vis. Cădem de acord că probabil n-o să revenim niciodată la Café Retro, dar convenim totodată să-i lăsăm un bacşiş generos femeii cu şorţ în dungi, ale cărei pateuri sunt, de fapt, foarte fragede, proaspete şi exact atât cât trebuie de crocante. De câteva ori mi se pare că surprind ceva între Tom şi Celeste, mă las pe speteaza scaunului sorbind din ceai, dând o şansă sentimentelor lor să se înfiripe, dar ei mă atrag imediat înapoi în discuţie şi mă întreb dacă nu cumva văd doar ceea ce mi-aş dori să văd.

în cele din urmă, cineva de la service o sună pe Celeste, ca să-i spună că maşina e gata, iar ea insistă să mă ducă acasă. Accept – sunt entuziasmată, dar şi epuizată. Ne luăm la revedere de la Tom şi mă uit la Celeste cum îl priveşte în timp ce se îndreaptă spre maşina lui, până când se întoarce spre mine şi spune cu un zâmbet discret:

— Ce?

— Nimic, îi spun, apoi izbucnim amândouă în râs şi cred că ştie ce se întâmplă, dar nu mai discutăm nimic pe tema asta.

De fapt, nu prea mai vorbim pe drumul spre casă; ascultăm muzică la radio; Celeste fredonează versurile pe care le ştie, iar vocea ei uşoară, limpede umple habitaclul maşinii şi, la un moment dat, închid ochii şi chiar cred că aş putea să adorm.

Miercuri, 3 iulie 2019

— E bolnavă, Meredith.

— Cine?

— Ştii cine.

Are dreptate. Nu ştiu de ce mă port ca şi cum mama noastră n-ar fi mereu undeva acolo, pe fundal, în gândurile mele. Pândeşte de la mică distanţă, precum hărţuitorii de la şcoală, care se află mereu la trei paşi în spatele tău. Dacă cineva poate să vadă prin mine, aceea e sora mea. Aceasta nu este, cu siguranţă, una dintre conexiunile pe care le-am pierdut în

ultimii ani.

— De unde ştii?

Mă aşez pe canapea, apoi mă ridic iar. Dau ocol încăperii.

— M-a sunat mătuşa Linda. Cancer. E pe moarte.

N-am crezut niciodată că voi auzi aceste cuvinte. M-am gândit că îmi va spune, simplu, că a murit şi că acesta ar fi fost singurul motiv pentru care sora mea m-ar mai fi sunat vreodată, pentru tot restul vieţii noastre. Să aflu că e pe moarte e mai grav decât dacă aş fi aflat că a murit deja. Am de ales acum.

— Ce-o să faci?

— Nu, Mer. Ce-o să facem noi? spune Fee, cu glas ferm.

— Habar n-am, admit. Dar trebuie să închid. Cred că mi se face rău.

Mătuşa Linda arată la fel ca acum patru ani şi, îmi dau seama, la fel ca acum douăzeci de ani. Acelaşi păr, acelaşi ruj, probabil şi aceeaşi jachetă. Aceiaşi ochi pătrunzători, care se luminează când mă văd.

— O, drăguţă! Mă bucur să te văd.

Mă îmbrăţişează şi mă strânge cu blândeţe. E scundă, dar vânjoasă. Are până şi acelaşi miros – trandafiri şi săpun. Mă simt de parcă aş avea din nou zece ani.

— Bună, mătuşă Linda, îi spun în timpul îmbrăţişării. îţi mulţumesc că ai venit atât de repede.

Se foieşte un pic pe lângă mine – i se pare că sunt prea slabă, dar că nu m- am schimbat deloc – apoi insistă să facă un tur al casei, înainte de sosirea

lui Fee. Scoate exclamaţii admirative în toate punctele potrivite, îmi spune că trebuie să mă bucur de un mare succes profesional dacă am casa mea, şi încă de una singură, Dumnezeule, tară nici un ajutor din partea vreunui bărbat. Mătuşa Linda s-a mutat direct din casa mamei sale în casa soţului ei, spune ea (Dumnezeu să-l odihnească).

Zâmbesc şi îi mulţumesc, dar nu mă pot relaxa. Mătuşa Linda a fost – este – o femeie drăguţă, care şi-a câştigat cu prisosinţă titlul onorific, dar în acelaşi timp e şi prietena mamei. Când aveam zece ani, i-am acceptat tară nici un dubiu rolul special în cadrul familiei noastre. Treizeci de ani mai târziu, nu-mi mai vine la fel de firesc.

Simt o uşurare în piept când aud soneria.

— Ai întârziat! mă răstesc la Fiona.

Ridică din umeri.

— întotdeauna întârzii.

Mătuşa Linda nu se agită pe lângă Fiona aşa cum a făcut cu mine, dar ele au un alt tip de relaţie. Eu abia dacă am văzut-o în ultimii zece ani; Fiona probabil că a ieşit cu ea la pub cu doar câteva luni în urmă.

Fac ceai, în timp ce ele discută despre fiica mătuşii Linda, Maggie, care aşteaptă al treilea copil. Mătuşa Linda a fost ocupată să tricoteze o garderobă în toate culorile curcubeului, pentru că nu ştiu dacă vor avea băieţel sau fetiţă, iar în lumea mătuşii Linda, fetiţele nu poartă niciodată albastru.

— Tu m-ai învăţat să tricotez, spun, în timp ce aduc pe masă tava cu ceai şi fursecuri.

— Aşa e, puicuţă. Uitasem de asta. Aveai atâta răbdare! Te-am învăţat să lucrezi cu dreapta, uitând că eşti stângace.

Râde şi se serveşte cu un fursec din aluat fraged.

îmi plăcea s-o privesc tricotând. Mă relaxa.

— Când ai văzut-o ultima dată pe mama? întreabă Fiona, amintindu-ne pentru ce ne aflăm aici.

— Ieri. E într-o stare proastă, scumpo. A dormit aproape tot timpul cât am fost acolo.

— Doctorul ce-a spus?

Strâng toarta cănii.

— I-a mai dat vreo două luni. Poate nici atât.

— Am ştiut că ţigările alea o să-i pună capac.

Fee e agitată; îşi rupe fursecul, împrăştiind firimituri pe toată masa.

Mătuşa Linda ia o gură de ceai.

— A întrebat de voi. De amândouă.

Eu şi Fee schimbăm o privire. Observ o ridicare din umeri imperceptibilă din partea surorii mele; nu ştiu dacă şi mătuşa Linda observă.

Atmosfera din încăpere se schimbă, ca şi cum un nor ar fi blocat lumina soarelui matinal.

— Trebuie să ne gândim la asta, îi spun mătuşii Linda.

încuviinţează din cap.

— înţeleg, scumpo.

— De ce eşti prietenă cu ea?

Dacă întrebarea mea o surprinde, n-o arată.

— Am crescut împreună. Eu sunt mult mai bătrână, desigur. Destul de bătrână, încât să-mi amintesc când s-a născut. Mama ei o punea în cărucior afară, la uşa din spate. Eu şi fratele meu ne urcam pe gard şi îi cântam, încercând s-o facem să nu mai plângă. Până venea mama şi ne trăgea jos de turul nădragilor.

— Cum erau părinţii ei? întreb. Nu i-am întâlnit niciodată.

— Tatăl ei era soiul tăcut. Ţinea totul în el. Mama ei era feroce. O auzeam mereu prin perete ţipând. Era mai liniştită când venea fratele ei în vizită. Unchiul mamei voastre, Joe.

Avem un unchi de care n-am ştiut niciodată. O privesc în tăcere pe mătuşa Linda, aşteptând să continue, dar ea îşi mută privirea şi îşi studiază mâinile. Când mă priveşte din nou, ochii îi sunt melancolici.

— Unchiul Joe nu era un om bun. Mama voastră n-a vorbit despre el decât o dată sau de două ori. Nu mi-a spus niciodată exact ce s-a întâmplat...

— E prea mult pentru mine. Fee îşi împinge scaunul cu zgomot şi se ridică. Ce rost are? Ne tragem dintr-o familie distrusă. Mama a avut o viaţă distrusă şi a încercat să ne distrugă şi pe noi. Şi cu asta, basta.

Dau s-o opresc, dar nu reuşesc s-o ajung, iar ea iese valvârtej.

— Las-o să plece, scumpo, spune mătuşa Linda. E supărată.

O privesc fix.

— Şi eu sunt supărată.

— Ştiu, drăguţă. Tu te descurci altfel cu asta.

— De ce eşti prietenă cu ea? o întreb din nou.

Oftează.

— Am făcut tot ce-am putut, draga mea.

Nu ştiu exact ce vrea să spună, dar îmi amintesc spectacolele de balet la care mă ducea, nopţile în care dormeam la ea, chipsurile cu oţet şi sare de după orele de înot, şi mă înmoi un pic.

— Ştiu că îi era greu să-ţi arate că te iubeşte.

— E ceva mai mult de atât, mătuşă Linda.

Ne privim peste masă. Dacă a fost vreodată momentul să intrăm în detalii, acum a sosit. Dar situaţia asta a creat destulă vinovăţie. Nu vreau ca mătuşa Linda să se simtă vinovată pentru ceva ce n-a făcut. N-ar fi putut să oprească ceva despre care n-a avut cunoştinţă. Ce rost ar avea să-i spun acum?

— Mai pun de un ceai, apoi mă duc să văd ce face Fiona.

îmi las mâna pe umărul mătuşii Linda, în timp ce mă ridic de la masă. Nu vreau să plece nicăieri, nu încă.

O găsesc pe Fiona în dormitor, uitându-se la *Femeia cu braţele încrucişate.*

— Care-i treaba cu ăsta? întreabă, arătând spre tablou.

Apoi îşi încrucişează şi ea întocmai braţele la piept.

— îmi aminteşte de tine, îi spun.

Nu râde. Stăm una lângă alta.

— Meredith, îmi pare rău, spune ea, cu voce joasă. îmi

pare al dracului de rău.

— Ştiu. O trag de braţ până şi-l relaxează, apoi o iau de mână. Vino. Nu putem s- o lăsăm singură pe mătuşa Linda.

Ne întoarcem jos ţinându-ne de mână. Mătuşa Linda îmi spală vasele de la micul-dejun, fredonând încetişor pentru sine. Ridică privirea când intrăm.

— întotdeauna m-am bucurat, fetelor, că vă aveţi una pe alta.

O strâng pe sora mea de mână.

— Şi eu.

Fee mă strânge la rândul ei, dar îi simt trupul încordat. Ştiu că în ea se dă o luptă. E mai greu pentru ea, îmi dau seama. Eu i-am spus adio mamei cu mult timp în urmă.

— Nu trebuie să-mi speli vasele, îi spun mătuşii Linda, pe un ton ferm, şi o îndepărtez de chiuvetă.

— Ce ştii despre tata? trânteşte Fiona.

Mătuşa Linda se şterge pe mâini şi se aşază înapoi la masă.

— S-au cunoscut de tineri... erau, practic, adolescenţi. Apoi au fost împreună ani de zile, cu pauze. N-a fost niciodată ceea ce se numeşte o relaţie serioasă. întotdeauna m-am gândit că e păcat. Era bun cu mama ta, chiar era.

Eu şi Fiona ne privim. Ea îşi muşcă buzele; eu simt că încep să-mi tremure.

— Era un om de treabă? o întreb, cu glas nesigur.

— Era, drăguţă. Nu că l-aş fi cunoscut vreodată prea bine. Ultima dată când l-am văzut, tu erai mititică de tot. Era genul tăcut, nu prea vorbea.

— Spre deosebire de ea, nu?

Fiona stă din nou cu braţele încrucişate.

— Păi da, erau ca apa şi uleiul.

— Ce s-a întâmplat între ei? De ce-a plecat?

Mă aplec puţin peste masă, încercând să minimizez impactul atitudinii înţepate a surorii mele. Apoi îmi amintesc că mătuşa Linda era prietenă cu mama, deci e clar că n-au deranjat-o vreodată femeile conflictuale.

Mătuşa Linda oftează.

— Puiule, nu ştiu sigur. Pe-atunci puteau să treacă săptămâni întregi tară să mă văd cu mama voastră. Nu era ca acum, cu telefon mobil, şi cu Facebook, şi cu toate prostiile. Eram şi eu ocupată, creşteam copiii şi mai şi lucram cu normă întreagă. îmi amintesc că am încercat într-o vreme să dau de ea. Când în sfârşit am văzut-o, mi-a spus că el a plecat de tot. Că şi- a găsit de lucru în străinătate, explică mătuşa Linda, apoi ia o înghiţitură mare de ceai. în ceea ce o privea, era bun plecat. Dar după asta, moralul i-a scăzut. A fost la pământ. Iar voi două, scumpelor, eraţi doar nişte copiliţe.

Mă uit la Fee. îşi muşcă buza de sus.

— Mătuşă Linda, nu era de datoria dumitale să ai grijă de ea, îi spun cu hotărâre.

Mătuşa Linda strânge ferm din buze.

— Să poţi privi în urmă cu luciditate e un lucru minunat, puiule, zice în cele din urmă.

Rămâne încă o oră, punând pe hârtie tot ce-şi aminteşte despre tatăl nostru, cu scrisul ei îngrijit, pe dosul facturii mele de la Tesco. Lipesc hârtia pe uşa frigiderului – o listă de nume şi locuri răzleţe, de care nu e sută la sută sigură.

în josul listei, este trecut numele doctorului mamei şi numărul salonului ei de la spital.

La întoarcerea de la magazin, am tăiat drumul prin parc, legănând sacoşa de cumpărături între noi. O ridicam periculos de mult, riscând să împrăştiem pe jos chifle şi cutii de supă – de linte pentru mine, de ciuperci pentru Fee, de mazăre pentru mama.

O grămadă de copii se înghesuiau în jurul leagănelor sau în vârful toboganului, cu picioarele atârnându-le în gol. Eu i-am văzut prima şi am iuţit pasul. Fee a adoptat atitudinea opusă. A încetinit şi le-a întors privirile.

— Fee, nu, i-am şuierat pe şest.

— Nu fi aşa găină, m-a apostrofat şi a tras de toarta sacoşei, până m-am oprit lângă ea.

N-aveam de ales. Dacă aş fi mers mai departe, sacoşa s-ar fi rupt. Fee deţinea controlul, ca întotdeauna.

— Am nevoie la baie, am implorat-o.

— Nu-i adevărat, s-a răstit ea. Apoi a strigat spre mulţimea de copii: La ce vă holbaţi? Vreţi un portret? E mai durabil.

Câţiva dintre ei au râs. Unul dintre băieţii mai înalţi a sărit din leagăn, şi-a înfipt mâinile în buzunare şi a pornit spre noi.

Am strâns atât de tare toarta de plastic a sacoşei, încât mi s-a format o urmă adâncă în palmă.

— Hai să mergem. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă. Serios. Poate să aibă un pistol, sau un cuţit, sau cine ştie ce.

Fiona a râs.

— Mer, are doisprezece ani. N-are nici un pistol.

Şi-a îndreptat spatele şi a scos pieptul în afară.

— Dă-ne un portret, atunci.

Băiatul avea părul ras în părţi, până sus, şi faţa plină de pete. Era înalt, aproape cât un bărbat în toată firea, dar avea încă umerii înguşti şi pieptul scobit al unui copil. S-a oprit la câţiva paşi de noi, apoi şi-a pus o ţigară între buze şi a aprins-o, fără să întrerupă contactul vizual cu mine.

M-am uitat la sora mea. Ea a ridicat privirea spre băiat.

— Ce vorbeşti?

— Ai întrebat dacă vrem un portret, aşa că dă-ne un portret. Trebuie să ai nişte creioane în buzunar, puştoaico. Poţi să-mi desenezi unul.

A tras cu nesaţ din ţigară, apoi a făcut o mişcare ciudată din maxilar şi a scos un inel de fum perfect rotund. M-am holbat la el.

— Du-te dracului şi ia-ţi şi ţigara puturoasă cu tine, a ripostat Fiona, cu glasul perfect calm.

Băiatul a râs.

— Eşti bună de gură. Fix ca maică-ta.

Am avut atunci o senzaţie ciudată în capul pieptului – ca şi cum inima mi- ar fi stat în loc pentru o clipă. Am simţit că-mi vine să vomit. M-am uitat la sora mea. Am remarcat că nările i-au fremătat uşor, dar în afară de asta, era imperturbabilă.

— Ce ştii tu despre mama?

— Ştiu că e o târfa.

— Ba nu e, dracu' să te ia.

— Mă rog. Oricum, semeni cu ea.

S-a întâmplat atât de repede, încât abia am apucat să icnesc. Am crezut că mi-a scăpat sacoşa, dar mi-am dat seama că mi-o luase Fiona. Am văzut cum a dat cu ea de pământ, am văzut cum a luat în mână o cutie de supă şi a ţintit cu ea spre capul băiatului.

Nu l-a nimerit – a aterizat la picioarele lui, apoi a început să se rostogolească încet spre noi.

— Frumoasă lovitură, a spus băiatul şi un rânjet i s-a lăţit încet pe toată faţa.

Acum chiar aveam nevoie la toaletă. Mai devreme mă prefacusem numai ca s-o conving să ne grăbim, dar acum presiunea pe care o simţeam în vezică era reală şi mai aveam cinci minute de mers până acasă.

— De unde o cunoşti tu pe mama? a ridicat Fiona vocea.

Cutia de supă încă se rostogolea. Dacă n-o recuperam, amândouă aveam să mâncăm câte jumătate de porţie în seara aceea. Dar mi-era frică să mă mişc.

— Toată lumea o ştie pe maică-ta.

— Mincinosule!

Băiatul a ridicat din umeri. Se plictisise de noi. S-a uitat în spate la prietenii lui şi i-a făcut semn din cap unuia dintre ei.

— Cum zici tu, puştoaico. Spune-i maică-tii că o salută băiatul lui Donnie.

— Cine dracu’ e Donnie?

Dar băiatul ne întorsese spatele şi se ducea către prietenii lui, bombănind ceva ce n-am înţeles.

— Cine e Donnie? am murmurat.

— O, mai taci odată, Meredith.

Fiona s-a dus să recupereze cutia buşită de supă. Am ridicat sacoşa şi i- am ţinut- o deschisă, dar ea a trecut cu pas apăsat pe lângă mine.

Am fugit s-o prind din urmă.

— Nu ştiu de ce eşti nervoasă pe mine.

— Nu sunt.

— Fee, nu mai merge atât de repede. Am nevoie la toaletă.

— Eşti ca un copil mic.

A încetinit pasul, dar am decis oricum să merg în urma ei.

Am lăsat-o câteva momente şi am aşteptat până când umerii i s-au mai relaxat.

— Despre ce crezi că vorbea băiatul ăla?

— Păi, noi nu prea ştim ce face ea, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Poate să înceapă seara cu mătuşa Linda, dar nu cred că o încheie tot cu ea.

Nu am prea înţeles ce spunea şi aproape că ajunseserăm pe strada noastră. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să ajung la baie. Nu-mi păsa cine era Donnie şi de unde-l cunoştea mama.

— Hai să ajungem la masă şi să mâncăm. S-o fi întrebând unde suntem.

Imediat cum am văzut casa noastră, am rupt-o la fugă, ţinând în braţe

sacoşa de cumpărături. I-am dat drumul în prag, fară să-mi mai pese de supă, şi am înhăţat clanţa. Nu s-a clintit. Am apăsat mai tare pe ea.

— Mai cu putere, a zis Fee, apoi m-a dat la o parte, însă

clanţa nu s-a clintit nici la ea. Ne-a încuiat afară, javra nebună.

A început să bubuie în uşă. M-am uitat la ferestrele de la etaj. Toate draperiile erau lăsate, cu toate că era abia cinci după-amiaza. Mi s-a părut că întrezăresc o mişcare aproape imperceptibilă, dar se poate să fi fost doar o impresie.

M-am aşezat pe scări, imediat ce am simţit eliberarea, şi am închis strâns ochii, în timp ce lichidul cald mi se scurgea în pantaloni.

— Hai să mergem prin spate, a spus Fee, sărind de pe scări. O să iau cutia ei de supă de mazăre şi o să sparg dracului fereastra de la bucătărie, dacă

trebuie.

Mi-am strâns genunchii, mi-am acoperit faţa cu palmele şi mi-am dorit ca lumea să dispară. N-am ştiut că Fiona e încă acolo, până nu i-am simţit mâna pe umăr.

— N-o lăsa să te înfrângă, mi-a şoptit.

Am ridicat privirea spre ea.

— Am făcut pe mine.

Ochii ei au rămas nemişcaţi, pătrunzători.

— Şi ce dacă? Treningul ăla şi-aşa e bun de aruncat. Hai înăuntru să te speli.

Am scuturat din cap.

— Nu pot.

— OK, Meredith. Tu ai cerut-o.

M-am uitat la ea cum îşi scoate pantofii şi se dezbracă de blugi. I-a înghesuit în sacoşa de cumpărături, pe care a săltat-o teatral pe umăr. Chiloţii ei decoloraţi erau garnisiţi cu faţa zâmbitoare repetată a unei pisici din desenele animate.

Am izbucnit în râs.

— Râzi de picioarele mele lungi, de greier? a zis Fee, legănând din şolduri şi pocnindu-şi apoi genunchii unul de altul.

— Da, am răspuns. Dar şi pentru că... şi eu am pe mine aceiaşi chiloţi.

Joi, 4 iulie 2019

Spitalul se ridică impunător deasupra noastră, un colos din oţel rece şi sticlă strălucitoare. Aproximativ trei milioane de oameni roiesc în jurul clădirii. Cel puţin, aşa pare.

— Nu cred că pot să fac asta.

Mă cramponez de portieră, înăuntrul maşinii.

— Ba sigur că poţi. Fee trage puternic frâna de mână şi începe să-şi scotocească prin geantă. Ea o să se poarte frumos. Şi o să fie doctori şi asistente acolo.

— Nu e vorba numai de ea. Dar toţi oamenii ăia. Sunt peste tot.

Fee oftează şi îşi desprinde centura de siguranţă.

— Meredith, nimănui nu-i pasă de tine. Probabil că nici

n-o să se uite la tine, dacă nu le stai în cale. Haide să rezolvăm odată cu asta.

Mă uit în spate, la intrarea în spital, la marea de oameni care intră şi ies pe uşi.

— Nu cred că sunt pregătită. E prea mult.

— Uită-te la el. Arată spre un bărbat între două vârste, cu pieptul gol, care aşteaptă în staţia de autobuz. Crezi că tipului ăstuia în călduri îi pasă ce gândeşte lumea despre el? Dacă el poate să stea acolo în toată gloria lui, pe jumătate dezbrăcat, poţi şi tu să te dai jos din maşină.

— Nu e chiar acelaşi lucru, Fee.

— Deci, ai de gând să stai aici? Cum rămâne cu mama?

— Cum să rămână?

— E pe moarte, Meredith. Dacă n-o vezi azi, s-ar putea să nu mai ai altă şansă. Depinde de tine. Dar nu vreau să regreţi.

— Fee, eu, una, nu ţin neapărat s-o văd, îi spun. Sunt aici pentru tine.

— Atunci fii aici pentru mine. Hai s-o facem împreună.

Mi se face cald în maşina lui Fee. Apăs butonul de deschidere a geamului şi încerc să inspir adânc aer proaspăt. Un bărbat şi doi băieţi trec pe lângă noi; unul dintre copii mă vede că mă uit la ei şi scoate limba la mine. Fără să stau pe gânduri, scot şi eu limba la el. Puştiul rânjeşte.

Mă întorc la ceea ce spune sora mea, cu ochii încă la băiat. Se ţine strâns de mâna bărbatului şi mai mult ţopăie decât merge, aşa cum fac copiii, cu picioarele lor scurte.

— N-ai ieşit de atâtea ori până acum? Ai fost la cumpărături, nu-i aşa?

— Abia am rezistat la centrul comercial, bombăn eu.

Cei trei au ajuns la intrarea în spital, apoi au dispărut, înghiţiţi de uşile rotative. Mă întreb de ce se află aici – sper că dintr-un motiv bun. O surioară nou-născută, poate, sau ca să ia acasă pe cineva, după prea multe nopţi pe care le-au petrecut despărţiţi.

— Nu înţeleg, îi spun lui Fee.

— Nici n-am pretenţia, răspunde ea, ridicând din umeri,

apoi porneşte motorul.

— Ce facem?

— Plecăm. Nu stau toată ziua într-o parcare de spital. Am treabă.

— Nu-i corect. Eu nu te opresc să intri.

Opreşte din nou motorul.

— OK. E două şi jumătate. Hai să stăm aici cinci minute, pe urmă poţi să te hotărăşti. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, zic eu şi mă relaxez în scaun. Mulţumesc pentru răbdare, adaug, iar ea schiţează o grimasă către mine. Mi-era dor să mă uit la oameni, îi spun, cu ochii la o femeie în vârstă care traversează strada în faţa noastră, ţinând un imens coş cu fructe în mână. Ăsta e un lucru pe care nu pot să-l fac de acasă. Mă duceam în parc uneori, înainte de... ştii tu. Doar stăteam pe bancă şi mă uitam la oameni cum vin şi se duc. Mă relaxa.

— De una singură?

Face din nou o strâmbătură.

— Sigur. Ar trebui să încerci şi tu câteodată. E chiar relaxant.

— Poate am să încerc, spune. Apoi, după o secundă: De ce altceva ţi-a mai fost dor?

Mă gândesc un moment.

— Mi-a fost dor de ceva ce am pierdut cu mult timp în urmă. Cum eram noi mici. Tot timpul împreună.

Râde.

— Nu putem să ne întoarcem la asta, Mer.

— Ştiu. Dar tot mi-e dor. Era totul mai uşor pe atunci, deşi era mult mai greu. Ştiu că n-are sens.

— Ba are, de fapt. Aveam speranţă.

Mă răsucesc cu faţa spre ea.

— Fee, încă putem spera.

Mă priveşte, şi ochii îi sclipesc. O iau de mână.

— Hai să intrăm, îi zic.

*

întinsă acolo, pe patul de spital, arată ca o pasăre firavă. O pasăre firavă cu un huruit în piept, conectată la o mulţime de tuburi şi de fire. Nu mai seamănă cu femeia în rochie cu paiete şi pardesiu, desculţă pe trotuarul din faţa casei, cerându-mi bani în cea mai singuratică noapte din viaţa mea. Un sentiment de compasiune mă copleşeşte, în faţa femeii aceleia care a trăit o viaţă lipsită de dragoste. Nu m-am aşteptat să-mi pară rău pentru ea. Viaţa e plină de surprize.

— O să aibă o noapte grea, ne spune sora. Nu vă speriaţi de respiraţia ei – îi e tot mai greu să elimine secreţiile din gât. Dacă se trezeşte, puteţi să-i daţi un pic de apă.

încuviinţăm din cap, pentru ca sora să poată pleca.

— Chiar moare, şopteşte Fee.

— Ştiu, îi răspund în şoaptă.

Mă aşteptam oarecum s-o găsim stând în capul oaselor, chicotind în faţa televizorului şi făcându-le surorilor medicale zile grele pentru că nu poate fuma. E clar că s-au dus vremurile când chicotea în voie. Pielea ei pare subţire ca hârtia şi are o nuanţă albăstrie. întotdeauna a fost slabă, dar acum arată de parcă s-ar putea frânge în două.

Fee se aşază pe un scaun lângă pat, iar eu stau în spatele ei. Timp de jumătate de oră, o privim pe mama noastră cum alunecă spre capătul vieţii sale. Nu deschide ochii. înainte de plecare, mă uit atent la faţa ei, încercând să găsesc o fărâmă cât de mică de iubire.

Duminică, 7 iulie 2019

Merg împreună cu Sadie la magazin, ca să-mi abat gândul de

ZIUA 1.449

la mama mea aflată pe moarte. Durează mai mult decât ar trebui, pentru că, la fiecare pas, mă strânge în braţe şi îmi spune ce minunat e să fie afară cu mine, că e mândră de mine şi că e aşa de entuziasmată gândindu-se la toate locurile în care putem merge împreună.

— Hai să mergem la film, spune. A ieşit un film nou cu Rebel Wilson, pe care vreau neapărat să-l văd. Am putea să ne ducem la cinematograful acela luxos din Princes Square. Are canapele!

Râd de entuziasmul ei.

— Pas cu pas. Deocamdată şi asta pare un pic cam mult – să merg pe strada mea.

— Când crezi că o să ţi se pară iarăşi normal? spune, sincer interesată, şi nu într-un sens critic.

— Drept să-ţi zic, nu ştiu. Unele zile sunt mai uşoare decât altele. E ca şi cum aş învăţa din nou să fac unele lucruri. Pentru că totul e diferit. Nu mai sunt cea care eram.

Mă ia de braţ.

— Eşti tot Mer a mea. Pentru mine, eşti aceeaşi.

Mergem braţ la braţ, aşa cum făceam după ore.

— Ghici cu cine m-am întâlnit alaltăieri în oraş, spune, pe un ton relaxat, şi ştiu imediat cu cine s-a întâlnit în oraş alaltăieri, pentru că nu poate fi decât o singură persoană.

O singură persoană – din viaţa mea, cel puţin – ar garanta o asemenea acumulare de tensiune.

— Te-ai întâlnit cu Gavin?

Cască ochii la mine.

— Cum ai... ? Da, m-am întâlnit cu Gavin.

— La fel de înalt şi mai arătos decât o să-şi dea vreodată seama?

— La fel de înalt şi mai arătos decât o să-şi dea vreodată seama, confirmă cu un zâmbet.

— Ai vorbit mult cu el?

— Nu. Eram cu copiii, iar ei se atârnau de picioarele mele, implorându-mă să-i duc la Burger King.

Zâmbesc şi aştept, pentru că ştiu că asta nu e tot.

Nu mă lasă să aştept prea mult.

— E logodit, Mer. Se însoară luna viitoare cu Julia. Oricine o fi ea.

— E o femeie norocoasă, spun.

— Eşti OK?

— Sunt. Sincer. Eu şi Gavin... N-ar fi mers niciodată. Poate a fost cazul tipic cu omul potrivit la momentul nepotrivit. Sau poate nici măcar omul potrivit, indiferent de moment. N-a fost să fie. Ştiu că sună a resemnare. Dar aşa cred.

îi spun adevărul. Nu mă pot imagina mergând la altar, către Gavin. Or către oricine altcineva, la drept vorbind. Poate am s-o fac într-o bună zi, dar nu e pe lista mea de priorităţi. înainte să se întâmple asta, vreau să plec într- o călătorie în Toscana şi, când o să ajung acolo, să închin un pahar din cel mai bun vin roşu italienesc în cinstea lui Gavin şi a Miei, oricine ar fi ea.

*

Sadie insistă să cumpărăm cârnaţi în chifle şi cutii de Irn Bru.

— Asta mâneam când mergeam la mine după ore, spune ea, când ridic din sprâncene.

— îmi amintesc. Doar că nu ştiu dacă mai fac faţă la aşa un regim.

Aşteptăm să plătim pentru nostalgia noastră din adolescenţă, când intră un
grup de bărbaţi tineri, în tricouri de fotbal. Sunt euforici şi zgomotoşi – de la prea multe doze de bere, probabil. Nici unul dintre ei nu se uită măcar în direcţia noastră, dar, când trec pe lângă noi, simt cum mi se ascut simţurile.

— Eşti OK? şopteşte Sadie şi se dă mai aproape de mine.

O strâng de braţ, reprimându-mi hormonii de stres. Diane are dreptate. Numai prin simpla ei prezenţă, Sadie mă ţine cu picioarele pe pământ.

— Sunt bine, îi răspund în şoaptă, deşi sunt încă profund conştientă de prezenţa grupului de bărbaţi, care se află

acum în celălalt capăt al magazinului.

Râd şi glumesc, persiflându-se unul pe altul, cu voci neobosite. îmi ţin privirea fixată asupra vânzătoarei. îmi spun că dacă ea nu e îngrijorată în legătură cu ei, nici eu n-ar trebui să fiu.

Femeia în vârstă din faţa noastră îşi ia punga şi pleacă. Eu şi Sadie păşim în faţă, ţinându-ne încă de braţ, tocmai când se aude o buşitură puternică, în spatele magazinului.

— La dracu'!

Vânzătoarea îşi dă ochii peste cap şi se duce exasperată spre zona din care răsună acum râsete zgomotoase.

Mă uit la cârnaţii noştri în chifle şi la cutiile de Irn Bru, apoi observ bărbaţii care vin spre noi şi următorul lucru pe care îl conştientizez e că mă aflu în faţa magazinului, cu răsuflarea tăiată şi încercând să mă opresc din tremurat.

Joi, 11 iulie 2019

Poate că mai ies din când în când din casă, dar per ansamblu viaţa mea nu s-a schimbat atât de mult. Mi-am păstrat vechile obiceiuri. Acum pot să alerg pe scări în sus şi-n jos de cincizeci de ori în opt minute şi patruzeci şi şapte de secunde. De ce să mă înscriu la o sală când pot să ard caloriile de la desert în felul ăsta?

Tom rămâne la cină. Nu mai e la Holding Hands – a început un curs de pregătire ca să devină consilier. Am stabilit deja că nu voi fi subiectul unui studiu de caz. Acum suntem prieteni – prieteni adevăraţi – şi, oricum, m-aş simţi prost dacă aş concedia-o pe Diane.

Dar vechile obiceiuri mor greu, cred, iar eu şi Tom am rămas cu întâlnirile noastre săptămânale de joi. Celeste are o zi liberă de la salon şi ni se alătură. Aş putea sugera să luăm nişte sendvişuri în parc. E o zi însorită şi am chef să-mi dezmorţesc picioarele. Amândoi pretind că nu sunt interesaţi de mai mult decât prietenie, dar am văzut cum se uită unul la altul. Rămân destul de încrezătoare în talentul meu de peţitoare.

Inspectez conţinutul frigiderului, în căutarea ingredientelor potrivite pentru sendvişuri, când îmi bâzâie telefonul.

E Fee.

„Eşti acasă? Vin la tine/'

Şi ştiu, tară să întreb, că mama noastră a murit.

ZIUA 1.461

Vineri, 19 iulie 2019

Mătuşa Linda insistă să organizeze funeraliile, şi nici eu, nici Fee nu opunem prea multă rezistenţă. Surprinzător, mama ne-a lăsat destui bani ca să plătim totul şi să mai şi rămână câteva sute. Cădem de acord să donăm ceea ce rămâne unei organizaţii caritabile pentru copii.

O mână de oameni pe care nu-i recunoaştem apar într-o zi ploioasă de vară să-şi ia rămas-bun. Pastorul ţine o slujbă scurtă şi impersonală – tară anecdote emoţionante, tară realizări, fără calităţi remarcabile de amintit. Aşa cum am cerut eu şi Fee, nu ne menţionează pe nume.

Mătuşa Linda este singura care ia cuvântul. Stă în faţa micii adunări, în taiorul ei negru, şi citeşte o scurtă poezie – ceva cu nişte îngeri – care mie nu-mi spune absolut nimic.

Eu şi Fee nu mergem cu ceilalţi la pub. în schimb, ne ducem pe plajă, mâncăm chipsuri sărate, stând cu picioarele îngropate în nisip, şi nu vorbim despre mama noastră.

Când mă lasă acasă, după câteva ore, îl găsesc pe Tom aşezat pe pragul de la intrare.

— Ăsta e tipul despre care vorbeşti mereu? întreabă Fee, cercetându-l prin geamul maşinii.

— Da, ăsta e Tom.

îi fac cu mâna; îmi face şi el semn înapoi.

— Care-i treaba cu voi doi? Eşti amorezată de el?

Pufnesc în râs.

— Doamne, nu! Mi-e prieten.

— Prieten?

— Da, Fiona. Bărbaţii şi femeile pot fi prieteni, să ştii.

— Eşti atât de progresistă, Meredith, mă ironizează.

— îl învăţ să înoate.

— La ora asta din noapte?

— Nu, toanto! Nu-l aşteptam în seara asta. A venit să se

ZIUA 1.462

asigure că sunt OK, probabil.

Îi zâmbesc prietenului meu, care mă aşteaptă în prag.

— Păi, poate într-o zi o să-l cunosc şi eu cum se cuvine pe prietenul ăsta.

— Absolut. îmi desprind centura de siguranţă. O să te invit într-o seară la cină, împreună cu Tom şi cu Celeste.

— Cine naiba e Celeste?

— A, e o altă prietenă. E într-o tabără de yoga săptămâna asta.

Celeste mi-a trimis o fotografie mai devreme, cu o gladiolă albă. „Ca să-ţi dea putere pentru astăzi”, a scris.

— S-au oferit amândoi să vină la înmormântare, îi spun lui Fee.

— Asta-i drăguţ din partea lor.

înţelege de ce nu i-am vrut acolo. Am devenit o protectoare feroce a noii mele vieţi şi a oamenilor care fac parte din ea.

— Mulţumesc pentru chipsuri.

O îmbrăţişez iute pe sora mea, înainte de a coborî din maşină şi de a mă îndrepta spre casă.

Miercuri, 24 iulie 2019

în lipsa mamei, dezgropăm secretele casei mici şi decrepite în care am crescut. Printr-o înţelegere tacită, eu abordez vechea noastră cameră, care este aproape goală, şi livingul, iar Fee se ocupă de rest. Verişoara mătuşii Linda apare cu o dubă şi cu doi însoţitori şi fac o serie de drumuri la groapa locală de gunoi, scăpându-ne de mobila care era deja prăpădită cu decenii în urmă.

După două zile suntem gata – viaţa mamei noastre concentrată în patru cutii de carton şi mirosul de tutun intrat în hainele noastre.

— Sunt împuţită, bombăn când mă duce Fee acasă. Abia aştept să fac un duş. Mă întâlnesc cu Sadie la trei.

Mintea mea o ia înainte, departe de casa veche şi neîngrijită, de amintirile urâte sălăşluind în fiecare cotlon.

ZIUA 1.466

— O să intru pentru câteva minute, spune Fee şi trage maşina în faţa casei mele. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Se întinde spre bancheta din spate, saltă capacul uneia dintre cutiile de carton şi scoate o cutie veche de pantofi, prinsă cu un elastic.

îmi ţin răsuflarea.

— Fotografiile?

— Am găsit şi fotografiile. Dar e ceva mai bun, zice, strângând cutia la piept până ajungem în casă, după care mă apucă de braţ. Meredith, vreau neapărat să vezi asta.

O ia înainte spre living şi o privesc cum se aşază pe covor şi deschide cutia de pantofi. Fred îşi execută opturile obişnuite în jurul gleznelor mele, torcând încetişor. îl iau în braţe şi îmi sprijin bărbia de creştetul lui, simţindu-i bătăile inimii în palmă.

— Citeşte, zice Fee, întinzându-mi un plic micuţ, maroniu.

îl las jos pe Fred şi iau plicul din mâna ei, încercând să-i desluşesc expresia feţei. E o expresie nefamiliară – de entuziasm, poate. Se aşază lângă mine pe canapea, în timp ce deschid plicul şi scot foile scrise de mână, pliate în trei.

— N-am vrut să facem asta în casa ei. Nu mi s-a părut corect.

Dragile mele Fiona şi Meredith,

Sper că sunteţi bine amândouă. Vă scriu din Belfast. Ştiţi unde este? Rugaţi-o pe mama să vă arate pe hartă. Toată lumea e foarte prietenoasă aici, dar mi-e dor de fetele mele minunate.

Sper că vă place Şcoala şi că sunteţisilitoare. Mă gândesc la voi în fiecare zi. O să continui să vă scriu. Mi-arplăcea să-mi scrieţi şi voi.

Aveţi grijă una de alta.

Cu drag,

Tata

O despăturesc pe următoarea.

Dragile mele Fiona şi Meredith,

Ce mai faceţi? Sunt încă în Liverpool. îmi place aici – lumea e foarte prietenoasă. Mi-ar plăcea să veniţi în vizită într-o bună zi. Poate în vacanţă?

Trebuie să fie frig la Glasgow acum – sper că vă îmbrăcaţi bine! Vă mai place ciocolata caldă? V-o pregăteam după baie. Parcă ieri a fost. Nu-mi vine să cred că acum sunteţi amândouă în Şcoala generală.

Mi-e foarte dor de voi.

Cu drag,

Tata

— Câte sunt? şoptesc, trecându-mi uşor un deget peste cuvântul „tata”.

— Sute, îmi răspunde Fiona în şoaptă.

O sun pe Sadie şi anulez întâlnirea. Stau împreună cu Fee pe podeaua livingului şi citim fiecare scrisoare în parte.

ZIUA 1.484

Duminică, 11 august 2019

Am cumpărat o maşină la mâna a doua, o buburuză galben-aprins care mă face să zâmbesc de fiecare dată când mă uit la ea.

— Ce cool e! a ţipat Jacob de peste drum şi am căzut de acord că o să mi- o spele o dată pe lună, pentru cinci lire.

Strânge bani pentru cadoul de Crăciun al mamei lui.

De câte ori pot, merg cu maşina în noul meu loc preferat – la plajă. Este destinaţia ideală când vrei să ieşi în lume, dar să ai totuşi puţină distanţă faţă de ceilalţi oameni. Şofez timp de jumătate de oră, apoi simt că oraşul e la o lume distanţă. în portbagajul maşinii am o sacoşă cu tot strictul necesar, chit că plouă, chit că e soare: şlapi, cizme de cauciuc, un prosop, o pătură, o pălărie de soare, cremă de protecţie solară. Fiecare are propriul kit de siguranţă, mi-a zis Diane ultima dată când am vorbit. Nu există reguli.

Astăzi, kitul meu include o găletuşă şi o lopăţică pentru Matilda. Şi ei îi place la plajă. Ne descălţăm şi alergăm de mână pe nisip, şi dansăm pe vârfuri prin apa rece de la mal. Umplem găletuşa cu scoici şi cu beţigaşe, săpăm o groapă şi îngropăm comoara, apoi o dezgropăm din nou şi facem asta de încă opt sau nouă ori, până când ea se plictiseşte. Abia a împlinit doi ani şi n-o să-şi amintească niciodată de mine stând în bucătărie, cu o privire tristă.

Uneori, Sadie şi James vin cu noi, şi îmi place şi aşa, dar cu Matilda simt că am timp să construiesc o relaţie. N-am văzut-o înainte de a împlini cinci zile. S-a născut prin cezariană de urgenţă, iar Sadie a pierdut atât de mult sânge, încât şederea ei în spital s-a prelungit destul de mult. Plâng când mă gândesc la ceea ce am ratat şi la împrejurările în care nu i-am fost alături lui Sadie.

— Nu fi caraghioasă, mi-a spus ea când am sunat-o în lacrimi, pentru că tocmai mă lovise de nicăieri gândul că petrecusem mai bine de trei ani în izolare autoimpusă. Ai fost alături de mine, mi-a spus. întotdeauna. Adică întotdeauna

ZIUA 1.485

puteam conta că te găsesc acasă, corect?

Şi a râs, iar eu am râs şi am plâns, şi i-am promis ferm că o să fiu prima persoană care o vizitează la spital dacă mai face un copil.

— Ei, sunt mult prea bătrână să mai am un copil, a spus, apoi a schimbat subiectul şi am ştiut că, într-o anumită măsură, spera că posibilitatea nu e cu totul exclusă.

Dacă o să mai aibă un copil, mă bucur că va fi al lui Colin. E genul de bărbat iubitor, loial, generos, cu care ai vrea să rămână prietena ta cea mai bună, şi este, de asemenea, genul de bărbat de care are nevoie Sadie – amuzant şi răbdător, şi minunat cu copiii ei. Desigur, a fost un pic ciudat să-l întâlnească. Dar şi el părea puţin tensionat, iar când Sadie s-a dus la baie şi ne-a lăsat singuri în cei mai liniştit colţ de pub pe care l-am putut găsi, el s-a aplecat peste masă spre mine şi mi-a spus cât de mândră e Sadie de mine.

Săptămâna trecută, James şi Matilda au rămas peste noapte la mine, iar Colin a dus-o pe Sadie la restaurantul ei preferat şi a cerut-o de soţie. Sadie m-a sunat la miezul nopţii ţipând din toţi rărunchii:

— Meredith Maggs, pregăteşte-te naibii să fii domnişoara mea de onoare!

Plănuiesc o nuntă de iamă şi n-am mai văzut-o niciodată pe Sadie atât de
entuziasmată.

— Poţi să-ţi aduci un partener la nuntă, mi-a spus azi-dimineaţă, când am luat-o pe Matilda.

— Mi-ai mai zis asta, i-am răspuns.

— Păi, poţi.

— Om vedea. Decembrie pare departe.

— Colin are câţiva prieteni singuri şi foarte simpatici… a spus şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ajunge, i-am tăiat-o eu.

Nu mint când îi spun că întâlnirile sunt ultimul lucru la care-mi stă mintea în momentul ăsta. Oamenii vorbesc tot timpul despre a-ţi împărţi viaţa cu cineva, dar eu nu sunt pregătită să mi-o împart. Şi în orice caz, eu îmi împart viaţa – cu sora mea, cu toţi prietenii, cu James şi cu Matilda, ale cărei degeţele minuscule şi pline de nisip mă strâng de mână în timp ce străbatem plaja, înapoi spre maşină.

ZIUA 1.510

Se opreşte şi ridică braţele spre mine.

— Meh, spune şi o ridic în braţe, strângând-o tare.

Apoi scot telefonul şi fac un selfie cu noi zâmbind cu gura până la urechi.

Vineri, 6 septembrie 2019

Fee ajunge şi ea o dată la timp.

— A născut Maggie, îmi spune, în timp ce se întinde şi îmi deschide din interior portiera din dreptul pasagerului.

— Maggie a mătuşii Linda?

— Da. Are un băieţel. Toate puloveraşele alea roz se duc pe apa sâmbetei.

Zâmbesc.

— Transmite-i felicitări.

— O să-i transmit. întreba de tine.

— Ce i-ai spus?

— Nimic concret. Doar că eşti bine, îmi zice şi aşteaptă până îmi pun centura de siguranţă, apoi porneşte spre şosea. Eşti bine, da?

Mă uit pe geam la casele unor oameni pe care nu-i cunosc.

— Da, cred că da.

Porneşte radioul, iar muzica inundă habitaclul maşinii. Dau volumul mai încet şi mă concentrez la şosea, în faţă, privind oamenii care-şi văd de vieţile lor – singuri, în cupluri, în familii. După câteva minute, ne îndreptăm spre Kingston Bridge, unde o panoramă de o sută optzeci de grade adună la un loc maiestuoasele clădiri victoriene şi arta stradală vie.

— Am emoţii.

— Şi eu.

Fee strânge bine de volan. Mă uit la încheieturile palide ale degetelor ei subţiri.

— OK.

Mă întorc la contemplarea lumii.

Cimitirul e vast, lipsit de oameni vii, dar plin de morminte.

— N-am adus flori, spune Fee, oprind motorul.

— Nici nu m-am gândit la asta, recunosc eu. De fapt, nu

cred că are importanţă.

— Cum dracu' îl găsim?

Pornim separat, din capete opuse, sub nişte nori care par să se pogoare peste noi. Sper să-l găsim înainte de a începe să plouă, pentru că n-am
umbrela la mine.

Citesc nume şi vârste şi aflu pentru ce va fi amintit fiecare. Pentru că a fost un soţ minunat, o mamă devotată, un adevărat înger sau *a fost luat prea devreme de lângă noi.* Unii nu au primit nici o calitate aferentă, nici măcar un adjectiv. Mă gândesc ce înseamnă asta, de ce nimeni nu s-a gândit că s-ar cuveni să le ofere un cuvânt sau două în plus, un mesaj de iubire.

Mormântul lui Michael Young e mic şi îngust. Aflăm că al doilea prenume al lui era Angus, că *fusese fiu, frate, tată.* în partea de jos a plăcii funerare, scrie:

LA JUDECATĂ NU VA VENI,
CI S-A MUTAT DE LA MOARTE LA VIAŢĂ.
IOAN 5:24

— Nu poate fi el, spun.

— Data naşterii şi a morţii se potrivesc. Fee se lasă pe vine în faţa pietrei de mormânt. El trebuie să fie.

— Era credincios? Mi-e greu să cred.

— De ce? Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştim despre el.

O privesc cum se uită la piatra de mormânt.

— Ce-i drept. Totuşi, mă surprinde.

— Sunt toate şansele ca el să nu fi putut alege ce-o să scrie pe piatra lui de mormânt, Meredith. Poate că persoana care a comandat-o a fost credincioasă. Sau una dintre acelea care spun că ele cred în Dumnezeu, dar nu merg la biserică decât în Ajunul Crăciunului.

Mă uit cu luare-aminte la cuvintele „fiu, frate, tată”.

— Nu simt nimic, şoptesc doar pentru mine, dar Fee mă

aude.

— Nici eu, spune ea, gemând când se ridică. Au! îmi îmbătrânesc oasele.

— în mod normal, e aşa o satisfacţie când aşezi la locul ei ultima piesă din puzzle! Dar acum nu simt asta.

— Poate că nu e ultima piesă, murmură Fee.

Rămânem mult timp tăcute. Mă gândesc la ce a spus; sper să aibă dreptate.

— Am cu patru ani mai mult decât avea el când a murit. N-a trăit deloc. Ce i-ai spune dacă ar fi aici? Dacă ar fi în viaţă şi într-o zi ar apărea, pur şi simplu, din senin?

Fee râde.

— I-aş spune: „Ce dracului a fost în mintea ta când te-ai legat la cap cu una ca ea?”

— Bine, dacă nu s-ar fi...

— Ştiu.

— Aş vrea să-i spun atât de multe!

Vorbesc cu Fee, dar mi-l închipui pe el. Acum am în minte o imagine a lui mai clară, mulţumită câtorva fotografii pe care le-a scos la lumină mătuşa Linda.

Stăm în tăcere, umăr lângă umăr, preţ de câteva minute. încă mă obişnuiesc cu spaţiile largi şi mi-e frig. Se pare că am uitat că în Scoţia, la începutul lui septembrie, vremea poate fi de palton. îmi strâng cardiganul pe mine şi îmi trag mânecile peste mâini. E un obicei de care nu pot scăpa. Mă dau mai aproape de Fee şi o înghiontesc uşor cu umărul.

— Hei! Eşti bine?

— Sunt foarte bine, spune.

— Sigur?

— Sigur. Simt că viaţa mea abia începe.

— Te urăsc, zic, schiţând o grimasă exagerată. Mie îmi ia atât de mult să trec peste unele chestii!

Râdem, liber şi spontan, apoi ne amintim că suntem într-un cimitir, drept care râdem şi mai tare.

— îmi pare rău, spune. Ştiu că sunt o pacoste.

— Suntem atât de diferite!

Aprobă din cap.

— Dar în realitate, la fel.

— O să-l reclam pe Lucas la poliţie. Pentru ceea ce mi-a făcut mie.

Am ţinut în mine cuvintele astea zile întregi; lăsându-le să iasă, parcă mă eliberez de o mare greutate.

Fee mă strânge în braţe.

— Sunt aşa mândră de tine, Mer!

— Şi eu sunt mândră de tine, Fee.

Zăbovim un moment, doar aşa, împreună. Sunt gata să sugerez să plecăm, când ea spune:

— Vrei să mergem undeva să mâncăm?

ZIUA 1.516

O iau de braţ şi ne îndepărtăm, pentru prima şi ultima dată, de Michael Angus Young.

Joi, 12 septembrie 2019

Nu mă pot opri din râs.

— Ai înghiţit jumătate de bazin, spune Tom.

Nu mă pot abţine.

— Ăsta e locul în care sunt fericită, îi spun. îmi potrivesc ochelarii subacvatici şi respir de câteva ori adânc. Eşti gata?

încuviinţează din cap, cu degetele pe ceasul electronic.

— Pe locuri, fiţi gata, start!

îmi scufund capul în apă şi mă duc la fund. E abia a treia oară când vin aici, dar deja îmi simt umerii şi muşchii spatelui întărindu-se. Alunec cât pot de mult pe lângă faianţa de pe fundul piscinei, până când îmi simt plămânii comprimaţi şi o nevoie tot mai acută de aer. în momentul ăsta, propria voce îmi şopteşte în cap: „Sunt norocoasă că mă aflu aici” şi mă las să urc la suprafaţă, imaginându-mă la fel de senină şi în control ca înotătoarele sincron pe care le vedeam la televizor când mă lăsa mama să mă uit la Jocurile Olimpice.

Tom zâmbeşte larg.

— Spune-mi, îl îndemn între două inspiraţii adânci.

— Ai înregistrat un nou record personal – şaptezeci şi două de secunde! Cu zece secunde mai mult decât data trecută.

— Ohoho! strig şi îl stropesc cu apă.

Nu-mi pasă că se uită lumea la mine. Aş putea să şi plâng, în speranţa că Tom n-ar observa lacrimile care mi-ar curge pe obrajii deja uzi.

Tom râde şi mă stropeşte la rândul lui.

— Arăţi ca o focă aşa, cu tot părul lipit de cap.

Aşa că imit jenant o focă, şi acum şi mai mulţi oameni se uită la mine, dar puţin îmi pasă.

în mod oficial, suntem aici pentru ca Tom să exerseze înotul pe spate, aşa că trecem la treabă. De fapt, a luat şi lecţii de înot, pentru că degeaba oi putea eu să-mi ţin respiraţia sub apă

şaptezeci şi două de secunde (şi timpul e în creştere), dar nu sunt profesoară. Mi-o aminteşte cu regularitate.

— Dă din picioarele alea, îi spun. înotătorii rapizi au picioare puternice.

— Nu încerc să devin campion mondial, Meredith, bombăne el. Vreau doar să ajung în capătul celălalt al bazinului tară să fac pluta.

— Ai încredere în reflexele tale, Thomas. Ochii sus! Menţine-ţi corpul cât poţi de alungit. Lung, susţinut şi puternic.

Luăm o pauză, când o văd în galeria privitorilor. Citeşte o carte, cu capul plecat în faţă, cu părul negru şi lucios atâmându-i pe umeri.

— Tocmai mă gândeam... N-am mai vorbit cu Celeste de ceva vreme, spun eu, pe un ton relaxat.

Tom nu se uită la mine.

— N-ai fost cu ea la cafea săptămâna trecută?

— A, da, corect. Pare cu un secol în urmă. Ei bine, n-am mai vorbit cu ea de atunci.

— Hmm... O fi ocupată.

— Crezi?

îl privesc dintr-o parte, până când întoarce ochii spre mine, apoi îi fac semn cu capul spre galerie. îmi urmează privirea şi se preface surprins.

— A, poftim, iat-o.

— Iat-o, într-adevăr.

Nu sunt sigură dacă din cauza intensităţii celor două perechi de ochi aţintite asupra ei, dar în momentul acela Celeste ridică privirea din carte. Zâmbeşte şi ne face semn cu mâna, cu o expresie timidă, care nu-i stă în fire.

— Nu-mi amintesc să-i fi spus lui Celeste că o să fim aici în dimineaţa asta, spun eu, pe un ton degajat. Trebuie să-i fi menţionat ceva când am fost la cafea săptămâna trecută, ultima dată când am vorbit. Nu-i drăguţ din partea ei că a venit să ne întâlnească?

— Da, aşa zic şi eu. Poate mergem toţi să luăm prânzul când terminăm aici?

ZIUA 1.518

— O, eu am planuri, îi spun cu lejeritate.

— Păcat, spune el.

îi dau un pumn uşor în braţ.

— Cred că ai înotat destul pe ziua de azi. Nota maximă, Thomas. O să mă odihnesc un pic, apoi o să mai fac câteva lungimi de bazin.

îmi întoarce pumnul, în glumă.

— Mulţumesc, Mer. Eşti o comoară, ştii asta?

— Sigur că ştiu.
îi arunc un zâmbet larg, iar el îmi răspunde la fel.
O privesc pe Celeste cum se uită la el când iese din bazin. Se întoarce spre mine şi îi fac cu ochiul. înalţă cartea în dreptul feţei, lăsând să se vadă numai ochii surâzători. Inspir adânc şi alunec de-a lungul apei, făcând valuri cu braţele goale, cu cicatrici cu tot. Mă îndrept spre capătul cel mai adânc al bazinului.
Mama mea este o cititoare avidă. înainte să adopte e-bookul, era ştiut că îşi rezerva cea mai mare parte din greutatea admisă a bagajelor pentru lecturile de vacanţă. Ea m-a introdus în lumea cărţilor şi mi-a cultivat de la o vârstă fragedă dragostea pentru scrisul poveştilor, aprovizionându-mă cu un stoc constant de caiete şi creioane.
Aşa că mi-a citit toate cărţile şi mi-a spus iar şi iar, poate nu când aveam zece ani, dar cu siguranţă la douăzeci şi cinci, sau treizeci şi doi, sau treizeci şi nouă: „Ai putea face asta, să ştii”. Şi n-am crezut-o până n-am terminat, în cele din urmă, de scris un roman, la nişte zeci de ani după ce am început să schiţez pentru prima oară ceva ce aducea cu asta.
Dacă n-aş fi moştenit dragostea pentru literatură de la mama mea şi etica netulburată a muncii de la tatăl meu, n-aş fi ajuns până aici. Aşa că primele şi cele mai călduroase mulţumiri trebuie să se îndrepte către mama şi tata, Elaine şi Alan, pentru că au crezut întotdeauna în mine. Pentru că mi-au dat impulsuri discrete, lăsându-mă totodată să parcurg drumul în ritmul meu.
Recunoştinţa mea profundă se îndreaptă către:
Agenta mea de cursă lungă Juliet Mushens, care îmi spune întotdeauna ceea ce am nevoie să aud (şi ştie exact de ce am nevoie ca să scriu), şi incredibila echipă de la Mushens Entertainment. Imense mulţumiri, de asemenea, agentei Jenny Bent, pentru că a înfipt drapelul lui Meredith în America de Nord.
Editoarea mea Jessica Leeke de la Penguin Michael Joseph – ai făcut ca visul meu să se împlinească. Am ştiut de când am vorbit

MULŢUMIRI

pentru prima dată că tu vei fi Aceea.

De asemenea, către toţi cei de la Penguin Michael Joseph: Jen Breslin, Sriya Varadharajan şi Ciara Berry. Vă mulţumesc pentru că sunteţi nişte eroi absoluţi, pentru că aţi mânuit cartea mea cu atâta grijă şi creativitate, dedicare şi hotărâre, şi pentru că m-aţi temperat atunci când a fost necesar.

Beth deGuzman de la Grand Central Publishing, a cărei pasiune pentru a o prezenta pe Meredith cititorilor din America de Nord m-a uluit.

Lee Motley (Marea Britanie); Albert Tang şi Grace Han (Statele Unite) – ce coperte superbe aţi făcut!

Ginamarie Guarino, LMHC, Katie Thomas şi Nicola Williams – pentru că aţi răspuns cu sinceritate şi răbdare întrebărilor mele privind psihoterapia şi serviciile sociale.
Colegii mei de la cursul CBC Creative, Claire, Katharine, Lisa, Lucy şi John – voi aţi crezut în Meredith, când eu încă nu ştiam cine este şi ce o să devină.
Gilban Spiller (născută Craig), cea mai bună prietenă pe viaţă, o constantă în viaţa mea, de atâta vreme, încât am încetat să mai număr anii. Am fost prietene chiar mai mult timp decât Meredith şi Sadie. îţi mulţumesc că ai citit această carte pe când avea acel titlu pe care nu-l pronunţăm (IYKYK) şi pentru că ai susţinut-o în ciuda titlului mai sus-amintit.
Joanna Blackwood (născută Craig), draga mea Jo, spirit înrudit. Nu ştiu unde aş fi tară tine (m-ai salvat de mai multe ori decât îmi amintesc). Cu nimeni n-am râs cum râd cu tine. Hai să escaladăm munţii aceia!
Claire Frances Clark-Medina – de unde să încep? Eşti cea mai mare admiratoare a mea, iar sentimentul e pe deplin reciproc. Nimic din toate acestea n-ar fi la fel tară tine. îţi mulţumesc pentru anii mulţi de mesaje vocale zilnice, pentru sesiunile de terapie reciprocă şi pentru glorificarea virtuţilor reality show-urilor de la televizor.
Louise şi Robbie, sora voastră mai mare a scris o carte! Vă aflaţi şi voi în paginile ei, în instanţe mici dar semnificative, pentru că nimic din ceea ce fac nu fac vreodată cu adevărat separat de voi.
Nana Betty, bunica, Nana Bibith, bunicul, unchiul Wilbe şi unchiul Hugh – ştiu cât de mândri aţi fi de mine. Cât aş vrea să fiţi aici!
Benji, Elizabeth şi Alice – asta e! Chestia aia la care lucram în caietele mele şi pe iPad, în timp ce voi dormeaţi, şi învăţaţi, şi înotaţi, şi dansaţi, şi jucaţi hochei. Totul este pentru voi.

[1] Persoană originară din Glasgow sau care trăieşte acolo – formă prescurtată familiară de la Glaswegian, cuvânt format după modelul Galwegian (din Galway), format la rândul său după modelul Norwegian (din Norvegia).

[2] în original, crackers – tuburi de carton învelite în staniol, în care se găsesc diverse surprize: coifuri de petrecere, jucării, dulciuri sau mesaje nostime. La masa de Crăciun, la un moment dat, fiecare sparge acest cracker pe care îl găseşte lângă tacâmul său.

[3] Slogan de promovare a oraşului Glasgow din anii ’80. Tradus literal, înseamnă „Mai bine milele din Glasgow”, cu referire la distanţele lungi pentru plimbare şi priveliştile vaste. Dar se poate pronunţa şi „Glasgow smiles better”, ceea ce înseamnă „Glasgow zâmbeşte mai bine / mai frumos”.

[4] Stare în care, în mod conştient, atenţia şi toate simţurile se concentrează asupra momentului prezent, fără a face analize şi evaluări.

[5] Kelvingrove Art Gallery and Museum.

[6] Serial poliţist scoţian.

[7] în traducerea lui Petre Solomon, Shelley, Poeme, Editura Tineretului, 1957.

[8] Dame Mary Rosa Alleyne Hunnings (n. 1935), celebră autoare britanică de cărţi şi programe TV pe teme culinare.

[9] Lac cu apă dulce din centrul Scoţiei.

[10] Marcă de băutură acidulată scoţiană, care se fabrică din 1901.

[11] Reţea de parcuri de distracţii şi aventuri prezentă în toată Europa, care include şi spaţii de cazare.

[12] Titlul original: „Out of the Sunset’s Red. William Stanley Braithwaite (1878-1962) – poet afro- american.

[13] Comenzile *swipe right / swipe left* (acceptare sau respingere) de pe platforma Tinder.

[14] Cel mai înalt vârf din Scoţia (1.345 m).

[15] Cea mai mare închisoare din Scoţia.

[16] în traducere, „Marele Măr" – denumirea familiară şi simbolul oraşului New York.

[17] Personaj din serialul The Waltons (Familia Walton), difuzat în Statele Unite şi Marea Britanie între 1972 şi 1981.

[18] Ambele personaje aparţin seriei de benzi desenat*eLittle OrphanAnnie* (Micuţa orfană Annie), care a apărut din 1924 până în 2010.

[19] Denumirea actuală în limba română pentru *agapornis* (în limba engleză *lovebirds).*

[20] La nord de graniţa sudică a Scoţiei (deci, în Scoţia).

[21] John Lewis & Partners – lanţ de magazine universale din Marea Britanie.

[22] Caractere chinezeşti preluate în scrierea japoneză.

[23] Personaj fictiv, o detectivă adolescentă, dintr-o serie de cărţi semnate cu pseudonimul Carolyn Keene.

„Un ram an minunat, ferme calor,. PlScut înduiosâtor, amusant si plir de sperantà.“ – JENNIFER SAINT

CLAIRE ALEXANDER

Tot ce o desparte pe Meredith de lome este usa propriei case

LITERA